ஸ்ரீசந்திர மௌலீசுவர பூஜைக்குப்பிறகு
உபந்நியாஸம் செய்ய ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கும்

ஸ்ரீகாமகோடி பீடாதிபதி
ஜகத்குரு ஸ்ரீசந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதீ ஸ்வாமிகள்.

பாதமாக வைத்துக்கொண்டாலும் பசுக்களை ஏன் தனியாகச் சொல்லவேண்டும்? பசு எல்லோருக்கும் பொதுத் தானே? ஆகையால் இதன் காரணம் நன்ருக விளங்கவில்லை. ஏன் அப்படிச் சொல்லவேண்டும் என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். இது இப்படி இருக்கட்டும்.

மதுரையில் கூன் பாண்டியன் என்று ஒரு அரசன் இருந்தான். அவன் சமணர்களுடைய உபதேசத்தால் சமணன் ஆனன். ஊரில் யாரும் விபூதி பூசக்கூடாது. ருத்ராக்ஷம் தரிக்கக்கூடாது என்றும் கட்டளை இட்டான். அவன் மனைவியும் மந்திரியும் மஹா சிவபக்தர்களா யிருந்தார்கள். இருந்தாலும் அரசனின் கட்டளையை மீற முடியவில்லை. ஏகாந்தத்தில் சிவனை வழிபட்டு வந்தார்கள். 'எப்பொழுது அரசன் இந்தச் சமண மதத்திலிருந்து திரும்பிச் சிவனை ஆராதிக்கப்போகிருன்?' என்ற கவலையுடன் இருந்தார்கள். இப்படி இருக்கையில், சைவமத ஸ்தாபகர் களான நால்வருள் முக்கியமானவரும் ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமியின் அவதாரபூதருமான ஸம்பந்தமூர்த்தி ஸ்வாமி கள் பல பக்தர்களோடு ஒவ்வொரு சிவஸ்தலத்திற்கும் யாத்திரை செய்துகொண்டிருந்தார். அந்த ஸமாசாரத்தை அறிந்த பாண்டியனுடைய மந்திரியும் மனைவியும் ரகஸ்யமாக ஸ்வாமிகளை அடைந்து, மதுரைக்கு விஜயம் செய்து அரச னுக்கு நல்ல புத்தி போதிக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவர் மதுரைக்குச் சென்று, தங்கிய மடத்தில் சமணர்கள் தீயிட்டனர். அதைக்கண்டு அவர் அத்தீ பாண்டியர்க்காக வேண்டுமென்று* ஈச்வரனைப் பிரார்த்திக்கவும் அப்பொழுது ஈச்வர ஸங்கல்பத்தால்

* "பொய்ய ராமம ணர்கொளு வுஞ்சுடர்
பைய வேசென்று பாண்டியர்க் காகவே"—தேவாரம்.

அரசனுக்குக் கடுமையான ஜ்வரம் வந்தது. சமணர்கள் எவ்வளவோ ச்ரமப்பட்டும் ஜ்வரத்தைத் தணிக்க முடியவில்லை. அந்த ஸமயம் மந்திரி ஸம்பந்தருடைய மாஹாத்ம்யத்தைச் சொல்லி அவர் வந்து பார்த்தால் ஜ்வரம் தணிந்துவிடும் என்று சொன்னார்.

உலகத்தில் எவ்வளவு பிடிவாதக்காரர்களாயிருந்தாலும் வியாதியின் தொந்தரவு தாங்க முடியாத போது தங்கள் பிடிவாதத்தைக் கொஞ்சம் மாற்றிக் கொள்வது வழக்கம். அதுபோல அரசனும் சிவ பக்தர்களையும் விபூதி ருத்ராக்ஷம் தரித்தவர்களையும் பார்ப்பதுகூட இல்லை என்ற தீவ்ர வ்ரதமுடையவனாயிருந்தும் வியாதியின் தொந்தரவு தாங்க முடியவில்லை. ஆகையால் மந்திரி வேண்டிக்கொண்டதற்கு ஸம்மதித்தான். மந்திரிக்கு மிகவும் ஸந்தோஷம் உண்டாயிற்று. மிக்க ஆடம்பரமாக ஸம்பந்தரை வரவழைத்தான். ஸம்பந்தர் அங்கு வந்ததும் சமணர்களுக்கும் அவருக்கும் வாக்குவாதம் நேர்ந்தது. உடனே ஸம்பந்தர், அவர்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் அரசனுடைய உடம்பில் வலது பக்கத்திலுள்ள ஜ்வரத்தை உங்களுடைய மந்த்ர சக்தியால் போக்குங்கள்; நான் இடது பக்கத்திலுள்ள ஜ்வரத்தை என்னுடைய மந்த்ர சக்தியால் போகச் செய்கிறேன். நீங்கள் போக்கடிக்காவிட்டால் நீங்கள் தோற்றவர்கள்; நான் போக்கடிக்காவிட்டால் நான் தோற்றவன்" என்றார். உடனே ஸம்பந்தர், "மந்திரமாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு..." என்று ஆரம்பிக்கும் பத்துப் பாட்டுக்களைச் சொல்லி விபூதியை எடுத்துப் பாண்டியனுடைய இடது பக்கத்தில் பூசினார். உடனே ஜ்வரம் நின்றுவிட்டது. சமணர்கள் எவ்வளவோ முயன்றும் அவர்களால்

வலது பக்கத்திலுள்ள ஜ்வரத்தைத் தணிக்க முடியவில்லை. உடனே அவர்கள் "நாங்கள் இடது பக்கத்தை வைத்துக் கொள்ளுகிறோம். நீர் வலது பக்கத்தை எடுத்துக் கொள்ளும்" என்றார்கள். அதற்கும் ஸம்பந்தர் ஸரி என்று சொல்லி வலது பக்கத்திலுள்ள ஜ்வரத்தைத் தணிக்க அதே பாசுரத்தைப் பாடி வலது பக்கத்தில் விபூதியைப் பூசினார். அரசனுக்கு வந்த ஜ்வரம் சாதாரண ஜ்வரமல்ல. அது ஈச்வர ஸங்கல்பத்தால் வந்த ஜ்வரம். ஆதலால் வலது பக்கத்திலிருந்த ஜ்வரம் திடீரெனச் சமணர்களுடைய பக்கமான இடது பக்கத்திற்கு வந்துவிட்டது. பிறகு ஸம்பந்த ஸ்வாமி அரசன்படும் அவஸ்தையைப் பார்த்து இரக்கங் கொண்டு அந்த ஜ்வரத்தையும் ஒருவாறு தணித்தார்.

இவ்வளவு தூரம் ப்ரத்யக்ஷமாக நேர்ந்தும் சமணர்கள் தாங்கள் தோற்றதாக ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அரசனுக்கும் பூர்ண நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. இரண்டு பிரிவினர்களும் வாதம் செய்யலாம் என்று ஆரம்பித்தனர். அதற்கு முன்பு, ஸம்பந்தர் கோவிலுக்குப் போய் ஸ்வாமியினிடம் ப்ரார்த்தனை செய்து வந்தார். சமணர்கள் வேதத்தையும் வேள்வியையும் நிந்திக்கிறவர்களாகையால் அவர்களை அடக்கி உன்னுடைய புகழே எங்கும் பரவும்படி செய்யவேண்டுமென்று ஈசனை வேண்டிக்கொண்டார்.

"வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்
ஆதமில்லி யமணொடு தேரரை
வாதில் வென்றழிக் கத்திரு வுள்ளமே
பாதி மாதுட னாய பரமனே
ஞால நின்புக ழேமிக வேண்டுந்தென்
ஆல வாயி லுறையு மெம் மாதியே"

[சம்பந்தர் தேவாரம்-திருவாலவாய்.]

என்று அவர் வேண்டிக்கொண்டு சமணர்களிடம் போனார்.

உடனே, ஸம்பந்தர் சமணர்களைப் பார்த்து, "உங்கள் கொள்கைகளை ஓர் ஓலையில் எழுதி இந்த வைகையாற்று வெள்ளத்தில் போடுங்கள். நானும் என் கொள்கையை எழுதிப் போடுகிறேன். எந்த ஓலை ப்ரவாஹத்தோடு போகாமல் அதை எதிர்த்துச் செல்லு கிறதோ அதிலுள்ள கொள்கைதான் உண்மையானது" என்று சொன்னார். அதற்கு அவர்கள் ஸம்மதித்தார்கள். அவர்கள் அப்படிப்போடவே சமணர்களின் ஓலை ப்ரவாஹத் தோடு சென்றுவிட்டது. ஸம்பந்தருடைய ஓலை தண்ணீரில் எதிர்த்துச் சென்றது. பிறகும் சமணர்கள் தாங்கள் தோற்றதாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. பின்பு ஸம்பந்தர், "நாம் இருவரும் முன்போலவே நெருப்பில் எழுதிப்போடு வோம். யாருடைய ஓலை எரிந்து போகிறதோ அவர்கள் தோற்றுப் போனவர்கள்" என்று சொன்னார். அதையும் ஒப்புக்கொண்டு அப்படியே இருவரும் செய்ய, சமணர் களின் ஓலை எரிந்துபோயிற்று. ஸம்பந்தருடைய ஓலை அப்படியே இருந்தது.

ஸம்பந்தமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் அந்த ஓலையில் பின்வரு மாறு எழுதியிருந்தார்:

'வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாம்அரன் நாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.'

இதன் அர்த்தம்:

'ப்ராம்மணர்கள் ஸௌக்கியமாக வாழவேண்டும். தேவர் கள் ஸௌக்யமாக இருக்கவேண்டும். பசுக்கள் ஸௌக்ய மாக இருக்கவேண்டும். குளிர்ந்த மழை பெய்யவேண்டும்.

அரசன் நீதி தவருமல் ஆளவேண்டும். கெடுதியெல்லாம் தொலையவேண்டும். உலகம் முழுவதும் 'ஹர ஹர மஹா தேவ' என்ற வார்த்தை நிரம்பி யிருக்கவேண்டும். உலகத்திலேயே துக்கமென்பது இருக்கக்கூடாது.'

சைவர்கள் கொள்கை எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். அவர்களுடைய முடிவான ஸித்தாந்தமாகிற இந்தப் பாட்டிலும் ப்ராம்மணர்களையும் பசுக்களையும் தனியே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்பாட்டில் தேவர்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். முன்சொன்ன ச்லோகத்தில் தேவர்கள் சொல்லப்படவில்லை. இப்படியே நமக்குள் பொதுவாக ஒரு ச்லோகம் வழங்கி வருகிறது.

'नमो ब्रह्मण्यदेवाय गोब्राह्मणहिताय च ।
जगद्धिताय कृष्णाय गोविन्दाय नमोनमः ॥'

[சாந்திபர்வம், 46, Sl. 12, 6.]

இதன் அர்த்தம்:

'ப்ராம்மணர்களுக்கும் பசுவுக்கும் நன்மையைச் செய்யும் கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரம்.'

இங்கும் ப்ராம்மணனும் பசுவும் தனியே எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். இப்படிச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை விசாரிப்போம்:

உலகத்தில் யார் எவ்விதக் கேள்வி கேட்டாலும், அதற்கெல்லாம் தகுந்த பதில் கீதாசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

'सर्वोपनिषदो गावो दोग्धा गोपालनन्दनः ।
पार्थो वत्सः सुधीर्भोक्ता दुग्धं गीतामृतं महत् ॥'

[கீதா மங்களாசரணம், 4.]

'எல்லா உபநிஷத்துக்களும் பசுக்களாம். அவைகளைக் கறக்கும் இடையன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். அப்பசுக்களின் கன்று அர்ஜுனன். அப்பசுக்களிடம் கறந்த பால் கீதை யென்பதாகும். பாலைக் குடிப்பவர்கள் வித்வான்கள்.'

லோகத்தில் ஓர் இடையன் பால் கறக்கவேண்டு மென்றால் மாட்டுடன் கன்றையும் கொண்டுபோகவேண்டும். பால் கன்றுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உபயோகப்படுவது போல கீதா சாஸ்திரம் யாருக்கு எவ்வித ஸந்தேஹம் உதித்தாலும் அதைப் போக்கும்; யார் எவ்விதக் கேள்வி கேட்டாலும் அதற்குப் பதில் அதிலிருக்கும். அநேக க்ரந்தங்கள் இருந்தாலும் நான் ஏன் இதை எடுத்துக்கொண்டேன் என்றால் அதற்கு ஒரு காரணமுண்டு. இக் காலத்தில் எல்லாரும் கீதை உயர்ந்த தத்வக்ரந்தம் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களல்லவா? அதில் சொல்லும் தத்வங்கள் என்ன என்பதில் விவாதமிருந்தாலும், கீதை உயர்ந்த க்ரந்தம் என்பதில் ஒருவருக்கும் ஆக்ஷேபமில்லை. இப்படிப் பெரியவர்கள் ஒப்புக்கொண்ட புஸ்தகத்திலிருந்து நான் முன் சொன்ன ஸந்தேகத்திற்குத் தகுந்த பதில் கிடைக்குமானால் நீங்கள் எல்லோரும் நிச்சயமாக நம்பிக்கையடைவீர்கள் என்று எண்ணி அதைச் சொல்ல எடுத்துக்கொண்டேன்.

இவ் வுலகில் மனிதர்களாகிய நம்முடைய ஜீவனநீதியைக் கவனிப்போம். ஓர் ஊரில் ஒரு ஸாமான் அதிகமாக விளைந்தால் அதை அந்த ஸாமான் விளையாத ஊருக்கு அனுப்பி, நம் ஊரில் விளையாததும் அந்த ஊரில் விளைவதுமான மற்றொரு ஸாமானை வாங்கி வருகிறோம். தச்சன், கொல்லன் முதலியவர்கள் நமக்காகச் சில காரியங்களைச் செய்கிறார்கள்; நாம் அவர்களுடைய காலக்ஷேபத்திற்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுக்கிறோம். பசுக்களுக்குப் புல்

போடுகிறோம்; அவை நமக்கும் பால் கொடுக்கின்றன. நாம் ராஜாங்கத்திற்கு வரி கொடுக்கிறோம். அவர்கள் நமக்குத் தீங்கு வாராமல் காவல் கட்டிச் செய்கிறார்கள். இப்படி உலக முழுவதுமே பரிவர்த்தனை க்ரமத்தில் நடந்து வருகிறது. இப்படியே நாம் லோகாந்தரங்களுடன் சில பரிவர்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இஞ்சினீயர் முதலியவர்கள், பெய்த மழை நீரை ஒழுங்காகப் பிரித்து ஆறு முதலியவை களில் பாயும்படி விடுவார்களே யொழிய, மழை பெய்யும் படி செய்ய அவர்களால் முடியாது. மழை பெய்யவேண்டு மானால் நாம் சில ஸாமான்களைத் தேவலோகத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். இதையே கீதையில் சொல்லி யிருக்கிறது:

'सहयज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः ।
अनेन प्रसविष्यध्वम् एष वोऽस्त्विष्टकामधुक् ॥
देवान् भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः ।
परस्परं भावयन्तः श्रेयः परमवाप्स्यथ ॥'

[கீதை, III, 10-11]

இதன் அர்த்தம்:

முதல்முதலில் ப்ரம்மா ஜனங்களோடு யாகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். அப்பொழுது அவர்களைப் பார்த்து, "இந்த யாகத்தைச் செய்து நீங்கள் க்ஷேமத்தை அடையுங்கள். இந்த யாகம் உங்களுடைய இஷ்டங்களைப் பூர்த்திசெய்து வைக்கட்டும்! இந்த யாகத்தைக்கொண்டு நீங்கள் தேவர் களைத் திருப்தி செய்து வையுங்கள். அந்தத் தேவர்கள் மழை முதலியவற்றால் உங்களுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய் யட்டும்! இப்படியே நீங்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து கொண்டு மேலான க்ஷேமத்தை அடையுங்கள்" என்று சொன்னார்.

2

ஜீவன் முக்தி நிலை

(30—9—'32)

நம்முடைய ஆசார்யாள் எல்லாப் ப்ராணிகளும் கடைத்தேறும்படி அத்வைத மதத்தை உபதேசித்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பரம்பரையில் வந்த நாங்கள் எல்லா விடங்களிலும் சுற்றிக் கொண்டே வருகிறோம். இப்படிச் சுற்றுவது அவர்களையும் அவர்கள் ஸ்தாபனம் செய்த மதத்தையும் நமக்கு அடிக்கடி ஞாபக மூட்டுகிறது. நாம் எல்லோரும் இங்குக் கூடியிருக்கிறோம். இந்த ஸமயத்தில் எல்லோருக்கும் ஸ்ரீ பகவத்பாதாள் ஞாபகமாகவே இருக்கிறது. எங்களை இம்மாதிரி சுற்றிக் கொண்டிருக்கும்படி அவர்கள் ஏற்பாடு செய்ததற்கு இது ஒரு முக்கியமான ப்ரயோஜனம். இது மாத்திரமல்ல; மற்றொரு ப்ரயோஜனமுமுண்டு. ஸேதுவிலிருந்து ஹிமாசலம் வரையில் மதத்தையும் தர்ம மார்க்கத்தையும் ஸ்தாபனம் செய்த ஆசார்யாள் எங்களுக்கும் ஒரு கட்டளையை இட்டிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீசுவரர் பூஜை செய்து கொண்டு அங்கங்கே சுற்றி வரும் பொழுது மத ஸம்பந்தமான பல விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லவேண்டுமென்று எங்களுக்கு ஆஞ்ஞை செய்தார்கள். அதற்காக அவர்கள் பெயரையும் வகிக்கச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஸந்யாஸாச்ரமத்திலிருந்து கொண்டு பகவத்பாதாளுடைய ஸித்தாந்தங்களைச் சொல்

லிக் கொண்டிருப்பதே எங்களுக்கு முக்கியமான வேலை. மத ஸ்தாபனம் செய்தவர்களை ஆசார்யர்கள் என்று சொல்லுகிறோம். மதஸ்தாபனம் செய்தவர்கள் நமது ஆசார்யாளைப் பகவத்பாதாள் என்று சொல்வது வழக்கம். பெரியோர்களின் பெயரைச் சொல்வது வழக்கமில்லை.

நாம் எப்பொழுதும் சாகாமலிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எறும்பு முதல் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இருக்கிறது. ஆனால் ஒவ்வொரு பிராணியும் செத்துச் செத்துப் பிறந்து கொண்டே இருக்கிறது. சாவை ஜயித்த பெரியோர்கள் பலர் இருந்தார்களென்று இதிஹாஸங்கள் மூலமாய்க் கேட்டிருக்கிறோம். சமீப காலத்தில் அப்படிப்பட்ட ஸதாசிவபிரம்மேந்திராள் என்ற பெரியவர் ஒருவர் இருந்ததாகவும் தெரிகிறது. இப்பொழுதும் சில மஹான்களிருப்பார்கள். ஆனாலும் மரணமென்னும் வியாதியை நிவர்த்திக்க மருந்து எது என்பதை நம்மிடம் வந்து அவர்கள் சொல்லுகிறதில்லை. இந்த உயர்ந்த மருந்தையே பகவத்பாதாள் நமக்கு உபதேசித்திருக்கிறார்கள். ஜீவித்திருக்கும் பொழுதே இதை நாம் ஸம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டும். செத்த பிறகு செய்து கொள்வதற்குப் போதுமான சக்தி நமக்குக் கிடையாது. முந்திச் செத்துப் போனவர்கள் மறுபடியும் பிறந்திருக்கிறோமல்லவா? அதனாலேயே இது விளங்குகிறது. அது போலவே பிழைத்திராதவன் சாக முடியாது. செத்திருப்பதால் முந்தி நாம் பிறந்திருக்க வேண்டும். இது போல இன்னும் விசாரிக்கப் போனால் தலை சுற்ற ஆரம்பித்து விடும். அது இருக்கட்டும்.

செத்த பிறகு சாவில்லா மருந்தை ஸம்பாதிக்க முடியாது என்பது மறுபடி பிறந்திருப்பதனால் தெரிகிறதென்று சொன்னேன். அது போலவே முன் ஜன்மங்களில் பிழைத்

திருக்கும் பொழுதும் நாம் இந்த வழியைக் கண்டு கொள்ள வில்லை என்பதும் தெரிகிறது. ஏனென்றால் செத்துப் போய்த்தானே மறுபடியும் நாம் பிறந்திருக்கிறோம்? ஆகையினால் ஜனன மரணமென்ற வியாதியானது நம் புத்திக்கு எட்டாமலிருக்கிற காலத்திற்கு முன்னிருந்தே நம்மைத் தொடர்ந்து வருகிறது.

'जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च' ।

[கீதை, II, 27]

என்று பகவத் கீதையில் அர்ஜுனனுக்குப் பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். செத்துச் செத்துப் பிறந்து கொண்டிருப்பதே நமக்குச் சுகமாக இருந்து விட்டால் சாகாத நிலைக்கு நாம் மருந்து தேடவேண்டியதில்லை. அப்படிக் காணோம்.

மனிதனுக்கு உடம்பென்று யாரோ எப்பொழுதோ ஏற்படுத்தி விட்டார். அது உள்ள வரையில் பசி தாகம் என்பவை இவனைப் பாதித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. அவைகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக ஒவ்வொருவரும் அநேக வஸ்துக்களைத் தேடவேண்டி வருகிறது. நம்முடைய காரியத்திற்கு உபயோகமாக இருப்பதால் அவைகளில் நமக்கு ஆசை உண்டாகிறது. அதற்கு இடையூறாயிருந்தால் த்வேஷம் உண்டாகிறது. இந்தப் பசி தாகம் என்னும் வியாதியைப் பரிஹாரம் செய்து கொள்வதற்காகவே நாம் எல்லோரும் இவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறோம். வேறு வியாதிகளாயிருந்தால் மருந்தை உபயோகித்தால் நீங்கி விடும். இந்த வியாதியோ அப்படி நீங்குவதில்லை. வேளைக்கு வேளை உண்டாகித் தொந்தரவு செய்து கொண்டே இருக்கிறது. பசியில்லாமலிருப்பதற்கு யாரா

வது ஒரு சித்தர் மருந்து கொடுத்தால் இப்படிக் கஷ்டப் படவேண்டிய அவசியமில்லை.

கொஞ்ச நாள் முந்தி, சித்தூர் ஜில்லாவிலிருக்கும் புக்கை என்னும் தீர்த்தத்தில் இருந்தேன். அதன் சமீபத்தில் கைலாஸக்கோனே, சதாசிவக்கோனே என்ற இரண்டு தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. கோனேஎன்றால் மலையருவி என்று தெலுங்கு பாஷையில் அர்த்தம். அங்கே சிவ க்ஷேத்திரங்கள் இருக்கின்றன. நான் அங்குப் போயிருந்தேன். புண்ணியமானதும் பரிசுத்தமானதுமான ஜலம் நிரம்ப அழகாக விழுகிறது. ஏகாந்தமும் சாந்தமும் சுற்றி எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றன. அங்கு ஸ்நான அநுஷ்டானங்கள் செய்யும் போது 'இங்கேயே இருந்து விடலாம்; இனி எங்கேயும் போக வேண்டாம்; இதை விட வேறு ஸந்தோஷம் கிடையாது' என்று தோன்றும். ஆனாலும் நாம் அங்கிருந்து ஏன் திரும்பி வந்து விடுகிறோம். இந்தப் பசியின் கொடுமையினாலல்லவா? அவ்வளவு நேர்த்தியாகவும் மனதிற்குப் பிடிப்பாகவும் அந்தப் பிரதேசங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஞாபகம் வரவே சொன்னேன். மனிதனுக்குத் தேக ஸம்பந்தம் ஏற்படுவது ஜன்மமென்று சொல்லப்படுகிறது. தேக ஸம்பந்தம் நீங்குவது மரணம்.

இந்த உடம்பு இருக்கும் வரையில் பசி என்னும் தொல்லை நம்மை விடுவதில்லை யென்று சொன்னேன். சரீரத்தை விட்டுவிட்டால் கஷ்டம் ஒழிந்து விடுமென்று ஏற்பட்டது. அதற்கு ஸுலபமான மார்க்கம் ஒன்று தோன்றுகிறது. தற்காலத்தில் சிலர் பெரிய தப்புக் காரியம் செய்து விட்டாலோ, அல்லது ஸஹிக்கக் கூடாத துக்கம் ஏற்பட்டாலோ ரிவால்வரை எடுத்துத் தம்மைச் சுட்டுக் கொள்ளு

கிருர்கள். சரீர ஸம்பந்தத்தை நீக்க இதுவும் ஒருவழி யாகுமா ? ஆகாது. இந்த ஸ்தூல சரீரம் நீங்கிப் போனுலும் ஏதோ ஒருமாதிரியான மற்ருெரு சரீரம் இருந்து கொண் டிருக்கும் ; அதனுடன் எங்கெங்கேயோ சுற்றிக் கொண் டிருக்கவேண்டும். மறுபடியும் ஹீனமான ஜன்மத்தை எடுத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆத்மஹத்தி செய்து கொள்வது ஸரியான வழியல்ல. ஆத்மவதம் பெரும் பாப மென்று தர்ம சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. முன்பே அநேக பாபங்களேச் செய்து இத்தகைய கஷ்டங்களே அனுபவிக் கிறேம். இதனுடன் ஆத்மவதம் என்ற பாபமும் சேர்ந்தால் ஜன்மங்களும் கஷ்டங்களும் அதிகமாகவே பெருகும். இக் காலத்திலும் தற்கொலே செய்து கொள்வது பெருந் தப்பு என்றே எண்ணுகிருர்கள். ஒருவன் மற்ருெருவனேக் கொன்று விட்டால் கோர்ட்டில் அவனுக்கு மரண தண்டனே விதிக்கப்படுகிறது. அது எதற்காக ? மரண தண்டனேயால் அவனுடைய பாபம் முற்றிலும் நீங்குமா ? ஒருபொழுதும் இல்லே. அந்தத் தண்டனே அவன் க்ஷேமத்திற்காக அல்ல. பிழைத்திருந்தால் இன்னும் பலபேரைக் கொல்வானல்லவா ? அப்படி அநேகம் பேர்கள் மரண மடைவதைவிட ஒருவன் சாவதே மேலான தென்று தண்டனே விதிக்கிருர்கள். இதிருக்கட்டும்.

உடம்பென்பது பெரிய வியாதி. தற்கொலே செய்து கொள்வது பாபம். சாகாமலிருப்பது உயர்ந்த நிலே என்று சொன்னேன். அந்த நிலேயை யடைவதற்கு என்ன மார்க்கம் ? இதைத்தான் பகவத்பாதாள் உபதேசிக்கிருர்கள். ஒவ் வொரு மதத்திலும் அந்த அந்த ஆசார்யர்களால் இதற்கு உபாயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சைவர்கள் ஓர் உபாயம் சொல்லுவார்கள். மற்ருென்று வைஷ்ணவர்கள் சொல்லு வார்கள். இரண்டையும் தவிர மூன்ருவதாக மற்றவர்கள்

சொல்லுவார்கள். இன்னும் பல உபாயங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பகவத்பாதாள் ஓர் உபாயத்தையும் வேண்டாமென்று தள்ளுவதில்லை. அவைகளும் க்ராஹ்யமானவைகளே. ஆனால், அவைகளைக்கொண்டு இந்த வியாதிக்குத் தற்கால சாந்தியை சம்பாதிக்கலாம். வியாதியின் மூலம் மட்டும் ஒட்டிக்கொண்டே இருக்கும். ஒருவனுக்கு மலேரியா ஜ்வரம் வருகிறது. கொய்னு முதலிய மருந்துகளைக் கொடுக்கிறோம். கொடுத்தால் ஜ்வரம் நிற்கிறது. இது போதுமா? மறுபடி இந்த ஜ்வரம் வராமலிருப்பதற்கு ஜ்வரத்தின் மூலத்தை நீக்கும்படியான வேறு மருந்து கிடைத்தால் அது விசேஷமல்லவா? இதர மதஸ்தர்கள் சொல்லும் உபாயத்தினால் சரீரம் என்னும் வியாதியை ஸ்வஸ்தம் செய்து கொள்வது கொய்னு மருந்து சாப்பிடுவது போலாகும். அதையும் தற்கால சாந்திக்காக உபயோகம் செய்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். இப்படியே பகவத்பாதாள் எல்லாமார்க்கங்களையும் ஒப்புக் கொண்டு எல்லாவற்றிற்கும் மேலான மற்றொரு மார்க்கத்தை உபதேசித்திருக்கிறார்கள். செத்துப்போன பிறகு இந்த மருந்தைச் சாப்பிட முடியாதென்று சொன்னேன். அப்பொழுது கண் கால் முதலிய கருவிகள் எல்லாம் சக்தியற்றுக் கிடக்கும். தினந்தோறும் பூஜாகாலத்தில் சொல்லுவது புருஷஸூக்த மந்த்ரம். அதில் இந்த மந்த்ரம் வருகிறது:

'तमेवं विद्वानमृत इह भवति । नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय ॥'

[புருஷஸூக்தம்.]

கீழேசொன்னபடி இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்கு அறிந்தவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே மரண மில்லா நிலையை அடைந்தவனாகிறான். இந்நிலையை அடைவதற்கு வேறு மார்க்கம் கிடையாது என்பது அர்த்தம். அம்ருதம் என்றால்

மோக்ஷம். மோக்ஷ மடைந்தவர்களுக்குச் சாவு பிறப்பு என்பவை இல்லையாததால் அம்ருதமென்று சொல்லப்படுகிறது. சரீரமென்கிற வியாதியானது மனிதனுக்குப் புதிதாய் ஏற்பட்டதல்ல; நமக்குத் தெரியாமலும் கணக்கிடக் கூடாததுமான நாட்களாக வருகிறது. தக்க மருந்து சாப்பிட்டு இந்த வியாதியை ஸ்வஸ்தம் செய்துகொண்டவர்களுடைய அநுபவந்தான் நமக்கு வேண்டும். இந்த வியாதிபோலவே இதற்கு வஸித்தமான மருந்தும் அநாதியான வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாம் ஒரு புஸ்தகம் எழுதுகிறோம். அந்தப் புஸ்தகம் அதற்கு முந்திக் கிடையாது. அதுபோல் வேதம் ஒருவரால் எழுதப்பட்டதல்ல. எந்நாளுமுள்ள உபதேசமென்பது வஸித்தாந்தம். இதைப்பற்றி அவகாசமுள்ளபொழுது உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். முன் சொல்லிய வேத வாக்கியத்தில் இஹ என்ற பதம் இருப்பதால் இந்தச் சரீரமிருக்கும்பொழுதே சாவில்லா நிலையைப் பெறலாமென்பது கிடைக்கிறது. இந்த மார்க்கமே சிறந்தது. ஏன்? இதர மதங்களில் சொல்லுவதுபோலப் பரலோகம் போய் இந்நிலையை யடைவதென்றால் அதை நாம் இப்பொழுது அறிய முடியாது. அதை யடைந்தவர்கள் நமக்கு இந்த அநுபவத்தை எடுத்துக் கூறத் திரும்பிவரமாட்டார்கள். அம்ருத மென்கிற இந்த நிலைக்குக் காரணம் ஆத்மஞானமென்பது இந்த வசனத்தின் தாத்பரியம். எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் பசி தாகம் என்ற வியாதி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னேன். அதைத் தீர்த்துக்கொள்ள கண் நாக்கு முதலிய கருவிகள் வேண்டியிருக்கின்றன. மனதும் வேண்டியிருக்கிறது. மனதினால் போக்ய வஸ்துக்கள் நல்லவை பொல்லாதவை என்று கண்டுகொள்ளுகிறோம். இவைகளைக்கொண்டு அநேக வஸ்துக்களை ஸம்பாதிக்கிறோம.

அதை ரக்ஷிக்க வீடு வேண்டியிருக்கிறது. நமக்கு ஸஹாயம் செய்ய மனைவி, புத்திரன், பந்து, ஸ்நேஹிதர்கள் முதலிய அநேகரை வேண்டுகிறோம். இதோடு நிற்காமல் அவர்களை நம்முடையவரென்று அதிக அபிமானம் பாராட்ட ஆரம்பிக்கிறோம். கண் கால் முதலிய கருவிகளுக்குக் கஷ்டம் நேர்ந்தால் அதை நமக்கு நேர்ந்ததாக எண்ணுகிறோம். உடம்பு இளைத்தால் நான் இளைத்துப் போகிறேன் என்கிறோம். நம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்குக் குறைவேற்பட்டால் அது நம்முடையதென்றே தோன்றுகிறது. இதனால் நம்முடைய வாஸ்தவமான ஸ்வரூபத்தை நாம் அறியவில்லையென்பது விளங்குகிறதல்லவா? ஒரு ஸமயம் நம்முடைய மனம், நம்முடைய கண், நம்முடைய தேகம் என்று வேறாக இவைகளைப் பேசிக்கொண்டாலும் அதே ஸமயத்தில், நான் அறிவில்லாதவன், குருடன், நொண்டி, நெட்டை, குட்டை என்கிற அபிமானம் நம்மை விடுவதில்லை. இதைத் தொலைக்க ஆத்மஞானம் ஒன்றே ஸரியான மருந்தாகும். எப்பொழுதும் வியாதியின் ஸ்வபாவத்திற்கு ஸரியான மருந்து செய்வது வழக்கம். இல்லாத கஷ்டங்களை அஞ்ஞானத்தினால் தன்னிடத்தில் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு கஷ்டப்பட்டால் அதற்கு ஸரியான மருந்து இவை நம்மைச் சேர்ந்ததல்லவென்ற ஞானமே//உடம்பை என்னுடைய தல்லவென்று செய்து விட்டால் உடம்பு என்னும் வியாதி தானாகவே போய்விடும்.// இதற்காகத் தற்கொலை செய்து கொள்ளவேண்டியதில்லை. மற்ற வேறு உபாயம் தேடவேண்டாம். அதனால் சரீர ஸம்பந்தம் நமக்கு அதிகமாகவே பெருகுமென்று சொன்னேன். பகவத்பாதாள் சரீர மிருக்கும் பொழுதே அதை இல்லாமற் செய்து கொள்வதுதான் அம்ருதம், மோக்ஷமென்று ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள்.

तदेतत् अशरीरत्वं मोक्षाख्यम् [ஸூத்ரபாஷ்யம், I-i-4]
என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உங்களுக்கு அநேகம் பேர் ஸ்நேஹிதர்கள் இருக்கலாம். அவர்கள் நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணமுள்ள வரையில் அவர்களுடைய நல்லது பொல்லாததெல்லாம் நமக்கென்றே ஆகின்றன. ஒரு காலத்தில் அவர்களே நமக்கு விரோதிகளாக ஆகிவிடுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது அவர்கள் சுகதுக்கத்துக்கும் நமக்கும் ஸம்பந்தமில்லாமற் போகிறது. அடிக்கடி அவர்களுக்குத் துக்கம் வரவேண்டுமென்பதில் மாத்திரம் கொஞ்சம் ஸம்பந்தம் இருந்தாலும் இருக்கலாம். அதேன்? அஹம் மம (நான் என்னுடையது) என்ற அபிமானம் போய் விட்டது. இதுபோலவே நம் உடம்பையும் செய்துகொள்ள வேண்டும். இதோ எதிரில் ஒரு வாழைக்கட்டை கட்டித் தொங்குகிறது. அது வாடி வதங்கிப்போனால் நாம் வாடி வதங்குகிறோமா? அந்த வாழைக் கட்டையைவிட இன்னும் கொஞ்சம் கிட்டே கட்டியிருக்கும் மாம்ஸக் கட்டை யென்றே இந்தச் சரீரத்தை அடிக்கடி எண்ணவேண்டும். நாம் நாம் என்று எண்ணுவதால் இந்த அபிமானம் நம்மிடத்தில் வேரூன்றி இருக்கிறது. காமம், க்ரோதம், த்வேஷம், பயம் எல்லாம் மனதைச் சேர்ந்தவையே ஒழிய எனக்கல்ல, பசி, தாகம் முதலியன உடம்பைச் சேர்ந்தவை, என்னுடையவையல்ல என்று இம்மாதிரி எப்பொழுதும் அநுஸந்தானம் செய்து வந்தால் வேரூன்றியிருக்கும் இந்த அபிமானம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப் போய் விடும். நம்முடைய ஆத்மா மிகவும் சுத்தமானதென்று உபநிஷத்துக்களில் உபதேசிக்கப்படுகிறது. எங்கும் நிறைந்து சுத்தமான ஆனந்த ஸ்வரூபமாயுள்ள ஒரு பொருளே ஈச்வரன். அந்த ஈச்வரனே நாமென்கிற வாஸ்தவ தத்வத்தை எல்லாரும் அறிய

வேண்டும். நம்மால் பார்க்கப்படும் தேகம் முதலிய வஸ்துக்கள் வேறு, நாம் வேறு என்று பிரித்து அறிய வேண்டும்.

'तं स्वाच्छरीरात् प्रवृहेत् । मुञ्जादिवेषीकां धैर्येण । तं विद्याच्छुक्रममृतम् ।' [கடோபநிஷத்.]

பயிர்த்தண்டிலிருந்து இஷீகா என்னும் கதிரை உருவி எடுப்பது போல அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தன் சரீரத்திலிருந்து தைரியமாகப் பிரிக்க வேண்டும். அப்பொழுது அது சுத்தமாகவும் சாவில்லாததாகவும் காணப்படுமென்பது அர்த்தம். ஒரு வஸ்துவை நாம் பார்க்கிறோம். அங்குப் பார்க்கப்படுகிறது (Object) என்றும், பார்க்கிறவன் (Subject) என்றும் இரண்டு ஏற்படுகின்றன. பார்க்கப்படுகிறது வேறு, பார்க்கிறவன் வேறு. உடம்பு பார்க்கப்படுகிறது. ஆதலால் அதைக் காட்டிலும் பார்க்கிறவனாகிய ஆத்மா வேறானவன். ஆத்மாவைப் பார்க்கக்கூடியதென்று நினைப்பவன் அஞ்ஞானி. இதையே,

'अविज्ञातं विजानताम्, विज्ञातमविजानताम्'

[கேனோபநிஷத்.]

என்று உபநிஷத் சொல்லுகிறது. தெரியுமென்று எண்ணுகிறவர்களுக்குத் தெரியாதது, தெரியாது என்று எண்ணுகிறவர்களுக்குத் தெரிந்தது என்பது அதற்கு அர்த்தம். இது இருக்கட்டும்.

நாம் சாகாமலிருக்க வேண்டுமானால் உடம்பு முதலிய வியாதி ஒழிய வேண்டும். உடம்பு இல்லாதவன் ஈச்வரனாகையால் அந்த ஈச்வரனே நானென்று (ஸோஹம்) பாவனை எப்பொழுதும் செய்து வர வேண்டும். உட்காரும்பொழுதும் எழுந்திருக்கும்பொழுதும் சிலர் ஸோஹம் ஸோஹம் என்ற சப்தத்தை மட்டும் சொல்லுவார்கள். அப்படியல்லாமல் அதன் அர்த்தத்தையும் உணர்ந்துசொல்லு

வது விசேஷம். நமது சரீரத்தை நம்முடையதல்லவென்று நினைக்கவேண்டும் என்று சொல்லுவது ஸுலபம். அப்படிச் செய்வது கடினந்தான். யாராவது நம்மை அடித்தால் அடிக்கவில்லையென்றாவது நோகவில்லை யென்றாவது வைத்துக் கொள்ள முடிகிறதா? அப்படிச் செய்ய என்ன உபாயம்? உடம்பு இல்லையென்று நினைக்க முடியாமற்போனால் லோகத்தில் எல்லா உடம்பும் நம்முடையதே என்று நினைக்க ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதே இதற்கு ஸரியான உபாயம். அப்படி நினைப்பதால் இதரர்கள் கஷ்டப்படும்பொழுது அதற்குப் பரிஹாரம் செய்ய நமக்கு எண்ணமுண்டாகிறது. இதரர்களுடைய ஸுக துக்கம் நம்முடையனவாக ஆய் விடுகின்றன. நாம் செய்யும் எந்தக் காரியமும் நமக்காக அல்லவென்னும் எண்ணம் தானகவே ஏற்பட்டுவிடும். இந்த முடிவையே, எல்லாவற்றையும் ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பண மாகச் செய்யவேண்டுமென்று பகவான் கீதையில் அர்ஜுன னுக்கு உபதேசிக்கிறார். ஆகையால் எப்பொழுதும் பிறருக் காக உழைக்கவேண்டும். நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத் தையும் ஈச்வரார்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். எப்பொழுதும் ஸோஹம்பாவனை செய்யவேண்டும். நேற்று நான் சொல் லியபடி 'நம: பார்வதீ பதயே' என்று புண்டரீகம் போட்டுக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். பிழைத்திருக்கும்பொழுதே இத்தேகத்தை விட்டுவிட்ட நிலை இதுவே. இதையே சாஸ் திரத்தில் ஜீவன் முக்தி என்று சொல்லுவார்கள்.

'अशरीरं वाव सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशतः'

[ப்ருஹதாரண்யகம்.]

என்ற வசனமும் இப்படியே கூறுகிறது. சரீரமில்லாமல் பிழைத்திருக்கும் புருஷனை ஒருபொழுதும் ஸுகம் துக்கம் அணுகுவதில்லை என்பது அர்த்தம். பகவத்பாதாள் நமக்குச்

சாகாமலிருக்க உபதேசித்த மருந்தும் இதுவே. பெரியோர்கள் இந்த விஷயத்தை ச்லோகமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த ச்லோகமானது பகவத்பாதாளால் ப்ரம்மஸூத்ர பாஷ்யத்தில் உதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

गौणमिथ्यात्मनोऽसत्त्वे पुत्रदेहादिबाधनात् ।
सद्ब्रह्मात्माहमित्येवं बोधे कार्यं कथं भवेत् ॥

[ஸூத்ரபாஷ்யம், I-i-4]

கௌணாத்மா, மித்யாத்மா, முக்யாத்மா என்று ஆத்மாக்களை மூன்றாகப் பிரித்துச் சொல்வது வழக்கம். புத்ர மித்ரர்கள் நாமே, என்றும், அவர்களுடைய ஸுக துக்கம் நம்முடையது என்றும் எண்ணும் அபிமானமானது எல்லாரிடத்திலும் குடிகொண்டிருக்கிறதென்று சொன்னேனல்லவா? அதுதான் கௌணாத்மா. கௌணமென்றால் உபசாரமாகச் சொல்வதென்று அர்த்தம். நாம் வேறு, புத்ர மித்ரர்கள் வேறு என்று நமக்கு தெரிந்திருக்கும்பொழுதே, நாம் நாம் என்கிற அபிமானம் நமக்கு வருவதால் கௌணாத்மா என்று சொல்லப்பட்டது. ''சரீரம் முதலியவற்றில் நான் என்கிற அபிமானம் உண்டாவது மித்யாத்மா.'' கீழே சொல்லியபடி சுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பிரித்து சுத்தமான ப்ரம்ம ஸ்வரூபமே நான் என்பது அநுபவத்திற்கு வருகிறபொழுது ப்ரம்மம் ஆத்மா வாகிவிடுகிறது. அதைத் தான் முக்யாத்மாவென்று சொன்னேன். முதலில் சொல்லப் பட்ட கௌணாத்மா மித்யாத்மா இவ்விரண்டையும் விலக்கி விட்டால் புத்ர மித்ரர்கள், சரீரேந்த்ரியங்கள், இவைகளுடைய ஸம்பந்தம் நீங்கிவிடும். அப்பொழுது ஸத்யமான ப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகவே நான் இருக்கிறேன் என்கிற ஞானம் உண்டாகிறது. அதற்குப் பிறகு செய்ய வேண்டியதொன்

றுமே கிடையாது என்பது கீழே சொல்லிய ச்லோகத்தின் தாத்பரியம். ஆகையால் நாம் எல்லோரும் பரமாசாரியர்களான பகவத்பாதாள் அருளிய தத்வ ஞானமாகிய இந்த மருந்தை ஸம்பாதிக்க ப்ரயத்னப்படவேண்டும். எப்பொழுதும் சுத்தமான சரீரமில்லா நிலையையும் களங்கமற்ற பேரானந்தத்தையும் பெறலாம். இதற்குக் காரணமான ஈச்வரபாவனை செய்யவும், எப்பொழுதும் நல்ல காரியங்களிலேயே ப்ரவிருத்திக்கவும் ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீசுவரா் அநுக்ரஹம் செய்யவேண்டுமென்பது ப்ரார்த்தனை.

3

மனுஷ்ய தர்மம்.

[9—10—'32]

உலகத்திலுள்ள ஜீவர்கள் பிராணிகளெனப்படும். பிராணனுடையவை பிராணிகள். பிராணன் என்பது உயிர். ஆகவே உயிருள்ளன எல்லாம் பிராணிகளென்று சொல்லப் படும். உயிருள்ள பிராணிகள் எல்லாம் எப்பொழுதும் காரியங்களைச் செய்துகொண்டே இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பிராணியும் ஸதா ஏதாவது ஒரு காரியத்தைச் செய்துகொண்டே இருக்கிறது. எறும்பு ஸதா ஊர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. நத்தை ஏதாவது செய்துகொண்டே இருக்கிறது. பறவை பறந்துகொண்டோ, உணவு தின்றுகொண்டே இருக்கிறது. மனிதன் ஆபீஸுக்குப் போய் வேலை செய்கிறான். இல்லையென்றால் உழுது பயிரிடுகிறான். இவற்றைப் போல வேறு பல காரியங்களைச் செய்துகொண்டேயிருக்கிறான். ஒருவனாவது காரியம் செய்யாமல் இருப்பதே இல்லை. இந்த விஷயத்தையே பகவான் கீதையிற் சொல்லியிருக்கிறார்:—

'न हि कश्चित् क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।'

[கீதை, III-5]

ஒரு மனிதன்கூட ஒரு ஸமயத்திலாவது ஒரு காரியத்தையாவது செய்யாமல் இருப்பதில்லை என்பதே இதன் கருத்து.

இப்படி மனிதன் சதா காரியங்களைச் செய்துகொண்டே இருப்பதை ப்ரபஞ்சத்தில் நாம் பார்த்து வருகிறோம். சிறிய ஊரிலுள்ளவனுக்குக் கொஞ்சந்தான் காரியங்கள் இருக்கின்றன. பெரிய ஊரில் உள்ளவனுக்குக் கணக்கில்லாத காரியங்கள் இருக்கின்றன. ஏன் இவ்வாறு எல்லாரும் காரியங்களைச் செய்துகொண்டே இருக்கவேண்டும் ?

நாம் ஏதாவது ஒரு காரியத்தைச் செய்துகொண்டே இருந்தால்தான் கஷ்டப்படாமல் இருக்கலாம். கஷ்டப்படாமல் இருப்பதை உத்தேசித்துப் பல காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். ஸுகத்தை அடைவதற்கும் பல காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். ||காரியங்கள் செய்யாமல் சும்மா இருப்பதைப்போன்ற கஷ்டம் வேறு இல்லை.// இப்படிக் காரியஞ் செய்வதற்காக நம்முள்ளே ஒன்று நம்மைத் தூண்டிவருகிறது. யாரோ ஒருவர் பசியென்று ஒன்றை எல்லாருக்கும் வைத்துவிட்டார். அந்தப் பசி மனிதனை, "காரியஞ் செய்," "காரியஞ் செய்" என்று தூண்டிக் கொண்டே இருக்கிறது. காரியஞ் செய்யாமல் இருந்து விட்டால் வயிறு பக் பக் கென்று பசிக்கிறது. அந்தப் பசியாகிய வியாதிக்கு மருந்து தேடி நாம் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. தலைவலி நமக்கு வந்தால் உடனே மருந்துபோட்டால் போய்விடுகிறது. அப்புறம் எப்பொழுதாவது பல நாள் கழித்து வருகிறது. இந்தப் பசி என்கிற வியாதியானது அப்படியல்ல. மருந்து போட்டால் அப்புறம் பல நாள் வாராமல் இருக்கும் மற்ற வியாதிகளுக்கும் இந்த வியாதிக்கும் நிரம்ப வித்யஸாம் உண்டு. இந்த வியாதிக்கு வேளைதோறும் மருந்து கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். இந்த வியாதிக்கு மருந்து தேடித்தான் ஒவ்வொருவரும் காரியம் செய்ய வேண்டும். புலி மானை

அடிப்பதும் மாட்டை அடிப்பதும் இந்த வியாதியைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காகவே. // மனிதன் பலவகை வேஷங்களைப் போட்டுக் கெட்டிக்காரத்தனமெல்லாம் பண்ணி ஸம்பாத்யம் செய்வதும் இதற்காகவே. // பசியாயிருந்தால் அரிசி தேடிச் சாதம் சமைத்துச் சாப்பிடுகிறான். அரிசிக்காகக் காரியம் செய்கிறான். உடம்பை வைத்திருக்கவேண்டுமானால் காரியம் செய்துகொண்டிருப்பதும் அவசியம். க்ஷணநேரமாவது காரியம் செய்யாமல் இருக்கமுடியாது.

வேலை செய்யாமலே இருந்தால் இந்த உடம்பு ப்ரயோஜனப்படாமற் போய்விடும். பணக்காரனாயிற்றே வேலை ஏன் செய்யவேண்டும் என்பது இல்லை. அவனுக்குத் தான் அதிகக் காரியங்கள் இருக்கின்றன. பணம் கொடுத்த இடத்தில் அது ஜாக்ரதையாக இருக்கவேண்டுமென்று அவனுக்கு ஸதா கவலை. ஆகையால் அதற்கு வேண்டிய காரியங்களை இடை விடாமல் செய்து கொண்டே இருக்கிறான். ஓர் உஞ்சவிருத்தி ப்ராம்மணனைக் காட்டிலும் பத்துலக்ஷம் ரூபாய் ஸொத்துடையவனுக்கு அதிக வேலை. அவன் செய்துகொண்டு இருக்கிற வேலைக்கு முடிவே இல்லை.

இப்படி மனிதன் செய்யும் வேலைகள் பலவகையாக இருக்கின்றன. தன் உடம்புக்காக அவன் செய்யும் வேலைகள் ஒரு வகை, தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்காகச் செய்யும் காரியங்கள் மற்றொருவகை. குழந்தை, பெண்டாட்டி, தகப்பனார், தாயார் முதலிய சிலபேர்கள் அவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்காகச் செய்ய வேண்டிய சில வேலைகள் உண்டு. அவற்றிற்குப் பின், அவனுடைய ஸொந்த மாடு, ஸொந்த நாய்-கொஞ்சம் அபிமானம் அதிகமானால்-ஒரு பூனை, அவனுடைய வேலைகளைப் பார்க்கும் குடியானவன், வேலைக்காரன் முதலியவர்களைப் போன்றவர்

களுக்காகச் சில வேலைகள். இவற்றிற்கப்புறம் க்ராமஸமுதாய ஸம்பந்தமான வேலைகள் இருக்கின்றன. வீட்டைச் சுத்தமாக மெழுகி நன்றாக வைத்துக்கொள்வது வீட்டிலுள்ளவர்கள் பொறுப்பு. அதுபோல ஒரு க்ராமத்தை நன்றாக வைத்துக்கொள்வது அந்த க்ராமத்திலுள்ளவர்கள் பொறுப்பு. பத்துப்பேர் சேர்ந்தது ஒரு குடும்பம்; ஆயிரம் பேர் சேர்ந்தது ஒரு க்ராமம். குடும்பக் காரியங்கள் எப்படி மனிதனுக்கு அவசியமோ அப்படியே க்ராமஸமுதாய காரியங்களும் அவசியம். அப்புறம் தேச ஸமுதாயத்திற்காகச் செய்யும் காரியங்கள் பல.

இப்படிப் பிரிக்கப்பட்ட காரியங்களில் பல் தேய்த்தல், வேஷ்டி தோய்த்தல், ஸ்நானம் செய்தல், சாப்பிடுதல் முதலியவற்றைப் போன்ற காரியங்கள் தன் ஸொந்தப் ப்ரயோஜனத்தைக் குறித்துச் செய்யப்படுபவை. வீடு கட்டுதல், மெழுகுதல், வீட்டுக்கு வேண்டிய உபகரணங்களை ஸம்பாதித்தல் முதலியவை வீட்டிற்காகச் செய்யப்படுபவை; அதாவது தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்காகச் செய்யப்படுபவை. வாய்க்கால் வெட்டுதல், ஏரியைச் செப்பனிடுதல், கிராமத்தில் ஆஸ்பத்திரி கட்டுதல், வியாதியைப் போக்கத் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்தல் என்பவற்றைப் போன்றவை கிராம ஸமுதாய ஸம்பந்தமான காரியங்கள். தேச ஸமுதாயமான காரியங்கள் இந்தக் காலத்தில் எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும்.

நாம் செய்யும் காரியங்களில் நம் வயிற்றுக்கு மாத்திரம் சாப்பாடு போடும் வகையையன்றி மற்றவர்களையும் ஸம்ரக்ஷிக்கும் காரியங்களும் உண்டு. சக்தி உள்ளவர்கள் அசக்தர்களைக் காப்பாற்றுவது உலகத்தில் இயற்கை. அசக்தர்கள் சக்தியுள்ள வேறொருவர்கையில் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்

கிறார்கள். குழந்தையைச் சக்தியுள்ள மனிதன் போஷித்து வருகிறான். அவன் கிழவனாகி அசக்தனாகும்பொழுது பெரியவனாகிய அந்தக் குழந்தையால் போஷிக்கப்படுகிறான். இப்படி மாறிமாறி வருவதே உலகத்தில் இயற்கையாக இருக்கிறது. இந்த ஸ்வபாவம் மனிதனிடத்தில் மட்டுமல்ல; பக்ஷி முதலிய எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் காணப்படுகின்றது. பக்ஷிகளும் ம்ருகங்களும் குஞ்சுகளையும் குட்டிகளையும் ஸம்ரக்ஷித்துக் கொள்கின்றன. புழு, பூனை, குரங்கு முதலிய எல்லாவகைச் சிறிய பிராணிகளிடத்திலும் இந்த ஸ்வபாவம் காணப்படுகிறது.

உலகம் முழுவதிலும் காரியங்கள் நடந்துகொண்டே இருக்கின்றன. பலவகையான காரியங்களை மனிதன் செய்கிறான்; ஒவ்வொன்றிலும் ஈடுபடுகிறான்; பணம் ஸம்பாதிக்கிறான்; கூட்டுறவு (Co-operation) தேடுகிறான்; வாய்க்கால் வெட்டுகிறான்; தேஹ ஆரோக்ய சாலைகளை அமைக்கிறான்; ராஜாங்கத்தைக் கவனிக்கிறான்; ஜனக்கஷ்டத்தைப் போக்க வழி தேடுகிறான். ஸ்வயநல பரித்யாகம் செய்து இப்படிப் பொதுவான காரியங்களோடே தனக்கு வேண்டிய காரியங்களையும் பார்த்துக்கொள்கிறான். வயலுக்குப் போகிறான்; ஆபீஸில் வேலை செய்கிறான். இப்படிப் பணம் ஸம்பாதிப்பதற்காகப் பல காரியங்கள் செய்கிறான்.

மனிதனுக்கு அவசியமாக வேண்டி இருப்பவை மூன்று வகைப் பொருள்களே. பசியைப் போக்கிக்கொள்ள ஆகாரம் வேண்டும். பின்பு, வெயில், குளிர் இவைகளைத் தடுத்துக் கொள்வதற்கும் மானம் காப்பதற்கும் வஸ்த்ரம் வேண்டும். களைப்புத் தீர இருப்பதற்கு ஓர் ஆவரணம் - இடம் வேண்டும். இந்த மூன்றும் மற்ற எல்லாப் பொருள்களையும் விட மிகவும் அவச்யமானவைகள். இந்த

அவசியமான பொருள்களுக்குமேல் அவன் சேகரிக்கும் பொருள்கள் குழந்தைகள் ரக்ஷணத்திற்கும் அவர்களுடைய விவாஹம் முதலியவற்றிற்கும் உபயோகமாக இருக்கின்றன.

மனிதனுக்கு வேண்டிய அவசியமான பொருள்களைப் பெறுவதற்கு அவன் செய்யும் காரியங்களைத் தவிர வேறு சில காரியங்களைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. தினமும் ஆஹாரத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்வதும், வீடு இடிந்து விட்டால் அதைக் கட்டிக்கொள்வதும், வஸ்த்ரம் கிழிந்தால் தைத்துக்கொள்வதும் அவனுக்கு அவசியமானவை. ஆனால் தன்பால் ஒப்படைக்கப்பட்ட வேறு சில ஆத்மாக்களுடைய அவசியப் பொருள்களையும் அவன் ஸம்பாதித்துத் தருகின்றான். அந்த நித்ய வியாதியாகிய பசிக்கு ஆஹாரம் ஸம்பாதித்துத் தானும் உண்டு பிறருக்கும் தருகிறான். பசியை வியாதியாகவும் சாப்பாட்டை மருந்தாகவும் சொல்வதில் ஒரு விசேஷம் இருக்கிறது.

'क्षुद्व्याधिश्च चिकित्स्यतां प्रतिदिनं भिक्षौषधं भुज्यतां
स्वाद्वन्नं न तु याच्यतां विधिवशात्प्राप्तेन संतुष्यताम् ।
शीतोष्णादि विषह्यतां न तु वृथा वाक्यं समुच्चार्यताम्
औदासीन्यमभीप्स्यतां जनकृपानैष्ठुर्यमुत्सृज्यताम् ॥

[ஸாதனபஞ்சகம், 4-வது ச்லோகம்]

பசியென்னும் வியாதிக்கு வைத்யம் பண்ணிக்கொள் என்று ஆசாரியாள் இந்த ச்லோகத்தில் கட்டளையிடுகிறார்கள். வியாதி நிவர்த்திக்கு எவ்வளவு மருந்து அவசியமோ அவ்வளவுதான் வியாதியுடையவன் சாப்பிடுவான். நாக்குக்கு ருசியான மருந்தைத் தேடிச் சாப்பிட்டுக்கொண்டே இருக்கமாட்டான். தவிர அதிக விலைகொடுக்காமல் குறைந்த

விலையுள்ள மருந்து கிடைக்குமானால் அதையே வாங்கிச் சாப்பிடுவான். அதைப்போல, பசிக்கு எவ்வளவு அவச்யமோ அவ்வளவே சாப்பிடவேண்டும். ஸாதாரணமான சாப்பாடு இருந்தாலும்போதும் என்பதே முன்சொல்லிய ச்லோகத்தின் உட்கருத்து.

இப்படி மனிதன் தனக்காகச் செய்துகொள்ளவேண்டிய பல காரியங்களையும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்காகச் செய்யவேண்டிய பல காரியங்களையும் தவிர வேறு சில விசித்ரமான காரியங்களைச் செய்து வருகிறான். அந்த அதிகப்படியான வேலைகளிற் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறேன். ஒருவன் சிலுவை என்று ஒன்றை வைத்துக்கொள்கிறான். சர்ச் (church) என்ற ஓர் இடத்தைக் கட்டிக் கொள்கிறான். அங்கே இவனுடைய பசியைப் போக்கக்கூடிய பதார்த்தம் ஒன்றும்கிடையாது. மற்றொருவன் ருக்குப
அணிந்துகொண்டு நிறைய விபூதியைப் டிக் கொண்டு
கிறான். அவற்றால் அவனுக்குப் பசி நீங்குமா
ஏதாவது ப்ரயோஜனம் உண்டா? ஒ
கட்டியைக் குழைத்து வைத்துக்கொ நினைத்த மாத்திரத்
இட்டுக்கொள்கிறான். முன்பு செ ஸௌகரியங்கள் இல்லை.
யங்களில் இவை சேரா. இவற்றா ல் நமக்கு நஷ்டந்தான்
மில்லை; வஸ்த்ரத்திற்கும் ப்ர ார்ஜ், சாப்பாட்டு ஹோட்
ப்ரயோஜனமில்லை; சேர்ந்த முதலிய செலவுகள் உண்டு;
ப்ரயோஜனமில்லை. இவை ஊருக்குப் போனால் புது
ஏதோ ஒரு பஞ்சபாத்ர செலவு. இவ்வளவு செலவும்
துக்கொண்டு ஒருவன் லொ கின்றன. பழையகாலத்தில்
ஏதோ செய்கிறான். ச்ராத்த பிரயாணம் செய்கிறோமோ
ப்ராம்மணர்களைக் கூட்டி ாப்பாடு லாபம். நடப்பதால்
இவற்றால் அவனுடைய பசி

மா? ஒன்றுமில்லை. மலைகளிலிருந்து கல்லை எடுத்துவந்து கோவில் கட்டுகிறன். அது இவனுக்குத் தங்குவற்குப் ப்ரயோஜனப் படுவதில்லை. ராத்ரியில் பூட்டி விடுகிறார்கள். மழையில் ஒண்டுவதற்குக்கூட இடமி ல். இதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்?

இன்னும் சில பேர்கள் மதம் மதம் என்று சொல்லிக் கொண்டு என்ன என்ன காரியங்களோ செய்கிறார்கள். சில பேர் மதத்திற்காகச் சண்டை போட்டுக்கொள்கிறார்கள். மண்டையை உடைத்துக்கொள்கிறார்கள். இந்தக் காரியங் களெல்லாம் மனிதனுக்கு அவசியமல்லாத அதிகப்படியான காரியங்களாகத் தோன்றுகின்றனவல்லவா?

விபூதி பூசுதல், ருத்ராக்ஷம் அணிதல், கோவில் கட்டு தல், ச்ராத்தம் செய்தல், பிராமண ஸந்தர்ப்பணம் செய்தல் பசியை வியாதி யெல்லாம் மனிதனுக்கு அதிகப்படியான காரியங் வதில் ஒரு விசே சொல்லலாமல்லவா? இப்படிச் செய்யும்
'क्षुद्याधिश्च हि காரியங்களால் என்ன ப்ரயோஜனம்?
ச் சில வருஷங்களாக இந்த ஊரில் பஜனை
स्वाद्वन्नं न तु ிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தொண்டை
शीतोष्णादि विषह्यतां न ந்த வேலைக்கும் ஆபீஸ் வேலைக்கும்
औदासीन्यमभीप्स्यतां ॥ அநாவசியமாக அந்த வேலை
து. இவ்வளவு காரியங்களும்
[ஸாதன ன்றன அல்லவா?

பசியென்னும் வியாதிக்கு என் இவற்றைச் செய்ய
என்று ஆசாரியாள் இந்த ச்லோ பிரயோஜனமென்ன? என்
கள். வியாதி நிவர்த்திக்கு எவ்வ ார்க்கலாம்.
அவ்வளவுதான் வியாதியுடையவ
குக்கு ருசியான மருந்தைத் தேடி ப்பானேன்? தினந்தோறும்
இருக்கமாட்டான். தவிர அதிக போதுமே. எங்கேயாவது

போய்ச் சாதம் கேட்டால் போடுகிறார்கள்; சத்திரங்களிலும் சாப்பிடலாம். சாப்பாடு கிடைக்கிறதே, சம்பளம் எதற்கு என்று ஒருவன் நினைப்பதில்லை. ஒருவர் சாதமும் ஒரு படி அரிசியும் பத்து ரூபாய் பணமும் தனித் தனியே வைத்து இவைகளுக்குள் ஏதாவது ஒன்றை எடுத்துக்கொள் என்று சொன்னால் பணத்தைத் தான் ஒருவன் எடுத்துக்கொள்வான். ஏன்? சாதம்தானே வேண்டும்? பணம் எதற்காக? சாதம் ஒரு வேளைக்குத்தான் ப்ரயோஜனப்படும். அரிசி இரண்டு வேளைக்குத்தான் உதவும். பணம் பத்து வேளைக்கு உதவும். அதிக நாளைக்கு ப்ரயோஜனமாகக் கூடிய பொருளைத்தான் அவன் அதிகமாக விரும்புகிறான்.

பள்ளிக்கூடம் போகிற பையனுக்குத் தாயார் சாதம் கட்டித் தருகிறாள். கொஞ்சம் தூரமான ஊருக்குப் போனால் அரிசி முதலிய ஸாமான்களைக் கட்டிக் கொண்டு போகிறோம்.

முன்காலத்தில் ரயில் கிடையாது. நினைத்த மாத்திரத்தில் போய்விட்டு வரவேண்டிய ஸௌகரியங்கள் இல்லை. ஆனால் இந்த ஸௌகரியங்களால் நமக்கு நஷ்டந்தான் அதிகமாக ஏற்படுகிறது. ரயில்சார்ஜ், சாப்பாட்டு ஹோட்டல் செலவு, பஸ், காப்பி முதலிய செலவுகள் உண்டு; இவற்றையல்லாமல் பெரிய ஊருக்குப் போனால் புது ஸாமான்கள் வாங்குவதில் செலவு. இவ்வளவு செலவும் இந்தக் காலத்தில் உண்டாகின்றன. பழையகாலத்தில் எவ்வளவு நாள் வெளியூரிற் பிரயாணம் செய்கிறோமோ அவ்வளவு நாள் அகத்துச் சாப்பாடு லாபம். நடப்பதால் காலுக்குப் பலம்.

இப்படிச் சிறிய செலவில் தந்திரமாகக் காலங்கழிக்கும் பழைய காலத்து மனிதர்களில் ஒருவரைப் பற்றி இங்கே ஞாபகம் வருகிறது. பாலக் காட்டுக் கருகில் உள்ள சித்தூ ரென்னும் ஊரில் கிருஷ்ணையர் என்ற ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஒரு பெரிய பாங்கி வைத்தார். அந்த பாங்கி வட்டி வருமானத்தினால் 70 பிள்ளைகளுக்குமேல் வேதசாஸ்திரங் களைக் கற்றுக் கொடுக்க ஒரு பாடசாலை வைத்தார். அந்தக் காலத்தில் அங்கே படித்தவர்கள் பின்பு வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர் வைத்த இந்த ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜில் வந்து படிப்பது வழக்கம். இப்படிப் பாடசாலை வைத்தவர்களுள் மற் றொருவராகிய முத்துகனபாடிகளென்பவர் திருவையாற்றில் இருந்தார். அவர் நூறு நூற்றிருபது பிள்ளைகள் வரையிலும் வேதாத்யயனம் செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்தார். எங்கே யாவது அவர்களுக்குச் சாப்பாட்டுக்குத் தக்க வஸதிகளைச் செய்து கொடுத்தார். வேலையிற் பிசகினவர்களுக்கு அபரா தம் போட்டு அதை வட்டிக்கு விட்டு அந்தத் தொகையையே மூலதனமாக வைத்தார். தாமே சொல்லிக்கொடுத்தார். ஒரு நாள் ஓர் உத்யோகஸ்தர் அந்தப் பாடசாலைக்கு வந்தார். அவர் அங்கேயுள்ள பிள்ளைகளைப் பார்த்துவிட்டு, "ஐயையோ, அநியாயமாக இவர்களையெல்லாம் குட்டிச் சுவராக்குகின்றீர்களே! ஆட்டு மந்தையைப்போலப் பத்து வருஷங்கள் அடைத்துவைத்து என்ன ப்ரயோஜனம்? இவர் களுடைய ஜீவனத்துக்கு ஒரு வழியும் செய்யவில்லையே. இங்கிலீஷ் படித்திருந்தால் நல்ல நிலைக்கு வந்திருக்கலாமே!'' என்று சொன்னாராம். அப்பொழுது பக்கத்திலிருந்த ஒருவர், "இவர்களை இங்கிலீஷ் படிக்க அனுப்பாமல் இங்கே மந்தைபோல அடைத்து வைப்பதனால் பாதிச் செலவு லாபமாகிறது. இங்கிலீஷில் போயிருந்தால் உடுப்பு,

கிராப், ஸைக்கிள் முதலியவற்றிற்காக இவர்கள் செலவழிப்பது இப்பொழுது லாபம்தானே? அந்தச் செலவு அவர்கள் ஸம்பாதிப்பதில் பாதியை இழுத்துவிடும். அந்தச் செலவு இல்லாமையால் இவர்களுக்கு அந்தப் பாதி ஸம்பாத்யம் இருக்கிறமாதிரிதான். மிச்சம் பாதி ஸம்பாதிக்க நாங்கள் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறோம். இங்கே இவர்கள் வித்தை கற்றுக் கொள்ளாமற் போனாலும் இங்கிலீஷ் பக்கம் திரும்பாமல் இருப்பதனாலே லாபம் உண்டு" என்றாராம். இவற்றால் அந்தக் காலத்தில் சுருக்கமாகச் செலவழித்துக் கொண்டு பெருக வாழ்ந்தவர்கள் இருந்தார்களென்பது தெரியவருகிறது.

அந்தக் காலத்திற்கூட 50 மைல் தூரம் உள்ள ஓரிடத்திற்குப் போக அரிசி கட்டிக்கொண்டு போனார்கள். ப்ரயாணதூரம் அதிகப்பட அதிகப்பட நாம் சேகரித்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டிய பொருள்களும் அதிகப்படுகின்றன.

ஒரு நாள் சாப்பிட்டால் போதுமே; மறுநாள் சாப்பாட்டிற்கு இப்பொழுதே என்ன கவலை என்றிருப்பதில்லை. மறுநாள் அஸௌக்கியம் வந்துவிட்டால் கஷ்டப்படவேண்டுமே யென்று நாளைக்கும் சேர்த்து இன்றைக்கே சேகரித்துக் கொள்கிறோம். மறு நாள் ஸௌக்கியத்தைக் கவனிக்காவிட்டால் பணம் நமக்கு வேண்டாம். இந்த மடத்தில் முதலில் சிப்பந்திகளுக்குச் சாதமாகக் கொடுத்துப் பார்த்தோம். அதனால் அவர்களுக்கு அவ்வளவு த்ருப்தி ஏற்படவில்லை. அரிசியாகக் கொடுத்தால் நல்லதென்று அவர்கள் எண்ணினார்கள். வேண்டிய அளவு உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு மிச்சத்தை விற்றுக்கொள்ளலாமல்லவா? இப்பொழுது அரிசியாகத்தான் கொடுத்து

வருகிறோம். அசடாயிருப்பவன்தான் கொஞ்ச நாளுக்குப் போதுமானவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வான். புத்திசாலி பல நாளுக்கு உபயோகப்படக்கூடியவற்றைப் பெறுவான்.

இப்படி முன்னாடியே பிற்காலத்துக்கு வேண்டியவற்றைச் சேகரித்து வைக்கிறதில் பின்பு எவ்வளவு நாள் ஸௌக்யமாக இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகிறோம்? ஒரு நாளா? ஒரு மாதமா? ஒரு வருஷமா? எவ்வளவு சேர்த்து வைக்கிறோம்? ஆயிரமா? பதினாயிரமா? இன்னும் எவ்வளவு இருந்தாலும் நம் ஸௌக்யத்துக்கு அநுகூலமே. எவ்வளவு நாள் ஸௌக்யமாக வாழவேண்டுமென்பது எல்லோருக்கும் தெரியாது. பரமேச்வரன் எழுதிவைத்திருக்கும் நாள் தான் அதற்கு எல்லை. ஆனால் நாம் எப்பொழுதும் ஸௌக்யமாகவே இருக்க விரும்புகிறோம்.

முன் சொன்ன எல்லைக்குப் பின்பும், எப்பொழுதும் ஸௌக்யமாயிருக்க இந்தப் பணம் முதலிய உபகரணங்கள் போதுமா? இவை உடம்பு உள்ளவரைக்குந் தான் உதவும். அப்புறம் இவற்றால் ப்ரயோஜனமில்லை. நாம் செய்யும் காரியங்களெல்லாம் பிற்காலத்தில் ஸௌக்யமாக இருப்பதற்காகச் செய்கிறோம். எப்பொழுதும் ஸௌக்யமாக இருப்பதற்குத் தக்க காரியங்களை நாம் செய்யவேண்டும். இப்பொழுது செய்து கொண்டுவரும் காரியங்கள் செய்ய வேண்டியவைதாம். அதோடு எப்பொழுதும் கஷ்டமில்லாமல் இருக்க ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும். "நாம் எப்பொழுதும் சாவதில்லை." "உடம்பு தான் சாகிறது." ஆகையால் எப்பொழுதும் ஸௌக்யமாக இருக்க ஒரு காரியத்தை இப்பொழுதே செய்யவேண்டும். செத்த பின்பு கரசரணாதிகள் இல்லை. பிற்காலத்துக்காக இப்பொழுதே இன்ஷ்யூர்

செய்வதைப்போல இப்பொழுதே இந்தக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும்.

ஒரு மலையடிவாரத்தில் நாம் இருக்கிறோம். நம்முடைய கையில் ஆயிரரூபாய் பணம் இருக்கிறது. அவ்வளவும் அரையணுக் காசாக இருக்கிறது. அப்பொழுது திருடர்கள் வருகிறார்கள். பலமான கலகம் நடக்கும்போல் இருக்கிறது. மலைமேல் ஏறி அப்புறம் போய்விட்டால் நமக்குப் பயமே இல்லை. அப்பொழுது ஒருவன் வந்து இந்த ஆயிர ரூபாய்க்கும் நோட்டு வேண்டுமோ என்று கேட்கிறான். நாம் என்ன செய்வோம்? உடனே அவனிடம் சில்லறை மூட்டையைத் தள்ளிவிட்டு ஆயிர ரூபாய் நோட்டை வாங்கிக்கொண்டு துள்ளிக் குதித்து மலைமேலேறி ஓடிப் போய்விடுவோம். ஆனால் அந்த நோட்டு மலைக்கு அப்புறம் உள்ள தேசத்தில் செல்லும் நோட்டாக இருக்கவேண்டும். அதைப்போலத்தான் இப்பொழுது நம்முடைய கதையும் இருக்கிறது. நமக்கு உள்ள சக்தியைக்கொண்டு பிற்காலத்துக்கு உபயோகமான காரியங்களைச் செய்துகொண்டால் நமக்குக் கஷ்டமே இராது.

இங்கே தான் ஸௌக்யமாக இருக்கவேண்டும். அப்புறம் நாம் இருப்பதென்ன நிச்சயம்? என்று ஒருவர் கேட்கலாம். இருந்துவிட்டால் அப்புறம் அழுவதா?

"नास्ति चेन्नास्ति नो हानिः अस्ति चेन्नास्तिको हतः ।"

இந்த ச்லோகத்தில் இந்த ஸமாசாரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பிறப்புக்கு அப்புறமும் நாம் இருக்கிறோம்; அதனால் இப்பொழுதே நல்ல காரியங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று ஆஸ்திகன் சொல்கிறான். அப்புறம் இருப்

பது என்ன நிச்சயம் என்று நாஸ்திகன் சொல்கிருன். இப்பொழுது நல்ல காரியங்களைச் செய்துவிட்டால் பின்பு இருந்தால் நன்மை உண்டு; இல்லாவிட்டால் நஷ்டம் ஒன்று மில்லை. இரண்டு பக்ஷத்திலும் ஆஸ்திகனுக்குக் கஷ்டமே இல்லை. பின்பு நாம் இருப்பது உண்மையானல் சும்மா இருந்த நாஸ்திகன் பாடுதான் திண்டாட்டம்.

ஆகையால் நல்ல காரியங்களைச் செய்வது எப்பொழுதும் நல்லது தான். நாம் ஓர் இடத்திற்கு ப்ரயாணம் செய்ய வேண்டுமானல் மனம் ஸந்தோஷமாக இருக்கவேண்டும். இந்தச் சரீரத்தை விட்டு விட்டு ப்ரயாணம் செய்யும் பொழுது வழியில் கஷ்டத்தைப் போக்கிக்கொள்ளும் காரியங்களை நாம் செய்யாமலிருந்தால் நமக்குக் கஷ்டம் ஏற்படும். அவ்வாறு ஏற்படாமல் காத்துக்கொள்வதற் குரிய காரியங்களை ஞானமார்க்கத்தால் அறியலாம். இப்பொழுது செய்யும் கர்மாக்களுக்கு இப்பொழுது பலன் இல்லாவிட்டால் பின்பு உண்டு. நியூட்டன் (Newton) சொல்லிய உண்மையை வெகு காலத்துக்கு முன்பே ஆத்மா விஷயத்தில் நம் பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிருர்கள். ஒரு சக்திக்குப் பிரதி பலன் (re-action) எப்பொழுதும் உண்டு என்னும் கொள்கையை நம்முடைய சாஸ்திரங்கள் நன்ருகச் சொல்கின்றன.

கிறிஸ்துவர்கள் ஜன்மாந்தரத்தை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. ஆனல் அவர்கள் சொல்லும் சில ஸமாசாரங்கள் அவர்கள் தங்களை யறியாமலே ஜன்மாந்தரத்தை ஒப்புக்கொண்டவர்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றன. அவர்கள் இந்த உடம்பை விட்டு நீங்கிய பின்பு நியாயத்தீர்ப்பு ஒன்று நடக்கிறதாகவும் பின்பு ஜீவன் நரகத்தையோ ஸ்வர்க்கத்தையோ செய்த கர்மாக்களுக்குத் தக்கபடி அடைகின்ருனென்றும் சொல்லு

கிறார்கள். ஸுகதுக்க அனுபவம் பெறுவதற்குரிய இந்தத் தேகம் இங்கே பெட்டியிற் கிடந்தாலும் வேறொரு தேகத்தில் இருந்து அவற்றை அனுபவிப்பதாக அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதைத் தான் நாம் ஜன்மாந்தரம் என்கிறோம். அந்தத் தேகத்தில் ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பதற்கு முன்பு அவற்றிற்குக் காரணமான கர்மாக்களைச் செய்த இந்த ஜன்மம் எப்படி உண்டோ அதேமாதிரி இந்த ஜன்மத்தில் ஸுகதுக்காநுபவங்களுக்கு ஹேதுவான கர்மாக்களுக்குரிய ஒரு பிறப்பு இதற்கு முன்பும் இருக்கவேண்டும் அல்லவா?

இந்த ஜன்மத்திற்குப் பின்பும் உபயோகப்படக்கூடிய சில காரியங்கள் செய்யவேண்டுவது அவசியம். எப்பொழுதும் ஸௌக்யமாக இருப்பதற்காகச் செய்யப்படும் காரியங்கள்தாம் முன்பு நான் அதிகப்படியானவை யென்று சொன்னவை. விபூதி இட்டுக்கொள்ளுதல், ருத்ராக்ஷம் அணிதல், ச்ராத்தம் செய்தல் முதலிய காரியங்கள் நாம் எப்பொழுதும் ஸௌக்யமாக இருப்பதற்கு உதவும் காரியங்கள். இவற்றைப்போன்ற காரியங்களை எவ்வளவு அதிகமாக நாம் செய்கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவை நன்மையை உண்டாக்கும்.

உடம்பிருக்கும்பொழுது உபயோகப்படக்கூடிய காரியங்களைத் தவிர அதற்குப் பின்பும், பல கோடி வருஷங்களுக்கும், எப்பொழுதும் உபயோகப்படக்கூடிய காரியங்களாக நாம் செய்யவேண்டும். இந்த ஊர் நோட்டு ருஷியா (Russia)வில் செல்லாது. எல்லா ஊருக்கும் ஒரு ராஜா இருந்தால் அவனுடைய முத்திரையுள்ள நோட் எங்கும் செல்லும். இந்தப் பதினான்கு லோகங்களுக்கும் ஒரு ராஜா இருக்கிறான். அவன்தான் பரமேச்வரன். அவனுடைய ஸகல ராஜ்யங்களிலும் செல்லும் நோட் ஒன்றிருக்கிறது.

அது எப்பொழுதும் எவ்விடத்திலும் செல்லும். அது எது? அது தான் தர்மம்.

ராமன் காட்டுக்குப் போவதற்கு முன்பு கௌஸல்யா தேவியிடம் விடை பெற்றுக்கொள்ளப் போனான். ஊருக்குப் போகும் குழந்தைக்குத் தாயார் பக்ஷணம் கட்டிக்கொடுப் பது வழக்கமல்லவா? பதினான்கு வருஷம் போயிருக்க வேண்டிய குழந்தைக்கு என்ன கொடுப்பது? அவளுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. நிரம்ப ஆலோசித்துச் சொல்லு கிறாள்:

यं पालयसि धर्मं त्वं धृत्या च नियमेन च ।
स वै राघवशार्दूल धर्मस्त्वामभिरक्षतु ॥

[அயோத்யாகாண்டம், 25: 3]

"ஏ ராகவா! நான் உன்னை ரக்ஷிக்க ஒன்றும் செய்வதற் கில்லை. தர்மம் ஒன்றுதான் இருக்கிறது. தைர்யமாகவும் ஒரே ரீதியாகவும் நியமமாகவும் எந்தத் தர்மத்தை நீ பாது காத்து வந்தாயோ அந்தத் தர்மம் தலைகாக்கும். அது ஒன்று தான் நான் செய்யும் அநுக்ரகம்" என்றாள். தர்மம் நம்மால் ரக்ஷிக்கப்பட்டுப் பின்பு அது நம்மை ரக்ஷிக்கிறது. ராம னுக்கு எந்தத் தர்மம் பாதுகாவலாக இருந்ததோ அந்தத் தர்மந்தான் ஈச்வரனுடைய அகண்ட ராஜ்யத்தில் செல்லக் கூடியது. நாம் வழக்கமாக, குழந்தை, தகப்பனார், ஊர், தேசம் முதலியவைகள் ஸம்பந்தமாகச் செய்கின்ற காரியங் களோடு ஆத்மாவுக்கு நிரந்தரமான இன்பத்தைத் தரும் காரியத்தைச் செய்யவேண்டும். அந்தக் காரியம் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்பதை விசாரிப்போம்:

நாம் செய்கின்ற காரியத்தை ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். ஞானத்திற்கெல்லாம் பெரிய எல்லை

பரமேச்வரன். அவனுக்கு நாம் செய்யுங் காரியத்தை அர்ப்பணம் செய்துவிட்டால் அந்தக் காரியம் நிரந்தரமான இன்பத்தைத் தரும். அந்தக் காரியம் புதியதாக இராமல், பரம்பரையாகப் பெரியவர்கள் செய்து காட்டியதாக இருந்தால் மிகவும் ஸுலபமாக இருக்கும். கெட்ட காரியமாக இருந்தாலும் நமது காமக்ரோதத்தின் பொருட்டுச் செய்யப்படாமல், நமது வயிற்றுக்காகச் செய்யப்படாமல், அதிகப்பட்ட ஒரு காரியமாகச் செய்யப்பட்டுப் பரமேச்வரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டால் அது தர்மந்தான்.

எந்தத் தர்மத்தை நாம் அநுஷ்டிப்பது? பல காலமாகப் பரம்பரையாகப் பெரியவர்கள் அநுஷ்டித்து வந்த தர்மத்தில் நாம் ஊறியிருக்கிறோம். அநுபவத்தில் அவர்கள் நித்ய ஸௌக்யத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். அந்தத் தர்மத்தை நாம் கடைப்பிடித்தால் போதும். நாமாக ஒன்றைப் புதிதாகப் பிடித்துக்கொண்டால் வீண் அலைச்சல். அது நல்லதோ கெட்டதோ என்ற ஸந்தேகம். ஆதலினால் முன்பே பெரியவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு நமக்கென்று ஏற்பட்ட தர்மத்தைக் கைக்கொள்வதே நல்லது.

ஆகவே அதிகப்படியாக உள்ள ஒரு காரியம் வேண்டும். அது நமது வயிற்றுக்கோ, நமது குடும்பத்திற்கோ, நமது ஊருக்கோ, தேசத்திற்காகவோ இருக்கக்கூடாது. அது பரம்பரை க்ரமமாக வந்ததாக இருக்கவேண்டும். அதை ஈச்வரார்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். அதைத் தைரியத்துடன் நியமமாகச் செய்துவரவேண்டும். அதுதான் தர்மம். அது தான் எப்பொழுதும் ஸௌக்யத்தைக் கொடுக்கும்.

நாம் பெற்றிருக்கின்ற மனம், வாக்கு, சரீரம் என்னும் மூன்று கரணங்களாலும் செய்யும் செயல்களெல்லாம்

தர்மங்களாக இருக்கவேண்டும். நம்முடைய பணங்களை எல்லாம் தர்மமாகிய நோட்டாக மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். எல்லாவிதச் சக்திகளையும் அந்தத் தர்மத்திலே உபயோகிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யும் தர்மம் எந்தக் காலத்திலும் எந்த இடத்திலும் செல்லும். ராமனுக்குக் கௌஸல்யா தேவி பாதுகாப்பாகச் சொன்னது அதுதான். ராமனுக்கு வந்த ஆபத்துக்கள் மிகப் பெரியவை. அவற்றையெல்லாம் அந்தத் தர்மத்தால்தான் கடந்தான்.

மனிதன் எப்பொழுதும், மேற்போவதற்குரிய காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். பிராணிகளுள் மனிதனைத் தவிர மற்றவைகளெல்லாம் குறுக்கே வளர்ந்தவை. அவைகளைத் திர்யக் பிராணிகளென்பார்கள். மனிதன்தான் நேரே வளர்பவன். அவனுடைய ரூபம் அவன் உயர்ந்தவன் என்பதைக் காட்டுகின்றது. அவன் தர்மமார்க்கத்திலிருந்தால் பிராணிகள்கூட அவனை ஆதரிக்கும். அதர்மமார்க்கத்தில் நடந்தால் ஸஹோதரன் கூட விலகி விடுவான் என்பதை ராமாயண கதையினால் தெரிந்து கொள்ளலாம். இதை மேலே வரும் ச்லோகம் நன்றாய் வெளிப்படுத்துகிறது.

यान्ति न्यायप्रवृत्तस्य तिर्यञ्चोऽपि सहायताम् ।
अपन्थानं तु गच्छन्तं सोदरोऽपि विमुञ्चति ॥

[அநர்கராகவநாடகம், I-4]

ராமன் தர்மமார்க்கத்தின் வழி நடந்ததால் ம்ருகங்களாகிய குரங்குகள்கூட அவருக்கு உதவி செய்தன. ராவணன் அதர்மத்தின் வழி நடந்ததனால் தம்பியும் அவனைவிட்டு விலகினான். [ராவணன் தன் சொந்த ராஜ்யத்தில் பல வகைச் சேனைகளோடு இருந்தும் ரக்ஷிக்கப்படவில்லை] தர்மவானுக்கு எந்த இடத்திலும் ஸௌக்யம் உண்டு.

ஆதலால் அந்தத் தர்மமே தலைகாக்கும். நம்முடைய காமக்ரோதம் முதலியவற்றின் பொருட்டும், ஜீவனத்தின் பொருட்டும் அல்லாமல், அதிகப்படியாக உள்ளதும், பரம்பரையாக அநுஷ்டிக்கப்படுவதும் ஆகிய தர்மத்தை, தைரியமாகவும் நியமத்துடனும் நாம் செய்துவந்தால், அது எப்பொழுதும் ஸௌக்யத்தைக் கொடுக்கும்.

4

பாப புண்ணியங்கள்

(10—10—'32)

நாம் வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு குழந்தைகள் பந்துக்கள் முதலியவர்கள் கஷ்டப்படாமல் சாப்பிடும்படி செய்து வருவதற்காக க்ரகஸ்த தர்மத்தில் சில காரியங்கள் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். நம்முடைய மானத்தைக் காப்பாற்ற வஸ்த்ரமும், பசியைப் போக்க ஆஹாரமும், இருப்பதற்கு வீடும், நம்முடைய குழந்தை முதலியவர்களைப் போஷிப்பதற்குரிய ஸௌகரியங்களும் அமைவதற்காக ஒரு லௌகிக காரியம் செய்வதைப் போல, எந்த லோகத்திலே போனாலும் ஸௌக்யமாயிருக்க ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும். அந்தக் காரியந்தான் தர்மம்.

ஒரு ஸந்தேகம் இப்பொழுது ஏற்படுகிறது. வயிற்றுப் பாட்டுக் காரியத்திலேயே காலமெல்லாம் ஸரியாய்ப் போகிறதே; தர்மம் செய்யச் ஸாவகாசம் இல்லையே; இந்த மாதிரி ஒரு ச்ரமம் தோன்றுகிறது. இப்படிச் சொல்லுகிறவர்களெல்லாம் பணம் ஸம்பாதிக்கத் தங்கள் காலத்தையெல்லாம் செலவழித்தாலும் பாதகமில்லை. வீண் பேச்சிலும் நினைவிலும் பரிகாஸத்திலும் உத்ஸாகத்திலும் எவ்வளவோ காலம் வீணாகப்போகிறது. பணம் ஸம்பாதிக்கும் காலத்தைக் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்து மிச்சமுள்ள காலத்தை வீணாகச் செலவழிக்காமல் ஆத்மலாபமான காரியத்தைச் செய்யலாம். மனம் இருந்தால் அவகாசம்

கிடைக்காமற் போகாது. டிராமிலும் மோட்டாரிலும் போகும்போது பகவந்நாமாவை ஜபித்துக்கொண்டே வரலாம். இப்பொழுது ஸம்பாதிக்கும் பணத்தில் ஒருபைசா வாவது நாம் இந்த உடம்பை விட்டபிறகு வேறு லோகத்தில் ப்ரயோஜனப்படுமா? அந்த லோகங்களிற் செலாவணி யாகும் பணம் பகவந்நாமாதான். ஆகையால் அதைத் தவறாமல் ஜபிக்கவேண்டும். அவகாசமில்லை என்பது பொய்.

நாம் நான்கு விதத்தில் தர்மம் செய்துவரலாம்; சரீரத் தாலும், வாயாலும், மனத்தாலும், பணத்தாலும் செய்ய லாம். பணத்தை ஆத்மலாபத்தில் உபயோகிக்கலாம்; தானதர்மம் செய்யலாம். தரித்ரதசையில் தானதர்மம் எப்படிச் செய்கிறது என்ற ஒரு ஸந்தேகம் தோன்றுகிறது. தரித்ரத்திலும் செலவைக் குறைத்து ஒரு பைசாவாவது தர்மம் செய்யலாம். தினமும் ஒவ்வொருவரும் ஒரு பைசா வாவது காலணாவாவது தர்மம் செய்ய ஸங்கல்பம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

தூங்குவதிலும் வம்பு பேசுவதிலும் பரிகாஸம் செய்வதி லும் ஒவ்வொருவருக்கும் எவ்வளவோ காலம் செலவழிகி றது. அவற்றை நிறுத்திப் பகவானின் சரணங்களை த்யானம் செய்யலாம். அதுதான் வரவு; மற்றவையெல்லாம் செலவு தான். அவையெல்லாம் மாம்ஸத்திற்காகச் செலவழிக்கும் காலம். உடம்பும் மாம்ஸந்தானே; அது ஸம்பந்தமாகச் செலவழிப்பது மாம்ஸத்திற்காகச் செலவழிப்பது தானே.

நாம் மிகவும் பாபம் பண்ணியிருக்கிறோமென்று பயப் படக்கூடாது. நம்மைப்போல் இருந்தவர்கள் எவ்வளவோ பேர் பக்தர்களாகி யிருக்கிறார்கள். நம்மைவிட மஹாபாபி களானவர்கள் கூட நல்ல ஸ்திதிக்கு வந் திருக்கிறார்கள்

பாபிகளை ரக்ஷிப்பதனால்தான் ஈச்வரனுக்குப் பெருமை ஏற்படுகிறது. அதனால் நாம் தைரியமாக இருக்க வேண்டும்.

பகவத் கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லுகிறார்:

अपि चेदसि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पापकृत्तमः ।
सर्वं ज्ञानप्लवेनैव वृजिनं संतरिष्यसि ॥

[கீதை, IV-36]

"லோகத்தில் எல்லாப் பாபிகளிலும் மஹாபாபியாக வைத்துக்கொண்டாலும் பாபமாகிற ஸமுத்ரத்தை ஞானமென்கிற ஓடத்தினால் நீ தாண்டி விடுவாய்" என்று சொல்கிறார்.

अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ।

[கீதை, XVIII-66]

நாம் பாபம் செய்து விட்டோம் என்று நினைத்து அழக்கூடாது. "நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடச் செய்கிறேன்; அதனால் நீ அதைரியப்படாதே; அழாதே" என்று பகவான் சொல்கிறார்.

நாம் எப்படிப் பாபம் செய்கிறோம் என்பதை யோசித்துப்பார்க்கலாம்: வாயாலும் மனத்தாலும் தேஹத்தாலும் பணத்தாலும் நாம் பாபம் செய்கிறோம். மனஸில் கெட்ட நினைவுகளை நினைத்துப் பாபம் செய்கிறோம். வாயினால் உத்ஸாகமாகப் புரளி பண்ணிப் பாபம் செய்கிறோம். தேஹத்தால் கெட்ட காரியங்களைப் பண்ணிப் பாபம் செய்கிறோம். பணத்தினால் பல வகையாகப் பாபம் செய்கிறோம். நாம் இந்தப் பாபங்களைப் பண்ணக்கூடாது என்று நினைத்தாலும் அப்படி இருக்க முடியவில்லை. பிசாசுபோலப் பாபம்

பண்ணும் பழக்கம் நம்மைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது ; நம்மை விடாமற் சுற்றிக் கொண்டேயிருக்கிறது. பல காலமாகப் பாபம் பண்ணியிருக்கிறோம். அதனால்தான் அந்தப் பழக்கம் விடவில்லை. அந்தப் பழக்கத்தை எப்படிப் போக்குவது ?

எந்த வழியினால் நாம் பாபம் பண்ணுகிறோமோ அந்த வழியிலேயே நாம் பழக்கத்தை மாற்றவேண்டும். முன்பு சொன்ன நான்கு மார்க்கங்களிலேயே அந்த முயற்சியைச் செய்யவேண்டும்.

'धर्मेण पापम् अपनुदति ।' [மஹாநாராயணோபநிஷத்]

என்பது வேதம். பாபத்தைத் தர்மத்தால் நிவர்த்தி பண்ணு என்று அது சொல்லுகிறது.

தர்மம் என்பது என்ன ? அதர்மத்திற்கு நேர் விரோதமானது தர்மம். கெடுதலுக்கு விரோதமானது நல்லது. அதுதான் தர்மம். கெடுதல் எது ? நம்மைப் பாபம் பண்ணியாகவேண்டும் என்று தூண்டுகிறது தான் ? ஒரு காரியத்தை ஆசைப்பட்டுப் பண்ணுகிறது பாபம். அந்த ஆசை நம்மை வலிய இழுத்துப் பாபம் பண்ணச் செய்கிறது.

பாபம் என்பது என்ன ? புண்ணியம் என்பது என்ன ? எதை நாம் செய்யக் கூடாது என்று மனத்திற்குத் தோற்றுகிறதோ அது தான் பாபம். எதைச் செய்வது நல்லது என்று தோற்றுகிறதோ அது தான் புண்ணியம். மனிதன் எப்பொழுதும் புண்ணியத்தின் பலனைத்தான் விரும்புகிறான்.

पुण्यस्य फलमिच्छन्ति पुण्यं नेच्छन्ति मानवाः ।
न पापफलमिच्छन्ति पापं कुर्वन्ति यत्नतः ॥

புண்யத்தின் ப்ரயோஜனம் கஷ்டம் இல்லாமல் ஸௌக்யமாக இருப்பது. அந்த ப்ரயோஜனத்தைத்

தான் எல்லோரும் விரும்புகிறார்கள். அதனால் மனம் சாந்தத்தை அடைகிறது. ஆனந்தம் உண்டாகிறது. நமக்குப் புண்ணியத்தின் ப்ரயோஜனத்தில் ஆசை இருக்கிறதே ஒழிய நாம் பண்ணுவதில் பெரும்பாலானவைகள் பாப காரியங்களாகவே இருக்கின்றன. நாம் பாபம் செய்வதற்கு நம் மனமே ஸாக்ஷியாக இருக்கிறது. புண்ணியம் பண்ணுகிற விஷயத்தில் சோம்பல் உண்டாகிறது. பாப காரியங்கள் பண்ணுவதில் ஓர் உத்ஸாகம் இருக்கிறது.

பாபத்தின் பலன் கஷ்டம். இது செய்யக் கூடாதென்று நம் மனச்சாக்ஷி தடுக்கும் காரியங்கள் பாப காரியங்கள். இது செய்ய வேண்டாமென்று எண்ணுவதுண்டு; ஆனால் செய்வதை விடுகிறதில்லை.

இந்த உலகத்தில் பிறந்த யாவர்க்கும் ஸுகத்தில் இச்சை உண்டு. புண்ணியமே செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். பாபமே செய்யக்கூடாது என்பதும் தெரியும். ஆனால் அவர்கள் செய்வதில் நூற்றுக்கு எண்பது பங்கு பாபந்தான்; இருபது பங்கே புண்ணியம். இதை நினைத்தால் நிரம்ப வேடிக்கையாக இருக்கிறது. பாபம் வேண்டுமென்று நாம் ஆசைப்படுவதே இல்லை. ஆனாலும் பாப மூட்டை மேலும் மேலும் ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. இந்த ஆச்சரியத்தின் காரணம் தெரியவில்லை. ஏன் இப்படி? என்ற கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. பல காலத்திற்கு முன்பே அர்ஜுனன் நம் அனைவருக்கும் சேர்த்துப் பகவானைக் கேட்டு இதற்குப் பதில் வாங்கிவைத்திருக்கிறான்.

अथ केन प्रयुक्तोऽयं पापं चरति पूरुषः ।
अनिच्छन्नपि वार्ष्णेय बलादिव नियोजितः ॥

[கீதை, III-36]

"மனிதன் பாபம் செய்கிறான். அவனுக்கு அதைச் செய்ய ஆசை இல்லாதபொழுதே அவன் செய்கிறான். அவனைப் பாபம் பண்ணவைக்கிறது யார்? உபத்ரவப் படுத்திப் பாபம் செய்யச் சொல்கிற அந்தப் பேர்வழி யார்? பாபம் பண்ணவேண்டாம் என்றுதான் ஞாபகம்; பாபத்தில் கொஞ்சம் கூட இச்சை இல்லை. ஆனாலும் அவனைப் பாபம் பண்ணவைக்கும் ஆஸாமி யார்?" என்று கேட்டான் அர்ஜுனன்.

பகவான் அதற்குப் பதில் சொல்லி இருக்கிறார் :

काम एषः क्रोध एष रजोगुणसमुद्भवः ।
महाशनो महापाप्मा विद्ध्येनमिह वैरिणम्

[கீதை, III-37]

மனிதனுக்கு ஒரு வஸ்து வேண்டும் என்ற ஆசை இருக்கிறது. அதை அடைய ப்ரயத்னம் செய்கிறான். நியாய மான வழியில் அகப்படாவிட்டால் அநியாய வழியில் முயற்சி செய்கிறான். அதுதான் பாபம். அந்தப் பாபத் திற்குக் காரணமாக இருப்பது வேண்டும் என்னும் ஆசை. அதைத்தான் காமம் என்று சொல்வார்கள். அது நமக்கு ஒரு சத்ரு. மற்றொன்று இருக்கிறது. அது க்ரோதம்—கோபம். ஒரு வஸ்துவின்மேல் ஆசைப்பட்டால் அது கிடைக்காதபொழுது அதற்குத் தடையாக இருந்தவர்கள் மேல் க்ரோதம் உண்டாகிறது. ஆசைப்பட்டபொருள் கிடைக்காதபொழுது கோபம் உண்டாகிறது. காமம் திருப்பப் பட்டபொழுது கோபமாகிறது. ஆதலால் இரண் டையும் ஒன்றென்றே சொல்லிவிடலாம்.

कामः स एष प्रतिहतः केनचित्क्रोधत्वेन परिणमते ।

[கீதாபாஷ்யம்]

ஒரு ஸமயம் காமமாக இருப்பதே பின்பு கோபமாக ஆகிறது. ரப்பர்ப் பந்தை சுவரில் எறிகிறோம். எறிந்தபொழுது அது பின்பு திரும்பி வருகிறது. எறியப்படும்பொழுது அது காமம் போலிருக்கிறது. திரும்பிவருவதைப் போல்வது க்ரோதம். காமம் நிறைவேறாவிட்டால் கோபம் உண்டாகிறது என்று இந்த வாக்கியம் சொல்லுகிறது. காமம் எதனாலும் திருப்தி அடையாது. எவ்வளவு சாப்பிட்டாலும் அதற்குப் போதாது. நாம் பசிக்கு ஆகாரம் கொடுத்தால் திருப்தி உண்டாகின்றது. ஆசை, ஆசைப்படும் வஸ்துவைக் கொடுத்தால் அடங்குவதில்லை. அந்த வஸ்து கிடைத்துவிட்டதே என்று சமனம் அடைவதில்லை. காமம் நெருப்புப்போன்றது. நெருப்புக்கு ஆஹாரம் கொடுக்கக் கொடுக்க அது பரவிப் பெருகும். அதைப்போன்றதே காமமும். ஆஹாரம் போட்டுச் சமனம் உண்டாக்குதல் நெருப்புக்கும் இல்லை. நெருப்புக்குக் கிருஷ்ணவர்த்மா என்று ஒரு பெயர் இருக்கிறது. அதற்குப் போனவழியெல்லாம் கறுப்பை உண்டு பண்ணுவது என்பது அர்த்தம். நெருப்பு எங்கேபோனாலும் பின்னால் கரியை உண்டாக்கிக்கொண்டே போகிறது. காமமும் அப்படித்தான். முதலில் ஸந்தோஷம் உண்டாகிறது. அப்புறம் மேலே மேலே கிடைக்கவில்லையென்று அழுகை உண்டாகிறது. ஆஹாரம் கொடுக்கக் கொடுக்கக் காமம் விரிகிறது. காமம் ஒரு பெரும் பசிக்காரன். மஹாசநன் என்று கூறப்படும்.

க்ரோதம், காமம் நிறைவேறாமல் திரும்பிவரும்பொழுது ஏற்படுவது. அது காமத்திலும் உயர்ந்தது. இது நைஷதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கலி வருகிறார். அவருடைய ஸேனாதிபதிகளாகியகாமன் க்ரோதன் முதலியவர்கள் உடன் வருகிறார்கள். ஸ்துதி

பாடகர்கள் ஒவ்வொரு ஸேனாதிபதியின் பெருமையையும் எடுத்துச் சொல்லுகிறார்கள். க்ரோதனைப் பற்றியும் சொல்லப்படுகிறது.

दुर्गं कामाशुगेनापि दुर्लङ्घ्यमवलम्ब्य यः ।
दुर्वासोहृदयं लोकान् सेन्द्रानपि दिधक्षति ॥
[நைஷதகாவ்யம், XVII-21]

காமம் புகாத இடமில்லை என்று சொல்வதுண்டு. காமன் பெரிய வீரன். ஆனால் க்ரோதன் அவனைக் காட்டிலும் பலவான். க்ரோதனுடைய கோட்டையில் காமன் பாணம் உள்ளே வராது. அந்தக் கோட்டைக்குள்ளிருந்து இந்த்ராதி தேவர்களையும் ஒரு கை பார்ப்போம் என்று க்ரோதன் சொல்லுவான். அந்தக் கோட்டை எது? துர்வாஸருடைய ஹ்ருதயந்தான் அது. அதற்குள் காமன் பாணம் செல்லாது.

நாம் செய்யும் பல பாபகாரியங்களுக்கும் இந்தக் காமக்ரோதங்களே காரணமாக இருக்கின்றன. ரஜோ குணத்தால் இவை உண்டாகின்றன. பெரும்பசிக்காரன் காமன்; பெரிய பாபி க்ரோதன். இவர்கள் தாம் நமக்குச் சத்ருக்கள்.

ஆசையின்றி ஒரு காரியத்தைச் செய்தால் அப்பொழுது பாபமில்லை. ஆசைப்பட்டு ஒன்றைச் செய்வது தான் பாபம். பாபம் பண்ணிப் பண்ணி அந்தப் பழக்கம் பல காலமாக ஊறியிருக்கிறபடியால் அது இப்பொழுதும் பாபம் பண்ணச் செய்கிறது.

த்ரிகரணத்தாலும் பாபத்தைச் செய்கிறோம். மனத்தால் பலவகையான கெட்ட நினைவுகள் உண்டாகின்றன.

அவை பாபம். வாக்காற் பொய் பேசுதல் முதலிய பாபத்தைச் செய்கிறோம். நமக்கு மாத்திரம் பகவான் வாக்குக் கொடுத்தது எதற்காக? ஹ்ருதயத்தில் உள்ள தைச் சொல்லட்டும் என்று கொடுத்திருக்கிறார். அப்படிச் செய்யாமல் பொய்சொன்னால், இவனுக்கு வாக்குக் கொடுத்து ப்ரயோஜனமில்லையென்று வாயில்லா மாடாகப் பிறக்கச்செய்வார். நமக்கு வாக்குக் கொடுத்திருப்பது ஸத்யத்தைச் சொல்வதற்காகவும் பகவந்நாமாவைச் சொல்வதற்காகவுமே.

மனம், வாக்கு, உடம்பு, பணம் என்னும் நான்கினாலும் பாபம் பண்ணுகிறோம். ஆசைப்பட்டு ஒன்றைச் செய்தால் பாபம் உண்டாகிறது. முன்பு கூறிய நான்கினாலும் நல்ல காரியங்கள் செய்ய வேண்டும். கயிற்றை எப்படிச் சுற்றினோமோ அப்படியே அவிழ்க்க வேண்டும். எந்த நான்கினால் நாம் பாபம் பண்ணப் பழகிக் கொண்டோமோ அந்த நான்கினாலேயே புண்ணியம் செய்யப் பழக வேண்டும்.

பாபத்திற்கு இரண்டு சக்திகள் இருக்கின்றன. ஒரு கெட்ட பழக்கம் இருக்கிறது. உதாரணமாகப் பொடி போடும் பழக்கத்தைக் கவனிப்போம். அது இரண்டு வகைக் கெடுதலை உண்டாக்குகின்றது. அன்றைக்குப் போடும் கெடுதல் ஒன்று. நாளைக்கும் போடும்படி தூண்டும் கெடுதல் ஒன்று. ஆக இரண்டு உண்டாகின்றன. அது போலவே பாப காரியம் பின்னும் பல பாபங்களைச் செய்யும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அந்தப் பழக்கத்தை வாஸனை என்று சொல்லுவோம். நாம் நல்ல வாஸனையை ஏற்றிக் கொண்டு வர வேண்டும்; கெட்ட வாஸனையை ஒழித்து வரவேண்டும்.

ஆகவே எல்லாப் பாபமும் ஆசைப்படுவதால் உண்டா கின்றன என்று எண்ணி முன் கூறிய நான்கு வகையில் ஆசையில்லாமற் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

நித்தியம் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் உடம்பினாலும் பணத்தினாலும் நல்ல காரியங்களைச் செய்து வரவேண்டும். நமக்குக் கிடைக்கும் பணத்தில் ஒரு தம்பிடியையாவது ஒவ் வொரு நாளும் தர்மத்துக்காக உண்டியல் கட்டிப்போட வேண்டும். அந்தப் பணத்தைக் குடும்பத்திற்கு ப்ரயோ ஜனப்படுத்தாமல் தர்மத்திற்கு விநியோகப்படுத்தவேண்டும். நம்முடைய பணமெல்லாம் நம்முடையதல்ல என்ற ஞாபகம் இருக்க வேண்டும். இந்த உடம்பு போனவுடன் அது நம்முடைய ஸம்பந்தத்தை விட்டு விடும். அந்தப் பணத்தை நம்முடையதாகச் செய்ய வேண்டுமானால் நாம் எங்கே போனாலும் செல்லக்கூடிய நோட்டாக மாற்றவேண் டும். மேலுலகத்தில் இந்தப் பணம் செல்லாது. இந்தப் பணத்தைத் தர்ம நோட்டாக மாற்றிவிட்டால் அது எங்கே யும் செல்லும். அப்பொழுது இந்தப் பணமும் நமக்குச் சொந்தமாகும். ஆகையால் குழந்தை முதற் பெரியவர்கள் வரையில் தனித் தனித் தர்மத்திற்காக ஒவ்வொரு உண்டியல் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். நாம் பிறந்தது முதல் இந்த மாதிரிப் பழக்கங்களை வைத்துக்கொண்டிருந்தால் இதற்குள் எவ்வளவோ செய்திருக்கலாம். நம்முடைய காரியத்தை நாம் மறந்து விட்டோம். குழந்தைகளுக்கென்று இப் பொழுதே தர்ம உண்டியல் ஏற்படுத்த வேண்டும். அவர் களுக்காக இன்ஷ்யூர் செய்வதில்லையா? இந்த இன்ஷ்யூ ரன்ஸ் இந்தப் பிறவிக்குப் பின்பும் (After Life) உபயோகப் படுமாதலால் இதை 'After Life Insurance' என்று கருதவேண்டும்.

வாக்கினுற் புண்ணியம் செய்யவேண்டும். நித்தியம் ஆயிர பகவந்நாமாவையாவது சொல்லவேண்டும். அது நமக்கு உபயோகப்படும். அன்றியும் உபத்ரவம் வராமற் காக்கும். வீணுக வம்பு பேசுவதனுல் பாபமும் அதனுல் உபத்ரவமும் உண்டாகிறது. பகவந்நாமாவைச் சொல்வதால் அந்த உபத்ரவமும் இல்லை மேலே புண்ணியமும் உண்டாகிறது. பகவானுக்குப் பல நாமாக்கள் இருக்கின்றன. "பேராயிரம் பரவிவானோரேத் தும் பெம்மானே" என்று பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிருர்கள். அவருடைய ஒரு நாமாவை ஆயிரம் தடவை சொல்லவேண்டும். ஸித்திபெற்ற பெரியவர்களிடம் அந்த நாமாவைக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். கணக்குக்காகக் கயிறு ஒன்றை வைத்துக் கொள்ளலாம். நாமாகப் பகவந்நாமாவைச் சொல்வதனுலும் பாதகமில்லை.

மனதினுல் நல்ல காரியம் செய்யவேண்டும். கொஞ்ச நாழிகை ஓரிடத்தில் இருக்கவேண்டும். பகவானை த்யானம் செய்யவேண்டும். நம்முடைய மனது பல நினைவுகளோடு இருக்கிறது. அது பெரிய ஸினிமாவைப் போலிருக்கிறது. ஹ்ருதயம் யாருடைய இடம் என்பதை அறிய வேண்டும்.

அது பகவானுக்குரிய இடம். அந்த இடத்தை நாம் குப்பைத் தொட்டியாக்கி இருக்கிருேம். அதை மெழுகிச் சுத்தப்படுத்தி அதிற் பகவானை உட்கார வைத்து நாமும் உட்காரவேண்டும். அதற்கு என்ன வழி? ஸ்வாமியின் பாதத்தைத் த்யானம் செய்யவேண்டும். நித்தியம் ஐந்து நிமிஷமாவது த்யானம் செய்யவேண்டும். எந்த விதமான ஸமயத்திலும் இது தவருமல் நடக்கவேண்டும். ஸ்வராஜ்யம் வந்தாலும் வராவிட்டாலும் நடக்கவேண்டிய

காரியம். இது ஸாப்பிடுவதைப் போன்றது. இது அதைவிட அதிகமென்றே சொல்லவேண்டும். ஆஹாரம் செல்லாத காலத்திலும் இது அவசியம் செய்யவேண்டியது. அப்பொழுது ஈச்வரானுக்ரகம் உண்டாகும். அந்த அநுக்ரகம் எல்லாவற்றிற்கும் அநுகூலம். பணம் ஸம்பாதிக்க எவ்வளவோ காலத்தைப் போக்குகிறோம். நமக்கு உண்மையில் ஆத்மலாபமாக இருக்கும் இந்தக் காரியத்தை குறைந்த பக்ஷம் அரைமணியாவது செய்யக்கூடாதா? அந்த அரைமணியும் தர்மப் பணத்தைச் சேர்க்கும் காலமாகும். மனம் த்யானத்தில் ஈடுபட்டால் வாய் முதலியன அதன்படியே நல்ல காரியம் செய்யும்.

உடம்பினால் நல்ல காரியம் செய்யவேண்டும். கோயிலுக்குப் போய் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டும். தண்டம் ஸமர்ப்பித்தல் என்று நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுவார்கள். தடியைபோல் விழுவதுதான் அது. இந்த உடம்பு நமதன்று அவரது என்று நினைத்து அவர் ஸந்நிதியிற் போட்டுவிடவேண்டும்.

இப்படிச் செய்வதனால் பாபம் தானக நழுவி விடும். அகம்பாவம் குறையும். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நாம் இரங்குகிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு மஹிமை ஏறும்.

ஸ்த்ரீகள் பர்த்தாவை நமஸ்காரம் செய்தாலேபோதும். புருஷர்கள் கோயிலுக்குப் போவதில்லை என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு விட்டபடியால் அவர்களுக்கும் சேர்த்து ஸ்த்ரீகள் கோயிலுக்குப் போய் வருகிறார்கள். கோயிலுக்கு அவர்கள் போகக்கூடாதென்பது இல்லை. அவசியமில்லை என்று கருதவேண்டாம். மூலலிங்கத்தைத் தரிசிப்பவர்கள்

சிலர். த்வஜஸ்தம்பத்தைத் தரிசித்தாலே சிலருக்குப் போதும். கோபுர தரிசனத்தாலேயே சிலருக்குப் புண்ணியம் வந்துவிடும். ஸ்த்ரீகளுக்குப் பர்த்தாவை வணங்குவதே போதும். அதிகாரிகளுக்கு ஏற்றபடி ஒவ்வோரிடம் இருக்கிறது. அதற்கேற்றபடி தேகத்தை அர்ப்பணம் பண்ண வேண்டும்.

ஆகவே, நாம் நான்கு வகையிற் பாபம் பண்ணியிருக்கிறோம்; இன்னும் பண்ணி வருகிறோம். இதை நிறுத்துவதற்கு மாற்று தர்மம். அந்தத் தர்மத்தைத் த்ரிகரணத்தாலும் பணத்தாலும் செய்யவேண்டும். உடம்பினால் ப்ரதக்ஷிணம் முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டும். இது எனதன்று பகவானது என்று எண்ணித் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஆலயம் இல்லாவிட்டால் ஸ்மரணம் செய்து கொண்டாவது செய்யலாம். வாக்கால் பகவந்நாமாவைச் சொல்லவேண்டும். மனத்தால் சரணாரவிந்த த்யானம் செய்யவேண்டும். பணத்தால் தான தர்மம் செய்ய வேண்டும்.

நாம் பாபம் பண்ணாமலிருந்தால் புண்ணியம் செய்ய வேண்டாம். பாபம் பண்ணியிருக்கிறோமாகையால் அவசியம் இந்தத் தர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். குழந்தை முதல் விருத்தர்வரைக்கும் உள்ள எந்தப் பருவத்தினராயினும் எந்த ஜாதியாரானாலும் இந்த நான்கு வகையிலும் தர்மம் செய்தால் தான் பாபம் நிவர்த்தியாகும். புண்ணிய பலம் ஏற ஏறப் பாபம் குறையும். ஆத்மலாபத்திற்கு வேண்டிய முதல் சேரும். இந்தத் தர்மங்களை கை கால் முதலிய கரணங்கள் இருக்கிறபொழுதே செய்து கடனை அடைத்து முதலையும் சேர்க்கவேண்டும். அவை போன பின் செய்வதென்றால் முடியாது.

प्रयाणकाले मनसाचलेन
भक्त्या युक्तो योगबलेन चैव ।
भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य सम्यक्
स तं परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ॥ [கீதை, VIII-10]

என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த உடம்பைவிட்டு நாம் ப்ரயாணம் செய்யும்பொழுது மனம் அசையக்கூடாது. மலைபோல இருக்கவேண்டும். பாப பயம் இல்லாவிட்டால் அப்படியிருக்கலாம். காமமும் க்ரோதமும் இல்லையானல் அந்தப் பயம் இல்லை. தர்மம் செய்து வந்தால் அவை அடங்கும். நாம் பண்ணும் பாபங்களைப் பார்த்தால் நமக்குச் சாதம்கூடக் கிடைக்கக்கூடாது. அவ்வளவு பாபங்கள் செய்கிறோம். பகவான் பரம கருணையுடைய வராகையால் இவ்வளவு ஸௌகரியங்கள் பாபிகளாகிய நமக்கும் கிடைக்கின்றன. ஆதலால் பாபத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளவேண்டும். எல்லாவற்றையும் அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்து விடவேண்டும். அவர் ஆத்மாவுக்குள் இருக்கிறார். அவருக்கு உடம்பு முதலியவற்றை அர்ப்பணம் செய்வதால் ஆசை அற்றுவிடுகிறது. அப்பொழுது பாபம் இல்லை. பாபம் இல்லாதபொழுது ஸ்திரமான ஸௌக்யம் உண்டாகிறது.

5

சிவ பக்தி*

(11—10—'32)

"सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति" [ஸர்வே வேதா யத்பதம் ஆம நந்தி] முதலிய ச்ருதிகளால் நாம் அறிவது என்னவென்றால் எல்லா வேதங்களும் யோகிகளும் ரிஷிகளும் மற்றுமுள்ள ஞானிகளும் ஒன்றையே அடைய விரும்புகிறார்கள். அந்த ஒன்று என்னவென்றால் 'ஓம்' என்பதுதான். ஓம் என்பதைப் பற்றிய விஷயங்கள் மாண்டூக்யோபநிஷத்தில் விரிவாகவும் ஸ்பஷ்டமாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"शान्तम्, शिवम्, अद्वैतं चतुर्थं मन्यन्ते, स आत्मा स विज्ञेयः ॥

[சாந்தம், சிவம், அத்வைதம், சதுர்த்தம் மன்யந்தே, ஸ ஆத்மா ஸ விஜ்ஞேய:]

அதாவது, அந்த ப்ரம்மம் எல்லாம் ஒடுங்கினதும், சிவமென்று குறிக்கத்தகுந்ததும், இரண்டற்றதும், விச்வ தைஜஸப்ராஜ்ஞனுக்கு மேலானதுமாக இருக்கின்றது.

विद्यासु श्रुतिरुत्कृष्टा रुद्रैकादशिनी श्रुतौ ।
तत्र पञ्चाक्षरी तस्यां शिव इत्यक्षरद्वयम् ॥

வேதங்களுள் யஜுர் வேதம் முக்யமானது. அதற்குள் அதன் மத்திய பாகமாகிற நாலாவது காண்டம் முக்ய

---

* இன்றைய தினம் ப்ரதோஷம்.

மானது. அதற்குள்ளும் மத்திய பாகமான நாலாவது பிரச்னம் முக்யமானது. அதுதான் ஸ்ரீருத்ரம். அதற்குள்ளும் நமசிவாய—[नमः शिवाय] என்ற பஞ்சாக்ஷர வாக்கியம் மத்தியிலிருக்கின்றது. அதன் மத்தியில் "சிவ" என்ற இரண்டு அக்ஷரம் அடங்கி யிருக்கிறது. இதையே ஜீவரத்ன மென்று பெரியோர்கள் சொல்வார்கள். இந்த அபிப்ராயத்தை அப்பைய தீக்ஷிதர்வாள் ப்ரம்மதர்க்க ஸ்தவத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த ப்ரம்மம் சிவஸ்வரூபம் என்று தெரிகிறது.

यज्जीवरत्नमखिलागमलालनीयं
ये च त्रिनेत्र मृडशंकरनामधेये ।
एतैरपि स्फुटमनन्यसमाश्रयं ते
विख्याप्यते सकलजीवसुखप्रदत्वम् ॥

[ப்ரம்மதர்க்கஸ்தவம்]

அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை ஆராதிப்பதற்கு அடையாளமாகச் சிவ பக்தர்களெல்லோரும் ஐந்துவித காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கவேண்டும். அவைகளாவன:

(1) விபூதி பூசிக் கொள்ளுதல்.

(2) ருத்ராக்ஷம் அணிதல்.

(3) பஞ்சாக்ஷர மந்த்ரத்தை ஜபம் செய்தல். பஞ்சாக்ஷர மந்த்ரம் உபதேசமாகாதவர்கள் 'சிவ' என்ற பதத்தை ஜபம் செய்தல்.

(4) பில்வதளத்தால் பரமேச்வரனைப் பூஜித்தல்.

(5) ஹ்ருதயத்தில் ஸதா சிவத்யானம் செய்தல்.

இவைகளில் ஒவ்வொன்றும் ஈச்வரனுக்கு விசேஷ ப்ரீதியைக் கொடுக்கக் கூடியது. விபூதி என்றால் ஐச்வரியம் என்றும் அர்த்தம். இது அக்நியில் எரிக்கப்பட்டுச் சுத்தம் செய்யப்பட்டது. இதையே ஈச்வரனும் உடம்பில் பூசிக் கொண்டிருக்கிறார். ருத்ராக்ஷம் என்பது சிவனுடைய மூன்றாவது கண். அவர் ஒருவர் தான் உலகத்தில் நடுவில் கண்ணுடன் கூடியவர். லக்ஷ்மி உலகத்தில் ஐந்திடங்களில் விசேஷமாக வஸிக்கிறாள். அவைகளாவன—பில்வம், பசுவின் பின் பக்கம், பதிவ்ரதையின் ஸீமந்தம், யானையின் மஸ்தகம், பத்மம் ஆகிய இவ்வைந்தாம். லக்ஷ்மிநிவாஸ ஸ்தானங்களுள் பில்வமும் ஒன்று. ஆதலால், அதைக்கொண்டு செய்யும் பூஜையினால் சிவன் ஸந்தோஷிப்பார். ஆகையால் எல்லோரும் பாஹ்யாராதனம் செய்வதுடன் ஸதா காலமும் சிவஸ்வரூபத்தை ஹ்ருதயத்தில் த்யானம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டியது.

௬

நமது மதம்

(12—10—'32)

உலகத்தில் அநேக மதங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் ஒவ்வொரு பேர் இருக்கிறது. எல்லா மதத்தின் பேர்களும் மனிதரைப் பொறுத்தே இருக்கின்றன. அந்த அந்த மதத்தை யார் யார் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்களோ அவர் அவர் பேரால் அந்த அந்த மதம் வழங்கி வருகின்றது. புத்த மதம் புத்தரால் (Buddha) ஏற்பட்டது. ஜைன மதம் ஜினரால் (Jina) ஏற்பட்டது. முகம்மதிய மதம் முகம்மதினால் (Mahomed) ஏற்பட்டது. கிறிஸ்து மதம் கிறிஸ்துவால் (Jesus Christ) ஏற்பட்டது. பாரஸீகத்தில் ஒரு மதம் இருந்தது. அது ஜரதஸ்தர் (Zarathustr) என்பவரால் ஏற்பட்டது. அந்த மதஸ்தர்கள் நம் தேசத்தில் இப்பொழுது இருக்கிறார்கள். சைனாவில் கன்பூஷஸ் (Confucius) என்பவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மதம் உள்ளது. இப்படி ஒவ்வொரு மதமும் ஒவ்வொரு அவதார புருஷரால் ஒவ்வொரு காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. பல ஜனங்களுக்கு உபதேசம் செய்து அவர்களை தங்கள் வழிப்படுத்திக்கொண்டவர்கள் மஹா புருஷர்களாய்த் தான் இருக்கவேண்டும். இப்படி மற்ற மதங்களெல்லாம் ஒவ்வொரு பேருடையதாக இருக்கிறது. நம் மதத்துப் பையன் ஒருவனை நீ என்ன மதம் என்று கேட்டால் இங்கிலீஷ் படித்தவனாயிருந்தால் ஹிந்து மதம் என்று

சொல்வான். இல்லாவிட்டால் அதுகூடத் தெரியாது. பத்திரம் எழுதுகிறவர்களைக் கேட்டால் சிவமதம் விஷ்ணு மதம் என்று இரண்டு சொல்வார்கள். ஆனால் அவை உட்பிரிவுகள் ஆகும். அவைகள்கூட மனுஷ்யர் பேரால் இல்லை. இவைகளுக்கெல்லாம் சேர்ந்து பொதுப் பெயர் என்னவென்று கேட்டால் ஒன்றும் தெரிவதில்லை. ஹிந்து மதம் என்று சொன்னால் தாத்தாவைக் கேட்டாலும் அது தெரியவேண்டும். ஒரு கிறிஸ்துவனைப் பல தலை முறைகளுக்கு முந்தி கேட்டாலும் அவன் கிறிஸ்து மதம் என்று சொல்வான். அது மாதிரி நமக்குப் பழைய பெயர் ஒன்றில்லை. வாஸ்தவமாக நமது மதத்திற்கு ஒரு பெயரும் இல்லை. உட்பிரிவுகளுக்குப் பெயர் இருந்தாலும் அவைகூட ஸ்வாமி பெயராக இருக்கின்றனவே யொழிய மனுஷ்யாள் பெயரைக் காணோம். சிவ பக்தன் விஷ்ணு பக்தன் எல்லோரும் ஒரு மதத்துள் அடங்கினவர் என்பதை அறிவார்கள். அந்தப் பொதுமதம் என்ன? அதன் பெயர் எது? என்று கேட்டால் ஒன்றும் தெரிவதில்லை. சில பேர் ஸநாதன தர்மம் என்று ஒரு புதுப்பெயர் சொல்லுகிறார்கள். அது பழைய பெயர் இல்லை. நம்முடைய மதத்தின் பெயர் அதாக இருந்தால் பாட்டியைக் கேட்டாலும் தெரியவேண் டும் பறையனைக் கேட்டாலும் தெரியவேண்டும். அப்படிக் கேட்டால் அவர்கள் ஸநாதன தர்மம் என்பார்களா? அதனால் அந்தப் பெயர் ஸரியில்லை என்பது தெரிகிறது.

ஹிந்து மதம் என்று யாரோ பேர் வைத்திருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் உண்டு. நம்மவர்கள் ஸிந்துக் கரையில் இருந்தார்கள். அந்த ஸிந்து (Indus) நதியை வேறு தேசத்தவர்கள் இந்து என்று சொன்னார்கள். ஸிந்து தேசத்தை இந்து தேச மென்றார்கள். ஒரு தேசத்திற்குப்

பக்கத்தில் உள்ள தேசம் எதுவோ அந்த தேசப்பெயரா லேயே அதற்கப்புறம் உள்ள தேசங்களையும் வழங்குவது வழக்கம். வடக்கே இருந்து எந்த பைராகி வந்தாலும் காசிப்ராம்மணன் என்று நாம் சொல்லுகிறோம். மலையாள தேசத்திற்குப் பக்கத்தில் இருப்பது கொங்கு நாடு. அங்கு இருப்பவர்களைக் கொங்கம்பட்டர் என்று மலையாளத்தார் சொல்லுவார்கள். தஞ்சாவூர் திருச்சிறைப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ளவர்களையும் கொங்கம்பட்டர் என்றுதான் சொல்லுவார்கள். வேறு நாட்டார் எல்லாரும் அவர்களுக்குக் கொங்கம் பட்டர்களே. தெலுங்க நாட்டுக்கு அடுத்தாற்போல் கீழே இருப்பது அர்வா நாடு. அதை அரவ நாடு என்று சொல்வதும் உண்டு. அதற்கு அப்புறம் உள்ள தேசங்களும் அவர்களுக்கு அரவ தேசங்கள் தாம். தமிழை அரவம் என்று சொல்வதற்குக் காரணம் இதுதான். பொருளற்ற சப்தமென்று இப்பொழுது சொல்லுகிறார்கள். அது தப்பு. பைராகிகளுக்கு உத்தர தேசத்தில் மாவு தருகிறார்கள். நம்முடைய தேசத்தில் அவர்களுக்கு ஒன்றும் தருவதில்லை. அவர்கள் வடதேசத்துக்குப் போய் ஒரு பாட்டுப் பாடுவதுண்டு. அந்தப் பாட்டு,

இல்லா போ போ கரே தெலுங்கி
நஹிகு ஜாராத் ஸந்தன்
தேல்ப தாதே நரேல்

இந்தப் பாட்டுக்குத் தெலுங்கர் இல்லை போ போ என்று சொல்லுகிறார்கள் நெய்யைக் கேட்டால் தேங்காயெண்ணை தருகிறார்கள் என்பது அர்த்தம். இல்லை போ போ என்பது தமிழனுடையவார்த்தை, தெலுங்கன் அப்படிச் சொல்லுவதாகப் பைராகிகள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அடுத்தது தெலுங்கு தேசம். அதனால் அப்புறம்

உள்ளவற்றையும் அப்படியே வழங்குகிருர்கள். இவற்றைப் போலத்தான் ஸிந்துப் பிரதேசத்தைக் கண்டவர்களும் நம் முடைய தேசம் முழுவதையும் ஹிந்து தேசம் என்றும் நம்மை ஹிந்துக்களென்றும் நமது மதத்தை ஹிந்துமத மென்றும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். ஆகையால் ஹிந்து மதம் என்பது நமது மதத்துக்குரிய பழைய பெயர் அல்ல.

ஒவ்வொரு மதத்தினரும் ஏதாவது தமக்காக ஓர் அடையாளத்தை உடையவர்களாக இருக்கிருர்கள். நமக்கு எப்படிப் பொதுவான பேர் ஒன்று இல்லாமல் இருக்கிறதோ அப்படியே பொதுவான அடையாளமும் இல்லாமல் இருக் கிறது. நாமாவும் ரூபமும் இல்லாத மதம் நமது மதம். ஹிந்துவுக்கு என்ன அடையாளம் ? சில பேர்கள் வீபூதி இட்டுக்கொள்கிருர்கள். சில பேர் நாமம் போட்டுக்கொள் கிருர்கள். சில பேர் சிவன் கோயிலென்ருல் கண்ணை மூடிக் கொள்கிருர்கள். சில பேர் லிங்கங் கட்டிக்கொண்டு வீர சைவர்களாக இருக்கிருர்கள். அவர்களுக்கு வைஷ்ணவனைக் கண்டால் ஆவதில்லை. இவ்வளவு பேருக்கும் பொதுவான அடையாளம் என்ன இருக்கிறது ? சிகையை அடையாள மாகச் சொல்லலாமா ? இந்தக் காலத்தில் அதைச் சொல்ல முடியவில்லை. அல்லாமலும் சீனக்காரன்கூடக் சிகை வைத்துக் கொள்கிருன். அதனால் அதை ஓர் அடையாள மாகச் சொல்ல முடியாது.

இப்படி அடையாளம் இல்லாமல் இருக்கிறதே ! எதை அடையாளமாகச் சொல்லலாம் என்று யோசித்தேன். ஓர் அடையாளத்தைக் கண்டுபிடித்தேன். பெருமாள் கோயில் தேரிழுப்பவன் ஹிந்து என்று ஒன்று தோற்றியது. அன்றைக்குப் பறையன் முதல் ப்ராம்மணன் வரையில் தேர் இழுக்கிருர்கள். சிவன் கோயில் தேர் என்ருல் வைஷ்ணவர்

கள் வரமாட்டார்கள். அதனால் தான் பெருமாள் கோயில் தேர் என்றேன். ஏதாவது ஒரு அடையாளம் சொல்லித் தானே ஆகவேண்டும்? அதனால் வேடிக்கையாக இந்தச் சின்ன அடையாளத்தைச் சொன்னேன். கிறிஸ்தவர்களும் முஹம்மதியர்களும் தேரிழுக்க வரமாட்டார்களல்லவா?

ஒரு ஸம்ஸ்க்ருதக் கதைப் புஸ்தகம் வாசித்தேன். அதில் ஒரு அரசனுடைய அரண்மனை வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அந்த அரண்மனையில் சில துருக்க வீரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களைப் பற்றிச் சொல்லுகையில்,

'अक्षतश्रोत्रयुग्माः'

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் காது குத்தாதவர்களென்பது அதன் அர்த்தம். அப்பொழுது ஹிந்துக்கள் காது குத்தினவர்கள் என்ற ஞாபகம் உண்டாயிற்று. இது ஒரு லௌகிக அடையாளம். இப்படி ஏதாவது ஸ்வாரஸ்ய மில்லாத அடையாளங்களைச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறதே ஒழியச் சிறந்த பொது அடையாளம் ஒன்றும் நமக்கு இல்லை.

பேர் ஏன் இல்லை? அடையாளம் ஏன் இல்லை? மற்ற மதங்களுக்கெல்லாம் இருக்கிறதே, என்று ஒரு ஸமயம் யோசித்துப் பார்த்தேன். அப்புறம் எனக்கு நிரம்ப ஸந்தோஷமாக இருந்தது. பெரிய கௌரவம் தோன்றிற்று. பேர் இருக்கிற மதத்திற் பிறக்காமற் போனோமே என்ற ஸந்தோஷம் உண்டாயிற்று. பேரில்லாமல் இருப்பது ஒரு கௌரவம் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

மதம் என்பது என்ன? ஜன்மம் எடுத்ததன் ப்ரயோஜனத்தை அடையச் சொல்லிக்கொடுக்கும் ஒரு வழி. ச்ரேயஸ்ஸுக்கு எது ஸாதனமோ அதுதான் மதம். புஸ்தகங்களில் அது தர்மம் என்னும் பெயரால் சொல்லப்பட்

டிருக்கிறது. ஜன்மம் கடைத்தேறுவதற்கு வழி அந்தத் தர்மந்தான். அதற்குப் பேர் எதற்கு ?

எங்கள் ஊரில் ராமு என்னும் பேருடையவர்கள் நான்கு பேர் இருந்தார்கள். ஒருவன் கறுப்பு; ஒருவன் உயரமாக இருப்பான்; மற்றொருவன் அரைப் பார்வையுடையவன்; வேறொருவன் சிவப்பாக இருப்பான். அவர்களைத் தனித்தனியே சொல்லும்பொழுது கறுப்பு ராமு, நெட்டை ராமு, குருட்டு ராமு, சிவப்பு ராமு என்று சொல்வது வழக்கம். அடுத்த ஊருக்கு ஒரு நாள் போனேன். அங்கே ராமு என்று ஒருவனே இருந்தான். ஒருவர் என்னிடம் "ராமுவைக் கூட்டிக் கொண்டு வா" என்றார். நான் எங்கள் ஊர் ஞாபகத்தில், "எந்த ராமு ?" என்று கேட்டேன். அவர், "எந்த ராமுவாவது ? எத்தனை ராமு இருக்கிறார்கள் ? இருப்பவன் ஒருவன் தானே ?" என்று கேட்டார். ஒரு ராமுவே இருக்கும் பொழுது அடையாளம் வேண்டாம் என்று எனக்கு அப்பொழுது தெரிந்தது.

நமது மதத்தைத் தவிர மற்ற மதங்களெல்லாம் ஒரு மனிதருடைய பேரை உடையவை. அவருக்கு முன் அந்த மதம் இல்லை. அந்த மதங்களுக்கெல்லாம் ஜாதகம் கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு மதங்களும் உண்டாவதற்கு முன்பும் நம்முடைய மதம் இருந்தது. நம்முடைய மதம் ஒன்றே இருந்த பழைய காலம் ஒன்று உண்டு. அந்தக் காலத்தில் அதற்குத் தனிப்பேர் இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லையல்லவா ? வேறு மதங்கள் இருந்தால் தனிப்பேரும் அடையாளமும் வேண்டும். மதம் என்பது ஒன்றே என்று இருந்துவிட்டால், அதன் பேர் மதம் என்பது தான். இன்ன மதம் என்று வேறு குறிக்கவே வேண்டியதில்லை. முதன்

முதலில் இருந்த மதம் தனிப்பேரில்லாமல் தானே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்? இதை நினைக்கும்பொழுதுதான் இந்த மதத்திற் பிறந்ததைக் குறித்து ஒரு கௌரவ புத்தி எனக்கு உண்டாயிற்று. வெகு காலமாக இந்த மதம் இருந்து வந்ததற்கு இதற்கு ஒரு தனிப்பேர் இல்லாததே அடையாளம்.

இந்தப் பழைய மதத்திற்குக் காலக்கணக்கு இல்லை. இன்னுரால் ஏற்பட்டது என்று இருந்தால் கணக்குச் சொல்லிவிடலாம். வேதம் இவ்வளவு வருஷத்திற்கு முன்பு ஏற்பட்டது என்று சில நவீன ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் சொல்லுகிறுர்கள். அவர்களுக்குள்ளேயே ஒருவர் அபிப்ராயத்தை மற்றவர் ஒப்புக் கொள்வதில்லை.

ஆகவே, நமது மதத்திற்குப் பேரில்லாதது தான் அடையாளம். பேரில்லாமை அதன் பழமையைக் காட்டுகின்றது. ஆனுலும் இதற்கு ஒரு அடையாளம் உண்டு. அது என்ன? வேதத்திற் சொல்லியிருப்பதை நம்புவது தான் நம்முடைய பொது அடையாளம். எந்த ஜாதியானுலும் வேதத்தை நம்பவேண்டும். இந்தக் காலத்தில் வேறு தேசத்துப் படிப்பு அதிகமாக ஏறி விட்டபடியால் நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களையும் நம் பழக்க வழக்கங்களையும் நம்பாத ஒரு நிலைமை வந்திருக்கிறது. எப்பேர்ப்பட்ட கீழ் ஜாதியானுலும் ஏதாவது ஒருவர் பேச்சைக் கேட்க மறுத்தால், 'அது என்ன வேத வாக்யமா?' என்று கேட்கிறுன். இந்தப் பழமொழி வேத வாக்யத்திற்கு அடங்கி எல்லோரும் நடக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. இந்தக் காலத்தில் அந்தப் பழமொழி மாத்திரம் இருக்கிறதே ஒழிய அதன் தாத்பர்யத்தை அறிந்து நடப்பது மாத்திரம் இல்லை.

வேதத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறதோ அதன்படி நமது மதத்தில் உள்ள எந்த ஜாதியாரும் நடக்க வேண்டும். நம்முடைய தாயார் வேதமந்த்ரம் சொல்லக்கூடாது என்ருல் அந்த விதிப்படியே நடக்கவேண்டும். ஏன் சொல்லக் கூடாது என்று கேட்கக்கூடாது. அப்படிச் சொன்னுல் தான் மாத்ரு பக்தியென்று நினைப்பது தப்பு. தாயார் தூர மாக இருக்கும்பொழுது நீ ஏன் எங்களுடன் சாப்பிடக் கூடாது என்று சொல்வது பக்தியா? வேதம் சொல்லிய படி நடப்பது நம்முடைய கடமை என்று எல்லோரும் நினைக்க வேண்டும். எல்லாக் குலத்தினருக்கும் வேத நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும்.

இப்பொழுது லோகத்தில் உள்ள மதங்கள் நான்கு அல் லது ஐந்து இருக்கலாம்; அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது; அவற்றிற்கு முன்பு பொது மதமாக ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டும்; அதுதான் நமது மதம்; பேரில்லாமல் இருப்பதனுலேயே இது பழையதென் பதை அறியலாம்.

பழைய காலத்தில் எல்லோருக்கும் ஒரு மதம் இருந் தது, அந்த மதம் நமது வைதிக மதம் என்று சொன்னுல், அந்தக் காலத்தில் லோக முழுவதும் வேத நம்பிக்கை உடை யவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டுமே, அவ்வாறு இருந்த தற்கு ஆதாரங்கள் இருக்கின்றனவா என்று நீங்கள் கேட் கலாம்.

இப்பொழுது உள்ள மதங்கள் 2,000 வருஷங்களுக்குள் ஏற்பட்டவை. அவற்றிற்கு முன்பு சில மதங்கள் இருந்து அழிந்து போயிருக்கலாம். கிறிஸ்துமதத்துக்கு முன்பே யூதர்கள் (Jews) மதம் இருந்தது. ஹிந்து மதம் மாதிரி கிரேக்க (Greece) தேசத்து மதம் பழையது என்று

சொல்லுகிறார்கள். அது அழிந்துவிட்டது. நமது மதம் மட்டும் இருக்கிறது. இப்பொழுது இதற்கும் தாதுபார்த்து வருகிறார்கள்!

இருக்கிறவற்றிற்குள் இது பழைய மதம் என்றால், அப்பொழுது இந்த ஜாதி வித்யாஸம் உண்டா என்று கேட்கலாம். ஏசுகிறிஸ்து யூதர்களால் சிலுவையில் அறையப் பட்டார். அவர் கீழ் ஜாதியானின் கிணற்றிலுள்ள தீர்த்தத் தைக் குடித்தாராம்; அது ஒரு தோஷமாகச் சொல்லப் படுகிறது. ஆகையால் பழங்காலத்திலேயே ஜாதி வித்யாஸங் கள் இருந்தன என்று தெரிய வருகிறது.

கவர்ன்மெண்டார் முயற்சியால் அங்கங்கே பூமி தோண்டப்பட்டுப் பல வஸ்துக்களைக் கண்டு பிடித்துச் சரித் ரங்களை எழுதி வருகிறார்கள். ஈஜிப்ட் (Egypt) தேசத் தில் ஓரிடத்தில் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 1280 வருஷத்திற்கு முன் எழுதப்பட்ட ஒரு சாஸனம் பூமியிலிருந்து கிடைத்த தாம். அந்தச் சாஸனம் இரண்டு அரசர்கள் தங்களுக்குள் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையாகும்[1]. அதில் தெய்வ ஸாக்ஷியாக மித்ராவருணரைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறதாம். அதனால் அந்தக் காலத்தில் அந்தத் தேசத்தில் வேத மார்க்கம் இருந்தது என்று தெரியவில்லையா? ஈஜிப்ட் தேசத்தில் இருந்த பழைய அரசர்களுடைய பேர்களில் அநேகம் ராமன் பேராக இருக்கின்றன[2]. ஆப்பிரிக்கா வுக்குப் பக்கத்தில் மடகாஸ்கர் (Madagascar) என்ற ஒரு தீவு இருக்கிறது. அங்கே உள்ள ஊரின் பேர்களில் நூற்

1. Treaty of Rameses II with the Hittites. See H. R. Hall—The Ancient History of the Near East, pp. 364 etc.—(*Ed.*)

2. Rameses I, Rameses II, Rameses III.—(*Ed.*)

றுக்கு எழுபத்தைந்து பேர்கள் ஸம்ஸ்க்ருதப் பேராக இருக்கின்றன. அவற்றிலும் பல, ராமன் பேராகவே இருக்கின்றன. ஆப்பிரிக்காவில் ஒரு பெரிய பாலைவனம் இருக்கிறது. அதற்கு ஸஹாரா பாலைவனம் (Sahara) என்று பெயர். பாலைவனங்களெல்லாம் ஒரு காலத்தில் ஸமுத்ரம் இருந்த இடங்களென்று சொல்கிறார்கள். ஸஹாரா பழைய காலத்தில் ஜலக்காடாக இருந்தபொழுது அதன் கரைப் பிரதேசங்களில் ஜனங்கள் இருந்தார்கள்[1]. அங்கே உள்ள பேர்களெல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருதப் பேர்களாகவும் ராமன் பேராகவும் இருக்கின்றன.

பூகோளத்தின் கீழ்ப்பாதியிலும் இப்படிப்பட்ட அடையாளங்கள் இருக்கின்றன. அமெரிக்காவிலுள்ள மெக்ஸிகோ என்னும் தேசத்தில் நவராத்ரி காலத்தில் ஒரு உத்ஸவம் நடக்கிறது. அதற்கு ராமஸீதா என்று பெயர்[2]. அங்கே வெட்டுமிடங்களிலெல்லாம் பிள்ளையார்[3] விக்ரஹம் அகப்படுகிறது. அந்தத் தேசத்தில் ஸ்பெயின் தேசத்தார் புகுந்து அதை நாசமாக்கினார்கள். அங்கே இருந்த பழைய குடிகள் ஆஸ்திகர். ஆஸ்டெக்ஸ் (Aztecs) என்று இப்பொழுது சொல்லுகிறார்கள். அங்கே இன்னும் ஒரு தேசம் இருக்கிறது. அது மிகவும் அழகிய தேசம். அதன் பெயர் பெரு (Peru) என்பது. நம்முடைய தேசத்திற்கு நேர் கீழே அது இருக்கிறது. அங்கே எல்லோரும் ஸூர்யாலயத்

1. See *Encyclopaedia Brittannica*, Vol. 23, Tit., Sahara.—(*Ed.*)

2. See p. 56 of the Text and Plate 24 by T. W. F. Gann—The Maya Indians of Southern Yucaton, North and British Honduras.—(*Ed.*)

3. Baron Humboldt quoted in Har Bilas Sarda—Hindu Superiority, p. 151.—(*Ed.*)

தில் உபாஸனை செய்கிறார்கள்[1]. விஷுவில்தான் அவர்களுடைய உத்ஸவம் நடைபெறுகிறது. அவர்களுடைய பெயர் இன்காஸ் (Incas) என்று இப்பொழுது வழங்குகிறது. இனன் என்பது ஸூர்யன் பெயர். அதிலிருந்து வந்தது அந்தப் பெயர். அவர்கள் ஸூர்யோபாஸகர்கள். ஆகையால் அந்தப் பெயரைப் பெற்றார்கள்.

இன்னொரு விஷயங்கூட வேடிக்கையாகச் சொல்கிறேன். பகீரதன் கங்கையைக் கொண்டு வந்த சரித்ரம் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஸகரர்கள் அறுபதினாயிரம் பேர்களாகக் குதிரையைத் தேடிக்கொண்டு பூமியைப் பறித்துப் பாதாள லோகம் போனார்கள்; கபிலருடைய ஆச்ரமத்தில் குதிரை இருப்பதைக் கண்டு அவரைக் கஷ்டப்படுத்தினார்கள்; அந்த முனிவர் த்ருஷ்டிபட்டு எல்லாரும் சாம்பலானார்கள்; அந்தச் சாம்பலில் பகீரதன் கங்கையைக் கொண்டு வந்து விட்டானென்று படித்திருக்கிறோம். பாதாள லோகமென்பது அமெரிக்கா தேசம். கபிலர் தவம் செய்து கொண்டிருந்த கபிலாரண்யம் என்ற இடம் அங்கே இருக்கிறது. மதுரையை மருதை யென்றும் குதிரையைக் குருதை யென்றும் மாற்றிச் சொல்வது போல அதைக் கலிபோர்ண்யா (California) என்று இப்பொழுது சொல்லி வருகிறார்கள். அதற்குப் பக்கத்தில் ஹார்ஸ் ஐலண்ட் (Horse Island) என்ற தீவும், ஆஷ் ஐலண்ட் (Ash Island) என்ற மற்றொரு தீவும் இருக்கின்றன. குதிரை கட்டிய இடமும், சாம்பல் இருந்த இடமும் அவை.

ஆஸ்திரேலியாவில் (Australia) நிர்வாணமாக இருக்கும் ஒரு பழைய ஜாதியின் படம் ஒன்றைப் பார்த்தேன். வேஷம் போட்டுக் கொண்டு அவர்கள் ஆடிக்கொண்டிருந்த

1. See *Asiatic Researches*, Vol. I, p. 426.—(*Ed.*)

பொழுது எடுத்த படம் அது[1]. அதன் கீழ் 'சிவா டான்ஸ்' (Siva Dance) என்று எழுதியிருந்தது. பின்பு கொஞ்சம் கவனித்துப் பார்த்தேன். வேஷம் போட்டுக் கொண்ட ஒவ்வொருவருடைய நெற்றியிலும் மூன்றாவது கண் இருந்தது.

ஈஸ்ட் இண்டீஸ் (East Indies) என்னும் தீவுக் கூட்டங்களில் ஒன்றாகிய ஜாவாவில் நமது மதத்துப் புராதனச் சின்னங்கள் பல இருக்கின்றன என்று உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும். அங்கே போர்னியோ என்று ஒரு தீவு இருக்கிறது. அதில் நூற்றுக் கணக்கான மைல் நீளமுள்ள ஒரு காடு இருக்கிறது. அது முழுவதையும் மனிதன் இன்னும் பார்க்கவில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதை வர்ஜின் காடு (Virgin Forest)[2] என்று சொல்லுகிறார்கள். ப்ரம்ம ஸ்ருஷ்டி முதல் மனித ப்ரவேசமில்லாமல் காடாகவே இருக்கிறதென்று அந்தப்பெயர் குறிக்கும். அந்தக் காட்டிற்குள் சில நூறு மைல் உள்ளுக்குள் போனபொழுது ஒரு கல் இருந்தது. அதில் நம்முடைய க்ரந்த எழுத்தில் எழுதினது போன்ற ஒரு சாஸனம் இருந்தது. அதை வாசித்துப் பார்க்கும்பொழுது, இன்ன மஹாராஜா இன்ன யஜ்ஞம் செய்தான், இன்னவிடத்தில் யூப ஸ்தம்பம் நட்டான், ப்ராம்மணர்களுக்குக் கற்பக விருக்ஷ தானம் செய்தான் என்று அதில் எழுதப்பட்டிருந்தது தெரிந்தது[3]. இவற்றைப் போல ஆதாரங்கள் பல இப்பொழுது அகப்பட்டுக்கொண்டுவருகின்றன. இங்கிலீஷில் உள்ள புஸ்தகங்களில் இந்த விஷயங்கள் சொல்லப்பட்

1. *Cf.* Figs. 128 and 129, p. 621 of the Native Tribes of Central Australia by Spencer and Gillen (Macmillan, 1899).—(*Ed.*)

2. Wallace—*The Malay Archipelago*, pp. 44-45.—(*Ed.*)

3. Yūpa inscriptions of Mūlavarman of Koeti (Borneo).—(*Ed.*)

டிருக்கின்றன. நம்முடைய மதத்தைப் பரிஹாஸம் பண்ணச் செய்ததும் இங்கிலீஷ்; இப்பொழுது இவ்வளவையும் தெரிவித்ததும் அந்த இங்கிலீஷே. அதனால் எதையும் அலக்ஷ்யம் செய்யக் கூடாதென்று தெரிகிறது. விஷயக்ரஹணசக்தியோடு பார்த்தால் எதிலும் ஸாரமான சில விஷயங்கள் இருக்கும்.

இப்படிப் பல இடங்களில் நமது மதத்திற்குரிய சின்னங்கள் அகப்படுவதனால் நம்மவர்கள் இங்கே இருந்து அங்கே போனார்கள், அங்கே இருந்து இங்கே வந்தார்கள் என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். எங்கேயும் நமது தர்மமே இருந்தபொழுது ஓரிடத்திலிருந்து வேறு இடத்திற்குப் போவானேன்? அங்கங்கே இருந்தவையே அவை என்று ஏன் கொள்ளக் கூடாது? இங்கிருந்து போனாரென்பது தப்பு. அப்படிச் சொல்லவேண்டிய அவச்யமேயில்லை. பல தீவுகளுக்குப் போவது தப்பு என்று நமது சாஸ்த்ரம் கூறுவதற்கு விரோதம் அதுவென்று நாம் பயப்பட வேண்டாம். அங்கங்கே இருந்தவர்களென்றே கொள்ள வேண்டும்.

நம்முடைய தர்மமும் நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களும் மிகவும் பழையவையானால் நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களிற் சொன்னவையெல்லாம் நிஜமாக இருக்க வேண்டுமே? நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களில் ஏழு ஸமுத்ரங்கள் இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பால் ஸமுத்ரம், நெய் ஸமுத்ரம், தயிர் ஸமுத்ரம், கள் ஸமுத்ரம், கரும்புச்சாற்று ஸமுத்ரம், சுத்த ஜல ஸமுத்ரம், உப்பு ஸமுத்ரம் என்று அவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. அந்த ஏழுள் இப்பொழுது உப்பு ஸமுத்ரம் ஒன்றுதான் பாக்கி இருக்கிறது. மற்றவற்றை இன்னும் வெள்ளைக்காரர் கண்டு பிடிக்கவில்லை என்று சொல்ல வேண்டியதுதான்!

ஈச்வரன் லோகம் முழுவதற்கும் ஒரே தர்மத்தை வைத்திருந்தார். கலியில் அந்தத் தர்மம் இந்தத்தேசத்தில் மாத்திரம் நிற்க வைத்திருக்கிறார். லோகம் முழுவதும் இப்படியே இந்தத் தர்மம் இருந்ததுண்டு. இப்பொழுது சரித்ர ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் முன்பு இருந்த ஒரு ப்ரதேசத்தைப் பெரிய இந்தியா (Greater India) என்று சொல்லுகிறார்கள். உலகம் முழுவதும் இந்தியாவாக இருந்தது என்று நான் நினைக்கிறேன். இன்னும் பெரிய இந்தியா (Still Greater India) என்று சொல்லுகிறேன்.

இந்தப் பூலோகம் ஏழு த்வீபங்களை உடையது. 'ஸப்த த்வீபா ச மேதினீ*' என்று ஆசார்யாள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த ஏழில் ஜம்பூத்வீபத்தில் பாரதவர்ஷத்தில் பரதகண்டத்தில் நாம் இருக்கிறோம். இப்படியே ஒவ்வொரு த்வீபத்திலும் அநேக வர்ஷங்கள் உண்டு. ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் பல கண்டங்கள் உண்டு. எல்லா த்வீபங்களும் மேருவுக்குத் தெற்கே இருக்கின்றன. மேரு எல்லாவற்றிற்கும் வடக்கே இருக்கிறது. இரண்டு த்வீபத்திற்கும் நடுவில் ஒரு ஸமுத்ரம் இருக்கிறது. இப்படி ஏழு ஸமுத்ரத்திற்கு எட்டு த்வீபங்கள் இருக்க வேண்டுமல்லவா? அதற்கு வடக்கேதான் மேரு ஒன்று இருக்கிறது. மேரு சிகரத்தில் ஸ்வர்க்கம் இருக்கிறது. மேருவைச் சந்த்ர ஸூர்யர் சுற்றுகிறார்கள். மேருவிற்கு அப்புறம் ஒன்றும் இல்லை. ஜபமாலையில் மேருவென்று ஒரு ருத்ராக்ஷம் இருப்பதுண்டு. அதைத் தாண்டாமல் மாலையைத் திருப்பித் திருப்பி எண்ண வேண்டும். இது

* सप्तद्वीपा च मेदिनी ।

ஒரு ஸம்பிரதாயம். மேருவைத் தாண்டக்கூடாது. இது மஹாமேருவுக்கு அப்புறம் போவதற்கு ஒன்று மில்லை என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறது.

நம்முடைய பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்ளைகள் படிக்கும் புஸ்தகங்கள் இங்கிலீஷ்காரர்களால் எழுதப்பட்டதை அநுஸரித்தவை. அவர்கள் 'உங்களுக்குப் பூமி உருண்டையாக இருக்கிறது தெரியாது; தோசைக்கல் மாதிரி இருக்கிறதென்று நினைத்திருந்தீர்கள்; நாங்கள்தான் அதைச் சொல்லிக் கொடுத்தோம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த சாஸ்த்ரத்திற்கு நமது பாஷையிற் பூகோள சாஸ்த்ரம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தப் பழைய வார்த்தையே பூமி கோள வடிவமானது என்பதைத் தெரிவிக்கவில்லையா? கணிதத்தில் பூகோளம், ககோளம் என்ற வார்த்தைகள் வரவில்லையா? அண்டமென்று நாம் சொல்கிறோம். அதனுடைய அர்த்தம் என்ன? முட்டை என்பது. ஆகையால் அண்டங்கள் முட்டை வடிவமுடையவை (Oval shape) என்பதை நாம் பல வருஷங்களுக்கு முன்பே அறிந்திருக்கிறோமென்பதை அந்த வார்த்தையே ரூபிக்கிற தல்லவா?

நம்முடைய பூலோகத்தை ஒரு எலுமிச்சம்பழமாக வைத்துக்கொண்டால் அதனுடைய உச்சிதான் மேரு சிகரம். அந்த உச்சிக்கு எந்தப் பக்கமும் தெற்குத் தான். மேலே வடக்கானால் எல்லாம் தெற்கு இல்லையா?

'सर्वेषामपि वर्षाणां मेरुरुत्तरतः स्थितः'

[ஸர்வேஷாமபி வர்ஷாணாம் மேருருத்தரத: ஸ்தித:]

என்றதும் இதைத்தான் சொல்லுகிறது. மேருவை ஸூர்யன் சுற்றுகிறான். அது எப்படி? நமக்கெல்லாம் இப்பொழுது ஸூர்யன் ஆகாசத்தில் தலைக்கு மேலே ஸஞ்சரிக்

கிறது. மேருவில் நின்றால் பக்கத்தில் தான் வரும். அத னால் தான் மேருவை ஸூர்யன் சுற்றுகிறானென்று சொல் லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே ஆறு மாஸம் பகல்; ஆறு மாஸம் ராத்ரி என்று சொல்கிறார்கள். உத்தராயணத் தில் வடக்கே ஸூர்யன் இருக்கிறதால் அந்தக் காலத்தில் மேருவில் வெளிச்சம் உண்டு. தக்ஷிணாயனத்தில் ராத்ரி தான். இதைத்தான் மேரு சிகரத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு ஒரு வருஷம் ஒரு நாளென்று சொல்லப்படுகிறது. இப் படியே தெற்கே உள்ள நுனி மேருவின் அடியாகும். வடக்கே உள்ளதற்கு ஸுமேரு என்று பெயர். தெற்கே உள்ள தற்குக் குமேரு என்று பெயர். கீழே நரகம் இருக்கிறது. ஸுமேருவிலிருந்து குமேரு வரையிலும் ஏழு த்வீபங்களும் ஏழு ஸமுத்ரங்களும் இருக்கின்றன என்று காணப்படு கிறது. இப்பொழுது உள்ளவற்றைப் பார்த்தால் அது பொய் என்று தோற்றுகிறது. ஏழு த்வீபங்களைக் காணோம். ஏழு ஸமுத்ரங்களும் இல்லை. இதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் யோசிக்கலாம்.

மேருவின் உச்சிக்கு நேர் வடக்கே த்ருவநக்ஷத்திரம் இருப்பதாக சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆனால் இப் பொழுது கொஞ்சம் மாறி இருக்கிறது. வரவர மாறிக் கொண்டே வருகிறது. ஒரு காலத்தில் நேரே இருந்திருக்க வேண்டும்.

பம்பரம் வேகமாகச் சுற்றுகின்றது. அதனுடைய உச்சியில் மத்ய ஸ்தானம் த்ருவஸ்தானமென்று வைத்துக் கொள்வோம். ஒரு ஸமயத்தில் அது நேராகச் சாயாமல் ஆடத்தொடங்கும். பின்பு சாய்ந்து ஆடுகிறது. அது போலப் பூமியானது சுற்றிக் கொண்டே இருக்கும். ஒரு காலத்தில் த்ருவநக்ஷத்திரத்திற்கு நேராக ஸமமாக ஆடி

இருந்தது. // அப்படி ஸமமாக ஆடியிருந்த காலத்தில் பூமியும் ஸமுத்ரமும் ஸமமாக அமைந்திருக்க வேண்டும். // அப்பொழுதுதான் ஏழு ஸமுத்ரங்களும் ஏழு த்வீபங்களும் ஸமமாக இருந்திருக்க வேண்டும். // சுற்றுவதிற் கொஞ்சம் கோணல் ஏற்பட்டவுடன் கலந்துபோய் விடும். // அப்பொழுது எல்லா ஸமுத்ரங்களும் கலந்ததில் ஒரே உப்பாக ஆகிவிட்டன. // ஸப்தத்வீபங்களும் மாறிவிட்டன. இப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே வருகின்றன.

புராணத்தில் சொல்லப்பட்ட இந்த விஷயங்களெல்லாம் மிகப்பழைய காலத்தில் இருந்த நிலைமையைக் குறிக்கின்றன. யுகத்தினுடைய ஆதியில் எல்லா க்ரஹங்களும் ஒரே வரிசையில் இருந்தன. யுகத்தின் ஆரம்பம் ஜ்யோதிஸ் சாஸ்திரக் கணக்கால் தெரியவரும்.

ஸங்கல்பத்தில் இந்தக் கணக்குகள் இருக்கின்றன. இப்பொழுது இரண்டாவது பரார்த்தம் நடக்கிறது. ஒரு பரம் ப்ரம்மாவினுடைய ஆயுள். ஆயிரம் சதுர்யுகம் ப்ரம்மாவினுடைய ஒரு நாள். அப்படி நூறு வருஷம் ஒரு பரம். இந்தக் கலியுகமே நான்கு லக்ஷத்திற்கு மேற்பட்ட வருஷங்களை உடையது.

'ते ब्रह्मलोके तु परान्तकाले परामृतात् परिमुच्यन्ति सर्वे ।'

[தே ப்ரம்மலோகே து பராந்தகாலே பராமிருதாத்
பரிமுச்யந்தி ஸர்வே]

[மஹாநாராயணோபநிஷத், X-5-6.]

என்பதில் வர்ணாச்ரம தர்மங்களைத் தவறாமல் நடத்தினால் ப்ரம்ம ஸபையில் சேருகின்றார்களென்று கூறப்படுகின்றது. அவர்கள் அப்படியிருப்பது ஒரு பரத்தின் முடிவுகாலம்

வரைக்கும். ப்ரம்மா அந்தப் பராந்தத்தில் மோக்ஷம் அடையும்பொழுது அவர்களும் மோக்ஷம் அடைகிறார்கள். இங்கே ஜீவன்முக்தியை அடைந்தவர்கள் உடனே முக்தியை அடைகிறார்கள். தர்மத்தின்படி நடந்தவர்கள் ப்ரம்ம லோகத்தில் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய காலக்கணக்குகள் இந்த விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

பூமி சுற்றுவதை நாம் புதிதாகத் தெரிந்து கொண்டோம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அப்பைய தீக்ஷிதர் என்று ஒரு பெரியவர்கள் இருந்தார்கள். இன்றைக்கு நாம் விபூதி ருத்ராக்ஷம் தரித்திருப்பது அவர்களுடைய ப்ரயத்னத்தின் ப்ரயோஜனம். அவர்கள் 104 புஸ்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். சிவோத்கர்ஷத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். விஷ்ணுத்வேஷத்தால் அவர்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. விஷ்ணு பக்தி என்று பேர் வைத்துக்கொண்டு சிவபக்தியை நாசம் பண்ணி சிவத்வேஷத்தை வளர்ப்பதை அவர்கள் வெறுத்தார்கள். "சிவத்வேஷத்தை ஸஹிக்க மாட்டேன்" என்று சொல்லிச் சிவோத்கர்ஷத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். விஷ்ணுத்வேஷம் இருந்திருந்தால் விஷ்ணு ஸம்பந்தமாக எழுதியிருக்கமாட்டார்கள். விஷ்ணுவைப் பற்றியும் சில புஸ்தகங்கள் எழுதி யிருக்கிறார்கள்.

அந்தப் பெரியவர்களுடைய தம்பியின் பேரர் நீலகண்ட தீக்ஷிதர் என்னும் பெயருடைய ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் திருமலை நாயக்கரிடத்தில் மந்த்ரியாக இருந்தார். அவர் ஓரிடத்தில் அப்பைய தீக்ஷிதரை ஸ்துதி செய்திருக்கிறார். அதில் பூமி சுற்றுகின்றது என்பதைச் சொல்லி யிருக்கிறார்.

'भूमिर्भ्राम्यति बुद्ध एव मरुति प्रत्यग्भ्रमोऽत्यद्भुतो
भ्राम्यन्त्येव सहाश्रयेण यदि वा ज्योतींषि सर्वाण्यपि ।
आवर्तोऽयमपां भ्रमः परिचिता मूर्तिर्हरस्याष्टमी
या सास्त्यप्पयदीक्षितो जयति सा मूर्तिर्निरस्तभ्रमा ॥'

[சிவோத்கர்ஷமஞ்ஜரீ]

ஈச்வரனுக்கு அஷ்டமூர்த்தி என்பது ஒரு பெயர். பூமி, ஜலம், வாயு, அக்னி, ஆகாசம், ஸூர்யன், சந்த்ரன், யஜமானன் இந்த எட்டும் எட்டு மூர்த்திகள். யஜமானன் என்பது யாகம் செய்யும் யஜமானனைக் குறிக்கும். ஈச்வரனுடைய இந்த எட்டு மூர்த்திகளில் ஏழு மூர்த்திகள் ப்ரமணமுடையனவாக இருக்கின்றன. அப்பைய தீக்ஷிதர் (யஜமானன்) என்னும் மூர்த்திக்கு மட்டும் ப்ரமணம் இல்லை என்று அந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த ச்லோகத்தால் பூமியும் சுற்றுகிறது என்று தெரிகின்றதல்லவா? ஆர்யபடர், வராஹமிஹிரர் முதலிய கணித சாஸ்த்ரிகள் பூமி சுற்றுகிறதென்று எழுதியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய மிகப்பழைய ஸூர்ய ஸித்தாந்தத்தில் பூமிக்கு ஆகர்ஷண சக்தி இருக்கிறது என்பது போன்ற பல ஸமாச்சாரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகாசத்தில் ஏன் இந்த க்ரஹங்கள் விழாமல் நிற்கின்றன? ஆகர்ஷண சக்தியால் இப்படி நிற்கின்றன என்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வளவு அருமையான விஷயங்களை யுகாந்தரங்களுக்கு முன்பே தெரிந்து எழுதி வைத்த சாஸ்த்ரங்களை உடைய நம்முடைய மதம் எவ்வளவோ பழமையானதென்று தெரிகின்றது.

ஆகவே ஒரு காலத்தில் எங்கும் நம்முடைய மதம் இருந்தது. எல்லாம் நம் தேசமாக இருந்தது. நம்மிடமிருந்து பிரிந்தவர்கள்தாம் அங்கங்கே இருக்கிறார்கள்.

அதற்குரிய ஆதாரங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. இன்னும் அகப்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றன என்பவற்றை அறிந்து கொண்டோம்.

ஒரு விளக்கு இருக்கிறது. அதைச் சுற்றிலும் திரை போடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் திரையில் தாமரைப்பூவைப் போல ஒரு பாகத்தைக் கத்தரித்து விட்டால் சுவரில் வெளிச்சம் தாமரைப் பூப்போல விழும். முழு வெளிச்சத்தின் ஓர் அம்சமே அப்படி விழுகிறது. அந்தத் திரையை எடுத்து விட்டால் முழு வெளிச்சம் உண்டாகும். அதைப் போல நம்முடைய மதத்திற் சில சில அம்சங்கள்தாம் கிறிஸ்துவமதம் புத்தமதம் முதலியவைகளில் இருக்கின்றன. எல்லா மதங்களிலுமுள்ள எல்லா அம்சங்களையும் உடைய பழைய மதம் நமது மதம். அதனால்தான் அதற்குத் தனிப் பேர் இல்லை.

நம்முடைய மதம் எப்படிப் பொது மதமோ அது போல ஸம்ஸ்க்ருதமும் பொதுப்பாஷை. அதற்கும் ஊர் இல்லை. தெலுங்கு, தமிழ், இந்துஸ்தானி முதலியவற்றிற்குத் தேசம் உண்டு. ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்குத் தேசமே இல்லை. இந்த ஸம்ஸ்க்ருதத்தைச் செத்துப்போன பாஷையென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

// எங்கள் அம்மாவுக்கு எனக்கு முன் ஒரு குழந்தை இருந்தது. அவள் ஒரு ஞானி. அந்தக் குழந்தை செத்துப் போய் விட்டது. அதற்காக அவள் அழவில்லை. அம்மாவுக்கு என்னிடம் நிரம்ப ப்ரியம். ஒரு நாள் நான் அவளைப் பார்த்து, "அம்மா! பெரியவன் செத்துப் போனதற்கு நீ அழவில்லையே; நான் செத்துப்போனால் அழுவாயோ, மாட்டாயோ?" என்று கேட்டேன். "நீயும் அவனைப் போலப் பிள்ளை தானே; அவன் உடம்பில்

செத்துப்போனான். நீ மனவில் செத்துப் போ'' என்றாள். செத்துப்போன மனசை உடையவனாக வேண்டும் என்பது அவள் எண்ணம். அந்த மாதிரிதான் ஸம்ஸ்க்ருதம் செத்துப் போயிற்று.

தனக்கு என்று ஓரிடம் இருந்தால் பயம் இருக்கும். எல்லாம் தன்னுடைய இடமாக இருப்பது ஸம்ஸ்க்ருதம். இப்பொழுது லோகத்திலுள்ள பாஷைகள் எல்லாவற்றிலும் ஸம்ஸ்க்ருதம் கலந்திருக்கிறது. அவற்றில் பெரும்பான்மை யானவை ஸம்ஸ்க்ருதத்திலிருந்து உண்டானவை. நாம் பேசும் தமிழில் எவ்வளவோ ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகள் கலந்திருக்கின்றன. தமிழ்ச் செய்யுளாக இருந்தால் அதற்கு உரை ஸம்ஸ்க்ருத ஸம்பந்தம் உடையதாக இருக்கிறது. குற்றம் என்ற தமிழ் வார்த்தைக்கு, தோஷம் என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் அர்த்தம் சொல்லுகிறோம். தேச பாஷையி லுள்ள கடினமான சொற்களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தை களால் அர்த்தம் சொல்லி விளங்க வைக்கிறோம்.

சாவு என்பது என்ன? எதற்குச் சாவு உண்டு? உடம்புதானே சாகிறது? அது உயிரோடு இருக்கிறது. பின்பு சாகிறது. உயிர் இல்லாதபொழுது அது செத்துப் போகிறது. உயிருக்கு மற்றோருயிர் ஏது? அது எப்பொழு தும் செத்தது தான். ஸம்ஸ்க்ருதம் எல்லாப் பாஷைக்கும் உயிராக இருக்கிறது.

இத்தகைய நமது மதமும் பாஷையும் லோகம் முழுவ தும் பரவியிருந்தன. நமது மதத்துக்கு வேதம் ப்ரமாணம். எல்லா மதமும் நம்முடைய மதங்களே. எல்லாம் சேர்ந்து ஒன்றாக மறுபடியும் ஆகிவிடலாம். அஹம்பாவமில்லாமல்

அன்போடே சொன்னால் எல்லோரும் நமது வார்த்தையை ப்ரியமாகக் கேட்பார்கள். மனஸும் ஒன்றாகும். அப்பொழுது இந்த மதம் பழையபடி அகண்டமான மதமாக ஆகும்.

7

அத்வைதம்

(13—10—'32)

ஆதியில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் அத்வைத ஸித்தாந்தம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அந்த அத்வைத ஸித்தாந்தத்தைத் தெரிவிக்கும் க்ரந்தங்களில் முக்யமானவை ப்ரஸ்தான த்ரயம். அவை கீதா பாஷ்யம், உபநிஷத் பாஷ்யம், ஸூத்ர பாஷ்யம் என்பவை. இந்த மூன்றும் அத்வைத ஸித்தாந்தத்துக்கு முக்ய ஆதாரங்கள். இவற்றோடு கூடப் பல ப்ரகரணக்ரந்தங்களை ஆசார்யாள் செய்திருக்கிறார் கள். அவற்றில் முக்யமானவை விவேகசூடாமணி முதலியவை. இவைகளோடு, சிவஸ்தோத்ரம், விஷ்ணு ஸ்தோத்ரம், அம்பிகாஸ்தோத்ரம் முதலிய பல க்ரந்தங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். ப்ரபஞ்சஸாரம் என்ற ஒரு மந்த்ர சாஸ்த்ரம் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஆசார்யாள் செய்த க்ரந்தங்களுக்கு மஹாவித்வான் கள் பலர் வ்யாக்யானம் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆசார் யாள் செய்த க்ரந்தங்களுள் முக்யமானது ப்ரம்மஸூத்ர பாஷ்யம். அது வ்யாஸமஹரிஷியால் செய்யப்பட்ட ப்ரம்ம ஸூத்ரங்களுக்கு வ்யாக்யானம். அந்த ப்ரம்மஸூத்ரங்களில் பத்து உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள் இருக்கின்றன. அவ்விஷயங்களின் ஸாரம் ஸூத்ர ரூபமாக அதில் சொல்லியிருக்கிறது. அது பத்து உபநிஷத்துக்

களிலுள்ளவற்றை எப்படித் தெரிவிக்கிறது என்பதை விஸ்தாரமாகச் சொல்வது பாஷ்யம். அந்தப் பாஷ்யத்துக்கு இன்று வரையில் அநேகர் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஆசார்யாளின் முக்ய சிஷ்யராகிய பத்மபாதாசார்யர் பஞ்சபாதிகா என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தார். அதற்கு விவரணாசார்யார் என்பவர் ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதற்குத் தத்வதீபனம் என்று பெயர். இப்படி வ்யாக்யானக்கிளை ஒன்று இருக்கிறது.

ஆசார்யபாஷ்யத்துக்கு உத்தர தேசத்தில் இருந்த வாசஸ்பதிமிச்ரர் என்பவர் பாமதி என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதற்கு அமலாநந்தர் என்பவர் கல்பதரு என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். கல்பதருவுக்கு அப்பைய தீக்ஷிதர் அவர்கள் பரிமளம் என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கல்பதருவுக்கே கொட்டையூர் லக்ஷ்மீநரஸிம்மவாஜபேயர் ஆபோகம் என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள். இது ஒரு பரம்பரை.

ஸூத்ரபாஷ்யத்துக்கே ராமாநந்தர் என்பவர் ரத்நப்ரபை என்ற ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதற்கும் ஒரு வ்யாக்யானம் இருக்கிறது.

அந்த ஸூத்ரபாஷ்யத்துக்கே ஆசார்யாளுடைய சிஷ்யர் ஆனந்தகிரி என்பவர் வேறொரு வ்யாக்யானம் செய்தார். அதற்கு ஆனந்தகிரீயம் என்று பெயர். சற்றேறக் குறைய 150 வருஷங்களுக்கு முன் த்ரியம்பக பட்டாசார்யர் என்பவர் பாஷ்யபானுப்ரபை என்று பாஷ்யத்துக்கு ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்.

மஹாராஷ்ட்ரதேசத்தில் இருந்த ரகுநாதஸூரி என்பவர் பாஷ்யத்தில் ஒரு பாதத்துக்குச் சங்கரபாதபூஷணம் என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். நமக்குத் தெரிந்தவை இவ்வளவு.

ஒரு க்ரந்தத்துக்கு இவ்வளவு வ்யாக்யானங்கள் இருக்கின்றன.

பத்து உபநிஷத்துக்களுள் ப்ருஹதாரண்யத்திற்கும் தைத்திரீயத்திற்கும் ஸுரேச்வராசார்யர் வார்த்திகம் என்னும் ஒரு பாஷ்யம் எழுதியிருக்கிறார். அதனால் அவருக்கு வார்த்திகக்காரர் என்று ஒரு பெயர் உண்டு.

பகவத்கீதைக்கு ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் செய்த பாஷ்யம் ஒன்று இருக்கிறது. அதை அநுஸரித்துப் பத்து வ்யாக்யானங்கள் இருக்கின்றன.

இவ்வளவும் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தைத் தெரிவிக்கும் க்ரந்தங்கள்.

இதைப்போல் த்வைதஸித்தாந்த மென்பது ஒன்று. முன்பு சொன்ன ப்ரம்மஸூத்ரங்களுக்குப் பச்சிமதேசத்திலிருந்த ஸ்ரீமத்வாசார்யர் த்வைதஸித்தாந்த ரீதியாக ஒரு பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார். அதற்கும் பல பேர் வ்யாக்யானம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்த வ்யாக்யானங்களில் அத்வைத ஸித்தாந்தமாக உள்ள தீர்மானங்களை மறுத்து அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். 400 வருஷங்களுக்கு முன் ந்யாயாம்ருதம் என்ற ஒரு க்ரந்தம் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை மறுத்து எழுதப்பட்டது. அதை மறுத்து மதுஸூதனஸரஸ்வதீ என்பவர் அத்வைதஸித்தி என்று ஒரு க்ரந்தம் பண்ணினார். அது ஸரியல்ல வென்று த்வைதத்தின் சார்பில் தரங்கிணீ என்று ஒரு க்ரந்தம் பண்ணப்பட்டது. அந்தத் தரங்கிணியை மறுத்துக் கௌடதேசத்தில் இருந்த

ப்ரஹ்மானந்தர் என்ற ஒரு பெரியவர் சந்த்ரிகை என்று ஒரு க்ரந்தம் எழுதினார். அது கௌடப்ரஹ்மானந்தீயம் என்றும் வழங்கப்படும். அந்த க்ரந்தத்தை ஆக்ஷேபித்து த்வைத மதத்தை அநுஸரித்து வனமாலாமிச்ரர் என்பவர் வனமாலாமிச்ரீயத்தை எழுதினார். பாஷ்யபானுப்ரபையை எழுதிய த்ரியம்பகபட்டாசார்யர் என்பவர் அந்த க்ரந்தத்தை மறுத்து ஸித்தாந்தவைஜயந்தீ என்று ஒரு புஸ்தகம் எழுதினார்.

முன்பு சொன்ன கௌடப்ரஹ்மானந்தீயத்தை மறுத்து அறுபது வருஷத்திற்கு முன்பு விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ரீதியாக அநந்தாழ்வாரென்பவர் ந்யாயபாஸ்கரம் என்று ஒரு புஸ்தகம் எழுதினார். அந்த ந்யாயபாஸ்கரத்தை மறுத்து அப்பைய தீக்ஷிதர் வம்சத்தில் அவதரித்த மஹாமஹோபாத்யாய ராஜு சாஸ்திரிகளென்பவர் ந்யாயேந்துசேகரம் என்ற க்ரந்தம் எழுதினார். இப்படி த்வைதரீதியில் கடைசி மறுப்பாக ஸித்தாந்தவைஜயந்தீ இருக்கிறது; விசிஷ்டாத்வைத மறுப்பாக ந்யாயேந்துசேகரம் என்பது இருக்கிறது. இந்த இரண்டிலும் நிற்கிறது கண்டன பரம்பரை. இனிமேல் இது வளர்ந்தாலும் வளரும். யார் கண்டனம் எழுதினாலும் அதை யாவரும் கவனிக்கவேண்டும். அவற்றை வாசித்தால் தெளிவு ஏற்படும். அபிப்ராய பேதங்கள் உண்டானால்தான் தெளிவு என்பது ஏற்படும். நம்முடைய தேசத்தில் ஒரு மதத்தில் நல்ல அறிவுள்ளவர்கள் இதர மத க்ரந்தங்களை அறிந்துகொள்வது ஸம்ப்ரதாயம்.

இவ்வளவு புஸ்தகங்கள் நம்முடைய மதஸம்பந்தமாக இருக்கின்றன. அவற்றை நாம் வாசிக்கிறதில்லை. தேசாந்தரபுஸ்தகங்களின் பேர் நமக்கு அதிகமாகத் தெரியும்.

எந்தப் புஸ்தகம் நமக்கு ஆதாரம் என்று தெரியாது. நமக்கு ஸம்பந்தமில்லாதவை கட்டுக் கட்டாகத் தெரியும். நமது புஸ்தகம் தெரியாது. பேராவது தெரிந்தால் கொஞ் சம் ச்ரத்தை இருக்கும். சாஸ்த்ரம் அறிந்தவர்கள் சொல்ல வந்தால் காது கொடுத்துக் கேட்பதில்லை. அசட்டை செய் கிறோம். நம்முடைய தேசம் ஹீனஸ்திதியில் இருக்கிறது. நம்முடைய தேசத்திலிருந்த ஆத்ம வித்யையை இதர தேசத்தார்கள் பாராட்டுகிறார்கள். லோகத்தில் நமக்குக் கௌரவம் வேண்டுமானால் நம்முடைய தேசத்துக்கு எந்த விதத்தில் உண்மையான கௌரவம் இருந்ததோ அதை வ்ருத்திபண்ணவேண்டும். நமது தேசத்திற்கு என்ன கௌரவம்? இங்கே எவ்வளவோ மஹான்கள் ஆத்ம இன் பத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதுதான். அந்தக் கௌரவத்துக்கு ஆதாரமானவைகளை நாம் தெரிந்து கொள் ளாமல் இருப்பது மிகவும் குறைவான காரியம்.

இவ்வளவு நேரம் அத்வைதஸித்தாந்த க்ரந்தங்களின் வரிசையைச் சொன்னேன். அந்த அத்வைதம் என்பது என்ன? நமக்கு என்ன உபயோகம்? நமக்கு அது தெரி யுமா, தெரியாதா? ப்ரயோஜனம் அடையலாமா? முடி யாதா? இவ்வளவும் கதை யளவில் உள்ளவைதாமா? அநு பவத்தில் ப்ரயோஜனம் ஆகுமா? என்பவற்றை ஆலோசிப் போம்.

அத்வைதம் என்பதன் அர்த்தம் என்ன? இரண்டா வது இல்லாதது என்பதுதான் அதன் அர்த்தம். இரண்டா வது இல்லை என்பது நமக்கு உண்மையாகத் தோற்றுகிற தில்லை. ஆயிரக்கணக்காக வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. அப் படி இரண்டாவது இல்லாததனால் நமக்கு என்ன லாபம்? அதனாலேதான் நாம் எதற்காக ப்ரயத்னம் செய்கிறோமோ

அது கைகூடும். நாம் எதற்காகப் பாடுபடுகிறோம்? நமக்கு வரும் கஷ்டமெல்லாம் நிவர்த்தியாக வேண்டுமென்று பாடுபடுகிறோம். அந்தக் கஷ்ட நிவர்த்தி இந்த அத்வைதத்தால் உண்டாகும். தரித்ரம், பசி, அவமானம், வ்யாதி, வ்யவஹாரம், மனஸ்தாபம் முதலியவைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்காக நாம் கஷ்டப்படுகிறோம். எந்த ஊரிலாவது இந்தக் கஷ்டம் இல்லாமல் இருக்கிறதா? இல்லை. ஆனால் நாம் துக்க நிவர்த்திக்காக ப்ரயத்னம் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்கிறோம். நம்முடைய லௌகிக ப்ரயத்னங்களால் தற்கால சாந்தி மட்டும் உண்டாகிறது. ஒரு வ்யாதிக்கு மருந்து கொடுத்து அதை நிவர்த்தி செய்துவிட்டால் வேறொரு வ்யாதி வருகிறது. இப்படி உள்ள கஷ்டங்களை நீக்குவதற்கு நிரந்தரமான உபாயம் அத்வைதம். அதனால் பசி, வ்யாதி, சாவு, அவமானம், வ்யவஹாரம், கோபம், தரித்ரம் முதலியவை வராமலிருக்கும்.

நாம் ஏன் துக்கப்படுகிறோம்? தரித்ரம், பசி முதலிய எல்லாம் நமக்கு இல்லாமல் இருந்தால் நல்லது. ஆனால் அவை ஏன் வருகின்றன? அவை வரும் வழி எது என்று பார்ப்போம். நமக்குப் பசி, வ்யாதி முதலியவைகளால் துன்பம் உண்டாகிறது. இவைகளெல்லாம் உடம்பு இருக்கும் வரைக்கும் இருக்கும். இந்த உடம்பு போய்விட்டால் மற்றோர் உடம்பு வருகிறது. அந்த உடம்புக்கும் பசி, தாகம், வ்யாதி முதலியவைகளெல்லாம் வருகின்றன. ஆகவே உடம்பில்லாமல் பண்ணிவிட்டால் நமக்கு இந்தக் கஷ்டங்களெல்லாம் இல்லாமற் போகும். நமக்குப் பல பிறவிகள் உண்டாகின்றன. அந்தப் பிறவிகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்ன? உடம்பு எதனால் வருகிறது? முன் ஜன்மத்தில் பண்ணிய பாப புண்ய பலன்களை நாம்

அநுபவிக்கவேண்டும். ஆத்மாவால் அநுபவிக்க முடியாது. ஆத்மாவை நெருப்பால் சுட முடியாது. சந்தனத்தை அப்பிக் குளிரச் செய்துவிட முடியாது. ஆகையால் ஓருடம்பு வேண்டியிருக்கிறது. நாம் செய்த பாப புண்ய பலனைக் கடவுள் நமக்கு உடம்பைக் கொடுத்து அதையே 'நான்' என்று நினைக்கச் செய்து தண்டிக்கிறார். ஒரு சிறுவன் ஒரு குற்றம் பண்ணினால் அதற்குக் கசையடி கொடுக்கிறார்கள். பக்கத்தில் டாக்டர் இருக்கிறார். அந்தக் குழந்தை பொறுக்க முடியாமல் மூர்ச்சையானால் சிகித்ஸை செய்து மறுபடியும் அடிக்கிறார்கள். சோறு போட்டு மறுபடியும் அடிக்கிறார்கள். நல்ல போதனை செய்து மறுபடியும் அடிக்கிறார்கள். நாம் செய்த பாபத்திற்காக ஈச்வரன் உடம்பைக் கொடுத்து நம்மைச் சிக்ஷை செய்கிறார். போதாவிட்டால் மறுபடியும் உடம்பைக் கொடுத்துச் சிக்ஷிக்கிறார். ஆகையால் நாம் பண்ணுகிற பாபம் உடம்புக்குக் காரணம். இனிமேல் பாபம் பண்ணாமல் இருந்தால் உடம்பு வராது. பாபம் பண்ணக்கூடாது என்ற நினைவு தினமும் இருக்க வேண்டும்.

பாப புண்யத்துக்குக் காரணம் என்ன? அவற்றைச் செய்யாமல் நிறுத்த இஷ்டமிருக்கிறது; ஆனால் முடியவில்லை. ஒரு மரத்தைத் தழையாமற் செய்ய வேண்டுமானால் கிளைகளை வெட்டினால் முடியாது; அடி மரத்தை வெட்ட வேண்டும். அது போலப் பாபத்துக்குக் காரணத்தை அறிந்து அதை அழிக்க வேண்டும். கெட்ட காரியத்தினுடைய பலன் பாபம். கெட்ட காரியம் எதனால் செய்கிறோம்? நமக்கு ஒரு வஸ்து வேணும் என்ற ஆசையிருக்கிறது. அதை அடைவதற்குக் குறுக்கு வழிகளிற் போகிறோம். அது பாபம். பாபம் செய்யக் காரணம் ஆசை.

ஒரு வஸ்து அழகாக இருந்தால் ஆசை உண்டாகிறது. நல்ல பதார்த்தங்களைக் கண்டால் வேண்டுமென்று ஆசை தோன்றுகிறது. அது நல்லது என்ற ஒரு ஞானம் இச்சையை உண்டாக்குகிறது. அந்த இச்சையைப் பூர்த்தி பண்ணக் காரியங்கள் செய்கிறோம். இந்த்ரியங்கள் ஒன்றை அழகானதென்று அறிவதுதான் ஆசைக்குக் காரணம். ப்ரயத்னத்தால் இச்சையை உண்டாக்கலாம், மாற்றலாம்; ஞானத்தை உண்டாக்கவும் முடியாது, மாற்றவும் முடியாது.

நாம் செய்யும் பாபத்துக்கு உடம்பு தண்டனை ஆகையால் அந்தப் பாபகாரணமாகிய ஆசையை நிவர்த்தி பண்ணினால் துக்க நிவர்த்தி உண்டாகும். அந்த ஆசையை எப்படி நிவர்த்திப்பது? இந்தத் துக்க நிவர்த்தி பண்ணுவது எப்படி என்று இதர சாஸ்த்ரங்கள் வழி சொல்லாமல் விட்டுவிட்டன.

வேதாந்தம் இப்படி விடவில்லை. வேதத்துக்குச் சிகரமாக இருக்கும் வேதாந்தம் இந்தத் துக்கநிவர்த்திக்குத் தக்க வழியைச் சொல்கிறது.

த்வேஷமும் ஆசையும் நமக்கு அந்யமாக இருக்கும் வஸ்துக்களிடத்தில்தான் உண்டாகின்றன. நம்மிடத்தில் நமக்கு ஆசையும் வெறுப்பும் உண்டாவதில்லை. வேறேயாக உள்ள பொருள்களிடத்தில் ஆசை உண்டாவதால் அவைகளை நாமாகப் பண்ணிவிட்டால் அது உண்டாகாது. நம்மினும் வேறாக ஒன்று இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் நாமாகப் பண்ணினால் ஆசை உண்டாகாது. ஆசை இல்லாவிட்டால் ப்ரயத்னம் இல்லை. அதனால் பாபம் இல்லை. பாபம் இல்லாதபொழுது தேஹம் இல்லை. அது இல்லாவிட்டால் துக்கம் இல்லை. துக்கம் இல்லாமல் இருப்பதற்குத்தான் நாம் பல ப்ரயத்னங்கள் பண்ணுகிறோம்.

இரண்டாவது ஒன்று இருந்தால் அது நம்மைவிட சக்தி உள்ளதாக இருந்தால் பயம் உண்டாகிறது. அழகாக இருந்தால் ஆசை உண்டாகிறது. சித்தவிகாரம் உண்டாகிறது. இரண்டாவது இல்லாவிட்டால் ஆசை இல்லை; த்வேஷம் இல்லை; பயம் இல்லை. தேளாலும் பாம்பாலும் நமக்குப் பயம் உண்டாகிறது. நாமே தேளும் பாம்புமாக இருந்துவிட்டால் அப்பொழுது பயம் ஏது? நம்மிடம் நாமே பயப்படுவோமா? இரண்டாவது என்று ஒன்று இருக்கிற வரைக்கும் இந்த மாதிரி பயம் இருக்கும். ஆகையால் இரண்டாவது இல்லாமற் பண்ணுவதுதான் அத்வைதம். இரண்டாவது இல்லையானால் பயம் நீங்குகிறதென்று உபநிஷத் சொல்லுகிறது.

ப்ரபஞ்சத்திற் பலர் இருக்கிறார்களே. இவர்களெல்லாம் ஒன்றாக எப்படி ஆகமுடியும்? இரண்டாவது இல்லையென்றால் ஆசையில்லை என்பது தீர்மானம். இனிமேலாவது துக்கம் இல்லாமற்போக ஆசையில்லாமல் இருக்கவேண்டும். இரண்டாவது இல்லாமல் எப்படிப் பண்ணுகிறது?

வேதாந்தம் இந்த லோகத்தில் நாம் பல வஸ்துக்களாகக் காண்பவைகளெல்லாம் பொய் என்கிறது. எல்லாம் ஈச்வர ஸ்வரூபம் என்று சொல்கிறது. நமக்கு அப்படித்தோன்றவில்லையே. எல்லாம் ஈச்வரன் என்பது நிஜமானால் நமக்குத் தோன்றுவது பொய்யாக வேண்டும். நமக்குத் தோன்றுவது நிஜமானால் எல்லாம் ஈச்வரன் என்பது பொய்யாக இருக்க வேண்டும். நமக்குத் தோன்றுவது நிஜமாக இருந்தால் நமக்குக் கஷ்டம் வரக்கூடாது. ஆனால் கஷ்டம் வருகிறது. ஆகையால் வேதாந்தம் சொல்வதுதான் நிஜம். அது உண்மையானால் எல்லாம் ஈச்வர ஸ்வரூபம் என்பது உறுதியாகவேண்டும். நமக்குத் தோன்றுவது பொய்.

ஸத்யமானது வேறு ஒன்று உண்டு. பொய்யான வஸ்துக்களை நம்முடைய கண் பார்க்கிறது. லோகமெல்லாம் மெய்யான ஒரு வஸ்து வென்று அத்வைதம் சொல்கிறது. நமக்கு வஸ்துக்களாகத் தோன்றுவதெல்லாம் பொய். மெய்யான வஸ்துவொன்றே மெய்.

எல்லாம் ஈச்வரன் என்றால் நாம் மட்டும் வேறேயா? நம்மையும் அந்த ஈச்வரனுக்குக் கரைக்க வேண்டும். அப்பொழுது இரண்டாவது என்பது இல்லை. நாம் இப்பொழுது வெவ்வேறாகப் பார்க்கிறோம். எல்லாம் ஈச்வரனாகப் பார்ப்பதுதான் நிஜப்பார்வை. இரண்டாவது இல்லாமல் நாமும் கரைந்து விட்டால் நல்லது உண்டாகும். லோகத்திற் கூட இரண்டு மனஸ் ஒன்றானால் சண்டையில்லை. அதுபோல எல்லாம் ஈச்வரனாகி ஒன்றாகிவிட்டால் எல்லாம் நாமாக ஆகிறோம். நமக்கு நம்மேல் ஆசை அப்பொழுது ஏற்படாது. ஆசை யில்லாவிட்டால் பாபம் இல்லை; பாபம் இல்லையென்றால் தேஹம் இல்லை; தேஹம் இல்லாவிட்டால் துக்கமே இல்லை. அந்தத் துக்க நிவர்த்திக்கு அத்வைதம் மருந்து. இரண்டாவது இல்லாமற் பண்ணுவது அத்வைதம். எல்லாம் பகவானாகப் பார்ப்பது அத்வைதம். உள்ளதை உள்ளபடிப் பார்ப்பதுதான் அத்வைதம். இதைத்தான் முன்னே சொல்லிய புஸ்தகங்கள் சொல்லுகின்றன.

இதில் எவ்வளவோ ஆக்ஷேபணைகள் உண்டாகின்றன. அவைகளில் ந்யாயமான ஆக்ஷேபணைகளும் உண்டு. குயுக்தியான ஆக்ஷேபணைகளும் இருக்கும். சாஸ்த்ரங்கள் அவற்றிற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகின்றன. அத்வைதத்துக்கு ஸாதனங்களைச் சொல்கின்றன. ஆசார்யாள்

பண்ணின ப்ரகரணக்ரந்தங்கள் அந்த உபதேசந்தான் செய்கின்றன.

நாம் தூங்குகிறோம். தூங்கி விழிக்கிறோம். நன்றாகத் தூங்குகிறோம். சில ஸமயங்களில் ஸ்வப்னம் உண்டாகிறது. விழித்துக்கொண்டிருப்பது ஜாக்ரத் அவஸ்தை. கனவு காண்பது ஸ்வப்னாவஸ்தை. நன்றாகத் தூங்குவது ஸுஷுப்தி. இப்படி மூன்று அவஸ்தைகள் இருக்கின்றன. நாம் விழித்துக்கொண்டிருப்பது வேலை செய்வதற்காக. நன்றாகத் தூங்குவது வேலை செய்த ச்ரமமெல்லாம் போவதற்காக. இந்த இரண்டுமே போதுமே. ஸ்வப்னம் எதற்காக இருக்கிறது? யோசித்துப் பார்த்தேன். ஈச்வரன் எங்கும் இருக்கிறார். அவர் அத்வைத ப்ரம்ம. எல்லாம் ஆத்ம ஸ்வரூபம். அதை நிரூபித்துக் காட்டுவதற்கு த்ருஷ்டாந்தத்துக்காக இந்த ஸ்வப்னத்தை அவர் உண்டாக்கி இருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. வேறு ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லை. இந்த லோகம் நமக்குப் பலவாகத் தோன்றுவது ஸ்வப்னத்தைப்போல இருக்கிறது. ஸ்வப்னத்தில் என்ன என்னவோ கஷ்டங்களும் ஸுகங்களும் வருவதாகத் தோன்றுகிறது. ஸ்வப்னம் முடிந்தால் ஒன்றும் இருக்கிறதில்லை. ஸ்வப்னம் பார்த்தபொழுது இருந்ததாகத் தோன்றிய உடம்புகூட இருப்பதில்லை. இப்படி ஸ்வப்னம் கண்டோம் என்று அறிந்துகொண்ட ஒருவன்தான் மிச்சம். ஸ்வப்னத்தில் இருந்த மற்றவை எல்லாம் போய்விடுகின்றன. ப்ரபஞ்ச ஸ்வப்னத்திலிருந்து நாம் விழித்துக்கொண்டால் அறிவு ஒன்றுதான் மிஞ்சும். ஸத்யமான வஸ்து அதுதான். அதற்குத்தான் அத்வைதம் என்று பெயர். ஆயிரக்கணக்காகப் பார்ப்பது த்வைதம். நாமெல்லாம் த்வைதிகள்; த்வைத அநுபவத்தில் இருக்கின்றோம். ஆனால் அத்வை

தத்தை நம்புகிறவர்கள் அனுபவத்தில் த்வைதமாகிய கனவு காண்கிறோம். கனவில் வ்யாதியையும் கஷ்டத்தையும் படுகிறோம். வ்யாதி நீங்கிய நிலை ஒன்றுண்டென்று நம்புகிறவர்கள் நாம். த்வைதம் எதனால் தெரிவிக்கப்படுகிறது ? கண் முதலியவைகளால் இப்பொழுது ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அத்வைதம் வேதாந்தத்தினால் மட்டும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. சாஸ்த்ரத்தால் தெரிவிக்கப்படுவது அத்வைதம். கண்ணால் தெரிவிக்கப்படுவது த்வைதம்.|| ஸூர்யன் எவ்வளவோ யோஜனை பெரியதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்கின்றது.|| நம்முடைய கண் ஸூர்யன் ஒரு சாண் என்று சொல்கிறது. கையைக்கொண்டு மறைத்தால் மறைபடுகிறது ; அதனால் சின்னது என்று தோன்றுகிறது. எது நிஜம் ? நாம் பார்ப்பதே நிஜம் என்றால் சாஸ்த்ரங்கள் வேண்டாம்.|| நமக்குத் தெரியாததைத்தானே சாஸ்த்ரங்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும் ?

உபநிஷத்தில் த்வைதம் என்பது ஓரிடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அத்வைதம் என்பது ஓரிடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அத்வைதம் எங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ? பரப்ரம்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மாண்டூக்ய உபநிஷத்தில் பிரணவஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் இடத்தில் எல்லாம் அத்வைதஸ்வரூபம், அதுவே எல்லாம் என்று முடிவுசொல்லும் இடத்தில் அத்வைதம் என்ற சொல் இருக்கிறது. த்வைதம் என்ற சொல் ஓர் உபநிஷத்தில் வருகிறது. தான் வேறாக இருந்து வேறான பொருளை எப்படிப் பார்ப்பான் ? எல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபமானால் எதை எவன் வேறாக அநுபவிக்கமுடியும் ? என்பதைப் பற்றிச் சொல்கையில், "யத்ர ஹி த்வைதமிவ பவதி" என்று

சொல்லுகிறது. த்வைதம்போல எந்த நிலை யிருக்கிறதோ அங்கே அப்படி உண்டு என்று சொல்லுகிறது.

यत्र हि द्वैतमिव भवति । तदितर इतरं पश्यति यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्, तत्केन कं पश्येत्.... । [ப்ருஹதாரண்யகம்.]

எப்பொழுது எல்லாம் ஆத்மாவாக ஆய்விட்டதோ அப்பொழுது அத்வைதமென்றும், வேறுவேறாகக் காணப்படும் பொழுது 'த்வைதத்தை போல' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. போல என்ற இடத்தில் த்வைதமும், ஆத்மாவாகவே ஆய்விட்டதோ என்ற இடத்தில் அத்வைதமும் சொல்லப்படுகிறது. 'து' என்று ஒரு பதம் அத்வைதத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் இருக்கிறது. ஒரு பதத்துக்குப்பின் 'து' (तु) வாவது 'அத' (अथ) வாவது வந்தால் அதற்கு மேலே முடிவாக வேறொன்று சொல்கிறோம் என்று கொள்ளவேண்டும். 'யத்ர து' (यत्र तु என்ற இடத்தில் எல்லாம் ஆத்மாவாகிவிட்டதோ என்று சொல்லப்படுகிறது. 'து' என்பதனால் முடிவு ஆத்மஸ்வரூபமே எல்லாம் என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். போல என்றால் தோற்றமே யொழிய ஸத்யமில்லை. அவனைப்போலே என்றால் அவன் இல்லை என்று தெரிகிறது. ஆகவே த்வைதம்போலே என்றால் த்வைதம் இல்லை என்பதுதான் ஸித்தாந்தம். நம்முடைய கண்ணுக்குத் தோற்றுகிறது த்வைதம். அது வெறும் தோற்றம். சாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு தெரிந்து கொள்வது அத்வைதம். அதுதான் ஸித்தாந்தம். 'ஸர்வம் ஆத்மைவ' என்பதே ஸத்யம்.

இங்கே ஆத்மா என்றிருக்கிறதே, பரமாத்மா என்றல்லவா இருக்கவேண்டும்? என்று கேட்கலாம். பரமாத்மா

என்றால் அல்பாத்மா வேறு இருக்கவேண்டும். அப்படி ஒன்று இல்லை ஆதலினால் பரமாத்மாவும் இல்லை. எல்லாம் ஆத்மாதான். த்வைதநிலையில்தான் பரமாத்மா ஜீவாத்மா என்பது. அத்வைதமாக மாறினால் ஆத்மாதான்.

द्वितीयाद्वै भयं भवति । [ப்ருஹதாரண்யகம்]

த்வைதத்தால் பயமும் துக்கமும் உபத்ரவமும் உண்டாகின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு வித்யாஸமான வஸ்துக்கள் இருந்தால்தான் ஆசை, பயம், துக்கம் முதலியவை உண்டாகின்றன.

நமக்கு ப்ரியமானவர்கள் இறந்துபோனால் துக்கம் உண்டாகிறது. நம் கண்முன் அவர்போனால் துக்கம் உண்டாகிறது. நாம் போனால் துக்கமிருக்காதே என்று நினைக்கிறோம். நாம் போவதில் நமக்குத் துக்கம் கிடையாது. ஆகையால் எல்லாரும் நாமாக இருந்துவிட்டால் துக்கமே இல்லை. துக்கம் தோன்றினால் பேத நினைவு இருக்கிறது. ப்ரியம் எதனால் உண்டாகிறது? இரண்டு என்னும் நினைவினால்தான். நமக்கு அந்யமான ஒருவர் என்று நினைப்பதனால்தான் ப்ரியமும் அவர் பிரிவால் துக்கமும் உண்டாகின்றன. அவரே நாமாகிவிட்டால் பிரிவே இல்லை. துக்கமே இல்லை. ஒன்றாக எப்படிப்பண்ணுவது? எல்லாரும் பரமாத்மாவாகவானால் ஒரே ஆத்மாவாகலாம்.

ஆகையினால்தான் இரண்டாவது வேண்டாம், அத்வைதந்தான் ஸத்யமென்று வேதாந்தம் முறையிடுகிறது. இந்த விஷயத்தை நம் ஆசார்யாள் தீபம்போல் எடுத்துக் காட்டி 'மறவாதீர்கள்' என்று விளக்கி யிருக்கிறார்கள். பாஷ்யதீபம் என்று பாஷ்யத்துக்குப் பெயர். வேதத்தில்

த்வைதம் என்று வந்திருக்கிறது என்ற உடன் 'த்வைதம்', 'த்வைதம்' என்று சொல்ல ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். அது எந்த இடத்தில் எதற்காக எந்த முடிவுக்கு முன்பு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று ஆலோசிப்பதில்லை. 'ந ஸுராம் பிபேத்' என்று இருந்தால் வேதத்தில் கள்குடி இருந்தது என்று ஆராய்ச்சி பண்ணுவதைப்போல இருக்கிறது இது.

நாம் இப்பொழுது ஸ்வப்னாவஸ்தையில் இருக்கிறோம். இதிலிருந்து விழித்தால் அது அத்வைத நிலை. அந்த ஸித்தாந்தம் நினைவில் இருந்தால் லக்ஷத்தில் ஒருவனாவது அந்த நிலையை யடைய ப்ரயத்னம் பண்ணுவானென்று பெரியவர்கள் சாஸ்த்ரங்களை எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். காசியில் கங்கை யிருக்கிறது என்று தெரிவதுமட்டும் போதாது. டிக்கட் வாங்கிக்கொண்டு ரயிலேறி ஜங்ஷனெல்லாம் தாண்டிக்கொண்டு ரயிலில் தூங்காமல்போய்க் காசியைச் சேர்ந்து கங்காஸ்நானம் செய்து அநுபவத்தில் நாம் பார்க்க வேண்டும்.

அத்வைதநிலை வாக்கும் மனமும் அடைய முடியாமல் திரும்புமிடம் என்று வேதமானது சொல்கிறது.

यतो वाचो निवर्तन्ते । अप्राप्य मनसा सह ।

[தைத்திரீயோபநிஷத்]

என்று வேதவாக்யம் சொல்கிறது. மனஸால் நினைக்க முடியாவிட்டால் எப்படித் தெரிந்துகொள்வது? வேதம் சொல்வதன் அர்த்தம் என்ன? மனஸால் நினைக்கத் தகுந்ததல்ல வென்பதன் அர்த்தம் என்ன? பரமாத்மாவை அறியலாமென்றால் அறியப்படும் பொருள் அது ஆகிறது. அறிபவன் வேறு ஆவான். கேனோபநிஷத்தில் 'எனக்குத்

தெரிந்ததென்பவனுக்குத் தெரியாது; தெரியவில்லை என்பவன் தெரிந்தவன்' என்று சொல்லப்படுகிறது.

यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः ।

[கேனோபநிஷத்]

அறியப்படவில்லை யென்றால் என்ன? அது அறியப்படுவதில்லை என்பது. விளக்கைக்காட்ட வேறு விளக்குக் கொண்டு வந்தால் அதற்கு அர்த்தமில்லை. ஜடத்திற்குத்தான் விளக்கு வேண்டும். விளக்கைத் தெரிந்துகொள்ள வேறு ஒன்றும் வேண்டாம். அறிவு ஸ்வப்ரகாசமானது. அந்த அறிவே உருவாக இருப்பது ஈச்வரஸ்வரூபம். தேவாரம் திருவாசகம் தாயுமானவர் பாடல் முதலிய தமிழ் நூல்களில் பலவிடங்களில் ஈச்வரன் 'அறிவே' 'அறிவுருவே' என்று சொல்லப்படுகிறார்.

மனஸாலே அது ஆலோசிக்கப்படுவதில்லை. மனஸ் அதனால் ஆலோசிக்கிறது. மனஸ் ஆலோசிக்கிறதெல்லாம் பொய். எதனால் அது ஆலோசிக்கிறதோ அது மெய்.

यन्मनसा न मनुते येनाहुर्मनो मतम् । [கேனோபநிஷத்]

கனவிற் காணப்படுவதெல்லாம் பொய். பார்க்கிற அறிவொன்றுதான் மெய். இந்த ஆத்மாவே பார்க்கப்படும் அவ்வளவு வஸ்துக்களாகவும் கனவில் இருந்தது. கனவு நீங்கினால் ஒன்றே மிச்சம் இருப்பது தெரியும். சொல்லும் வஸ்து அறியும் வஸ்து என்றால் அவை வேறு ஆகும். வேறாக இல்லாவிட்டால் சொல்லவும் முடியாது, அறியவும் முடியாது. இந்த அத்வைதத்தை உபநிஷத்துக்கள் சொல்கின்றன; முன் சொன்ன க்ரந்தங்கள் சொல்கின்றன.

வேதமாகிய வ்ருக்ஷத்தில் உபநிஷத்தாகிய புஷ்பங்கள் இருக்கின்றன; அவற்றைக் கழுத்திலே போட்டுக் கொள்

வதற்காகத் தொடுக்க உதவும் ஸூத்ரமாக (கயிறாக) இருப்பது ப்ரம்மஸூத்ரம் என்று ஸ்ரீ ஆசார்யாள் பாஷ்யத்தில் ஓரிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

वेदान्तवाक्यकुसुमग्रथनार्थत्वात् सूत्राणाम् ।

ஸூத்ரம் செய்தவர் வ்யாஸராஜல் அதைத் தொடுத்தவர்கள் ஸ்ரீ ஆசார்யாள். அதைப் போட்டுக்கொள்ளுபவர்கள் நாம். நம்முடைய கழுத்திலே அந்த மாலை இருக்க வேண்டும்.

இப்பொழுது முடிவாக நாம் அறிந்துகொண்டது— நிஜம் ஒன்றுதான் இருக்கிறது; எல்லாம் ஈச்வரஸ்வரூபம் என்பதே. வாஸனையால் வேறு வேறாகத் தோன்றுகிறது. எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக்கவேண்டும். 'நாம்' என்பதையும் கரைக்கவேண்டும். அதற்குவேண்டிய சாஸ்த்ரங்களைப் படிக்கவேண்டும். இதற்கு ஸாதனம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணம் கோயில்தரிசனம் பூஜை முதலியவைகள். உலகத்தில் உள்ள வஸ்துக்களுக்காக எவ்வளவோ த்யாகம் பண்ணுகிறோம். நமக்கு ஸ்திரமான ஆனந்தத்தை அடைவதற்கு எல்லாம் பண்ணலாம். ஜனகர் "விதேஹராஜ்யம் முழுவதும் கொடுத்தேன்; என்னையும் கொடுத்தேன்" என்றாராம்.

विदेहां ददामि मां चापि सह दास्याय ।

இந்த நிலைக்கு வருவதற்கு ஸுலபமான ஸாதனம் ஸ்ரீ சந்த்ரமௌலீச்வரருடைய உபாஸனை என்று அப்பைய தீக்ஷிதர் சொல்லியிருக்கின்றார். அதை எல்லோரும் அநுஸரித்து அத்வைதஸித்தியை அடையவேண்டும்.

ईश्वरानुग्रहादेव पुंसामद्वैतवासना ।
महाभयकृतत्राणा द्वित्राणामुपजायते ॥ [சிவதத்வவிவேகம்]

8
அம்பிகையின் பெருமை

(14—10—'32)

कीर्तयेन्नामसाहस्रं पौर्णमास्यां विशेषतः ।
पौर्णमास्यां चन्द्रबिम्बे ध्यात्वा श्रीललिताम्बिकाम् ॥

[லலிதாஸஹஸ்ரநாமபலச்ருதி, 21.]

இன்று வெள்ளிக்கிழமை; பூர்ணிமை. இந்த இரண்டும் சேர்ந்திருப்பது அம்பாளுக்கு விசேஷம். ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே விசேஷம் உடையதுதான். இங்கே கற்பகாம்பாள் க்ஷேத்ரத்தில் இன்றையதினம் நிறைபணி. பூர்ணிமை என்றால் நிறைவு என்று அர்த்தம்.

ஸகல ஜனங்களுக்கும் இன்பத்தைத் தருவது பரிபூர்ண சந்த்ரன். சரத்கால சந்த்ரன் மிகவும் விசேஷமானதென்று காவ்ய சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. இப்பொழுது நடப்பது சரத்ருதுதான். சரத்கால சந்த்ரன் ஆனந்தத்தைத் தருகிறான். அதனிலும் பூர்ணசந்த்ரன் அதிக ஆனந்தத்தைத் தருவான். ஒவ்வொரு ருது ஆரம்பத்திலும் நவராத்ரி உண்டு. அப்பொழுது அம்பிகையைப் பூஜிக்க வேண்டும். அப்படி உள்ள ஆறு நவராத்ரிகளுக்குள் வஸந்த நவராத்ரியும் சாரதநவராத்ரியும் விசேஷமானவை. சாரத நவராத்ரி என்பது சரத் காலத்தில் ஏற்பட்ட நவராத்ரி. நாம் அனுஷ்டிக்கும் நவராத்ரி அதுதான். பதினைந்து திதிகளிலும் பூஜித்தல் ஒரு ஸம்ப்ரதாயம். லலிதாஸஹஸ்ர நாமத்தில்,

प्रतिपन्मुख्यराकान्ततिथिमण्डलपूजिता

[ப்ரதிபன்முக்யராகாந்ததிதிமண்டலபூஜிதா]

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பதினைந்தாம் நாள் இன்று பூர்த்தியாகிறது. அதனால்தான் இன்றைக்கு நிறை பணி என்னும் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இன்றைய தினம் சாரதநவராத்ரி பூர்த்தியும், வெள்ளிக்கிழமையும், பூர்ணிமையும் சேர்ந்து அமைந்து இருக்கிறது.

சந்த்ரமண்டலத்தில் அம்பாள் வஸிக்கின்றாள். லலிதா ஸஹஸ்ரநாம பலச்ருதியில் அம்பாளைச் சந்த்ரமண்டலத்தில் த்யானம் பண்ணச் சொல்லுகிறது. அது மனஸுக்குக் குளிர்ச்சியைத் தரும். ஸூர்யோதயத்தால் நமக்கு அவ்வளவு ஆனந்தமில்லை. சந்த்ரோதயத்தால் குழந்தைகள், ஸ்த்ரீகள், விருத்தர்கள் முதலிய எல்லோருக்கும் ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. நிலாச் சாப்பாடு, பாட்டுக் கச்சேரி முதலிய பல ஸந்தோஷமான காரியங்களை அப்பொழுது எல்லோரும் செய்கிறார்கள். பூர்ண சந்த்ரோதயத்தால் இன்னும் அதிக ஆனந்தம் உண்டாகிறது. நித்யம் பூர்ண சந்த்ரன் உதயமானால் இவ்வளவு ஆனந்தம் இராது. பதினைந்து நாள் குறைந்து பதினைந்து நாள் நிறைந்தால்தான் பூர்ண சந்த்ரனுடைய அருமை தெரிகிறது. அந்தகாரத்தை ஸூர்யன் சந்த்ரன் இருவரும் போக்குகிறார்கள். ஸூர்யன் வெப்பத்தோடிருந்து இருட்டைப் போக்குகிறான். ஒளியும் குளிர்ச்சியும் சந்த்ரனிடத்தில்தான் இருக்கின்றன. அது போல அம்பிகையின் க்ருபை மனதைக் குளிர்வித்து அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திக்கிறது.

चन्द्रमा मनसो जातः । [புருஷஸூக்தம்]

விஷ்ணுவினுடைய மனஸ் குளிர்ந்திருந்தபொழுது அதிலிருந்து உண்டானவன் சந்த்ரன். அதனால்தான் அவன்

சீதளனாயிருந்து இருளைப் போக்குகிறான். அஞ்ஞான மாகிய இருட்டைப் போக்கிச் சாந்தத்தைத் தருவதால் அம் பிகையைச் சந்த்ர மண்டலத்தில் த்யானம் பண்ணவேண்டு மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வ்யாக்ராஸனத்தில் மத் திய பாகத்தில் (ஹ்ருதய ஸ்தானத்தில்) ஆஸனம் போட்டுக் கொண்டு ஜபத்யானாதிகள் பண்ணவேண்டும் என்று சொல் லப்பட்டிருக்கிறது. புலியானது நினைத்ததை ஒரேயடியாக அடிக்கும் சக்திவாய்ந்தது. அந்த மாதிரி த்யானம் செய்வதற் கறிகுறியாகப் புலித்தோலாஸனம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது போல அஞ்ஞானமாகிய இருட்டை நீக்கிச் சீதளமான தன்மையை அம்பிகையின் அருள் உண்டாக்குவதால் அவளைச் சந்த்ரமண்டலத்தில் த்யானம் பண்ணவேண்டும். இன்றைக்குப் பூர்ணிமையுடன் சுக்ரவாரமும் சேர்ந்திருக் கிறது. சந்த்ரனுக்கு அடுத்தபடியாக ஆனந்தம் தருபவன் சுக்ரன்தான்.

அம்பாள் யார்? ஒளவை 'அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்' என்று சொல்லி இருக்கிறாள்.

मातृदेवो भव । पितृदेवो भव [தைத்திரீயோபநிஷத்]

என்று உபநிஷத்தும் சொல்லுகிறது. மாதாவைத் தெய்வ மாக வணங்கு. பிதாவைத் தெய்வமாக வணங்கு என்பது அவைகளுக்கு அர்த்தம். இந்த ஒரு ஜன்மத்துக்கு ஏற் பட்ட ஒரு தாயையே தெய்வமாகக் கொண்டாடவேண்டும். அம்பிகை எந்த ஜன்மத்துக்கும் மாதா. இந்த லோகத்தில் நாலைந்து குழந்தைகளுக்கு ஒருத்தி தாயாக இருக்கிறாள். எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் எல்லாக் காலத்திலும் தாயாய் இருப்பவள் அம்பிகையே. லோகம் முழுதிலும் உள்ளவர்கள் யாவரும் ஸஹோதரர்களே; பக்ஷி, புழு முதலியவை எல் லாம் நம்முடைய ஸஹோதரர்களே. இவ்வளவு பேருக்கும்

ஒரு தாயாக இருப்பவள் அம்பிகையே. அந்த ஒரு தாய் வயிற்றிலிருந்து யாவரும் உண்டானவர்கள். தாயாரைத் தெய்வமாக நினை என்பதனால் அவ்வாறு நினைக்கமுடியும் என்பது தெரிகிறது. அதைத் திருப்பித் தெய்வத்தைத் தாயாக நினைப்பதுதான் அம்பிகையின் த்யானம். க்ருஷ்ணனை அர்ஜுனன் ஸ்நேகிதனாக நினைத்தான்; குழந்தையாக யசோதை நினைத்தாள்; ருக்மிணி ஸத்யபாமை பர்த்தாவாக நினைத்தார்கள். நாமெல்லாம் குழந்தைகளாகையினால் பரமாத்மாவை அம்பிகையாக அதாவது தாயாக நினைத்தால் அப்படியே வந்து அநுக்ரஹம் செய்வாள். எந்த ரூபமாக எண்ணினாலும் அந்த ரூபமாக வந்து அநுக்ரஹம் செய்யும் தன்மை பரமாத்மாவுக்கு உண்டு. ஸாக்ஷாத் பரப்ரம்மமே அம்பிகையாய் இருந்து தாயைப்போல் ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்கும் அனுக்ரஹம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாள். அம்பாளை ஆராதனைபண்ணி எவ்வளவோ மஹா புருஷர்கள் அனுக்ரஹத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். மஹா கவியாகிய காளிதாஸர் அம்பிகையின் தாஸர். அம்பிகையினுடைய க்ருபையால் அவருக்குப் பரிபூர்ண வாக்கு உண்டாயிற்று. அம்பிகையினுடைய க்ருபை உண்டானவுடன் ச்யாமளா தண்டகம் என்று ஒரு ஸ்தோத்ரக்ரந்தம் செய்திருக்கிறார். காஞ்சீபுரத்தில் காமாக்ஷி ஸந்நிதியில் ஊமை யொருவர் உபாஸனை செய்து மஹா கவியானார். அம்பாளுடைய உச்சிஷ்டம் தெறித்து அந்த உச்சிஷ்டமே அம்ருத ரூபமாக உயர்ந்த வாக்கை உண்டாக்கிற்று. அவர் மூககவி என்னும் பெயரைப் பெற்றார். அவர் அம்பிகையின் விஷயமாக 500 ச்லோகம் செய்திருக்கிறார். நூறு நூறு சேர்ந்த ஐந்து சதகங்களாக அவை இருக்கின்றன. மூகபஞ்சசதி என்பது அவற்றின் பெயர். அவை மிகவும் சுவையுள்ளனவாக

இருக்கும். ஸம்ஸ்க்ருதம் தெரியாவிடின் அவைகளின் ரஸத்தை அனுபவிக்க முடியாது. ஸம்ஸ்க்ருதம் தெரிந் தால் மூககவி காளிதாஸன் முதலியவர்களுடைய வாக் மாதுர்யத்தை அனுபவிக்கலாம். பகவத்பாதாளுடைய வாக் மஹிமையை அனுபவிப்பதற்கும் ஸம்ஸ்க்ருத ஞானம் வேண்டும். இந்த மூன்றுக்காகவாவது எல்லாரும் ஸம்ஸ் க்ருதம் வாசிக்கவேண்டும்.

அம்பிகையே வாக்ஸ்வரூபமாக இருப்பவள். அம்பாள் உருவம் முழுவதும் அக்ஷரங்கள். நம்முடைய உடம்பில் எல்லாம் நாற்றமுள்ள வஸ்துக்களே நிரம்பி இருக்கின்றன. இந்த ஆபாஸங்களுக்குள் அறிவு என்ற ஒரு மணி இருக்கி றது. அம்பாள் உடம்போ அகாராதிக்ஷகாராந்தம் இருக்கும் அக்ஷரங்கள்தான். தர்க்கத்தில் முக்தாவளியில் சப்தத்தைப் பற்றி இரண்டு ந்யாயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வீசிதரங்க ந்யாயம், கதம்பமுகுள ந்யாயம் என்பவை. அவை—அலைகளிலிருந்து அலை பிரிவது, அதாவது பெரிய அலைகளிலிருந்து சிறு சிறு அலைகள் பிரிந்து சென்று கடைசி யிற் சிறிதாகி அடங்குவதைப் போல்வது வீசிதரங்க ந்யாய மென்பது. சப்தம் கொப்பளித்து வெவ்வேறு ஒலியாக விழுதல் கதம்பமுகுள ந்யாயமாகும். இந்த சப்தங்கள்தாம் 51 அக்ஷரங்கள். அவற்றிற்கு மாத்ருகா என்று பெயர். இந்த அக்ஷரங்கள் ஒருருவமெடுத்ததுதான் அம்பிகையின் வடிவம். அக்ஷரமாலிகை, மாத்ருகா ஸ்வரூபம் என்பர். "ஸர்வ வர்ணாத்மிகே" என்று காளிதாஸர் சொல்லியிருக் கிறார். "எல்லா எழுத்துக்களின் வடிவமாயும் இருப்பவளே" என்பது அதன் கருத்து. நாம் ஜபத்தில் அங்கந்யாஸ கர ந்யாஸங்கள் செய்கிறோம். அந்த அந்த மந்த்ர தேவதைக்கு அந்த அந்த அக்ஷரம் அந்த அந்த அங்கங்களாக இருக் கின்றன என்பது குறிப்பு.

லோகம் முழுவதற்கும் ஒரு தாயாக இருந்து அநுக்ரஹம் செய்யும் அம்பிகைக்குப் பராசக்தி என்பது ஒருபெயர். அம்பிகையின் கடாக்ஷம் எப்படிப்பட்டவனையும் கைதூக்கி விடும். இது சாஸ்த்ரங்களின் கருத்து. அவளைப் பரதேவதை என்று வேதம் சொல்லுகிறது. அந்த அம்பிகையை நாம் அன்போடு த்யானம் செய்யவேண்டும். அபேதமாக நாம் வேறு அவள் வேறு என்பதின்றி ஒன்றாகவே த்யானம் செய்யவேண்டும்.

அம்பிகை விஷயமான ஸ்தோத்ரங்களைச் செய்தவர்களுள் நம்முடைய ஆசார்யாளும் ஒருவர். அவர்கள் ஈச்வராவதாரம். இந்த லோகத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்கையில் மனுஷ்யாம்சத்தை ஒட்டித்தான் நடந்துவந்தார்கள். ராமர் மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரம். ஆனாலும் அவர் ஸீதை பிரிந்ததற்காகத் துக்கப்பட்டார். குரங்குகளுடைய ஸஹாயத்தை அடைந்தார். நாடகத்தில் எந்த வேஷத்தை எடுத்துக்கொண்டார்களோ அதற்குத் தக்கபடி ஆட வேண்டுமே யொழிய தங்களுடைய ஸொந்த ஸ்வரூபத்தை நாடகமேடையில் காட்டக்கூடாது. அதுபோல ராமர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட மனுஷ்ய வேஷத்திற்குத் தக்கபடி 14 வருஷம் காட்டுக்குப் போனார்; ஸீதையைப் பிரிந்து வருத்தப்பட்டார்; பர்ணசாலையில் தங்கி இருந்தார்; பழங்களைச் சாப்பிட்டார்; லக்ஷ்மணர் மூர்ச்சையாக விழுந்தபொழுது அழுதார்; அவர் உத்தம புருஷராக நடித்தார். அதுபோல நம்முடைய ஆசார்யாளும் மனுஷ்யாவதாரத்திற் கேற்ப நடந்து காட்டிப் பிறகு கைலாஸம் போனார்.

ராமர் இருந்த காலத்தில் நாம் பிறக்கவில்லையே என்று எல்லோரும் வருத்தப்படுவார்கள். நான் அப்படிப் பிறக்

காததற்கு ஸந்தோஷப்படுகிறேன். அப்படிப் பிறந்திருந்தாலும் அந்தக் காலத்திற் ப்ராம்மணனாகப் பிறந்திருக்கக் கூடாது. பிறந்திருந்தால் ராமர் நம்மை நமஸ்காரம் செய்திருப்பார். ரிஷிகள் எல்லோருக்கும் அவர் நமஸ்காரம் செய்தார். அது மிகவும் தர்மஸங்கடமான நிலை. இப்பொழுது அவருக்குக் கோயில் கட்டி நாம் அவரை நமஸ்காரம் செய்துவருகிறோம். கீழ் ஜாதியாராகப் பிறந்தால் ஸௌகரியம் உண்டு. எல்லாரையும் நமஸ்காரம் செய்யலாம். மேல் ஜாதியாரானால் உபத்ரவம். அப்படியே உயர்ந்த ஆச்ரமம், உயர்ந்த வயது, உயர்ந்த குணம் உடையவர்கள் பலருடைய அநுக்ரஹத்தைப் பெற முடிவதில்லை. ஆசார்யாளுக்குக் குரு கோவிந்தபகவத்பாதாள். அவர்கள், "இவ்வளவு பெரும் புண்யம் பண்ணியிருக்க நான் ஒருவன் தானா அபாக்யம் பண்ணினவன்? என்னுடைய காலில் இவர் விழுகிறாரே!" என்று வருந்தினார்களாம்.

ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் தாம் எடுத்த வேஷத்திற்கேற்பக் கைலாஸம் போனார். போய் ஐந்து ஸ்படிக லிங்கங்களை வாங்கி வந்தார். அவைகளில் ஒன்றுதான் சந்த்ரமௌளீச்வரர். கைலாஸத்தில் ஈச்வரன் இருக்கிற இடத்தில் அம்பாளுடைய மந்த்ர சாஸ்த்ரம் இருந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு வரும்பொழுது நந்திகேச்வரர் அதைப் பிடித்துக் கொண்டார். அவரிடமிருந்து உருவிக்கொண்டு ஒரு பாகத்தை ஆசார்யாள் கொண்டு வந்தார். அதில் 41 ச்லோகங்கள் இருந்தன. இங்கே வந்து மேலே 59 ச்லோகங்களைச் செய்து அதைப் பூர்த்தி பண்ணினார். அதுதான் ஸௌந்தர்யலஹரி. திருச்சிராப்பள்ளியில் மாத்ருபூதேச்வரராலயத்தில் ஸ்ரீ ஸுகந்தகுந்தளாம்பா ஸந்நிதியில் ஒரு சலவைக் கல்லில் முதல் 41 ச்லோகங்களும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

புந்த ஸந்நிதி ஸ்ரீசக்ர ரூபமாக அமைக்கப்பட்டது என்று சொல்வதுண்டு. ஸௌந்தர்யலஹரியில் பின் 59 ச்லோகங்கள் ஆசார்யாளால் செய்யப்பட்டவை. 100 ச்லோகங்களும் கைலாஸத்திலிருந்து வந்திருந்தால் நமக்கு நஷ்டந்தான். அப்பொழுது ஸ்ரீ ஆசார்யாளுடைய வாக் மஹிமையைநாம் அநுபவிக்க முடியாது. ஆசார்யாள் செய்தவைகளைவிடக் கைலாஸத்திலிருந்து வந்தவைகள் உயர்வாகத் தோன்றவில்லை. அவையெல்லாம் மந்த்ரங்கள்தாம். பின் 59 ச்லோகங்களும் ஆனந்தத்தைத் தரும் ஸ்தோத்ரங்கள்.

அந்த ஸ்தோத்ரங்களில் ஒன்று அம்பிகையின் ஸந்நிதியில் ஸரஸ்வதி வீணை வாசிப்பதைப்பற்றிச் சொல்கிறது. அது :

विपञ्च्या गायन्ती विविधमपदानं पशुपतेः
त्वयारब्धे वक्तुं चलितशिरसा साधुवचने ।
तदीयैर्माधुर्यैरपलपिततन्त्रीकलरवां
निजां वीणां वाणी निचुलयति चोलेन निभृतम् ॥

[ஸௌந்தர்ய லஹரி, 66.]

ஸரஸ்வதி அம்பாள் ஸந்நிதானத்தில் வீணையில் பாடுகிறாள். எதைப்பற்றிப் பாடுகிறாள்? நமக்கு நம்மைப்பற்றி ஒருவர் பாடினால் ஸந்தோஷமாக இருக்கும். அம்பாளுக்குப் ப்ரியமானதைப்பற்றிப் பாடுகிறாள். அது எது? அம்பிகைக்கு ஸதீ என்று பெயர். பதிவ்ரதை யென்பது அதன் அர்த்தம். அம்பிகையைப் போலப் பதிவ்ரதை வேறு ஒருவரும் இல்லை. அவள் தன்னுடைய புருஷனுக்குக் குறைவான வார்த்தை வந்தவுடனேயே தேஹபரித்யாகம் செய்தவள். தாக்ஷாயணியைப்பற்றிய கதையினால் இதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அத்தகைய மஹாபதிவ்ரதைக்குப் பசுபதியின் ஸ்தோத்ரத்

தைக் கேட்பதில் பரமானந்தம் உண்டு. ஸரஸ்வதி அவளு டைய ஹ்ருதயம் அறிந்தவள். ஸர்வஜ்ஞத்துவம் ஸரஸ் வதிக்கு உண்டு. அவள் அம்பிகைக்கு விருப்பமான பசு பதியின் புகழைக் கானம் பண்ணுகிறாள். அப்படிப் பாடு வதைக் கேட்டு அம்பிகை ஆனந்தப்படுகிறாள். ஒருவர் நன்றாகப் பாடாவிட்டாலும் கேட்பவர் ஆனந்தப்பட வேண்டும். உபந்யாஸம் செய்யும் பொழுதும் அப்படிச் செய்யவேண்டும். ஆனந்தப்பட்டால்தான் அவர்களுக்கு மேலேமேலே சொல்ல வரும். அதில் என்ன குற்றம் இருக் கிறது என்று ஆராய்ந்துகொண்டு முகத்தைக் கடுமையாக வைத்துக்கொண்டிருப்பது உசிதமல்ல. ஔசித்யம் தெரிந்த அம்பிகை சிரஃகம்பம் பண்ணிக்கொண்டு 'நன்றாக இருக் கிறது' என்று சொல்ல ஆரம்பிக்கிறாள். ஆரம்பிக்கும் பொழுது அந்த வாக்கின் இனிமையில் ஸரஸ்வதியின் வீணையின் நாதமெல்லாம் ஒளிந்துகொண்டது; அந்த மாதுர்யத்திலே முழுகிப்போயிற்று. உடனே ஸரஸ்வதி அந்த வீணைக்கு முழுதும் உறைபோட்டு மூடிவைத்து விட்டாள். இதைத்தான் இந்த ச்லோகம் சொல்லுகிறது.

மூக கவி செய்தவற்றிலிருந்து ஒரு ச்லோகம் சொல்லு கிறேன்:

कलमञ्जुलवागनुमितगलपञ्जरगतशुकग्रहौत्कण्ठ्यात् ।
अम्ब रदनाम्बरं ते बिम्बफलं शम्बरारिणा न्यस्तम् ॥

[ஆர்யாசதகம், 99.]

அம்பிகையின் உதடு கோவைப்பழம்போல இருக் கிறது. அந்தக் கோவைப்பழத்தை மன்மதன் அங்கே வைத்தான். அவன் ஒரு வேடன். அவனுக்கு ஒரு கிளி யைப் பிடிக்கவேண்டுமென்று உத்தேசம். கிளிக்குக்

காவைப்பழத்தில் ப்ரியம். ஆகையால் அதை வைத்திருக்
ருன். கிளி எங்கே இருக்கிறது? உண்மையில் கிளி
)ல்லை. கிளி இருக்கும் என்று தோன்றியது. அம்பிகை
ின் மதுரமான சொல்லைக் கேட்டு அவளுடைய கண்ட
ாகிய பஞ்ஜாத்தில் ஒரு கிளியிருந்து பேசுகிறதென்று
வன் நினைத்து அதைப் பிடிக்க ஆசைகொண்டு வைத்த
காவைப்பழம்போல இருக்கிறது அம்பிகையின் உதடு
ன்பது இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்யம்.

ஆசார்யாளுடைய ச்லோகம் ஒன்றைப் பார்ப்போம்:

चेटीभवन्निखिलखेटीकदम्बतरुवाटीषु नाकिपटली-
कोटीरचारुतरकोटीमणीकिरणकोटीकरम्बितपदा ।
पाटीरगन्धकुचशाटीकवित्वपरिपाटीमगाधिपसुता
घोटीकुलादधिकधाटीमुदारमुखवीटीरसेन तनुताम् ॥

[அம்பாஷ்டகம்]

தேவ ஸ்த்ரீகளின் தலையின் மேலுள்ள கிரீடத்தில்
ிக்க அழகான உச்சியிலுள்ள ரத்னத்தின் கிரணத்தின்
ினி அம்பிகையின் பாதத்தில் கற்பூர ஹாரத்தி செய்
ின்றது என்று ஒரு செய்தி இதிற் சொல்லப்பட்டிருக்
ிறது. தேவஸ்த்ரீகள் அம்பிகையின் பாதத்தில் விழுந்து
மஸ்கரிப்பதை இது குறிக்கிறது. அம்பிகையின் தாம்பூல
ிசேஷமானது குதிரை வேகத்தைவிட அதிகமான வேகத்
தாடு கவி பாடும் சக்தியைத் தருவது என்ற ஒரு கருத்தும்
ிதில் இருக்கிறது.

இத்தகைய அம்பிகையை நாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக்
ிகாண்டிருப்பதே ஒரு பெரிய ஆனந்தத்தை நமக்குத்
ருகிறது.

௰

வர்ண தர்மம்

(15—10—'32)

நம் தேசத்தில் ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைச்ய சூத்ரர் என்று நான்கு வர்ணங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வர்ணங்களை நாம் ஜாதி என்றும் சொல்லுகிறோம். அந்த நான்கு வர்ணங்களைப் பற்றிய விஷயங்கள் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு வர்ணத்தாருக்கும் தனித்தனியே காரியங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஒருவர் செய்த காரியத்தை மற்றொருவர் செய்யக் கூடாது. ஒவ்வொருவருக்கும் பலவிதமான நிர்ப்பந்தங்கள் உண்டு. ஒரு குடியானவன் பஞ்சகச்சம் கட்டிக்கொண்டு பூணூல் அணிந்து பவித்ரம் போட்டுக்கொண்டு வந்தால் நமக்குப் கோபம் வருகிறது. நிரம்ப மீறிப் போய் விட்டானென்று சொல்லுகிறோம். ப்ராம்மணன் சுருட்டுக் குடித்துக் கொண்டு பஞ்சகச்சம் கட்டிக்கொள்ளாமல் பூணூல் போட்டுக் கொள்ளாமல் வந்தால் அவனை அயோக்யனென்று சொல்லுகிறோம். பறையனும் குடியானவனும் குடித்தால் அவ்வளவாகக் கோபித்துக் கொள்வதில்லை. ப்ராம்மணன் குடித்தால் ஜாதிப்ரஷ்டம் செய்து விடுகிறோம். இவ்வளவு ஜாதிக்காரர்களும் ஒரே மதத்தை உடையவர்களே ஆனாலும் ஒருவன் செய்வது நல்ல காரியமாயிருந்தாலும் கோபம் வருகிறது, கெட்ட காரியமாயிருந்தாலும் கோபம் வருகிறது. ப்ராம்மணன் கலப்பை எடுத்து உழுதால் ஆசாரமில்லை என்று பரிஹாஸம் செய்கிறோம். பறையன் வேதாத்

பயனம் செய்தால் காலம் கெட்டுப்போயிற்றென்று குறை கூறுகிறோம். இப்படி ஒரே மதத்தில் பலவித வித்யாஸங்கள் இருக்கின்றன. ஒருவரோடு ஒருவர் உட்கார்ந்து சாப்பிடக்கூடாது, ஒரு ஜாதியாரைத் தொடக்கூடாது, ஒருவர் கிட்ட வரக்கூடாது, ஒரே வீட்டிற் குடி இருக்கக்கூடாது, கல்யாணம் பண்ணக்கூடாது, ஒருவர் செய்த காரியத்தை மற்றொருவர் செய்யக்கூடாது என்று இப்படி எவ்வளவோ வித்யாஸங்கள் இருக்கின்றன. நாலு வர்ணம் என்று பெயரளவில்தான் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றிலும் ஆயிரக்கணக்கான பிரிவுகள் இருக்கின்றன. இன்னும் பல பிரிவுகள் உண்டாய்க்கொண்டே இருக்கின்றன. இப்படி இந்த மதமானது ஒரு விசித்ரமான மதமாக இருக்கிறது. முன்னொரு நாள் லோகம் முழுவதற்கும் இந்த ஒரே மதம் இருந்தது என்று சொன்னேன். அவ்வளவு பெருமையுள்ள மதத்தில் இப்படி ஒன்றுக் கொன்று வித்யாஸப்படும் பல ஸம்ப்ரதாயங்கள் இருக்கின்றன. மற்ற மதங்களிலும் விதிகளும் நிஷேதங்களும் உண்டு. ஆனால் அந்த மதத்திலுள்ள யாவர்க்கும் ஒரே விதமான விதிகள் ஒரே விதமான விலக்குகளே உண்டு. நமக்குள்ளேயோ ஒரே மதமாக இருந்தாலும் விதிகளும் நிஷேதங்களும் பல வகைகளாக இருக்கின்றன. ஒரு காரியத்தை ஒருவன் செய்தால் தர்மமாகிறது. அதையே வேறொருவன் செய்தால் அதர்ம மென்கிறோம்.

ஒரு பெரியவர் ஒரு பெரிய ஆச்சரியத்தைச் சொல்லுகிறார். நாமெல்லாம் மரணமடைவது ஆச்சரியமன்று; இந்த உடம்பில் இருக்கிற ஒன்பது ஓட்டைகளுக்குள்ளே உயிரானது போகாமல் நிற்கிறதே, அதுதான் பெரிய ஆச்சரியம் என்று அவர் சொல்லி இருக்கிறார்.

नवद्वारे शरीरेऽस्मिन्नायुः स्रवति सन्ततम् ।
जीवतीत्यद्भुतं तत्र गच्छतीति किमद्भुतम् ॥

அதைப்போலப் பலவிதமான ஸந்தேஹங்களுக்கும் வித்யாஸங்களுக்கும் இடமான இந்த மதமானது எவ்வளவோ வருஷங்களாக இருக்கிறதே என்பதை நினைத்து ஆச்சரியப் படவேண்டியிருக்கிறது.

பறையனும் சக்கிலியனும் தங்களுக்குள் வித்யாஸம் பாராட்டுகிறார்கள். எந்த இடத்திலும் வித்யாஸம் காணப் படுகிறது. கோயிலுக்குப் போனால் ப்ராம்மணன் அர்த்த மண்டபத்தின் வரைக்குந்தான் போகலாமாம். மற்றவர்கள் வெளியிலே நிற்கவேண்டுமாம். சில பேர் த்வஜஸ்தம்பத் தினடியிலே நிற்க வேண்டுமாம். இப்படியே நம்முடைய வீட்டிற்குள்ளும் வித்யாஸம் இருக்கிறது. சில பேர் அன்ன ச்ராத்தம் செய்யலாம். சில பேர் ஆமச்ராத்தந்தான் பண்ணவேண்டும். சில காரியங்களைச் சில பேர் வேதோக்தமாகவே செய்ய வேண்டும். அதேமாதிரி காரியத்தைச் சில பேர் வேதோக்தமாகச் செய்தால் அவர்களுக்குக் கெடுதல் உண்டாகும். வேதத்தை விட்டால் சிலருக்குப் பாபம். வேதம் சொன்னால் சிலருக்குப் பாபம். இவ்வளவு வித்யாஸங்களும் பக்ஷபாதங்களும் ஏன் இருக்கின்றன?

இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் சொல்லிக் கொள்வது அவமானமாக இருக்கிறதென்று நாம் நினைக்கிறோம். இவை தொலைந்தால் நல்லதென்றும் நினைக்கிறோம். இந்த வித்யாஸங்கள் பல நல்ல அம்சங்களையுடைய நமது மதத்துக்குக் களங்கமாக இருக்கின்றன என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். நன்றாக ஊன்றிப் பார்த்தால் முழுவதும் இப்படித்தான்

வித்யாஸம் இருக்கிறது. நல்ல அம்சம் ஒன்றுகூட இல்லை யென்றே சில ஸமயம் தோன்றுகிறது. இப்படிப் பலபேருக்கு இந்த விஷயங்களில் மனஸ் உறுத்திக்கொண்டே இருக்கிறது. சில பேர் ஏதாவது தெரிந்து ஸமாதானம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். சில ஸமயங்களில் சில பேர் இந்த மாதிரி வித்யாஸங்களை எடுத்துக் காட்டி உறுத்தி உறுத்திச் சொல்லுகிறபோது நம்முடைய மனஸ் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறது. சில பேர் அவர்களோடு சேர்ந்தே விடுகிறார்கள். ஆனாலும் அனுஷ்டானத்தை விடுவதற்கு மனஸ் துணிவதில்லை. சண்டாளன் முதற்கொண்டு தன் அனுஷ்டானத்தை விடுவதானால் ச்ரமப்படுகிறான். இந்த மாதிரி விஷயங்களை யெல்லாம் யோசிக்கும்பொழுது ஒன்றுமே புரிவதில்லை.

நம்முடைய தேசத்தில் நம்மை வேறு தேசத்திலிருந்து வந்தவர்கள் ஆளுகிறார்கள். நாமெல்லாம் அவர்களுக்கு அடங்கி நடக்கிறோம். சில தேசங்களில் அந்த அந்தத் தேசத்தார்களே ஆண்டு வருகிறார்கள். நம்முடைய நிலைமையை ராஜாங்க ஸம்பந்தமான ப்ரஸங்கங்களைச் செய்கிறவர்களெல்லாம் அடிமைத்தனம் என்கிறார்கள். இந்த அடிமைத்தனத்திற்குக் காரணம் நாம் நமக்குள் சிலரை அடக்கி அடிமையாக நடத்திய பாபமே என்கிறார்கள். இதை எல்லோரும் பல இடங்களில் கேட்டிருப்பார்கள்.

நம்முடைய தேச ஜனங்கள் வேறு பல தேசங்களுக்குக் கூலிவேலைக்காகவும் வ்யாபாரத்திற்காகவும் போயிருக்கிறார்கள். அந்த இடங்களில் நம்மவர்களை முனிஸிபாலிடியில் வெள்ளைக்காரர்கள் இருக்கும் இடங்களில் வஸிக்க விட ஸம்மதிப்பதில்லை. வண்டியில்கூட ஏற்றுவதில்லை. வீடு முதற்கொண்டு தனி. ஸஞ்சாரத்திற்கும் தனியான இடம். இதற்

கென்ன காரணம்? நாம் நமக்குள் சில பேரை விலக்கி வைத்ததே காரணம் என்கிறார்கள்.

அந்தத் தேசங்களில் ஏறக்கூடாதென்ற வண்டியில் நாம் ஏறினால் அவர்கள் நம்மை அடிப்பார்கள்; அது தான் அதற்கு ப்ராயச்சித்தம். ஆனால், நம் ஊரில் நம்மில் ஆசார ச்ரத்தையுள்ள முதியோர்கள் ஏறும் வண்டியில் ஏறக் கூடாதவன் ஒருவன் ஏறினால் தாங்கள் பட்டினி கிடந்து ஸ்நானம் செய்வார்கள். மேலே சொன்ன அந்த நாடுகளில் குற்றம் செய்தவர்கள் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். இங்கே ஒருவர் குற்றஞ்செய்ய மற்றொருவர் தாமே தண்டனையை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்.

இந்த வித்யாஸம் ஸ்வல்பமாகத் தோன்றினாலும் உண்மையைப் பார்க்கும்பொழுது இதுதான் பெரிய வித்யாஸம்.

இப்பொழுது பெரியோர்களிடந்தான் நமது தர்மம் கொஞ்சம் இருந்து வருகிறது. நாம் சமையல் பண்ண வேண்டி இருந்தால் அடுப்பில் செத்தை, புல் முதலியவைகளைப் போட்டு மூட்டுகிறோம். மழைநாளாக இருக்கிறது. நெருப்பு அணைந்துபோய்விடும்போலிருக்கிறது. கொஞ்சம் நெருப்புப்பொறிகள் மாத்திரம் பாக்கி இருக்கின்றன. அவைகளால் என்ன பண்ணுவோம் என்று நாம் விட்டுவிட மாட்டோம். விசிறி ச்ரமப்பட்டு முயற்சிசெய்து மறுபடியும் பற்றவிடப் பார்ப்போம் அல்லவா? அதைப்போல் நம் முதியோர்களிடம் இருக்கும் ஆசாரத்தையும் தர்மத்தையும் எல்லோரிடத்திலும் பரவச்செய்யலாம் என்பது எனது பேராசை. அதனால்தான் நான் இதைச் சொல்லுகிறேன்.

நம்முடைய மதம் எவ்வளவோ யுகங்களாக நீடித்து வாழ்ந்து வந்திருக்கிறது. ஏதோ ஆதாரம் இருந்துதான்

இந்த மதம் இவ்வளவு நாள் பிழைத்திருக்கிறது. எந்த மதமும் இவ்வளவு தீர்க்காயுஸோடு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. நம்முடைய மதத்தை நான் நம்முடைய கோயிலைப் போல நினைத்திருக்கிறேன். நம்முடைய கோயில்கள் மற்றவர்களுடைய கோயில்களைப்போலச் சுத்தமாக இல்லை. மற்ற மதத்தார்களுடைய கோயில்களோ வெள்ளை யடித்துச் சுத்தமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய கோயில்களில் முளைத்திருக்கும் மரங்களுக்குக் கணக்கே கிடையாது. அவ்வளவையும் தாங்கிக்கொண்டு நமது கோயில்கள் நிற்கின்றன. மற்ற மதத்தார்கள் கோயில்களோ இரண்டு மூன்று வருஷத்திற்கு ஒருதரம் ரிபேர் செய்யாவிட்டால் ஒரு க்ஷண நேரங்கூடத் தாங்காது. நம் கோயில்களெல்லாம் கருங்கல்லால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. பல ஆயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்பு நம்முடைய பெரியோர்கள் பலமாக அஸ்திவாரம் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் தான் கோயில்கள் நீடித்து நிற்கின்றன. நாம் எவ்வளவோ ப்ரதிகூலங்கள் செய்துவருகிறோம். பல ஆபாஸங்களைச் செய்கிறோம். அபசாரங்கள் செய்கிறோம். இவ்வளவுக்கும் ஈடு கொடுத்துக்கொண்டு நம்முடைய கோயில் நிற்கிறது. லோகத்திற்குள் மிகப் புராதனமான கோயில்கள் இந்தியாவில்தான் இருக்கின்றன என்று எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள். சீமையில் இருந்து நம்முடைய கோயில்களைப் படம் பிடிப்பதற்காகப் பலபேர் வருகிறார்கள். ஒவ்வொரு க்ஷணமும் அழிவதற்குரிய காரணங்கள் பல இருந்தும் அவை அழியாமல் நிற்கின்றன. அவற்றை இடித்துவிடலாமென்றாலோ அதுவும் ச்ரமமாக இருக்கின்றது. கட்டுவதற்கு எவ்வளவு ச்ரமப்பட்டிருக்குமோ அவ்வளவு இடிப்பதற்கும் படவேண்டும்.

நம்முடைய மதமும் இப்படித்தான் இருக்கின்றது. நமக்குத் தெரியாமல் ஏதோ ஒன்று இதைத் தாங்கிக் கொண்டு நிற்கிறது. எவ்வளவோ வித்யாஸங்கள் இருந் தாலும் இந்த மதம் அழியாமல் நிற்கிறது. முப்பது வருஷ காலமாக 'எல்லாம் ஒன்றுகவேண்டும், எல்லாம் ஒன்றுக வேண்டும்' என்ற பேச்சே எங்கும் இருக்கிறது.

ஒரு அரசர் இருக்கிருர். அவருக்குப் பல ப்ரஜைகள். ஒரு ப்ராம்மண குடும்பம் இருக்கிறது. அந்தக் குடும்பத்தில் அண்ணன் தம்பியாக இரண்டுபேர். மூத்தவர் வைதிகர்— சாஸ்திரிகள்—வேதாத்யயனம் செய்தவர். "மஹாப்ரபு தங்களுடைய க்யாதி எங்கும் பரவி இருக்கிறது. தங்க ளுடைய தர்மத்தை அபேக்ஷித்து நான் வந்தேன்" என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணிப் பல ப்ரபுக்களிடம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு ஜீவனம் செய்து வருகிருர். இந்த வ்ருத்தியினல் அவருக்கு நிரம்பப் பணம் கிடைக்கிறது. வைதிகர் ஆகையால் அதிகமாகச் செலவுபண்ணமாட்டார். அவருக்குப் பணம் நிறையச் சேருகிறது. அவர் தம்பி இங்கிலீஷ் வாசித்தார். ஸப் மாஜிஸ்டிரேட் உத்யோகம் பண்ணுகிருர். இங்கிலீஷ் படிப்பினல் செலவு பண்ணும் விதங்களை நன்றுகத் தெரிந்து கொண்டார். அலங்காரம் செய்துகொள்ளவேண்டும், நல்ல உடுப்பு வேண்டும், வீடு பெரியதாயிருக்கவேண்டும் என்று செலவு செய்கிருர். டாக்டருக்குப் பணம் கொடுத்து மருந்து சாப்பிடுகிருர். இப்படிச் செலவு பண்ணுவதால் இவருக்குப் பணம் சேர்வதில்லை. "நம் அண்ணுவுக்கு மட்டும் எப்படிப் பணம் சேர்ந்தது?" என்று யோசித்துப் பார்த்தார். "நம் அண்ணுவைப்போல் நாமும் மஹாராஜா வின் ப்ரஜைதானே, ஏன் நாமும் அவர் செய்வதைப் போல் செய்யக்கூடாது? அவரைவிட நமக்குச் செல்வாக்கு

அதிகம் இருக்கிறது" என்று நினைத்து இவரும் வாங்குந் தொழிலைச் செய்ய ஆரம்பித்தார். இது மேலதிகாரிகளுக்குத் தெரிந்தது. உடனே இவரை வேலையைவிட்டுத் தள்ளி விட்டார்கள். இவர் மேலே அப்பீல் செய்தார். "நாங்கள் இருவரும் ஒரே அரசனுடைய ப்ரஜைதானே, எனக்கு ஒரு விதி, அவருக்கு மற்றொன்றோ?" என்று இவர் கேட்டார்.

இந்தக் கேள்விகளுக்கு நம்முடைய சாஸ்த்ர ராஜ்யத்தில்தான் ஸரியான பதில் இருக்கிறது. இவர் கேட்டதோ கிறிஸ்தவ ராஜ்யத்தில். கிறிஸ்தவர்களோ எல்லாருக்கும் ஒரே விதி என்று சொன்னாலும் இந்த விஷயத்தில் அவ்வாறு நடக்க முடியவில்லை. வேறுவிதமாகச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் மதத்தில் பத்துக் கட்டளைகளும் (Commandments) எல்லோருக்கும் ஒரே விதந்தானே? லோக நிர்வாஹத்தில் மாத்ரம் ஒரே விதமென்னு முறையை ஏன் மறுக்கிறார்கள்?

அவர்களுடைய மதம் சில கட்டளைகளுக்குள் அகப்பட்டுவிட்டது. நம்முடைய மதத்துக்கு இன்னதுதான் வரையறை என்று சொல்ல முடியவில்லை. இதுதான் சாஸ்த்ரம் என்றும் தெரியவில்லை. அந்தச் சாஸ்த்ரங்களில் என்ன சொல்லியிருக்கிறதென்பதும் தெரியாது. விழுப்புடன் வந்தால் மேலே படக்கூடாது என்கிறோம். பறையன் வந்தால் விலகும்படி சொல்லுகிறோம். இவைபோன்றவைதாம் நமக்குத் தெரியும்.

லோகம் முழுவதும் எல்லா மதங்களும் இப்படி வித்யாஸங்களுள்ள மதங்களாகவே இருந்துவிட்டால் இது தப்பென்று தோன்றாது. மற்ற மதங்களெல்லாம் ஒரே மாதிரி தர்மத்தை அநுஸரித்துவர நம்முடைய மதம்மட்டும் இப்

படி இருப்பதனால்தான் தப்பாகத் தோன்றுகிறது. அந்த மதங்கள் இவ்விதம் இருப்பது நம்மைச் சுட்டிக் காட்டித் தோஷம் கூறுவதுபோல் இருக்கிறது.

இது இருக்கட்டும். மதமென்றால் என்ன? ஆத்மா கடைத்தேறுவதற்கு என்ன வழியோ அதுதான் தர்மம்; அதுதான் மதம் எனப்படுகிறது.

உடம்பிற்கு இன்ன வ்யாதி வந்திருக்கிறதென்றும் அதைப்போக்க இதுதான் மருந்தென்றும் வைத்யனுக்குத் தான் தெரியும். உடம்புக்கு வ்யாதி வராமல் காப்பவன் வைத்யன். உடம்பு இருப்பதனால் தான் வ்யாதி வருகிறது. நமக்கு உடம்பே வராமல் இருந்திருந்தால் வ்யாதியே வந் திருக்காது. வ்யாதிக்குக் காரணமும் இடமுமாகிய உடம்பே வராமல் இருக்க ஒரு வழி இருக்கிறது. அந்த வழியைச் சொல்லும் ஒரு வைத்யர் நான் சொல்வதை நம்பு என்று சொல்லுகிறார். அவர்தாம் தர்மசாஸ்த்ரகாரர். அவருக்கு மனு என்று பெயர். தர்மசாஸ்த்ரகாரரை வைத்யரென்று நான்மட்டும் சொல்லவில்லை; "மனு சொன்னதுதான் பேஷஜம்" என்று வேதமும் சொல்லு கிறது.

यद्वै किं च मनुरवदत् तत् भेषजम् ।

[தைத்திரீயஸம்ஹிதை]

பேஷஜம் என்றால் மருந்தென்று அர்த்தம். உடம்பு வரா மல் இருக்கும் மருந்து தர்மசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்படு கிறது.

வைத்யனைப் பார்த்து நாம், "அவனுக்கு ஒருவித மருந்து, எனக்கு வேறுவித மருந்து ஏன்? அந்த ஊர் டாக்டர் செய்கிற சிகித்ஸை மாதிரி ஏன் செய்யக்கூடாது?"

என்றால் அவன், "பேசாமலிரு. உனக்கொன்றும் தெரியாது" என்பான். எல்லாவற்றிற்கும் ஜலமே மருந்து என்று ஒருவர் சொல்கிறார். அது ஒரு வழி. அது இருக்கட்டும். மலையாளத்தில் நவரக்கழி என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்குக் கடுமையான பத்யங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. வைத்யன் சொல்லுகிறபடி நாம் பத்யம் இருக்க வேண்டியது அவசியந்தான். ஒரு வைத்யனுக்கே வ்யாதி வந்துவிட்டால் அவன் மற்றொரு வைத்யனுடைய சொற்படி கேட்டு மருந்து சாப்பிடுகிறான். உடம்பு வைத்யத்திற்கே இப்படியானால் ஆத்ம வைத்யத்தில் எவ்வளவு நம்பிக்கையும் அந்த வைத்யனிடத்தில் எவ்வளவு பக்தியும் இருக்கவேண்டும்?

மற்ற மதங்களில் உள்ள விதிகள் எல்லோருக்கும் பொதுவானவை. நமக்குள்ளும் அப்படிப் பொதுவான விதிகள் இருக்கின்றன. அவற்றைப் பொதுதர்மம் என்றும் ஸாமான்யதர்மம் என்றும் சொல்லுவோம். எல்லோரும் செய்யவேண்டியது ஸாமான்யதர்மம். தர்மசாஸ்த்ரத்தில் ஸாமான்யதர்மம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மாவுக்கு ஏற்பட்ட வ்யாதி உடம்பு. அந்த ஆத்ம வ்யாதியைப் போக்கும் வழிகளைச் சொல்லும் சாஸ்த்ரத்தில் எல்லா வ்யாதிஸ்தர்களுக்கும் பொதுவாகச் சில பத்யங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிச் சொல்லும் ஆத்ம வைத்யர்களுள் மனு என்பவர் பெரிய வைத்யர்.

अहिंसा सत्यमस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ।
एतान् धर्मान् समासेन चातुर्वर्ण्येऽब्रवीन्मनुः ॥

[மனுஸ்ம்ருதி, X-63.]

என்பது ஒரு ச்லோகம். இதில் நான்கு வர்ணங்கள் என்று சொல்லியிருந்தாலும் வ்யாக்யானகாரர்கள் அதற்கு ஸகல ஜாதிகள் என்று அர்த்தம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சில பேர் வேதத்தில் நான்கே ஜாதிகள் இருக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார்கள். அது உண்மை அல்ல. தர்ம சாஸ்த்ரத்திலும் வேதத்திலும் உள்ள ஜாதிகள் இப்பொழுது காணப்படவில்லை. யஜுர் வேதத்தில் 3-வது அஷ்டகத்தில் 4-ம் ப்ரச்னத்தில் நரமேதப்ரகரணத்தில் நரமேதயாகத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. நரமேதம் என்பது மனிதனைப் பசுவாக வைத்துச் செய்யப்படுவது. அந்த யாகம் இந்த யுகத்தில் செய்யக்கூடாதென்று தர்மசாஸ்த்ரத்தில் தடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அந்த நரமேத யாகத்தைப் பற்றிச் சொல் கையில் இன்ன இன்ன தேவதைக்காக இன்ன இன்ன ஜாதி மனிதன் பசுவாக இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லப் படுகிறது. அப்படி மனிதப்பிறவியிலுள்ள பல ஜாதிகள் அங்கே சொல்லப்படுகின்றன.

பிரதானமானவை நான்கு வர்ணங்கள். இவைகளுக் குள் சில கலப்பு விவாஹங்கள் சாஸ்த்ரங்களாலேயே அநு மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன ; சில தடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அநுமதிப்படி கலந்து உண்டான ஜாதியினர் அநுலோமர் எனப்படுவார்கள். விதியை மீறி உண்டானவர் ப்ரதிலோமர். ப்ரதிலோமர்களுக்கே தீட்டுச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி உண்டான பல ஜாதிகளுக்கும் தனித்தனியே தொழில்கள் அமைத்திருக்கிறார்கள். இஹலோகத்துக்கு உபயோகமாக அந்தத் தொழில்கள் வகுக்கப்பட்டன. ஆத்ம க்ஷேமத்துக்காக அவர்களுக்கு உரிய மார்க்கங்களைத் தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் சொல்கின்றன.

ஸப்த ஸ்வரங்கள் பல வகையாகச் சேர்ந்து 72 மேளகர்த்தாக்களும் மற்ற இராகங்களும் உண்டானது போல நான்கு வர்ணங்கள் தமக்குள் கலந்து பெருகிய ஜாதிகள் பல. இவ்வளவு பிரிவுகளும் அவைகளுக்குரிய தர்மங்களும் கர்மகாண்டத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஞானகாண்டத்தில் ஒரு உயர்ந்த ஐக்ய நிலையை அடைந்தால் வேதமே வேதமில்லாமற் போகும், தேவர் தேவரில்லாமற் போகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. கூஜா, டம்ளர், குடம், செம்பு முதலிய பலவற்றில் உள்ள ஜலத்தைக் குளத்திற் கொண்டுபோய்க் கலந்துவிட்டால் வித்யாஸமின்றிக் கலந்துவிடுகிறது. அப்பொழுது கூஜா, டம்ளர் முதலிய வித்யாஸம் கிடையாது. கூஜா, டம்ளர் இவைகளைப் போன்றன காணும் உடல்கள்; ஜலத்தைப் போன்றது உள்ளிருக்கும் அறிவு; குளத்தைப் போன்றது பரம்பொருளென்னும் பேரறிவு; பேரறிவிற் கலந்தபோது வேற்றுமைகள் அற்றுப்போகின்றன.

ஞானநிலையில் வேதம் வேதமல்லாமற் போகிறது என்று உபநிஷத் சொல்லுகிறது. அந்த உயர்ந்த நிலையில் ப்ராம்மணன் ப்ராம்மணனில்லாமற் போகிறான்; சண்டாளன் சண்டாளனில்லாமற் போகிறான் என்று அந்த வேதமே சொல்லுகிறது.

முன்பு நான் கூறிய மனுஸ்ம்ருதியில் பொது தர்மங்கள் பல சொல்லப்படுகின்றன.

ஸத்யம் என்பது ஒரு சிறந்த பொது தர்மம். பொய் சொல்லக்கூடாது. தாயாரிடம் பக்தி, தகப்பனாரிடம் பக்தி, குருவினிடம் பக்தி, தெய்வத்தினிடம் பக்தி முதலியவை வேண்டும். பிறருக்கு நம்மாலான உபகாரங்களைச் செய்ய

வேண்டும். இந்திரியங்கள் போனவழி போகாமல் அவற்றை அடக்கவேண்டும். நமக்கு எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு மட்டும் செலவு செய்துகொண்டு மிச்சத்தை மற்றவர்களுக்காக உபயோகிக்கவேண்டும். இவைகள் ஸத்யம், ப்ரம்மசர்யம், அஹிம்ஸை, அஸ்தேயம், அபரிக்ரஹம் என்னும் பெயர்களாற் சொல்லப்படுகின்றன. நமக்கு வேஷ்டி வேண்டுமானால் இரண்டு ரூபாயில் ஒரு வேஷ்டி இருக்கிறபோது, 10 ரூபாயில் ஒரு வேஷ்டி வாங்காமல் அந்த 2 ரூபாய் வேஷ்டி வாங்கிக்கொண்டு 4 பேருக்கு 2 ரூ. வேஷ்டிகள் வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டும். நாம் அதிக விலையுள்ள அன்னபானங்களை உபயோகிப்பதால் அதிகச் செலவு ஆகிறது. அந்தச் செலவில் கோதுமைக் கஞ்சி செய்து நாமும் சாப்பிட்டு மற்றவர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும். இப்படிச் செய்வது அபரிக்ரஹமெனப்படும். இவற்றைப் போன்ற தர்மங்கள் ஸாமான்யதர்மம் என்று சொல்லப்படும்.

இவைகளைத் தவிர விசேஷ தர்மங்களென்று சில உண்டு. ஈச்வரன் நம்மை எந்த ஜாதியில் எந்தக் குடும்பத்தில் எந்த இடத்தில் எந்த நிலையில் பிறப்பித்திருக்கின்றாரோ அதற்காகச் சில தர்மங்களுண்டு. அவைகளைத்தான் விசேஷ தர்மங்களென்று சொல்வார்கள். ப்ராம்மணனாகப் பிறந்ததற்காக அவன் செய்யவேண்டிய சில காரியங்கள் உண்டு. பறையனாகப் பிறந்ததற்காக அவன் செய்யவேண்டிய காரியங்கள் சில உண்டு. அவை வர்ணதர்மம் என்று சொல்லப்படும். பொதுவாக உள்ள தர்மங்களுக்குமேல் ஒவ்வொருவருக்கும் அதிகப்படியான சில தர்மங்கள் உண்டு. அந்தத் தர்மத்துக்காக அவர்களுக்குச் சில ஸௌகரியங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாருக்கும் எல்லாம்

பொதுவானவை என்ருல் கஷ்டம்தான் அதிகமாகும். நான் ஒருவரிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு ஸ்த்ரீ தரிசனத்துக்கு வந்தாள். வாசலில் இருந்தவன் உள்ளே போகக்கூடாது என்ருன். "அவர் உள்ளே போயிருக்கும் போது நான் ஏன் போகக்கூடாது? காங்கிரஸ்காரர்கள் பறையர்களைக் கூடக் கோயில்களிற் போகவேண்டும் என்று சொல்லுகிற இந்தக் காலத்தில் இப்படிச் சொல்லுவது தப்பு. நான் போகத்தான் போவேன்" என்று சொல்லி உள்ளே வந்துவிட்டால், நான் என்ன செய்வது? நான் அநுஷ்டானம் செய்யும்பொழுது, "ஸ்வாமிகள் எல்லோருக்கும் பொதுத்தானே? ஏன் நாம் இப்பொழுது போகக் கூடாது?" என்று எல்லோரும் உள்ளே புகுந்துவிட்டால் நான் எப்படி அநுஷ்டானம் செய்வது! டிக்கட் கொடுக்கும் இடத்தில் எல்லாரும் புகுந்துவிட்டால் டிக்கட் கொடுப்பவன் என்ன செய்வான். ஒவ்வொருவருக்கும் தங்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யச் சில ஸௌகரியங்கள் இருக்க வேண்டும். ஒரு பொதுக் குடும்பத்தில் ஒருவருக்கு வ்யாதி உண்டானல் அவருக்குச் சில ஸௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்கிருேம். மற்றவருக்கும் அப்படி வேண்டுமென்பது ந்யாயமா? தாயார் தூரமாக இருக்கிருள். ஒரு தனி இடத்தில் அவள் இருக்கிருள். "உனக்கு மட்டும் ஏன் தனியிடம்? நானும் வருகிறேன்" என்ருல் அது ஸரியா? எல்லாருக்கும் பொதுவான தர்மங்களும் நம் மதத்தில் நிறைய இருக்கின்றன. கடமையைச் செய்வதற்கு சில ஸௌகரியங்கள் வேண்டுமல்லவா? வாஸ்தவத்தில் அவை ஸௌகரியங்களல்ல. அவர்களுக்குள்ள அந்த விசேஷ தர்மத்தையும் அதற்கு வேண்டிய சில ஸ்வதந்த்ரங்களையும் எல்லோரும் அங்கீகாரம் செய்யவேண்டும். ஏனென்ருல்

அவர்கள் செய்வது தங்களுக்காகமட்டுமல்ல; எல்லோருக்கும் ஸௌக்யம் உண்டாவதற்காகவே அவர்கள் தங்கள் விசேஷதர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறார்கள்.

ஹ்ருதயத்தில் அன்பும் ஒற்றுமையும் இருக்கவேண்டும். சேர்ந்து சாப்பிடுவதால் மட்டும் ஒற்றுமை வந்துவிடாது. ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் காரியங்களைச் செய்து கொண்டு மற்றவர்களுடைய காரியங்களும் நடக்கும்படி செய்து மனஸில் ஒற்றுமையாக இருக்கவேண்டும். சேர்ந்து சாப்பிடாவிட்டால் த்வேஷம் என்று நினைப்பது தவறு. மாமனாரிடம் மருமகள் பேசுவதில்லை; மரியாதைக்காக அப்படி இருக்கிறாள்; ஏதாவது த்வேஷம் உண்டா? ஒருவருக்கு ஏதாவது தீட்டு வந்துவிட்டால் அவரோடு சாப்பிடுவதில்லை; அவரைத் தொடுவதில்லை; அதனால் த்வேஷம் உண்டா? இந்தமாதிரி உள்ளவைகளை த்வேஷமென்று சொன்னால் சொல்பவர்பால் ஏதோ தோஷம் இருக்கும். நமக்குள்ள மனக் கலக்கத்தினால் நம்முடைய தர்மங்கள் தப்பாகத் தோற்றுகின்றன. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நியமங்கள் அதிகமாக இருக்கின்றனவோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு ஸௌக்யம் அதிகம். பத்யம் கடுமையாக இருந்தால் வ்யாதி சீக்கிரம் குணமாகும்.

நம்முடைய விசேஷதர்மங்கள் அரசனில்லாமலே தேசம் நன்றாக இருக்க உபயோகப்பட்டு வந்தன. க்ராமப் பஞ்சாயத்தில் ஜாதிக்கட்டு குறையக் குறைய அக்ரமங்கள் அதிகமாகின்றன. அதனால் கலஹம் உண்டாகிறது. ஜாதிக் கட்டுப்பாடு இருந்தபோது அக்ரமத்தில் பயம் இருந்தது. ஜாதிப்ரஷ்டம் பண்ணிவிடுவார்கள் என்பதனால் அந்தப் பயம் உண்டாகும். அது குறையவே குற்றங்கள் அதிக

மாகின்றன. ஜாதிக் கட்டுப்பாட்டால் குற்றங்களே நடக்காமல் இருந்தன. அரசன் தண்டனை அதிகாரம் செய்ய வேண்டிய அவசியமே இல்லாமல் இருந்தது. அவனுடைய வேலை மேன்மேலும் ச்ரேயஸை உண்டாக்குவதுதான். இப்பொழுது இவ்வளவு போலீஸ், ராணுவம், ஜெயில் முதலியவை இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? ஜாதிக்கட்டுப்பாடு போனதும் வர்ணாச்ரமதர்மத்தின் குறைவுமேயாகும்.

மற்ற மதங்களில் எல்லோருக்கும் ஒரே தர்மம் இருக்கின்றது. அதனால்தான் அவைகள் அதிகப் பெருமை அடைந்திருக்கின்றன என்று நாம் நினைக்கலாம். அவை ஒரு ஸமயம் ஒரே அடியாக ஏறி நிற்கும்; ஒரு ஸமயம் இருந்த இடம் தெரியாமற் போனாலும் போய்விடும்.

ஒரு பனைமரம் இருந்தது. அதன்மேல் ஓர் ஒணான் கொடி கிடுகிடென்று படர்ந்தது. சில மாதத்திற்குள் பனைமரத்திற்கு மேல் வளர்ந்து விட்டது. அப்பொழுது அந்த ஒணான்கொடி, "இந்தச் சில மாதமாக இந்தப் பனைமரம் ஓர் அங்குலம் கூட உயரவில்லையே! இது உபயோகம் இல்லாதது" என்று சொல்லிச் சிரித்தது. பனைமரம் சொல்லிற்று: "நான் பிறந்து பதினாயிரம் ஒணான்கொடியைப் பார்த்திருக்கிறேன். நீ பதினாயிரத்து ஓராவது கொடி. ஒவ்வொருவரும் இப்படித்தான் கேட்கிறார்கள். எனக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லை." இந்த மாதிரிதான் நம் மதமும் பிற மதங்களும் இருக்கின்றன.

சரித்ரத்தைப் பார்த்தால் பிற மதங்கள் நம்முடைய தேசத்தில் ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு காரணத்தை முன்னிட்டுப் பரவியதாகத் தெரிகின்றது. பஞ்சகாலத்தில் ஆசை காட்டுவதால் சில மதங்கள் பரவுகின்றன.

ஆகவே அவைகளின் அடிப்படை தத்வமில்லாமற் போகிறது. யுத்த காலத்தில் கலவரத்தால் சில மதங்கள் பரவின. அதிக பலசாலி ஏற்பட்டால் அவை போக வேண்டியவை தான். இப்படி எல்லோருக்கும் ஒரே தர்மமாக இருக்கும் மதங்கள் வீழ்ந்தால் அடியோடே வீழ்ந்து விடும். தனித்தனி பிரிந்த தர்மங்கள் இருந்தால் அவைகள் தங்களுக்குள்ளே ஒன்றையொன்று காப்பாற்றிக்கொண்டு இருக்கும். ஆகாயக்கப்பல்களில் காற்றுப்பையை (Gas bag) ஒன்றாக அமைத்தார்கள். அப்பொழுது அதில் ஓர் ஓட்டை விழுந்து விட்டால் முழுவதும் கெட்டுவிடும். அதனால் பின்பு பல பைகளை வைத்தார்கள். ஒன்று ஓட்டையாகி விட்டாலும் மற்றவைகள் நன்றாக இருக்கும். அந்தப் பைகளெல்லாம் தனித்தனியே இருந்தாலும் ப்ரயோஜனம் இல்லை. எல்லாம் சேர்ந்து ஒரே இடத்தில் ஒன்றையே தாங்கிக்கொண்டே தனித்தனியாக இருக்கவேண்டும். அது போல நம்முடைய தர்மங்கள் தனித்தனியே இருந்தாலும் அவற்றுள் ஓர் ஒற்றுமை இருக்க வேண்டும்.

இப்படி ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனி வேறு வேறு விதமான தர்மங்கள் இருந்தாலும் இந்தத் தர்மானுஷ்டானங்களில் எல்லோருக்கும் ஸமமான பலன்தான் உண்டாகின்றது. ஸமமான பலமும் உண்டாகிறது.

ஒரு ஸமூஹத்தாரை ஒரே தர்மானுஷ்டானத்தோடு இரு என்று புதிதாக ஒரு ராஜாங்கத்தாரால் ஏற்படுத்தி வைக்கமுடியாது. அப்படிச் செய்தால் அது நிலைத்துமிருக்காது. ஒருவரை உள்ளே வரக்கூடாது என்று பலகாலம் விலக்கிவைக்கமுடியாது. ஒருவர் ஒரு நாளில் செய்யாமல் தானே பிரிந்து பிரிந்து ஏற்பட்டிருப்பதனாலும், இந்தத்

தர்மத்தால் இஹலோக பரலோகங்களில் க்ஷேமம் உண்டாவ தாலும் அநாதிகாலந் தொடங்கி நமது தர்மம் நிலைத்திருக் கிறது. இதர மதங்களைப்போல எல்லோரும் ஒரே தர்மத்தை அநுஷ்டித்திருந்தாலும், அசட்டுத்தனமாகத் தனித்தனித் வர்ணத்திற்கேற்பட்ட தர்மங்களை எல்லோரும் அநுஷ்டித் திருந்தாலும் நமது மதம் இவ்வளவு தீர்க்காயுஸாக இருந் திருக்க முடியாது.

ஒரு வீட்டில் நான்கு ஸஹோதரர்கள் இருக்கிறார்கள். மூத்தவன் வீட்டில் இருந்துகொண்டு பூஜை செய்கிறான். அடுத்தவன் பண வரவு செலவுகளைக் கவனித்துக்கொள் கிறான். மற்றொருவன் வீட்டிற்கு வேண்டிய ஸாமான்களை வாங்கிப் போடுகிறான். கடைசி ஸஹோதரன் வயலுக்குப் போய் வ்யவஸாயத்தைக் கவனித்து வருகிறான். இப்படி வீட்டுக் காரியங்களைத் தனித்தனியே பிரித்து நடத்துதல் எல்லாருடைய க்ஷேமத்திற்காகவே. வீட்டுக் காரியங்களும் ஸுலபமாக நடக்கின்றன. இப்படி இல்லாமல் எல்லாரும் எல்லாம் செய்ய ஆரம்பித்தால் என்ன ப்ரயோஜனம்? வீணாகக் கஷ்டந்தான் உண்டாகும். குடும்பமே நன்றாக நடக்காது. ஒருவன் செய்வது எல்லோருக்கும் நன்மை தரும். சாதுர்வர்ண்யமும் இப்படித்தான் உள்ளன. ப்ராம் மணன் தன் கர்மாக்களைப் பண்ணுவது எல்லாரையும் உத் தேசித்துத்தான். பறையனுடைய குழந்தையின் க்ஷேமத் தையும் அவை குறித்தவைதான். க்ஷத்ரியன் அரசாள்வது எல்லாருடைய நன்மையின்பொருட்டே. வைச்யன் வ்யா பாரமும் இப்படியே. இந்த நியமத்தால் லோக வ்யவ ஹாரங்கள் ஸுலபமாக நடைபெறுகின்றன; க்ஷேமம் உண் டாகிறது. இது மாறினால் லோகக்ஷேமமும் மாறும். பூஜை யும் கர்மாநுஷ்டானமும் பண்ணவேண்டிய ஜாதி அதிக

நியமம் உடையது. அந்த நியமத்தால் யாவரும் பயனை அடைகிறார்கள். மற்றவர்கள் ஒதுங்கி நிற்பது தங்களுக்கும் ஒரு ச்ரேயஸை உண்டாக்கத்தான். நாம் செய்யும் ச்ராத்தத்திற்கு ஒரு நிமந்த்ரண ப்ராம்மணன் மடியாக வந்தால், நாம் விழுப்பாக இருந்துகொண்டு, "நீமட்டும் மடியாக இருப்பது என்ன? நான் உன்மேற் படுவேன்" என்று சொல்லி அவ்வாறு செய்தால் யாருக்கு நஷ்டம்? இருவருக்குமல்லவா?

ஆகையால் ஒரே தர்மம் பலவகையாகப் பிரிந்து இருப்பதில் பல அநுகூலங்கள் இருக்கின்றன. நம்முடைய தர்மம் என்றும் சாவாமல் இருக்க, முதலில் இதுவே ஒரு காரணமாக இருக்கிறது. தர்மங்களில் வேற்றுமையும் வேண்டும்; ஒற்றுமையும் வேண்டும். ஒரேயடியாகப் பிரிந்தே இருக்கக்கூடாது; ஒரேயடியாக ஒன்றாக இருக்கக் கூடாது. சிலர் ஒரேயடியாகப் பிரிக்கப் பார்க்கிறார்கள்; சிலர் ஒரேயடியாகச் சேர்க்கப் பார்க்கிறார்கள்; இவ்விதமாக இரண்டும் வேண்டாம் என்று தர்மசாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. நான் அதற்குப் ப்ரதிநிதியாக வந்திருக்கிறேன். அதனால்தான் வேற்றுமையும் வேண்டும், ஒற்றுமையும் வேண்டும், ஒரேயடியாக இரண்டும் கூடாதென்று சொல்லுகிறேன்.

தொடாமல் இருப்பது மரியாதையைக் காட்டுமேயொழிய த்வேஷத்தைக் காட்டாது. பலர் ஒன்று சேர்ந்து சாப்பிடுவது அவசியமில்லை யென்றும், ஜாதிவிட்டு வேறு ஜாதியில் கலப்புக் கல்யாணம் செய்வது அவசியமில்லை யென்றும், இவைகள் இல்லாமலே ஜனங்கள் ஒற்றுமையாக இருக்கக்கூடுமென்றும் முக்யமான ராஜீயவாதிகள் கூறுகிறார்கள். தொடுவதும் அவசியமில்லை என்று நான்

சொல்லுகிறேன். ஒன்றாகச் சாப்பிட்டுக்கொண்டும், ஒன்றாகக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டும், ஒன்றாகத் தொட்டுக் கட்டிப் புரண்டுகொண்டும் இருக்கும் மேல்நாட்டு ஜாதிகளில் எவ்வளவு போட்டிகளும் சண்டைகளும் காணப் படுகின்றன!

உண்மையில் எவ்வளவு வேற்றுமை இருந்தாலும் அன்பு இருந்தால் சாந்தம் இருக்கும். எவ்வளவு கூடி இருந்தாலும் அன்பு இல்லாவிட்டால் கலஹம்தான் உண்டா கும். எல்லா ஜாதிகளிடத்திலும் ஒரேவிதமான அன்பு இருக்கவேண்டும். நம்முடைய தாயினிடமும் குழந்தையி னிடமும் எந்தவித அன்பு நமக்கு இருக்கிறதோ அத் தகைய அன்பு பறையர்களிடத்தும் இருக்கவேண்டும். என்ன விதமான கஷ்டங்கள் இருந்தாலும் அன்பை விடக் கூடாது. அந்த அன்பு தர்மமார்க்கத்துக்கு விரோதமில் லாமல் இருக்கவேண்டும். தரித்திரத்தை நிவர்த்தி செய் வதிலோ, துன்பத்தை நீக்குவதிலோ, மற்ற ஜாதியார்க ளிடத்து அன்பு வைத்து நம் சக்திக்கும் மீறிச் செய்தாவது அவ்வன்பை வளர்க்கவேண்டும். நம்முடைய புத்திக்குத் தோன்றுவதெல்லாம் ஸரியென்று சொல்லமுடியாது. ஒரு ஸமயத்தில் தோன்றுவது மற்றொரு ஸமயத்தில் தோன்றாது. ஆகையால் சாந்தமாகவும் உறுதியாகவும் இருந்து தர்மத் தைக் காப்பாற்றவேண்டும். இன்றைக்கு ஒன்று சொல் பவர்களே மறுபடி வேறொரு காலத்தில் மாறி வேறு சொல்லு வார்கள். கலப்புச் சாப்பாடு, கலப்புக் கல்யாணம் இவை அவசியமில்லை யென்று ஒப்புக்கொண்டவனே, தொடுவதும் அநாவசியம் என்று சொல்லுங்காலம் வந்தாலும் வரும்.

நந்தனார் கோயிலுக்குள் வர மாட்டேன் என்றார். பிராம்மணர்கள் வரத்தான் வேண்டு மென்றார்கள். ஸ்வாமி

நந்தியை விலகச் செய்து காட்சி கொடுத்தார். இம்மூன்றிலும் உள்ளடங்கி யிருக்கும் தத்வந்தான் வர்ணாச்ரமதர்மம். நந்தனார்தான் அந்தத் தர்மத்தைக் காப்பாற்றினவர் என்று சொல்லலாம்.

எந்த ஜாதியினிடத்தும் உண்மையான அன்பு ஏற்பட்டால் சாந்தம் உண்டாகும். ஒரு கிராமத்திற்கும் மற்றொரு கிராமத்திற்கும் வாய்க்கால் விஷயமாகச் சண்டை ஏற்படுகிறது. இந்தக் கிராமத்திலுள்ள பறையன் முதல் பிராம்மணர்கள் வரையில் எல்லோரும் ஒன்றாக இருப்பார்கள். அதே போல அந்தக் கிராமத்திலும் ஒன்றாக இருப்பார்கள். இந்த ஊர்ப்பறையனும் அந்த ஊர்ப்பறையனும் ஜாதி ஒன்று தானே என்று நினைத்துச் சேர்ந்து கொள்ளமாட்டார்கள். ஒரு கிராமம் என்ற ஐக்கியமே இருக்கும். இந்த ஊர்ப்பறையன் அந்த ஊர்ப் பிராம்மணனோடு சண்டை போடுவான். எல்லோருக்கும் பொதுவான காரியம் ஆதலால் இங்கே ஜாதி வேற்றுமை இல்லை. ஒவ்வொருவனும் கிராமத்திற்காகச் சண்டை செய்வான். அதுபோல மன ஒற்றுமை ஏற்படவேண்டும்.

பிராம்மணன் செய்யும் வைச்வதேவத்தில் சண்டா[illegible] பலி கொடுக்கவேண்டும் என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. அவனுக்காக இவன் செய்வதனால் இருவரிடமும் அன்பு உண்டு என்று தெரிகிறது. பழைய காலத்து கிராமங்களில் அன்பும் ஒற்றுமையும் இருந்து வந்தது. கால [illegible] வர்த்தமானங்களின் மாறுதலால் கிராம ஸமுதாயமும் மாறி விட்டது. பணக்காரர்கள் பட்டணங்களுக்கு வந்துவிட்டார்கள். அங்கே ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே பற்றின்றி இருக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். கிராமத்தின்

கட்டு விட்டுப்போய்விட்டது. இந்த ஸமயத்தில் அந்நிய மதஸ்தர்கள் புகுந்து உபதேசம் செய்தார்கள். அதனுல் ஜாதிக்கட்டுப்பாடு போயிற்று. அவர்கள் தரித்திரம் அதிகமாக இருந்த காலத்தில் தங்கள் மதப்பிரசாரம் செய்தார்கள். கிராமத்திலிருந்த ஏழைஜனங்கள் மயங்கி விட்டார்கள். அவர்களுடைய மதத்திற் சேர்ந்தார்கள். நம்முடைய மதத்திற் சேர்பவர்களுக்கும் மற்ற மதத்திற் சேர்பவர்களுக்கும் ஒரு பெரிய வித்தியாஸம் இருக்கின்றது. ஏழைகளும் கூலிக்காரர்களும் இந்த மதத்திலிருந்து வேறு மதங்களுக்குப் போகின்ருர்கள். மற்ற மதத்தினர்களிலோ அதிகமாகத் தத்வ விசாரணை செய்தவர்கள்தாம் நம்முடைய மதத்திற்கு வருகிருர்கள்.

அந்நிய மதஸ்தர்கள் புகுந்த பொழுதே நாம் நமது மதத்தினர்களைக் காப்பாற்ற முயன்றிருக்க வேண்டும். அப்பொழுது செய்யாததனுல் இப்பொழுது ஒற்றுமையிற் குறைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மேல்நாட்டு அந்நிய மதஸ்தர்களை நாம் ஏன் பின்பற்ற வேண்டும். நடை யுடை பாவனைகளில் அவர்கள்தாம் நம்மைப் போல் இருக்கட்டுமே என்று தைரியமாக நம் நிலையிலேயே இருக்கவேண்டும். நம் மதத்தில் எல்லாருக்கும் பொதுவாகச் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களை நன்ருகச் செய்யவேண்டும். வாஸ்தவமான அன்பு இருந்தால் கஷ்டங்கள் தாமே நிவர்த்தியாகும். தனித்தனியாக உள்ள தர்மங்களெல்லாம் ஒரு பொதுமதத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றன. எந்த ராஜாங்கம் வந்தாலும் எது எப்படியானுலும் நாம் தர்மத்தை அநுஷ்டித்து வர வேண்டும். ஜீவனத்தை உத்தேசித்துத் தர்மங்கள் கெட்டுப்போயின. அப்படி விட்டிருக்கக் கூடாது. ஆபத்துக் காலங்களிலும் தர்மத்

தில் ஒரு கண் இருக்கவேண்டும்; அநுஷ்டானங்களை விடக் கூடாது. ஒருவன் தன் வர்ணத்துக்குரிய அநுஷ்டானம் செய்வது பொதுவில் தேசத்துக்கே க்ஷேமத்தைத் தரும். பிராம்மணன் ஸ்நானம், ஸந்தியாவந்தனம், பூஜை முதலிய வற்றைப் பறையனுடைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டும் செய்ய வேண்டும். நம்முடைய மதரக்ஷணத்திற்குச் சாஸ்திரந்தான் வழி காட்டுகிறது. தாபத்திற்கு அன்புதான் சமனம். உண்மையாக நம்மிடம் அன்பு இருந்தால் நாம் ஜயத்தை அடைவோம். பரஸ்பர ஸஹாயத்தை அன்புகொண்டு செய்ய வேண்டும். எந்தக் காலத்திலும் அன்பு குறையக்கூடாது. கவலையை விரட்டிவிடவேண்டும். என்ன விபரீதம் ஏற்பட்டாலும் அன்பைக் கைவிடக்கூடாது. நம்முடைய நல்ல பிரயத்தினங்களைச் செய்துகொண்டே இருக்கவேண்டும். பரோபகாரம் செய்யவேண்டும்.

லோகம் புரண்டுபோனாலும் நம்முடைய கடமைகளைச் செய்துகொண்டு பயமின்றி அன்புடன் ஸாமான்யதர்மங்களை நன்றாக ரக்ஷித்து விசேஷதர்மத்தைக் கூடியவரைக்கும் ரக்ஷிக்கவேண்டும். அதற்குரிய சக்தியைப் பகவான் அருள்வாராக.

10

ஸாமான்ய தர்மங்கள்

[16—10—1932.]

எல்லாருக்கும் பொதுவான தர்மங்கள் இன்னவை என்பது மனுதர்மசாஸ்திரத்தில் பின்வருமாறு சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

अहिंसा सत्यमस्तेयं शौचम् इन्द्रियनिग्रहः । [மனுஸ்மிருதி.]

இந்த ஐந்தும் மிகவும் முக்கியமானவை. வேதத்தில் மாத்ரு பக்தி, பித்ருபக்தி, குருபக்தி, தெய்வபக்தி முதலியவைக ளும் ஸாமான்ய தர்மங்களாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

இந்த ஐந்தையும்பற்றி யோசிக்கலாம்.

1. அஹிம்ஸை.

அஹிம்ஸை என்பது எல்லோருக்கும் வேண்டியது. ஓர் எறும்பைக்கூட நாம் கொல்லக்கூடாது. யாருடைய சரீரத்துக்கும் ஒரு கஷ்டத்தை உண்டுபண்ணக்கூடாது. அதுதான் அஹிம்ஸை. இந்த அஹிம்ஸை யோகஸாதன மாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

யோகம் என்பது என்ன ? மனதை நிறுத்துதல்தான் யோகம்

योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः

என்று யோகசாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.

மனதில் ஆசை உண்டாகிறது. பல விஷயங்களை அது நினைக்கின்றது. அதனால் அநேகவிதமான விகாரங்கள் உண்டாகின்றன. நமக்கு மனதினால்தான் எல்லாவிதமான கஷ்டங்களும் உண்டாகின்றன

मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः ।

என்று சொல்லியிருக்கிறது. பந்தத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் காரணம் மனதுதான் என்பது தாத்பரியம். நாம் நமது மனம் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அப்படி இருக்கிறதில்லை. நாம் ஒரு வஸ்துவை நினையென்றால் அது வேறு எங்கேயாவது போய் நிற்கிறது. ஒன்றையாவது நினைக்காமல் இரு என்றால் அது முடியவே முடியாது. பேசாமல் இரு என்றால் வாய்பேசாமல் இருக்கும். கண்ணைப் பார்க்காதே என்றால் அது பார்க்காமல் இருக்கும். மனதை நினைக்காமல் இருவென்றால் அப்படி இருப்பதில்லை. மனது நம்முடைய ஸ்வாதீனத்தில் இல்லை. நமக்கு மனது வசப்படவில்லை. நமக்கு உண்மையில் மனது ஸ்வாதீனமாக இருந்தால் நம்முடைய இஷ்டப்படி அது நடக்கவேண்டும். நினைக்காதே என்றால் நினைக்காமல் இருக்கவேண்டும். ஆனால் நாம் எதை நினை என்கிறோமோ அதை விட்டுவிட்டு விபரீதமான ஒன்றைத்தான் அது நினைக்கிறது. பைத்தியம் பிடித்தவன் மௌனமாக இருப்பதில்லை; வாயினால் எதையாவது பேத்திக்கொண்டே இருக்கிறான். அவன் வாயை அடக்க முடிவதில்லை. அதுபோல நாம் மனதை அடக்கமுடியவில்லை. நாம் மனதினால் பைத்தியமாக இருக்கிறோம். நமக்குப் புத்தி ஸ்வாதீனம் இருந்தால் நாம் சொன்னபடி அது கேட்கவேண்டும், நினை என்றால் நினைக்கவேண்டும். நில்

என்றால் நிற்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அது நாம் சொன்னதைக் கேட்பது ஆகும். நமக்கு வலி உண்டானால் மனதுக்குத் தெரிகிறது. அப்பொழுது வலிக்கிறதென்று நினைக்காதே என்றால் அது கேட்கவேண்டும். அது புத்தி ஸ்வாதீனம். புத்தி ஸ்வாதீனமானால் கஷ்டமில்லையென்று நினைக்கமுடியும். புலி ஒன்று பயமுறுத்தினால் பயமுறுத்தாததுபோல் இரு என்றால் மனது இருக்கும். அழு என்றால் அழும். அழாதே என்றால் அழாது. அழுவதற்குக் காரணமில்லாதபொழுதுகூட இப்பொழுது நமது மனது அழுகிறது. அப்பொழுது அழுகிறதற்குக் காரணம் இருந்தாலும் அழாதே என்றால் அழாமல் இருக்கும். இவ்வாறு இருப்பது நிரோதம் எனப்படும். அப்பொழுது கோபிக்காதே என்றால் அவ்வாறு இருக்கும்.

இப்பொழுது நமக்கு வாய்கூட முழுவதும் கட்டுப்படுவதில்லை. எதையாவது கன்னா பின்னாவென்று பேசிவிட்டு, "இப்படிப் பேசிவிட்டோமே!" என்று பின்பு வருத்தப்படுகிறோம். பைத்தியத்துக்கும் நமக்கும் கொஞ்சந்தான் வித்தியாஸம் இருக்கிறது. பைத்தியம்கூட, "என்னமோ சொல்கிறேன்" என்று சில ஸமயங்களில் சொல்வதுண்டு. திடீரென்று பயம் அடைகிறோம். கோபம் கொள்கிறோம். இவற்றையெல்லாம் போக்குவதற்கு மனதை அடக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு மனது அடங்கி நிற்பதைத் தைலதாரை போன்றது என்பார்கள். அவிச்சின்னஸந்தானமாகப் பார்க்கவேண்டும். மனது ஸ்வாதீனப்பட்டுவிட்டால் அது ஈசுவரனைப் பார்ப்பதைவிட மேலானது. ஈசுவரனை பார்ப்பதால் ஆனந்தம் உண்டாகிறது. அந்த ஆனந்தத்தில்

இரு என்றால் மனது இருந்துவருகிறது. ஸ்வாமியாகவே இருந்துவிடு என்றால் இருந்துவிடும். இன்னும் எது சொன்னாலும் கேட்கும். அதுதான் யோகம்.

நமக்கு எதை நினைத்தால் ஸௌக்கியம் உண்டாகுமோ அதை நினைக்காமல் மற்றவற்றை நமது மனது இப்பொழுது நினைக்கிறது. என்ன பண்ணினால் இந்த மனது ஸ்வாதீனத்துக்கு வரும்? கொஞ்சம் கோபித்துக்கொள் என்றால் கோபித்துக்கொள்ளவேண்டும். கூடாது என்றால் சும்மா இருக்கவேண்டும். இதற்கு ஒருவழி தேடவேண்டும். அதையும் சாவதற்குள் தேடவேண்டும்.

तमेवं विद्वानमृत इह भवति । [புருஷஸூக்தம்.]

என்று வேதம் சொல்லுகிறது.

शक्नोतीहैव यः सोढुं प्राक् शरीरविमोक्षणात् ।
कामक्रोधोद्भवं वेगं स युक्तः स सुखी नरः ॥

[கீதை, V-23.]

காமக்குரோதங்கள் வருவதற்கு ஹேதுக்கள் இருக்கையில் அந்த வேகத்தை இந்த ஜன்மத்திலே அடக்கப் பிரயத்தினம் பண்ணவேண்டும். அப்படிச் செய்கிறவன்தான் யுக்தன். யுக்தன் என்றால் யோகத்தோடு கூடியவன் என்பது அர்த்தம். யோகங்களெல்லாம் ரிஷிகளுக்கு மாத்திரம் அல்ல. மருந்து யாருக்கு வேண்டும்? வியாதியுள்ளவனுக்கல்லவா வேண்டும்? மனோவியாதி நமக்கு இருக்கிறது. ஆகையால் நமக்குத்தான் இவை வேண்டும். மனது அடங்க வழி என்ன? இரண்டு ஸாதனங்கள் உள்ளன. பஹிரங்கஸாதனம், அந்தரங்கஸாதனம் என்று இரண்டு. அவற்றைப் பற்றித் தெரிந்தவர்களை நாம் கேட்கவேண்டும். மனதை அடக்கினவர்களைக் கேட்கவேண்டும். கிருஷ்ண பகவான்

எப்பொழுதும் மனது அடங்கினவர். நம்முடைய ஆசார் யாளும் மனது அடங்கினவர்கள். சிலபேர் பிறக்கும் பொழுதே சிவப்பாக இருக்கிறார்கள். சீமைக்குப் போய்ச் சட்டை முதலியவற்றை போட்டுக்கொண்டு சிலபேர் சிவப்பு ஆகிறார்கள். பிறக்கிறபொழுதே பறக்கிற பிராணிகள் இருக்கின்றன. அப்புறம் பறக்கிறவைகள் இருக்கின்றன. மீன்குட்டி பிறவியிலே நீந்துகிறது. நாம் கொஞ்சநாள் கழித்து நீந்துகிறோம். இப்படி, பிறவியிலேயே மனது கட்டுப்பட்டவர் ஈசுவரன். அவர் எப்பொழுதும் இருப் பவர். எப்பொழுதும் மனது நின்றுள்ளவர். நாம் எல்லோ ரும் பிரயத்தினம் பண்ணி மனதை நிறகச் செய்யவேண்டும். அப்படி மனதை ஸாதனங்கள் பண்ணி நிற்கச் செய்தவர்கள் வித்யாரண்யர், ஸதாசிவப்ரஹ்மேந்திரர்கள் முதலியவர்கள். இந்த இரண்டு பேரும் வழி சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

முன்பு இரண்டுவழி என்று சொன்னேன். அவற்றில் ஒன்று பஹிரங்கஸாதனம். //அதாவது—வெளியிலிருந்து உபகாரம் பண்ணுவது. தானம், தர்மம், ஸந்தியை, ஔபாஸ னம், யஜ்ஞம், வேதாத்யயனம், பரோபகாரம் என்பவை களைப்போன்றவைகள் பஹிரங்கஸாதனங்கள். இவைகளை சிரத்தையோடு நன்றாகப் பண்ணினால் மனது அந்தமாதிரி ஆகும். //

// அந்தரங்கஸாதனம் என்பது கிட்ட இருந்து உபகாரம் பண்ணுவது. மடத்தில் பூஜாகாரியங்கள் ஆகவேண்டும். வண்டிக்காரன், சமையற்காரன் முதலியவர்கள் வெளியி லிருந்து ஸாதனம் ஆகிறார்கள். தீபாராதனை போட்டுக் கொடுப்பவன், புஷ்பம் எடுத்துக்கொடுப்பவன் முதலியவர் கள் நெருங்கியவர்கள். அந்தரங்கஸாதனங்கள் என்பவை இவர்களைப்போல் நெருங்கியவை. அவை பல. அவை

களில் ஒன்று அஹிம்ஸை. மனது சொன்னபடி கேட்க அஹிம்ஸை ஒரு ஸாதனம். மனதினுல் ஆகாத காரியம் ஒன்றும் இல்லை. அது கட்டுப்படாததனுல் ஒன்றும் செய்ய யோக்கியதை இல்லாமல் இருக்கிறது. யானை கட்டுப் படாவிட்டால் நமக்கு ஒன்றும் பிரயோஜனம் இல்லை! உபத்திரவந்தான் உண்டு. கட்டுப்பட்டுவிட்டால் எவ் வளவோ காரியங்களை ஸாதித்துக்கொள்ளலாம். இந்த மனது எவ்வளவோ யானைபலம் உடையது. விச்வாமித்திரர், ஹநு மான் முதலியவர்கள் மனேஜயம் பண்ணினவர்கள். அதனுல் தான் அவர்களுக்கு அவ்வளவு சக்தி இருந்தது. அந்த மனது தான் நம்மிடமும் இருக்கிறது. அது சொன்னபடி கேட்கச்செய்தால் நாமும் எது வேண்டுமானுலும் பண்ண லாம். பிரபஞ்சம் முழுதும் ஒரு மனதால் ஸிருஷ்டிக்கப் பட்டது என்று வேதாந்தம் சொல்லுகிறது. எறும்பினுடைய சின்ன மனதுக்குக்கூடப் இந்தப் பிரபஞ்சம் போதாது.

மனது ஒரு பூதம் போன்றது. விக்ரமார்க்கன் கதை யில் சொல்லப்பட்ட வேதாளத்தைப்போன்றது. வேதாளம் கட்டுப்பட்ட பின்பு எவ்வளவு காரியங்களைச் செய்ததோ அதைப்போலவே மனதும் செய்யும். அந்த மனதை நமது ஸ்வாதீனப்படுத்துவதுதான் யோகமென்பது. அந்த யோகத்திற்கு அங்கம் அஹிம்ஸை. மனதை வசப்படுத் தியவர்கள், அஹிம்ஸையை அநுஸரித்தோம், மனது வசப் பட்டது என்று சொல்லுகிறுர்கள்.

ஆகவே, இந்த அஹிம்ஸையானது மனுதர்மசாஸ்தி ரத்தில் ஸாமான்ய தர்மங்களுள் ஒன்ருகச் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது; யோகசாஸ்திரத்தில் யோகத்திற்கு அங்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அஹிம்ஸையின் பெருமை நன் ருக விளங்குவதற்காக இவ்வளவு விரிவாகச் சொன்னேன்.

ஒரு முக்கியப் பிரயோஜனத்துக்காக ஒரு காரியம் செய்தால் வேறு சில பிரயோஜனங்களும் உண்டாகும். அவற்றிற்கு அவாந்தரப் பிரயோஜனம் என்று பெயர். மடத்திற்குப் பூஜைதரிசனம் செய்ய வந்தோம். பூஜை தரிசனத்தோடு பல சாஸ்திரிகளுடைய உபந்யாஸங்களைக் கேட்டோம். மேளம் கேட்டோம். இவை தாமாகவே நேர்பவை. நமது உத்தேச்யம் இவைகள் அல்ல. அநேகம் பேர்களைப் பார்க்கிறோம். பல வித்வான்களையும் பக்தர்களையும் பார்க்கிறோம். இவையெல்லாம் உத்தேசிக்காத பிரயோஜனம். பூஜைதரிசனம் முக்கிய பிரயோஜனம். மற்றவைகளெல்லாம் அவாந்தரப் பிரயோஜனங்கள்.

அஹிம்ஸைக்கும் சில அவாந்தரப் பிரயோஜனங்கள் உண்டு. அஹிம்ஸையின் முக்கிய உத்தேசம் சித்தம் அடங்குவது. அதுதான் முக்கியப் பிரயோஜனம். அதைத் தவிர அவாந்தரப் பிரயோஜனம் வேறு கிடைக்கிறது.

अहिंसा प्रतिष्ठायां तत्सन्निधौ वैरत्यागः

[பாதஞ்ஜலயோகஸூத்ரம் 4.]

என்று யோகஸூத்ரம் சொல்லுகிறது. அஹிம்ஸையைத் திரிகரணங்களாலும் ஸாதித்துவிட்டோமானல் நமக்கு எதிரில் யாவரும் சாந்தம் அடைவார்கள்.

ஒருவன் மற்றொருவனைக் கஷ்டப்படுத்த நினைக்கக் கூடாது. வாயாலும் ஒருவனுக்குக் கஷ்டத்தைத் தரும் பேச்சைப் பேசக்கூடாது. அப்படியே சரீரத்தாலும் யாவருக்கும் ஹிம்ஸையைச் செய்யக்கூடாது. ஸ்வபாவத்தில் ஒருவனுக்கும் பரஹிம்ஸைபண்ணத் தோற்ருது. ஆனல் பிறர் ஏதாவது குற்றம் செய்தால் கோபத்தினல் ஹிம்ஸை பண்ணத் தோற்றும். நம்முடைய குழந்தை கூரையில் நெருப்பு வைத்துவிட்டால் அப்பொழுது அதைக்

கோபித்துக் கொள்வோமா? உடனே நெருப்பை அணைப்போம். நாளைமுதல் அப்படி நேராமல் பார்த்துக் கொள்வோம். அதைப்போலவே துன்பம் பண்ணுகிறவனிடத்திலும் நடக்க வேண்டும். குழந்தையைப்போலவே அவனை பாவிக்கவேண்டும். அதுதான் அஹிம்ஸை. அந்த அஹிம்ஸையால் சித்தவிருத்தி அடங்குவது முக்கியப் பிரயோஜனம். அதைத் தவிர, அவனுக்கு எதிரில் கொலைபண்ணவேண்டும் என்று வரும் கோபம் உடையவர்கள் கூடச் சாந்தம் அடைவார்கள். அவன் இருக்கும் இடத்தில் குரூரமானவர்களுக்கும் மனதில் சாந்தம் உண்டாகும். அதுதான் அஹிம்ஸையின் அவாந்தரப் பிரயோஜனம். அது தானாக வரும்.

வர்ணாச்ரமதர்மங்களில், பிராம்மண வர்ணத்திற் பிறந்து ஸந்யாஸ ஆச்ரமத்தை உடையவர்கள் அஹிம்ஸையைப் பூர்ணமாக அநுஷ்டிக்கவேண்டும் ஸந்யாஸம் வாங்கிக் கொள்ளும்பொழுதே அவர்கள்

अहिंसन् सर्वभूतान्यन्यत्र तीर्थेभ्यः

[சாந்தோக்யோபநிஷத்]

என்று பிரதிஜ்ஞை செய்து கொள்கிறார்கள். ஸகல பிராணிகளுக்கும் என்னால் பயம் இல்லை என்பது அதன் தாத்பர்யம். கிரஹஸ்தன் ஸ்வதர்ம விஷயத்தைத்தவிர மற்றவற்றில் அஹிம்ஸையை அநுஷ்டிக்கவேண்டும். வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட கிரியைகளில் ஹிம்ஸை இருக்கலாம். ஆதலால் அந்தக் கிரியைகளைத் தவிர மற்றவற்றில் அவன் அஹிம்ஸாநுஷ்டானம் செய்யவேண்டும். கௌதம தர்மஸூத்ரத்திலும் சாந்தோக்யோபநிஷத் முடிவிலும் இந்த அஹிம்ஸையைப் பற்றிய விஷயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. வேத

விஹித கர்மாக்களில் தவிர மற்றவற்றில் கிரஹஸ்தன் அஹிம்ஸையைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். பூர்ணமாக அநுஷ்டானம் செய்யவேண்டியது ஸந்யாஸியின் கடமை. அவன் சமையல் பண்ணக்கூடாது; இலை பறிக்கக்கூடாது; அதைப் போன்ற வேறு காரியங்களையும் செய்யக்கூடாது.

2. ஸத்தியம்.

ஸத்தியத்திற்கு லக்ஷணம் (definition) ஒன்று உண்டு.

वाङ्मनसयोरैकरूप्यं सत्यम्

மனதும் வாக்கும் ஒரே விஷயத்தைச் செய்வதுதான் ஸத்தியம். மனதிலுள்ளதைச் சொல்லத்தான் பகவான் நமக்கு வாக்கைக் கொடுத்திருக்கிறார். வாக்கை அஸத்தியத்திற்கு உபயோகப்படுத்தினால் மாடாகப் பிறக்க வைப்பார். அஹிம்ஸையில் எப்படி கிரஹஸ்தனுக்கு ஒரு விலக்கு இருக்கிறதோ, அப்படி ஸத்தியத்திற்கும் ஒரு விலக்குண்டு. அஹிம்ஸையிலுள்ளது கிரஹஸ்தனுக்கு மட்டுந்தான். இது எல்லாருக்கும் உண்டு.

ஊரிலுள்ளவர்களின் தப்புக்களை எல்லாம் ஒருவன் எடுத்துச் சொல்லுகிறான். "அவன் அயோக்கியன். அவன் அங்கே நின்றான். இவன் இது செய்தான்" என்று அவன் சொல்லுகிறான். அவன் சொல்லுபவை யெல்லாம் நிஜமாக இருக்கலாம். அது வாக்கு மனதுகளின் ஐக்யமாக இருந்தாலும் ஸத்தியமாகாது.

सत्यं भूतहितं प्रियम्

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மனதிலுள்ளது வாக்கில் வரவேண்டுமென்பது பொது லக்ஷணம். எதற்காக

மனதிலுள்ளதை வாக்கினுற் சொல்லவேண்டும் என்பதை யோசிப்போம். இந்தக் காரியங்களெல்லாம் நன்மையை உண்டாக்கவே செய்யப்படுகின்றன. ஸத்தியமும் நல்லதை உண்டாக்கவேண்டும். நல்லதுண்டானுல் அது ஸத்தியம். கெடுதல் ஏற்பட்டால் அது ஸத்தியமாகாது. ஸத்தியமானது எல்லா ஜீவன்களுக்கும் க்ஷேமகரமாக இருக்கவேண்டும். காமத்தினுலும் குரோதத்தினுலும் ஸத்தியம் வரக்கூடாது. ஒருவனுடைய குற்றத்தை எடுத்துச் சொல்லி தூஷிக்க வேண்டும், அவனுடைய பெருமையைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற ஆசையோடு சொல்லப்படும் வார்த்தைகள் உண்மையானவைகளாக இருந்தாலும் ஸத்தியமல்ல. ஸத்தியத்தால் ஒருவனுக்குத் தாபம் உண்டாகக்கூடாது. கஷ்டம் உண்டாகக்கூடாது. நமக்காவது வேறு பிராணிக்காவது க்ஷேமத்தை உண்டாக்க வேண்டும். அப்படி உள்ள ஸத்திய வார்த்தைகளையும் சொல்லும்போது சாந்தமாகச் சொல்லவேண்டும். கேட்பவர்களுக்கு அவை ஹிதமாக இருக்க வேண்டும். இவை வாக்கினுல் சொல்லப்படும் ஸத்தியம்.

மனதினுலும் ஸத்தியத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டும். பொய் சொல்ல நினைக்கக்கூடாது.

ஸ்நானம் பண்ணுமல், ஸ்நானம் பண்ணினவனைப் போல நடித்தல் முதலிய காரியங்கள் உடம்பாற் செய்யப் படும் அஸத்தியம். திரிகரணங்களாலும் ஸத்தியமாக இருக்கவேண்டும். சித்தவிருத்தி நிரோதத்திற்கு அதுவும் ஒரு காரணம்.

ஸத்தியத்திற்கும் ஓர் அவாந்தரப் பிரயோஜனம் உண்டு. ஸத்தியத்தையே சொல்லிச் சொல்லிப் பழக்கம் பண்ணிவிட்டால் மனது ஸத்தியத்தையே நினைக்கும். வாக்கு ஸத்தியத்

த்தையே சொல்லும். அப்பொழுது சொல்லப்படுபவை எல்லாம் ஸத்தியமாகும். தவறி ஒன்று சொல்லப்பட்டாலும் அந்தச்சொல் ஸத்தியமாகவே ஆகிவிடும். உள்ளதையே சொல்லும் வாக்கின்படியே எல்லாம் இருக்கும். தவறிச் சொன்னாலும் அப்படியே நடந்துவிடும். வார்த்தை ஸித்தியாவது ஸத்தியத்தினால்தான். வாக்கிலிருந்து வந்தது உள்ளதாய்விடும் சக்திதான் ஸ்பாநுக்ரஹசக்தி. ஸத்தியம் பேசுபவர்கள் இன்றைக்கு பூர்ணிமை என்றால் சந்திரன் அப்படியே வந்து நிற்பான். நிக்ரஹாநுக்ரஹசக்தி உண்டாகும்.

பணத்தில் நமக்கு ஆசை இல்லை என்று தோன்றுகிறது. அதற்கு என்ன அடையாளம்? கனவிலும் பணம் வேண்டாம் என்ற நினைவு இருந்தால் அந்த ஆசை இல்லாதது ஸ்திரமென்று நம்பலாம். கனவில் பணத்தை ஒருவன் கொடுத்தால் 'கொண்டுவா' என்று சொன்னால் அது தப்பு. அதைப்போலக் கனவிற்கூட ஸத்தியத்தைக் கைவிடாத ஸ்திரபாவம் வேண்டும். அப்பொழுது ஸத்தியஸித்தி உண்டாகும். நாம் சொல்வதெல்லாம் நடக்கும்.

सत्यप्रतिष्ठायां क्रियाफलाश्रयत्वम् । [யோகஸூத்ரம்]

இந்த அவாந்தரப் பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்து ஸத்தியத்தை அநுஷ்டிக்கக்கூடாது.

வைராக்கியம் என்று ஒரு அந்தரங்கஸாதனம் இருக்கிறது. ஆசையில்லாமை என்பதுதான் அதன் அர்த்தம். அது மஹா பலமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதனுடைய அவாந்தரப் பலம் புதையலெல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரியும் சக்தி. நான் வைராக்கிய முடையவன்; எனக்குப் புதையல்

தெரியவில்லையே என்று ஒருவன் சொன்னால் அவனுடைய வைராக்கியம் எப்பேர்ப்பட்டதென்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. புதையலை எதிர்பார்த்தால் அவன் உண்மை வைராக்கியத்தை உடையவனாகமாட்டான்.

அதைப்போலவே ஸத்தியத்தினுடைய அவாந்தரப் பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்து அதை நாம் அநுஷ்டிக்கக் கூடாது.

3. அஸ்தேயம்.

அந்நியாய ஆசை நமக்கு இருக்கக்கூடாது. அஸ்தேயம் என்றால் திருடாமல் இருப்பது என்பது அர்த்தம். மற்றவன் ஸொத்தை ஏமாற்றிப் பெறக்கூடாது. அடித்துப் பிடுங்கக் கூடாது. எல்லாவற்றையும்விடக் கடிதத்தின் மூலமாகத் திருடுவது மிகவும் மோசமான காரியம்.

4. சௌசம்.

சரீர சுத்தி மனசுத்தியை உண்டாக்கும். சரீர சுத்தத்திற்கு ஏற்பட்ட காரியங்கள் தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பொழுது முப்பது அல்லது நாற்பது வருஷ காலமாக சௌசம் நமது தேசத்தில் தவறியிருக்கிறது. இன்ன இன்ன காலங்களில் இன்ன இன்ன பதார்த்தங்களைக் கொண்டு சரீரத்தைச் சுத்தி செய்துகொள்ளவேண்டும், இன்ன இன்ன பாத்திரங்களை இன்ன விதம் சுத்தம் செய்யவேண்டும் என்ற விஷயங்கள் சாஸ்திரங்களிற் காணப்படுகின்றன. சுத்தம் எல்லாவிதமான கர்மாக்களுக்கும் முதலில் அவசியம். அது தவறாமல் இருக்கவேண்டும். இப்பொழுது நாம் மறந்துபோனாலும் தெரிந்துகொண்டு அநுஷ்டானம் செய்யவேண்டும். இதைக்

கூட நாம் ஸரியாகச் செய்யாவிட்டால் மனதை எப்படி அடக்குவது ?

இதைக் காதில் கேட்டுவிட்டுப் போவதால் மட்டும் பிரயோஜனமில்லை. காரியத்திற் செய்யவேண்டும். நாம் க்ஷேமமாக இருக்கவேண்டுமானால் சுத்தமாக இருக்கவேண்டும். குழந்தைகள் முதற்கொண்டு விருத்தர்கள் வரையில் தங்கள் தங்களுக்கென்று ஒவ்வொரு செம்பு தனித் தனியே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதைக்கொண்டே சுத்திசெய்து கொள்ளவேண்டும். தீர்த்தபாத்திரம் தனித் தனியே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். மற்றவன் பாத்திரத்தில் தீர்த்தம் வாங்கிக் குடிக்கக்கூடாது. அந்த அந்தப் பாத் திரம் செய்யப்பட்ட லோஹத்திற்குத் தக்கபடி சொல்லப் பட்ட பதார்த்தங்களால் சுத்தி செய்யவேண்டும். வெள்ளிப் பாத்திரமென்றால் அதற்குச் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவால் அதைச் சுத்தி செய்யவேண்டும். தாமிரம் முதலியவைகளா னால் அதற்கு ஏற்றபடி சுத்தி செய்யவேண்டும். எங்கே சாப்பிடப்போனாலும் நம்முடைய தீர்த்தப் பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டும். மற்றவன் பாத்திரத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. இப்படி எல்லா ஜாதிகளும் செய்ய வேண்டும். தங்கள் தங்கள் ஜாதிக்கேற்ற காரியங்களைச் செய்வதில் சுத்தமாக யாவரும் இருக்கவேண்டும்.

5. இந்திரியநிக்ரஹம்.

நம்முடைய இந்திரியங்களை அவைகளின் போக்கிலே விட்டுவிடக்கூடாது. ஒவ்வோரிந்திரியத்திற்கும் இவ்வளவு தான் ஆஹாரம் கொடுக்கவேண்டும் என்று கணக்கு வைத் துக் கொள்ளவேண்டும். அநுபவம் அந்தக் கணக்குப்படி

றுக்கவேண்டும். மீறினால் அவற்றை அடக்கும் சக்தி
பண்டும்.

இந்த ஐந்தும் ஆஸ்திகமதத்தை அநுஷ்டிப்பவர்
றுக்கும் வைதிகமதத்தை உடையவர்களுக்கும் பிரதான
மங்கள் ஆகும். இவைகளை நாம் எல்லாரும் அநுஷ்டிக்க
பண்டும். இவைகள்தாம் முக்கியமான ஸாமான்ய
ர்மங்கள்.

11

"தேவானாம்பிரியன்"

[देवानां प्रियः]

[17—10—1932]

பழைய நாளில் காஷ்மீர ராஜ்யத்தில் இருந்த அரசர்களைப் பற்றிக் கல்ஹணர் என்பவர் ராஜதரங்கிணி என்ற ஒரு கிரந்தம் எழுதியிருக்கிறார். அதில் இன்ன இன்ன அரசன் இவ்வளவு இவ்வளவு வருஷங்கள் ராஜ்யபாரம் செய்தார் என்பதும் இன்னாருக்குப் பின் இன்னார் ராஜ்ய பாரம் செய்தாரென்பதும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியே பாகவதம், விஷ்ணு புராணம், மத்ஸ்ய புராணம், வாயு புராணம் முதலியவைகளில் அந்த அந்த யுகத்தில் உள்ள அரசர்களுடைய சரித்திரங்கள், வம்சாவளி முதலியவைகளும் பின்னால் வரப்போகிற அரசர்களைப் பற்றிய விஷயங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் இவ்வளவு இவ்வளவு காலம் இருந்தார்கள் என்பதும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தக் காலத்தில் இங்கிலீஷ்ப் பள்ளிக்கூடங்களில் சொல்லிக்கொடுக்கிற இந்தியதேச சரித்திரங்கள் இங்கிலீஷ்ப் பாஷையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப் புஸ்தகங்களில் முதலில் புத்தருடைய அவதாரம் சொல்லியிருக்கிறது. அவர் காலம் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்பு 477 வருஷம் 477 B. C.) என்று சொல்லுகிறார்கள். சந்திரகுப்தன் ராஜ்யத்தைப் பற்றியும் காலத்தைப் பற்றியும் சில ஸமாச்சாரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய தேச சரித்திரத்திற்குக் கிறிஸ்துவின் பிறப்பை ஆதியாகவைத்துக்

கணக்குப் பண்ணி எழுதியிருக்கிறார்கள். சந்திரகுப்தன் இருந்தது கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு இத்தனை வருஷங்களுக்குமுன் என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். அதை அவர்கள் எப்படிக் கண்டுபிடிக்கிறார்கள்? முன் பின் கணக்கை வைத்துக்கொண்டு இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று நிச்சயிக்கிறார்கள். முத்ராராக்ஷஸம் என்னும் ஸம்ஸ்கிருத நாடகத்தில் சந்திரகுப்தன், நவநந்தர்கள் என்பவர்கள் சொல்லப்படுகிறார்கள். சந்திரகுப்தன் காலத்தில் யவன தேசத்திலிருந்து ஒரு யாத்திரை செய்கிறவர் வந்தார். அவர் எழுதிவைத்த குறிப்பில் அந்தக் காலம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் சந்திரகுப்தன் காலம் தெரிகிறது. அவன் காலம் தெரிந்ததனால் நவநந்தர்களுடைய காலமும் அவர்களோடு ஸம்பந்தப்பட்டவர்களுடைய காலங்களும் தெரியவருகின்றன. இப்படிக் கணக்குப் பண்ணிச் சில உத்தேசங்களையும் கலந்து சரித்திரம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்தச் சரித்திரத்தை நாம் அப்படியே நம்புகிறோம். என்ன காரணத்தால் இந்தக் காலத்தைக் கண்டுபிடித்தார்கள் என்பதை நாம் அறிந்துகொள்வதில்லை. சரித்திர உபாத்தியாயருக்கு அந்தக் காரணங்கள் தெரியுமோ தெரியாதோ; அவருக்கும் முழுவதும் தெரியாது; புஸ்தகத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லிவிடுவார்.

அவர்கள் எழுதியவைகளைக் காரணம் கேட்காமல் நம்புகிறோம். அவர்களோ நம்முடைய கதைகளைத் தப்பு என்கிறார்கள். என்ன காரணத்தால் அப்படிச் சொல்லுகிறார்கள் என்பதையும் நாம் அறிந்துகொள்வதில்லை. நம்முடைய விஷ்ணு புராணத்தை மாற்றவேண்டும்; கல்ஹணர் எழுதியதை மாற்றவேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களோ ஏதோ ஒன்றை ஆதாரமாக வைத்துக்

கொண்டு அதற்குமேல் கணக்குப் பண்ணிக்கொண்டு வரு கிறார்கள். ஆதாரமே தப்பாகப் போய்விட்டால் அப்புறம் எல்லாம் தப்பாய்விடும். ஆகையால் நாம் நமது தேச சரித் திரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும்பொழுது கால நிர்ணயங் களின் காரணத்தையும் கேட்கவேண்டும்.

புராணமெல்லாம் பொய் என்று அவர்கள் சொல்லு கிறார்கள். நம்மவர்களிற் சிலர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிற வைகளில் இன்னது இன்னது தப்பு என்று எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். அவர்கள் சொல்லுவதை நாம் மனதில் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். காரணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

அவர்கள் எழுதிய சரித்திரத்தில் அசோகன் என்ற ஒரு அரசனைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்ஸ் கிருதம் படித்தவர்களுக்கு அவனைத் தெரியாது. அவர் களுக்குப் புத்தரைத் தெரியும். தசாவதாரங்களுக்குள் புத்தாவதாரத்தையும் ஒன்றாகச் சொல்லும் ஒரு ஸம்பிர தாயத்தால் அவரைத் தெரியும். முத்ராராக்ஷஸத்தால் சந்திர குப்தனைப்பற்றித் தெரியும். அசோகனைப்பற்றித் தெரி யாது.

சரித்திரக்காரர்கள் அசோகனை எப்படித் தெரிந்து கொண்டார்கள்? அசோகன் காலத்துச் சிலாசாஸனங்கள் சில அச்சில் வெளியாகி இருக்கின்றன. பழைய காலத்தில் அசோகன் அங்கங்கே ஸ்தம்பங்கள் நட்டுவைத்திருக்கிறான். அந்த ஸ்தம்பங்கள் சில அகப்பட்டன. அவைகளில் ஏதோ எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அது எழுதப்பட்ட பாஷை பிரா கிருதம் என்பதாகும். நாம் பேசும் தமிழ் வேறு; எழுதும் தமிழ் வேறு; அதைப்போல ஸம்ஸ்கிருதத்தின் அபப்ரம்ஶம்

பிராகிருதம். அந்தப் பிராகிருதத்தில் மகத தேசத்தில் வழங்கியது மாகத பிராகிருதம். அது மாகதி என்று சொல்லப் படும். அந்த மாகதியின் அபப்ரம்சம் பாலி. இப்பொழுது ஸிங்கள (Ceylon) தேசத்தில் பாலி பாஷை இருந்துவருகிறது. மாகதியில் அசோகனுடைய சாஸனங்கள் எழுதப் பட்டிருக்கின்றன.

அசோகன் பௌத்தனென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அவன் வைதிகதர்மங்களை மாற்றினவனாகத் தெரியவில்லை. அந்தக் காலத்தில் யாவரும் வர்ணாச்சிரம தர்மங்களைத் தவறாமல் அநுஷ்டித்து வந்தார்கள். பௌத்த பிக்ஷுக்கள்மாத்திரம் சில வித்தியாஸம் உடையவர்களாக இருந்தார்கள். கிரஹஸ்தர்கள் வேதபாஹ்யர்களாக இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பௌத்தர்கள் செய்த கிரந்தங்களில் வேதமார்க்க தெய்வ ஸ்தோத்திரங்கள் இருக்கின்றன. பௌத்தர் ஒருவரே தாம் எழுதிய ஒரு புஸ்தகத்தில் ஸரஸ்வதி ஸ்தோத்திரமும் வேறொன்றில் புத்த ஸ்தோத்திரமும் மற்றொன்றில் சிவ ஸ்தோத்திரமும் சொல்லியிருக்கிறார். பௌத்தமதஸம்பிரதாயத்திலும் வர்ண தர்மங்களை அநுஷ்டித்தார்கள். ஸ்ரீஹர்ஷன் பில்ஹணன் முதலியவர்களுடைய கிரந்தங்களைப் பார்த்தால் அப்படித்தான் தெரியவருகிறது.

அசோகனுடைய சாஸனங்களில் அவனுடைய பெயர் அசோகனென்று சொல்லப்படவில்லை. "தேவானும் பியஸ்ஸ" என்று அவனுடைய பேர் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. 'தேவானும்ப்ரியஸ்ய' என்பதுதான் அப்படி மாறிவந்தது. சில வெள்ளைக்காரர்கள் நம்முடைய சாஸ்திரங்களை வாசித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதற்குத் தேவர்களுக்குப் பிரியமானவன் என்று அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். பாணினீயம் என்ற ஒரு வியாகரண சாஸ்திரம் இருக்கிறது. அதில்

தேவானும்ப்ரியன் என்பதற்கு அசடு அல்லது மூர்க்கன் என்று அர்த்தம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பெரிய அரசனை அசடு என்று யாராவது எழுதுவார்களா ?

சாஸனத்தையும் பாணினீயத்தையும் பார்த்த சில வெள்ளைக்காரர்கள் ஓர் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். "தேவானும்ப்ரிய:" என்பது முதலில் நல்ல அர்த்தத்தில் தான் உபயோகப்பட்டுவந்தது ; வைதிகர்கள் தங்களிலும் வேறான பௌத்தர்களைத் தூஷிப்பதற்காக அதற்குக் கெட்ட அர்த்தத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டார்கள்" என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் கெட்ட அர்த்தத்தைப் பாணினி எழுதினாராம். அசோகன் சில காலத்திற்கு முன் இருந்தவன். பாணினி அவனுக்கு எவ்வளவோ காலத்துக்கு முந்தி இருந்தவர். இதைப் பார்த்து அவர் வியாகரணத்திற் சொன்னாரென்பது அஸம்பாவிதம். அப்படியானால் இந்த 'தேவானும்ப்ரிய:' என்னும் வார்த்தைக்கு என்னதான் அர்த்தம் என்பதைப் பார்க்கலாம்.

ஸ்ரீமத் சங்கராசார்யாள் தாம் செய்த பிரஹ்ம ஸூத்திரபாஷ்யத்தில் ஓரிடத்தில் இந்தப் பெயரை உபயோகப் படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

इदं तावद्देवानांप्रियः प्रष्टव्यः ।

என்ற இடத்தில் 'தேவானும்ப்ரிய:' என்பது வந்திருக்கிறது. பாஷ்யத்தில் ஓரிடத்தில் ஜீவனைப் பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. அங்கே உள்ளவற்றை அநுஸரித்து 'பரமாத்மா மாதிரி ஜீவன் ஆகமாட்டான்' என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். கேட்டுக்கொண்டு வந்தவன் "அப்படியானால் ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வேறு வேறா ?" என்று ஓர் ஆக்ஷேபணை செய்கிறான். அதற்குப் பதில் சொல்ல ஆரம்பிக்கையில் முதலில், 'நீ என்ன நிரம்ப அசடா

யிருக்கிறாயே !' என்று சொல்லுகிறார். அங்கே "தேவா னும்ப்ரிய:" என்று சொல்லுகிறார். அவருடைய அபிப் பிராயம் என்ன ? ஜீவாத்மா வேறு பரமாத்மா வேறு என்று நினைத்தவனைப் பார்த்து அவ்வாறு சொல்லுகிறார். ஆகவே பாஷ்யத்தில் ஜீவாத்ம பரமாத்ம பேதம் நினைப்பவனுக்கு அந்தப் பேர் சொல்லப்படுகிறது. பாணினீயத்தில் மூர்க்க னென்று எழுதியிருக்கிறது. சிலாசாஸனத் தூண்களில் அந்தப் பேர் இருக்கிறது. அந்த மூன்றுக்கும் என்ன ஸம் பந்தம் ?

வேதத்தை ஆக்ஷேபித்துப் பௌத்தர்கள் வாதம் செய் வதுண்டு. அதனால் அவர்களுடைய மதம் அவைதிக மத மாகும். அவர்கள் ஆத்ம பரமாத்ம பேதம் சொல்பவர்கள். அதனால் அந்தப் பேர் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக் கிறதாக நினைக்கலாம். "தேவானும்ப்ரிய:" என்று ஏன் அவர் களை அழைக்கிறார்கள் ? ஆத்ம பரமாத்ம பேதம் கற்பிப் பவனை ஏன் அப்படி அழைக்கவேண்டும் ?

பாஷ்யத்தில் உள்ளதற்கும் வியாகரணத்தில் உள்ள தற்கும் மூலம் ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் இருக்கிறது. அது வேதம். அந்த உபநிஷத்தில்தான் ஜநகமஹாராஜா வைப் பற்றியும் யாஜ்ஞவல்க்யர், கார்க்கி, மைத்ரேயி என்ப வர்களைப்பற்றியும் சொல்லப்படுகிறது.

அதில் ஒரு வாக்கியம் இருக்கிறது.

'तस्मात् एषां तन्न प्रियं यदेतन्मनुष्या विदुः'

அதனுடைய விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன். அவர்களுக்கு இது பிரியமில்லை. எது பிரியமில்லை ? மனிதர்களாகப் பிறந்தவர்கள் அறிந்துகொள்வது அவர்களுக்குப் பிரிய மில்லை. அதாவது ஞானம் வந்துவிடுவது பிரியமில்லை.

அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. யாருக்குப் பிரியமில்லை? ஏன் பிரியமில்லை?

நம்முடைய வீட்டு வேலைக்காரன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவனுக்கு ஸ்வல்ப சம்பளம் கொடுத்து வருகிறோம். வேறு வேலைக்காரன் வந்தால் அதிகச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். நமது வேலைக்காரன் மேலே பரீக்ஷைகளில் தேறி விருத்தியாக எண்ணுகிறான். பரீக்ஷைக்குப் போகிறான். நாம் அவன் பரீக்ஷையில் தேறவேண்டுமென்று நினைப்போமா? மாட்டோம். தேறக் கூடாதென்றுதான் நினைப்போம். தேறிவிட்டால் அவனுக்குக் கௌரவம் வந்துவிடும், வேறு வேலைக்கு அவன் போய்விடுவான். அவன் போய்விட்டால் அவனைப்போல் ஸ்வல்ப சம்பளத்தில் ஒரு வேலைக்காரனும் கிடைக்கமாட்டான். இதைப் போலத்தான் இங்கேயும் இருக்கிறது.

உபநிஷத் என்ன சொல்லுகிறது பார்ப்போம்.

'एवं स देवानाम्'

தேவதைகளுக்குப் பிரியமில்லை. ஆகையால் தேவர்களுக்குப் பிரியமானவன் அறியாதவன். அதனால்தான் மூர்க்கன் என்று வியாகரணத்தில் எழுதியிருக்கிறது. வேதத்தில் இப்படி மூலம் இருக்கிறது. இது வியாகரணத்தில் மூர்க்கன் என்று சொல்லப்படுகிறது. எப்படி இந்தப் பேர் தூணிலுள்ள சாஸனங்களில் வந்தது?

ஜோஸ்யம், மந்த்ரம், ஆகமம், வைத்தியம் முதலிய சாஸ்திரங்கள் எழுதிய பழைய ஏட்டில் பாஷை அபத்தம் அதிகமாக இருக்கும். சைவம், சாக்தம், வைஷ்ணவம், பௌத்தம், ஆர்ஹதம் என்று ஆகமங்கள் ஐந்து விதம்.

இவற்றில் பாஷை அபத்தம் இருக்கும். வியாகரணப்படி அவை இருப்பதில்லை.

அந்தக் காலத்தில் சில்பிகள் இந்தப் பேரை யாராவது சொல்லக் கேட்டிருப்பார்கள். இது நல்ல அர்த்தமாக இருக்கிறதே என்று எழுதியிருக்கலாம். ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வேறு என்று கருதுவதனால் இந்தப் பேர் பௌத்த அரசனுக்கு வந்தது. இவ்வளவு விஷயங்களையும் ஸம்பந்தப்படுத்திப் பார்த்தால்தான் உண்மை வெளியாகிறது. இவற்றை முறைப்படி தெரிந்துகொள்ளாத தேசாந்தரஸ்தர்களெல்லாம் இது தப்பு, அது தப்பு என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். அவர்கள் நம்முடைய விஷயங்கள் தெரியாதவர்கள்.

தேவதைகளுக்கு ஏன் பிரியமில்லை ? அறிவையுடையவனை ஏன் அவர்கள் விரும்புவதில்லை. அறிவு என்றால் என்ன ? எந்த அறிவு அவர்களுக்குப் பிரியமில்லை? எப்படி இருந்தால் பிரியம் ?

அந்த உபநிஷத்தில் என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

अथ योऽन्यां देवतामुपास्तेऽन्योऽसावन्योऽहमस्मीति । न स वेद यथा पशुः, एवं स देवानाम् । [ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்]

யார் பசு ?

பரமசிவனுக்குப் பசுபதீசுவரர் என்பது ஒரு பெயர்.

वयं तु पशवोऽस्माकं त्वमेव पतिरीश्वरः ।

என்று ஓரிடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "நாங்களெல்லாம் பசுக்கள் ; நீதான் பதி" என்பது அதன் அர்த்தம். நாமெல்லாம் பசுவா ? நம்மைக் கட்டிப்போடுகிறாரா ? ஆம்,

நாம் ஸ்வதந்திரமான மனிதர்களாக இருந்தால் பசுவாக மாட்டோம். நாம் ஜயிலில் இருக்கிறோம். ஜயிலில் போடப் பட்டவர்கள் இஷ்டப்படி நடக்க முடியாது. அவர்கள் இஷ்டப்படி நடக்கக் கூடாதென்பதற்காகத்தான் ஜயிலில் போடுகிறார்கள். ஒருவன் திருடினுனென்று சிக்ஷிக் கிறார்கள். ஒருவனை அடித்தானென்று அடிக்கிறார்கள். அவன் அடித்தது நியாயமல்லாவிட்டால் அவனை அடிப் பதுமட்டும் நியாயமாகுமா? அவன் அடிப்பது ஒன்று; அதற்காக அவனை அடிப்பது ஒன்று. ஆக ஓர் அடியை இரண்டு அடி ஆக்கலாமா? அவனை எதற்காக அடிக்கிறார்கள். அவன் ஒருவனை அடித்ததற்காக அல்ல. மேலும் ஒருவனை யும் அடிக்கக்கூடாது என்பதற்காக. அந்தப் பிராணியை ஸ்வயேச்சையாகவிடக்கூடாது. நல்ல எண்ணமுடையவர் கள் இச்சைப்படி இருக்கிறார்கள். குழந்தையை நாம் கட் டிப்போடுகிறோம். அதனுடைய இச்சைப்படி விட்டுவிட் டால் உபத்திரவம் உண்டாகிறது. அது உபத்திரவம் பண் ணுமல் இருக்கும் பருவத்தை அடைந்துவிட்டால் கட்டிப் போடுவதில்லை. மாட்டை இஷ்டப்படி விட்டுவிட்டால் வயலில் போய் மேயும், கிணற்றில் விழுந்துவிடும். அதனுல் தான் நாம் அதைக் கட்டிப்போடுகிறோம்.

நாம் பசுவைப்போல் இருக்கிறோம். நம்முடைய இஷ் டப்படி நம்மை விட்டுவிட்டால், நமக்கு வியாதி வரக்கூடாது, உபத்திரவம் இருக்கக்கூடாது, வேறு ஒருவனுக்குச் சொத்து இருக்கக்கூடாது, மற்றொருவன் ஸுகப்படக்கூடாது என் போம். ஊருக்கே அனர்த்தம். ஆகையால்தான் நம்மை ஒரு வன் கட்டிப்போட்டிருக்கிறுன். கட்டினதால் நமக்குத்தான் க்ஷேமம். மாட்டைக் கட்டாவிட்டால் பிறருடைய வயல் களில் மேய்ந்து பட்டியில் அடைபட்டுக் கஷ்டப்படும். அத

னுடைய க்ஷேமத்துக்காகத்தான் அதைக் கட்டிப்போடுகிறோம். நம்முடைய க்ஷேமத்துக்காகவும் நாமே நமக்கு அதிக உபத்திரவத்தை உண்டாக்கிக் கொள்ளாமலிருப்பதற்காகவும் பகவான் நம்மைக் கட்டிப்போட்டிருக்கிறார்.

"எப்பொழுது அவிழ்த்து விடுவீர்" என்று அவரைக் கேட்டால், "ஒருவருக்கும் ஒன்றும் பண்ணாமல் இருந்தால் அவிழ்த்துவிடுவேன்" என்று அவர் சொல்லுகிறார்.

மனிதனைக் கட்டிப்போடாவிட்டால் அவனுடைய ஆசைக்கு அளவிருக்காது. மேலும் மேலும் துன்பத்தைச் சுமத்திக்கொள்வான். இன்னும் ஒரு மார்ஸும் (Mars) ஜுபிடரும் (Jupiter) இருக்கின்றனவா என்று தேடுவான். அவனுடைய ஆசைக்கு இந்த ஸ்ருஷ்டி எல்லாவற்றையும் ஆஹுதி பண்ணினாலும் போதாது. ஒருவனுடைய ஆசைக்கே இவ்வளவு லோகங்களும் வேண்டும். அப்பொழுது பலபேருக்கும் இதைப்போலப் பல ஸ்ருஷ்டி பண்ணிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். இது முடியாது. ஆகையினால்தான் கர்மபந்தத்தால் கட்டிப்போட்டார்.

பிறருக்கு நாம் ஏன் துன்பம் செய்கிறோம்? நமக்கு ஒரு வஸ்து வேண்டுமென்றால் அதற்காக மற்றவர்களுக்கு உபத்திரவம் செய்கிறோம். வேண்டும் என்று நமக்குத் தோன்றாமற்போனால் நம்மால் மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் இல்லை. ஆகையால் ஆசையினாலேதான் மற்றவர்களுக்கு துன்பத்தை உண்டாக்குகிறோம். எப்பொழுது நாம் ஆசையை விட்டோமோ அப்பொழுது அவிழ்த்து விடப்படுவோம். குழந்தையை எந்த விஷமத்துக்காகக் கட்டிப்போடுகிறோமோ அந்த விஷமம் அதனிடம் இல்லாமற்போனால் அவிழ்த்து விட்டுவிடுகிறோம். நம்மிடத்தில் உள்ள ஆசையென்னும்

விஷமம் போய்விட்டால் ஈசுவரனும் நம்மை அவிழ்த்து விட்டு விடுவார். ஆகையால் ஆசையென்னும் விஷமம் போகவேண்டும்.

நாமெல்லாம் பசுபதியின் குழந்தைகள். விஷமம் செய்யும் ஸ்வபாவம் உடையவர்கள். நம்மை அவர் கட்டியிருக்கிறார்.

चिरं जीवन्नेव क्षपितपशुपाशव्यतिकरः
परानन्दाभिख्यं रसयति रसं त्वद्भजनवान् ॥

[ஸௌந்தர்யலஹரீ, 19]

என்பது ஸௌந்தர்யலஹரி.

அந்தக் கட்டிற்குப் பாசம் என்று பெயர். பசு, பதி, பாசம் என்ற மூன்றையும் ஜீவன், பரமாத்மா, மாயை என்று அத்வைதமதம் சொல்லும். பசு, பதி, பாசம் என்று சைவ சாஸ்திரங்களும் சாக்தசாஸ்திரங்களும் சொல்லும்.

எப்பேர்ப்பட்ட நாம் பசு? யார் பசு இல்லை? பசுபதி பசு இல்லை. பதி பசுவைக் கட்டுவான். நாம் எப்பொழுது பசுவாய் இல்லாமல் ஆவோம். நாமே பதியாக ஆய்விட்டால் நாம் பசுவில்லை. அப்பொழுது கட்டு அவிழ்த்துவிடப்படும். வேறு ஒரு தேவதையை ஒருவன் உபாஸித்தால் அவன் அறிந்தவனல்ல; பசுப்போல் உள்ளவன் என்று சுருதி சொல்லுகிறது. பசு எப்படி அறியாததோ அதுபோல அவனும் அறியாதவன். வீரமாக உபாஸனை பண்ணுகிற வீரசைவர்கள், வைஷ்ணவர்கள் முதலியவர்கள் இதற்கு, 'தன்னுடைய உபாஸனுதெய்வத்தைத் தவிரத் தேவதாந்தர உபாஸனை செய்பவன் அறியாதவன்' என்று அர்த்தம் சொல்லுவார்கள். அது தவறு. இந்த வாக்கியத்துக்கு அப்படி அர்த்தம் பண்ணக்கூடாது.

'देवताम् अन्याम् उपास्ते'

தேவதையை யார் வேருக உபாஸிக்கிருனே என்று அர்த்தம் பண்ணவேண்டும். தெய்வம் வேறு நான் வேறு என்று எவன் உபாஸிக்கிருனே அவன் பசு. அந்தத் தெய்வமே நான் என்று அறிந்தவன் பசு இல்லை. உபாஸகன் யார்? ஜீவாத்மா. பசு தேவதைகளுக்குப் பிரியமானவன். அதனால் ஈசுவரன் வேறு ஆத்மா வேறு என்று நினைக்கும் அறியாதவனைத் 'தேவானும்ப்ரிய:' என்று சொன்னூர்கள்.

வாஸ்தவத்தில் வேருக இல்லாமல், வேறு என்று நினைத்தால் அவன் அறிந்தவன் இல்லை அல்லவா? ஒரு விளக்குக்கு ஐந்து முகம் இருக்கின்றன. ஆறு என்று நினைப்பவன் அறிந்தவன் இல்லை. நான் வேறு தெய்வம் வேறு என்று நினைப்பவனும் அப்படியே அறிந்தவன் இல்லை.

பரமாத்மா நான் என்று நினைப்பவன் குடும்பத்தில் வேலை செய்யமாட்டான். அவனுக்கு உடம்புக்கு ஏதோ வந்துவிட்டதே என்று இந்தக் காலத்தில் நினைப்பார்கள். முன் நாளில் எல்லோரும் தேவதைகளுக்கு வேண்டிய கர்மாக்களைச் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். ஞானம் வந்து விட்டால் அவைகளை நிறுத்திவிடுவார்கள். இந்தக் காலத்தில் ஒன்றுமே இல்லை. எப்பொழுதுமே நிறுத்தி இருக்கிருர்கள்.

ஒருவன் ஞானியாகிவிட்டால் அவன் தேவர்களுக்கு உரிய காரியங்களை நிறுத்திவிடுவான். இவன் ஞானியாய் விட்டால் நமக்கு ஒன்றும் கிடைக்காதே என்று தேவதைகள் பிரதிபந்தங்கள் செய்வார்கள்.

ஞானியாகும் வரையில் தேவதைகளுக்குரிய கர்மாக்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிருன். அதற்காக அவர்கள்

மனிதனுக்கு நல்லது பண்ணுகிறார்கள். மழை பெய்யச் செய்கிறார்கள். அதற்காக ஹவிர்ப்பாகம் கொடுக்கவேண்டும். நமக்கு இந்த உலகத்தில் ஒருவர் ஓர் உபகாரம் செய்தால் பிரதி உபகாரம் செய்யவேண்டுமல்லவா? அதைப் போல் மழைக்கும் செய்யவேண்டும். அதற்காகத்தான் யக்ஞம் செய்கிறோம். யாராவது ஒரு பிராம்மணர் தேவதைகளுக்கு ஹவிர்ப்பாகம் கொடுக்கிறார். அவர் எல்லாருக்கும் பிரதிநிதியாக இருந்து கொடுக்கிறார். யாராவது ஒருவர் வரி கொடுப்பதைப்போல அவர் கொடுக்கிறார்.

ஆகவே ஞானியாகும் வரைக்கும் மனிதன் தேவதைகளுக்குப் பிரியமான கர்மாக்களைச் செய்கிறான். அவர்களுக்குப் பிரியமானவனாக இருக்கிறான். மாடு கறந்து பால் பெற்றுக்கொள்வதுபோலத் தேவர்கள் அவன் மூலம் லாபத்தை அடைகிறார்கள். மேலே சொன்ன சுருதியில் பசு என்பதற்கு இரண்டு அர்த்தமும் பொருந்தும். முதலில் ஜீவனென்றும் பின்பு பசுமாடென்றும் அர்த்தம் சொல்லவேண்டும்.

नालीकासनमीश्वरः शिखरिणां तत्कन्धरोत्थायिनो
गन्धर्वाः पुनरेतदध्वपथिकौ चक्रे च तद्धारकः ।
पत्री तत्प्रभुवैरिणां परिवृढो जीवा च यस्याभव-
ज्जीवान्ते वसतां रिपुक्षयविधौ देवाय तस्मै ममः ॥

[ந்யாயரக்ஷாமணியில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது]

என்று ஒரு சுலோகம் இருக்கிறது. இதில் நாலீகாஸனம் முதலிய பதங்கள் சிலேடையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. முதலில் நாலீகாஸனம் என்பதற்கு தனுஸ் என்று

அர்த்தம் செய்யவேண்டும். மறுபடி "தத்" என்றதனல் அதற்குக் கமலாஸனனென்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். அப்படியே கந்தர்வன் என்பதற்கு முதலில் குதிரையென்றும் பின்பு கந்தர்வனென்றும் அர்த்தம் சொல்லவேண்டும். இவைகளைப்போல இங்கே இந்த வாக்கியத்தில் ஏவம் என்றதனல் பசுவையே சொன்னதாகச் சொல்லவேண்டும்.

மாடு கறப்பது இல்லையானல் அந்த மாட்டால் மனிதனுக்கு என்ன பிரயோஜனம்? அதுபோல மனிதன் பசுவைப்போல் இருக்கிறவரையிலும் தேவதைகள் அவன்மேல் பிரியமாக இருப்பார்கள். பசுவாயில்லாமற் போனல் வெறுப்பார்கள்; உபத்திரவப் படுத்துவார்கள். நான் அவனை உபாஸிக்கிறேன் என்கிற வரையிலும் அவன் அறியாதவனுக இருக்கிறன். தேவதைகளுக்குப் பசுவாக இருக்கின்றன். அவன் வேறல்ல நாம் வேறல்ல என்று எண்ணுவதே அறிவு.

न स वेद ।

என்றுதான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவன் அறிவதில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறது. அவன் உபாஸகன் அல்ல என்று சொல்லவில்லை. வேதனம் வேறு, உபாஸனம் வேறு. அவன் உபாஸிக்கிறவன்தான். அதில் ஆக்ஷேபணை இல்லை.

இந்தக் காலத்தில் நாம் பசுக்களாக இருக்கிறோம். ஆனல் தேவதைகளுக்குப் பிரியமாக இருக்கவில்லை. கர்மாக்களைச் செய்வதில்லை. நரகத்தில் இருப்பவர்களுக்குத்தான் பிரியமாக இருக்கிறோம். அதிலிருந்து மாறி முதலில் தேவதைகளுக்குப் பிரியமானவர்களாக ஆகவேண்டும். அப்

புறம் அவர்களுக்குப் பிரியம் உண்டாக்காதவர்களாக ஆக வேண்டும்; அதாவது ஞானத்தையடையவேண்டும்.

இவற்றையெல்லாம் அறியாதவர்கள் சொல்லுவதை நன்றாகப் பரிசோதிக்கவேண்டும். அது தப்பு, இது தப்பு என்று சொன்னால் அப்படியே நம்பிவிடக்கூடாது. ஆரம்பத்திலேயே ஆஸ்திக புத்தி வேண்டும். பால்யத்திலேயே திருத்தம் இருக்கவேண்டும். பால்யத்திலேயே அப்பதார்த்தங்களை ஆலோசித்துத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். குழந்தைகளுக்கு ஆஸ்திக தர்மத்தைப் புகட்டவேண்டும். தத்துவம் ஏதாயிருந்தாலும் கிரஹிக்கவேண்டும். தப்பு என்று சோதித்துத் தெரிந்த பின்பு ஒத்துக்கொள்ளவேண்டுமே யல்லாமல் ஒருவன் தப்பு என்றால் ஆலோசிக்காமல் ஒத்துக்கொள்ளக் கூடாது. ஸ்வபாவத்தில் தப்பில்லாததைத் தப்பு என்பதும் கூடாது.

நமக்கு அறிவு வேண்டும். பசுவாக இருக்கக்கூடாது. பசுவாக இல்லாமல் பதியாக ஆனால் பசுபதி அவிழ்த்து விட்டுவிடுவார். அவர் அவிழ்த்துவிடத்தான் இருக்கிறார். இத்தனை பசுக்களைக் கட்டிப்போட்டுக் கொண்டிருப்பது அவருக்குக் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும். நம்மை அவிழ்த்து விடாமல் இருக்கவேண்டும் என்று தேவதைகள்தாம் கவலைப் படுகிறார்கள். நாம் நன்றாக இருந்தால் பசுபதி அவிழ்த்து விட்டுவிடுவார். எப்பொழுது நன்றாக இருக்கலாம்? நாம் அவரானால் நன்றாக இருக்கலாம். ஆகையால் நாம் வேறு இல்லை என்று அத்வைத பாவனை பண்ணவேண்டும். அவரையே தியானித்து அவர் சொன்னபடியே கேட்கவேண்டும். அவர் என்ன சொல்லுகிறார், "நானாக ஆகி இரு; அவிழ்த்து விட்டுவிடுகிறேன்" என்று சொல்லுகிறார்.

அவருடைய ஆஜ்ஞைகள்தான் சாஸ்திரங்கள். அவைகள் அப்படித்தான் சொல்லுகின்றன.

நாம் கர்மயோகம், பக்தியோகம் முதலியவைகளைச் செய்து வந்தால் ஞானத்தை அடையலாம்.

ஆறு அங்கங்களை அறிந்த
வந்தப் பிராம்மணர்கள்
ன்று தெரியவருகின்
று சொல்லும்

12

ஷடங்கங்கள்

[18—10—1932]

வேதபுருஷனுக்குப் பல அங்கங்கள் இருக்கின்றன. வாய், மூக்கு, கண், காது, கை, பாதம் என்ற ஆறு அங்கங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றை ஷடங்கம் என்று சொல்லுவார்கள். சடங்கு என்று சொல்லுவது அந்த வார்த்தையிலிருந்து மருவி வந்ததுதான்.

பழைய காலத்தில் தர்மசாஸனங்களெல்லாம் கோயிற் சுவர்களில் கல்லில் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. தர்மங்களைப் பதிவு செய்யும் ஸப் ரிஜிஸ்தர் ஆபீஸ் பழைய நாளில் கோயில்தான். திருவாங்கூரில் ராஜ்யாதிகாரிகளுள் திருமந்திர ஓலை என்பவன் ஓர் உத்தியோகஸ்தன். இந்தக் காலத்தில் பிரைவேட் ஸெக்ரிடரி (Private Secretary) என்று சொல்லுவார்கள். அவன் அரசன் எது சொன்னாலும் அதை எழுதிக்கொள்ளவேண்டும். பின்பு அதை யார் யாருக்கு அனுப்பவேண்டுமோ அவரவர்களுக்கு அனுப்பவேண்டும். அந்தக் காலத்தில் யார் எந்தத் தர்மம் பண்ணினாலும் அதை மஹாராஜாவுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். அவன் அதை ஒத்துக்கொண்டு ஆஜ்ஞைபண்ணுவான். அந்த ஆஜ்ஞையைத் திருமந்திர ஓலைக்காரன் எழுதி அனுப்புவான். அப்படி எழுதிக் கடைசியில், 'கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக்கொள்ளுவதாகவும்' என்று எழுதுவான். அந்த ஆஜ்ஞை எந்த ஊரில் தர்மம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த

அவருடைய ஆஜ்ஞைகள் ரப்பப்படும். அவர்கள் அதைக் அப்படித்தான் சொல்லுஞ் செய்வார்கள்.

நாம் கர்மயோ லும் பிராம்மண ஸபை ஒன்று இருந் செய்து வந்தார் வேதமும் மந்திரப் பிராம்மணமும் தெரிந்தவன் கத்தினனாகலாம். அங்கத்தினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறைகள் உண்டு. இன்னார் இன்னார்தாம் அந்த ஸபைக்கு அங்கத்தினனாகலாமென்ற விதி உண்டு. இன்ன இன்ன குற்றம் செய்தவர்களும் அவர்களுடைய பந்துக்களும் ஸபைக்கு அங்கத்தினர் ஆகக்கூடாது என்ற நியதியும் உண்டு. ஒவ்வொருவர் பெயரையும் ஓலையில் எழுதிக் குடத்தில் போட்டு ஒரு குழந்தையைக் கொண்டு எடுக்கச் சொல்லுவது வழக்கம். அப்படி எடுத்த ஓலையில் உள்ள பெயருடையவர் ஸபைக்கு அங்கத்தினராவார். உத்திர மேரூர் என்னும் ஊரில் உள்ள சிலாசாஸனத்தில் இந்த விஷயங்கள் அதிக விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

அந்த ஸபையினர்க்குள் பல பிரிவுகள் உண்டு. நீருக்காக ஒரு பிரிவு, வரிபோட ஒரு பிரிவு முதலிய பல பிரிவுகள் உண்டு. தர்மத்துக்கு நிலம் கொடுத்தாலும், பணம் கொடுத்தாலும், மாடு ஆடுகளை கோயில்களில் தீபம் போடுவதற்காக விட்டாலும் அந்த ஸபையினர் மூலமாக விடவேண்டும். அவர்கள் அதை அங்கீகரிப்பார்கள். அந்த தர்மசாஸனத்தில் 'இங்ஙனம் ஸபையோம்' என்று அவர்கள் கையெழுத்துப்போடுவார்கள். அப்படி உள்ள கையெழுத்துக்களால் பலபேருடைய பெயர்கள் இப்பொழுது தெரியவருகின்றன. அவற்றில் 'ஷட்கர்மநிரதன்' என்றும் 'சடங்கவி' என்றும் பிராம்மணர்களுக்குப் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'சடங்கவி' என்பது 'ஷடங்கவித்' என்பதன் சிதைவாகும்.

ஷட் + அங்கம் + வித். அதாவது ஆறு அங்கங்களை அறிந்தவன் என்பது அதன் அர்த்தம். அந்தப் பிராம்மணர்கள் ஆறு அங்கங்களையும் அறிந்தவர்கள் என்று தெரியவருகின்றது. வைதிக கர்மாக்களுக்குச் சடங்கு என்று சொல்லும் சொல் ஷடங்கம் என்பதிலிருந்துதான் வந்தது.

ஆறு அங்கங்களாவன: சிக்ஷை, வியாகரணம், நிருக்தம், கல்பம், சந்தஸ், ஜ்யோதிஷம் என்பவை. பிராம்மணன் வேதங்களையும் இந்த ஆறு அங்கங்களையும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். முதலில் வேதாத்தியயனம் செய்ய வேண்டும். அந்த வேதத்திற்கு அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு இந்த ஆறு அங்கங்களும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ब्राह्मणेन निष्कारणो धर्मः षडङ्गो वेदोऽध्येयो ज्ञेयश्च ।

பிராம்மணன் காரணம் தெரிந்து கொள்ளாமலே வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

வேதபுருஷனுக்கு சிக்ஷை மூக்கு, வியாகரணம் முகம், அதாவது வாய்; வியாகரணப்படி ஒன்றைச் சொல்ல முடியாவிட்டால் உளறவேண்டும். கல்பம் கை ; நிருக்தம் காது ; சந்தஸ் பாதம் ; ஜ்யோதிஷம் கண்.

கண் இல்லாதவன் குருடன். கண் எதற்காக இருக்கிறது ? பக்கத்திலுள்ள வஸ்துவைக் கையினால் தடவிப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம். 50 அடி தூரத்திலுள்ளதைப் பார்க்க வேண்டுமானால் அப்பொழுது கண் வேண்டும். ஆகையால் தூரத்தில் இருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ளக் கண் வேண்டியிருக்கிறது. அதுபோல ஜ்யோதிஷம் இருக்கிறது. இன்றைக்குச் சூரியன் சந்திரன் முதலிய

வர்கள் எங்கே இருக்கிறார்களென்பதைப் பிரத்தியக்ஷத்தில் நாமே பார்த்து தெரிந்துகொள்ளலாம். 500 வருஷங்களுக்கு அப்புறம் ஒரு கிரஹம் எங்கே இருக்கும் என்பது தெரியவேண்டுமானால் ஜ்யோதிஷத்தால்தான் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். தூரத்தில் இருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ள எப்படிக் கண் உபயோகப்படுகிறதோ அப்படிப் பல வருஷங்களுக்கு அப்புறம் உள்ள கிரஹ நிலைகளைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு ஜ்யோதிஷம் உபயோகப்படுகிறது. அதனால்தான் அதைக் கண் என்று சொன்னார்கள்.

கணிதம் என்பது ஜ்யோதிஷத்தின் ஒரு பிரிவு. நவ கிரஹங்களின் கதியைக் கணக்குப் பண்ணும் முறை அதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கணக்கு, கூட்டல் கழித்தல் பெருக்கல் வகுத்தல் என நான்குவகை. இவை வியக்த கணிதம் என்று சொல்லப்படும். சில ஸம்ஜ்ஞைகளை வைத்துக்கொண்டு கணக்குப் பண்ணுவது அவ்வியக்த கணிதம் எனப்படும். பலதடவை கூட்டுதல் தான் பெருக்கல் ஆகும். பலதடவை கூட்டுவதை ஸுலபமாகப் பெருக்குதலால் அறிந்துகொள்ளலாம். அப்படியே பலதடவை கழிப்பதை வகுத்தலால் அறிந்துகொள்ளலாம். க்ஷேத்ரகணிதம் என்பது ஒன்று. சதுரம், வட்டம், திரிகோணம் முதலியவற்றைப் பற்றி அதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜ்யாமிதி என்று ஒரு வார்த்தை கணிதத்தில் வருகிறது. ஜ்யா என்பது பூமி, மிதி என்பது அளவு. பூமியின் அளவைச் சொல்லுவது ஜ்யாமிதி என்று சொல்லப்படும். இப்பொழுது இங்கிலீஷில் ஜ்யாமெட்ரி (Geometry) என்று வழங்குவது அந்தச் சொல்தான். ஜ்யாக்ரபி (Geography) என்பதும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து போன வார்த்தைதான். ரேகாகணிதம் என்பது ஒன்று.

குட்டகம், அங்கபாசம் முதலிய பலவகைக் கணக்குகள் கணிதத்திற் சொல்லப்படுகின்றன.

இந்தக் கணிதங்கள் திதி முதலியவற்றை அறிவதற்கு உபயோகமாகும். பிராம்மணர்கள் வைதிக கர்மாக்களைச் செய்வதற்குரிய காலங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமல்லவா? அதற்காக ஜ்யோதிஷம் உபயோகப்படுகிறது.

இப்படியே ஒவ்வொன்றும் வேதத்துக்கு அங்கமாக இருக்கின்றது. பிராம்மணன் இவற்றை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

13

தர்மப் பிரமாணங்கள்

[19—10—1932]

உலகத்தில் புஸ்தகங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விஷயத்தைச் சொல்லுகிறது. ஒவ்வொரு மதத்தினரும் ஏதாவது ஒன்றைக் கௌரவமாக வைத்திருக்கிறார்கள். எல்லாம் புஸ்தகங்களே. ஆனாலும் ஒரு புஸ்தகத்தை விசேஷமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். அதில் தான் ஜன்மம் கடைத்தேறும் வழிகள் சொல்லப்படுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதில் இருக்கிறது எல்லாவற்றிலும் முக்கியமானது என்று எண்ணுகிறார்கள். அந்தப் புஸ்தகத்துக்குப் பூஜை செய்கிறார்கள்; நமஸ்காரம் செய்கிறார்கள். சில மதஸ்தர்கள் அந்தப் புஸ்தகத்திற்கே தனியாகக் கோயில் கட்டி வணங்குகிறார்கள். ஸீக்கியர்கள் அவ்வாறு செய்து வருகிறார்கள். அவர்களுடைய மதப்புஸ்தகத்தை அவர்கள் கிரந்தஸாஹேப் என்று மரியாதையாகச் சொல்லுவார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு மதத்தினரும் தங்கள் தங்கள் ஆத்ம க்ஷேமத்திற்கு வேண்டிய மார்க்கங்களைச் சொல்லும் ஒவ்வொரு புஸ்தகத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

நம்முடைய வைதிக மதத்திற்கு எந்தப் புஸ்தகம் இருக்கிறது? மற்ற மதஸ்தர்களை உங்கள் மதப் புஸ்தகம் எது என்று கேட்டால் அவர்களுக்குச் சந்தேகமில்லாமல்

இன்னது என்று தெரியும். நம்மைக் கேட்டால் சைவர்கள் தேவாரம் திருவாசகம் என்று சொல்லுவார்கள். வைஷ்ணவர்கள் ராமானுஜர் செய்த ஸ்ரீபாஷ்யம் என்று சொல்லுவார்கள். அவர்களுக்குள் பக்திமான்களாக இருப்பவர்களைக் கேட்டால் ஸ்ரீமத்ராமாயணம் என்று சொல்லுவார்கள். கனபாடிகள் வேதந்தான் என்பார்கள். இங்கிலீஷ் வாசித்துக் கொஞ்சம் வைதிக சிரத்தை உள்ளவர்கள் கீதை என்பார்கள். எல்லாருக்கும் பொதுவாக எந்த மதப் புஸ்தகம் இருக்கிறதென்றால் எல்லாரும் சேர்ந்து ஒன்றைச் சொல்லுவதில்லை. இதற்கு என்ன காரணம்? முக்கிய காரணம் ஒன்று இருக்கிறது. மற்ற ஜனங்கள் எந்த மதத்தில் ஜனனம் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அந்த மதப் படிப்பை முதலில் இரண்டு அல்லது மூன்று வருஷங்கள் படித்துவிட்டு அப்புறம் லௌகிகப் படிப்பைப் படிக்கிறார்கள். அதனால் சிறு பிராயத்திலேயே அவர்களுக்கு மதத்தைப்பற்றிய ஞானம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. நம்முடைய மதத்தில் மதத்தைப்பற்றிப் படிப்பதே கிடையாது. அப்படிப் படிக்காததனால் என்ன பலன் ஏற்பட்டிருக்கிறது? வேறு எந்த மதத்துக்காவது ஆள் வேண்டுமானால் நம்முடைய மதத்திலிருந்து பிடித்துப் போகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் மதத்திலிருந்து வேறொரு மதத்திற்குப் போவதில்லை. பால்யத்திலிருந்தே மத சாஸ்திரங்களை அவர்கள் படிக்கிறார்கள். நாமோ பால்யத்தில் கொஞ்சம்கூட எட்டிப் பார்ப்பது இல்லை. என்ன வாசித்தாலும் ஏறுத வயதில் நாம் வாசிக்கிறோம். நம்முடைய மதக்கிரந்தங்களை நாமே தூஷிக்கிறோம், அழிக்கிறோம். மற்றவர்கள் பிறர் மத புஸ்தகங்களை அழிக்கிறார்கள்.

நமக்குப் புஸ்தகத்தின் பெயரே தெரியவில்லை. காரணம் கேட்காமல் வேதங்களையும் அங்கங்களையும் படித்தறிய வேண்டுமென்று நேற்றுச் சொன்னேன். காரணம் என்பது என்ன, அதனால் என்னப் பிரயோஜனம் உண்டாகும் என்று நாம் கேட்கிறோம். இது எதற்குக் காரணமாக இருக்கிறது என்றும் கேட்கிறோம். பணம் முதலியவற்றைவிட இது ஆனந்தமென்று நினைத்துவிட்டால் காரணம் எதற்கு ? பிரேமை இருந்தால் காரணம் வேண்டியதில்லையே. எதற்கு இது காரணமாக இருந்தால் நாம் விரும்புவோமோ அந்தப் பணம் முதலியவற்றை இதற்குக் காரணமாக வைத்துக் கொள்ளலாமே. நாம் சாப்பிடுவது வேதாத்தியயனம் செய்வதற்காகத்தான் என்று நினைக்கலாமே. இப்படிக் காரணம் கேட்காமல் படிக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிற மதத்தில் குழந்தை பிறந்தவுடன் நம்முடைய வித்தையை அறிய முடியாமல் கத்திரித்துவிடுகிறோம். லௌகிக வித்தையை எடுத்தவுடன் வாசிக்கச் செய்கிறோம். பால்யப் பருவத்திலிருந்தே குழந்தைகளுக்கு ஆஸ்திக புத்தி வரும்படி நாம் பழக்கலாம். இந்த விஷயங்களைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் குழந்தைகளுக்காக எவ்வளவோ செலவு செய்கிறோம். ஒரு பணக்காரர் தம்முடைய குழந்தைக்கு உபநயனம் செய்வதாயிருந்தால் ஆயிரக் கணக்காகச் செலவழிக்கிறார். அந்தச் செலவில் பத்தில் ஒருபங்கு உபநயனத்திற்காக ஏற்பட்ட காரியத்தில் செலவழித்தால் நம்முடைய மத நம்பிக்கை போகாது. உபநயனத்தின் செலவைவிட உபநயன லக்ஷ்யத்திற்காக செலவு செய்வது விசேஷம். அந்த விஷயங்களில் பிரைவேட் டியூஷன் வைத்து குழந்தைகளுக்குச் சொல்லி வைக்கவேண்டும். அந்த விஷயங்களை அறிந்த வாத்தியார் மட்டும் ஏன் ஒருவித

லாபமும் இன்றி இருக்கவேண்டும்? அவருக்கும் உபயோக மாக இருக்கும். மத விஷயங்கள் பால்யத்திலேயே தெரிந் திருந்தால் ஸந்தேகமே வராது. புஸ்தகமே இன்னதென்று தெரியாத கேவல நிலை வராது.

அப்படி படிக்காததனால் பலவித அபிப்பிராயங்கள் நம்மவர்களிடத்தில் இருக்கின்றன. ஒருவர் ஆஸ்திகராக இருக்கிறார். வேறொருவர் நாஸ்திகராக இருக்கிறார். மற் றொருவர் வெறும் பக்திமட்டும் பண்ணிக்கொண்டு இருக் கிறார். இவர்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் அபிப்பிராய பேதங்கள் ஏழெட்டு விதமாக இருக்கின்றன. இதற்காகச் சண்டை வேறு. ஸந்தேகங்களோ ஆயிரக் கணக்கில் இருக் கின்றன. மதப் படிப்பை இளம் பருவத்திலே படித்திருந் தால் எல்லாருடைய அபிப்பிராயமும் ஒன்றாக இருக்கும். ஸந்தேகம் இருக்காது. மதப் படிப்பைப் படிக்கிறவர்களின் மதங்களில் கக்ஷிகள் குறைவாக இருக்கும்.

நம்முடைய மதப் புஸ்தகம் என்ன? புஸ்தகத்தை தீர்மானம் பண்ணுவதே இந்தக் காலத்தில் சிரமமாக இருக் கிறது. நம்முடைய புஸ்தகம் எதுவோ அதில் சொல்லி யிருக்கிறபடி நாம் அநுஷ்டானம் செய்து வந்தால் நமக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும். மதக்கிரந்தங்களில் எது சொல்லி யிருக்கிறதோ அதே விஷயம் வேறு புஸ்தகங்களில் சொல்லி யிருந்தாலும் தமது மத புஸ்தகம் இதுதான் என்று ஒன்றையே பல மதஸ்தர்களும் கொண்டாடுகிறார்கள். இன்றைக்கு ஒருவன் ஒரு புஸ்தகம் எழுதுவான்; நாளைக்கு ஒருவன் வேறு ஒன்று எழுதுவான். அவைகளில் நல்லதும் இருக்கலாம்; தப்பும் இருக்கலாம். அதை நிச்சயம் பண்ணு வது சிரமமாக இருக்கும். ஆகையால் ஏதாவது ஒன்றை ஸ்திரமாக ஏற்படுத்திக்கொண்டால் நல்லதல்லவா? அதற்

காகத்தான் பல மதஸ்தர்களும் தங்கள் தங்களுக்குப் பிரமாணமாக ஒவ்வொரு புஸ்தகத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நமது மதம் என்ன என்பது மதப் புஸ்தகங்களிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்தப் புஸ்தகங்கள் எவை? மதம் இன்னதென்று தெரிந்துகொண்டு பின்பு புஸ்தகங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இப்படி இருந்தால் ஸந்தேகம் உண்டாகிறது. புஸ்தகங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. விஷயங்களும் அதிகமாக இருக்கின்றன. நம்முடைய மத அநுஷ்டானத்தால் நல்ல அநுபவத்தையடைந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். உலகத்தையே மறந்து ஆனந்தமாக ஏகாந்த நிஷ்டையில் இருந்து என்ன பண்ணினாலும் சாகாமற் படுத்துக் கிடந்தவர்கள் எத்தனையோ பேர். ஜீவன்முக்தர்கள் எத்தனையோ பேர். அவர்களை நாம் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்கிறோம். புஸ்தகங்களின் மூலம் ஸதாசிவ பிரம்மேந்திரர்கள், பட்டினத்தார் முதலியவர்களைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறோம். இவ்வளவு அநுபவிகள் மற்ற மதங்களில் மிகவும் குறைவு. இத்தகைய மதத்திற்குப் பிரமாணக்கிரந்தங்கள் இல்லாமலா போகும்?

மதம் எதற்கு? ஒருவர் சொல்லுவதை நாம் ஏன் கேட்கப் போகிறோம்? நமக்குள்ள கஷ்டம் போவதற்காகவும் குறை நீங்குவதற்காகவும் போகிறோம். குறை யில்லாவிட்டால் வேண்டியதில்லை. குறை அதிகமானால் அதிகமாகக் கோயிலுக்குப் போகிறோம்; அதிகமாகப் பெரியவர்களைத் தரிசிக்கிறோம்; உபதேசம் கேட்கிறோம். குறை யில்லாவிட்டால் உபதேசம்வேண்டாம். நமக்குள்ள ஸந்தேகங்களையும் கஷ்டங்களையும் போக்கிக்கொள்வதற்காக நாம் பெரியவர்களிடம் போகிறோம்; புஸ்தகங்களை வாசிக்கிறோம்; நல்லவர்களிடம்

உபதேசம் பெறுகிறோம்; மஹாக்ஷேத்திரங்களுக்குப் போகிறோம்; தீர்த்த ஸ்நானம் செய்கிறோம். அப்படிச் செய்வதால் மனது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சாந்தி அடைகிறது. முழுவதும் சாந்தி அடைந்தவர்கள் வெட்டினாலும் குத்தினாலும் பூஷித்தாலும் தூஷித்தாலும் ஆனந்தமாக இருக்கிறார்கள். புஸ்தகம் வாசித்தல் குரு தரிசனம் செய்தல் முதலியவற்றால் இந்த சாந்தி ஏற்படுகிறது. எல்லா ஜாதிகளிலும் மஹான்கள் கிளம்புகிறார்கள்; மனதில் சாந்தி அடைகிறார்கள். இந்த சாந்திக்குரிய மார்க்கத்தைத்தான் மதம் என்பது. இதன் பேர் தர்மம் என்று சொல்லுவார்கள். தர்மமாவது சிரேயஸுக்கு ஸாதனம். அதுதான் மதம். தர்ம அர்த்த காமமோக்ஷங்களுக்கு ஸாதனமாக இருப்பது மதம். இந்த நான்கையும் புருஷார்த்தங்கள் என்று சொல்லுவார்கள்.

அர்த்தம் என்றால் என்ன? பணம் மட்டும் அல்ல. நெல் வீடு முதலிய எல்லாம் அர்த்தந்தான். இதைத் தமிழில் பொருள் என்று சொல்லுவார்கள். காமம் மோக்ஷம் என்பவைகளை இன்பம் வீடு என்பார்கள். இந்த இரண்டுந்தான் வாஸ்தவமான புருஷார்த்தம். புருஷார்த்தம் என்பது என்ன? அதில் அர்த்தம் என்னும் ஒரு வார்த்தை இருக்கிறது. முன்பு சொன்ன நான்கில் ஓர் அர்த்தம் இருக்கிறது. இவ்விரண்டும் என்ன? அர்த்தித்தல் என்றால் வேண்டுமென்று நினைத்தல். புருஷன் அதாவது இங்கே பிராணிகளாகப் பிறந்தவர்கள் வேண்டுமென்று எவைகளை நினைக்கிறார்களோ அவைகள்தாம் புருஷார்த்தங்கள். எதை மனிதன் வேண்டுமென்று நினைக்கிறான்? குறைவில்லாமல் ஸந்தோஷமாக இருக்கவேண்டுமென்று

அவன் நினைக்கிறான். அந்த ஸந்தோஷம் இரண்டு விதம். கொஞ்ச நாழிகை இருப்பது ஒரு விதம்; எப்பொழுதும் குறையாமல் இருப்பது மற்றொரு வகை. கொஞ்ச நாழிகை ஸந்தோஷம் உண்டாவது, பின்பு குறைவது, அப்புறம் மறுபடியும் வருவது இப்படி திரும்பத் திரும்ப அழிந்தும் குறைந்தும் வருவதுதான் இன்பம் அல்லது காமம். வந்துவிட்டால் எந்தக் காலத்திலும் போகாதது மோக்ஷம். எதைக் காட்டிலும் பெரிய ஸ்ந்தோஷம் இல்லையோ அது தான் வீடு. அந்தப் பேரின்பத்தின் பெருமை தெரியாததால் இன்பந்தான் வேண்டுமென்று மனிதர்கள் நினைக்கிறார்கள். அது தெரிந்தால் இதை நினைக்கவே மாட்டார்கள்.

ஆகவே, நாம் வேண்டுமென்று நினைக்க வேண்டியது நான்காவதாகிய வீடு. இப்பொழுது வேண்டுமென்பதோ மூன்றாவதாகிய இன்பம். இன்பத்தை அடைவதற்கு ஸாதனமாக வேண்டுமென்று நினைப்பது பொருள். காமத்துக்கு ஸாதனமாக வேண்டுவது அர்த்தம். நாம் சாப்பிடுவதனால் ஆனந்தம் உண்டாகிறது; அது இன்பம். ஸங்கீதம் கேட்பதால் ஒரு ஸந்தோஷம் உண்டாகிறது; அது இன்பம். ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜாக இருந்தால் நிரம்ப ஸந்தோஷப்படுகிறோம். அதுவும் ஒருவகை இன்பம். நல்வரவு பத்திரம் வாசித்துக் கொடுத்தால் ஓர் ஆனந்தம்; அதுவும் இன்பந்தான். இப்படி லௌகிக ஸ்ந்தோஷங்களைக் கொடுப்பதெல்லாம் இன்பம். இந்த இன்பம் கொஞ்ச நாழிகை இருக்கும். இந்தச் சில்லறை இன்பத்தை எதனால் ஸம்பாதிக்கிறோமோ அது பொருள். அது தானியமாக இருக்கலாம், பணமாக இருக்கலாம், வீடாகலாம், மனிதர்களாகலாம். பொருள் இன்பத்துக்குக் காரணம். அந்த

இன்பம் துக்கத்தை நிறையத் தந்து பளிச்சுப்பளிச்சென்று நடுவில் நடுவில் கொஞ்சம் ஸுகத்தைத் தருவது.

இதற்கு மேல் ஒன்று வேண்டும் என்று இல்லாதது மோக்ஷம். அதுதான் வீடு. நாம் ஊரெல்லாம் சுற்றுகிறோம்; அலைந்து கஷ்டப்படுகிறோம். நாம் வந்து அடைய வேண்டியது சொந்த வீடு. ஜயிலில் ஒருவன் இருக்கிறான். அதிலிருந்து அவன் வந்தால் வீட்டுக்குப் போகிறான். வீடு என்பதற்கே விடுதலை என்று அர்த்தம். விடுதலையான இடம் வீடு. அதுபோல நம்முடைய சொந்த இடம் மோக்ஷம். இப்பொழுது ஜயிலில் இருக்கிறோம். மாம்ஸமாகிய ஜயிலுக்குள் இருக்கிறோம். இந்த மாம்ஸம்—அதாவது இந்த உடம்பு—அழகாக இருந்தால் நாம் அழகுள்ளவர்களென்று ஸந்தோஷப்படுகிறோம். இளைத்துப் போனால், "ஐயோ இளைத்துப்போய் விட்டோமே!" என்று வருத்தப்படுகிறோம். இந்த உடம்பில்தான் நாம் இருக்கிறதாக எண்ணியிருக்கிறோம். நாம் நம்முடைய சொந்த இடத்தில் இருக்க வேண்டும். அதாவது வீட்டில் இருக்கவேண்டும். அந்த வீடுதான் எல்லையற்ற இன்பம். மற்ற இன்பங்களெல்லாம் எல்லைக்குள் அகப்பட்டவை. கால தேச மாறுபாடுகளால் பாதிக்கப்படுவன. ஒரு காலத்தில் இன்பமாக இருப்பது மற்றொரு காலத்தில் துன்பமாக இருக்கிறது. கோடை காலத்தில் காற்று ஸுகமாக இருக்கிறது. குளிர் காலத்தில் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இப்படியே ஒரு தேசத்தில் இன்பமாக இருப்பதே மற்றொரு தேசத்தில் துன்பமாக இருக்கிறது. வஸ்துக்களிலும் இப்படியே பிரிவுபட்டிருக்கிறது இந்த இன்பம். காலம் தேசம் வஸ்து இந்த மூன்றிலும் குறையாமல் நிறைந்து இருப்பது பேரின்பம். சிற்றின்பம் கொஞ்சம் ஸந்தோஷங் கொடுத்துப் பின்பு துக்கத்தைத் தரும்.

இன்பத்துக்குப் பொருள் ஸாதனமாக இருப்பதுபோல் பொருளுக்குத் தர்மம் ஸாதனமாக இருக்கிறது. முன் ஜன்மத்தில் நாம் அர்த்தத்தை மற்றவருக்குக் கொடுத்து வைத்தால் அது மறு ஜன்மத்தில் கிடைக்கும். தர்மத்தினுடைய பிரயோஜனமே பொருள்.

தர்மம் என்பது நல்லது கிடைக்கவேண்டிச் செய்யப்படுவது. எந்தக் காரியம் செய்தால் நல்லதோ அது தர்மம். என்ன மாதிரி கொடுத்தால் நாம் பின்னால் ஸௌக்கியமாக இருக்கலாமோ அது தர்மம்.

தர்மம் அர்த்தத்துக்கு ஸாதனம்; அர்த்தம் இன்பத்திற்கு ஸாதனம். ஆகவே தர்மமானது அர்த்தத்தின் மூலமாக இன்பத்திற்கு ஸாதனமாக இருக்கிறது.

நாம் செய்யும் தர்மத்தை, 'இந்த அர்த்தம் வேண்டாம் ஈசுவரன் நினைத்ததைக் கொடுக்கட்டும்' என்று அவனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணிவிட்டால் நம்மிடத்திலுள்ள அழுக்குப் போய்ப் பேரின்பம் கிடைக்கும். அந்தத் தர்மமே அப்பொழுது வீட்டிற்கு ஸாதனமாய் விடும். நிஷ்காம்யமாகத் தர்மம் செய்து வந்தால் அது மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும். சித்தவிருத்தி யடங்கும். அப்படியில்லாமல் காம்யமாக அர்த்தத்தை அபேக்ஷித்துச் செய்தால் இந்த ஜன்மத்துக்கு மட்டும் உபயோகப்படும். இப்படி தர்மமானது பொருளுக்கு ஸாதனமாகவும் அதன் மூலம் இன்பத்துக்கு ஸாதனமாகவும் நிஷ்காம்யமாகச் செய்யப்பட்டால் வீட்டிற்கு ஸாதனமாகவும் ஆகின்றது. அர்த்தம் தர்மம் செய்ய ஹேதுவாக இருக்கின்றது. இன்பத்தைப் பெறுவதற்கு ஸாதனமாக இருக்கிறது. நிஷ்காம்ய தர்மம் செய்வதன் மூலமாக மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகிறது. இன்பம் ஒன்

றுக்கும் ஸாதனமில்லை. அது மணலில் போட்ட ஜலம் போல் இருக்கிறது. இங்கே ஸங்கீதம் ஸாஹித்தியம் என்னும் இரண்டிற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைச் சொல்லும் ஒரு சுலோகம் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

कर्णं गतं शुष्यति कर्ण एव सङ्गीतकं सैकतवारिरीत्या ।
आनन्दयत्यन्तरनुप्रविश्य सूक्तिः कवेरेव सुधा सगन्धा ॥

[சிவலீலார்ணவம்]

இந்தச் சுலோகத்தில் ஸாஹித்தியம் உயர்ந்தது என்பதைக் கவி சொல்லுகிறார். மருந்தின் மேலே வெல்லம் தடவிக் கொடுப்பதுபோல ஸாஹித்தியத்தை எல்லாரும் கேட்பதற்காக ஸங்கீதம் உபயோகப்படுகிறது.

கவியினுடைய நல்ல வார்த்தைகள் அமிருதத்தைப் போன்றவை. அமிருதம் சாகாது. கவியின் பாவத்தை ஹிருதயத்தில் வாங்கினால் அது சாகாது. உள்ளுக்குள்ளே இருந்து நினைக்க நினைக்க இன்பத்தைத் தரும். ஸங்கீதமோ கேட்ட அப்பொழுதுதான் இன்பத்தைத் தரும். அப்புறம் பாட்டுக்கச்சேரி எங்கே நடக்கிறது, டிராமா எங்கே நடக்கிறது என்று தேடிக்கொண்டு போகச் சொல்லுகிறது. அது கேட்டபொழுதே செத்துப் போகின்றது ; திருப்பித் திருப்பிக் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. ஸாஹித்தியத்தினுடைய பாவமோ மனதில் இருந்துகொண்டே மேலும் மேலும் இன்பத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டே யிருக்கிறது.

ஸங்கீதம் காதிலே கேட்டால் காதிலே வற்றிப் போகிறது. காய்ந்த மணலில் தீர்த்தத்தை விட்டால் விழுந்ததைப் பார்ப்பதற்குள் சுவறிவிடும் ; அதுபோல ஸங்கீதம் கேட்டமாத்திரத்திலே காதுக்குள்ளே வற்றிவிடும்.

12

இன்பம் அதைப் போன்றதுதான். அப்படி அப்படியே சுவறிவிடும்.

தர்மம் பின்பு க்ஷேமமாக இருக்கவேண்டி அநுஷ்டிப்பது. பின்பு இது வேண்டும் என்ற ஆசை யில்லாவிட்டால் அது மோக்ஷத்தைத் தரும். அதுதான் தர்மம். அதுதான் மதம். அது எது என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமானால் ஒரு புஸ்தகத்தைப் பார்க்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட புஸ்தகத்தைத் தர்மப்பிரமாணம் என்று சொல்லுவார்கள். பிரமாணம் என்பது ஸத்தியம். இதுதான் தர்மம் என்று ஸத்தியமாகத் தெரிவிக்கிறதுதான் தர்மப் பிரமாணங்கள்.

வேறே உள்ள மதப் புஸ்தகங்களெல்லாம் மனிதன் அடைய வேண்டியது பரலோகமென்று சொல்லுகிறது. மோக்ஷத்தைப் பரலோகமென்றே சொல்லுகின்றன. ஆனால் நம்முடைய புஸ்தகங்களில் பரலோகம் என்று வேறு இல்லை. இங்கேயே மோக்ஷத்தை அடையலாம். இங்கேயே அடையப்படுவது அது என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்தத் தர்மத்தைச் சொல்லும் புஸ்தகங்கள் எவை? அவை இன்னவென்பது நமது சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

अङ्गानि वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः ।
पुराणं धर्मशास्त्रं च विद्या ह्येताश्चतुर्दश ॥ [மனுஸ்மிருதி]

पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिताः ।
वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश ॥

[யாஜ்ஞவல்க்யஸ்மிருதி]

அந்தப் பிரமாணக்கிரந்தங்கள் பதினான்கு. அறிவு (ज्ञानं) இந்தப்பதினான்குக்குள் அடங்கியிருக்கிறது. அதனால் இவை

களுக்கு வித்தியாஸ்தானங்கள் என்று பெயர். அறிவிற்கு இருப்பிடம் என்பது அதன் அர்த்தம்.

அந்தப் பதினன்காவன:—ஆறு அங்கங்கள், நான்கு வேதங்கள், மீமாம்ஸை, நியாயம், புராணம், தர்மசாஸ்திரம் என்பவைகள். வேதத்தைப்பற்றியும் ஆறு அங்கங்களைப் பற்றியும் பெரும்பாலும் எல்லோரும் கேட்டிருப்பார்கள்.

"வேதமோ டாறங்க மாயினனை"

என்று தேவாரம் சொல்லுகிறது. இந்தப் பத்தும் ஈசுவர ஸ்வரூபம் என்று அதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தச் சதுர்தசவித்தைகளை நளன் கற்றுக்கொண்டான் என்று நைஷதத்தில் சொல்லி இருக்கிறது. அங்கே சிலேஷையாக அந்த விஷயம் சொல்லப்படுகிறது. நளன் சதுர்தச வித்தைகளுக்குச் சதுர்தசையைக் கொடுத்தான். அதாவது இந்தப் பதினன்கு வித்தைகளுக்கும் தெரிந்து கொள்ளுவதற்காக நான்கு தசைகளைக் கொடுத்தான். நான்கு தசைகளாவன:—படிப்பது, படித்ததைத் தெரிந்து கொள்ளுவது, படித்ததன்படி நடப்பது, மற்றவர்களை நடக்கச் செய்வது என்பவைகள்.

अधीतिबोधाचरणप्रचारणैर्दशाश्चतस्रः प्रणयन्नुपाधिभिः ।
चतुर्दशत्वं कृतवान् कुतः स्वयं न वेद्मि विद्यासु चतुर्दशस्वपि ॥

[நைஷதகாவ்யம், I-4]

இந்தப் பதினன்கு வித்தைகளிலே அறிவு அடங்கி இருக்கிறது. இன்னும் நான்கு வித்தைகள் இருக்கின்றன. அவைகளையும் சேர்த்துக்கொண்டால் பதினெட்டாகும். அந்த அஷ்டாதசவித்தைகளில் அடங்காதது ஒன்றுமே யில்லை. லோகத்திலுள்ள ஸகலவித்தைகளும் அவைகளுக்

குள்ளே அடங்கிவிடும். நேராகத் தர்மத்தைச் சொல்லு வன முன்பு சொன்ன பதினான்காகும்.

தர்மத்துக்கு ஸ்தானம் இந்தப் பதினான்கு கிரந்தங் களும். வித்தியாஸ்தானம் என்றும் இவற்றைச் சொல்லு வார்கள். ஆத்ம லோகத்தில் இன்பத்தை அடைவதற்கு ஏற்பட்ட ஸாதனங்கள் இவை.

இந்தப் பதினான்கிலும் பிரதானம் வேதம். அது நான்கு பிரிவுடைத்து ; அதற்கு அங்கங்கள் ஆறு ; மற்ற நான்கும் உபாங்கங்கள் என்று சொல்லுவார்கள்.

धर्मज्ञसमयः, प्रमाणं वेदाश्च ।

[ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்திரம்]

நேரான தர்மப்பிரமாணம் வேதம். ஸாங்கோபாங்கமாக வேதாத்தியயனம் செய்ததாகச் சொல்லும் வழக்கம் இருக் கிறதல்லவா ? அங்கங்களோடும் உபாங்கங்களோடும் வேதங் களைத் தெரிந்து கொண்டான் என்பது அதன் அர்த்தம் ; அதாவது இந்தப் பதினான்கையும் தெரிந்து கொண்டான் என்று அர்த்தம்.

ஆறு அங்கங்கள் : சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் என்பவைகள்.

சிக்ஷை.

சிக்ஷை என்பது வேதப்பிரதம அங்கம். சீக்ஷா என்று சொல்லுவார்கள். அது பல மஹரிஷிகளாற் செய்யப்பட் டிருக்கிறது. பாணினி என்பவர் ஒன்று பண்ணியிருக்கிறார். அது விசேஷமாகப் பிரசாரத்தில் இருந்துவருகிறது. பாணி னீயம் என்னும் வியாகரணம் பண்ணினவரும் அவரே. வேதத்தின் சிக்ஷையை வேதமே சொல்லியிருக்கிறது.

अथ शीक्षां व्याख्यास्यामः । वर्णः स्वरः । मात्रा बलम् । साम सन्तानः [தைத்திரீயோபநிஷத்]

வேதம் முழுவதும் மந்திரங்கள். மந்திரங்களில் எழுத்துக்கும் அதன் ஸ்வரத்துக்கும் அதிக யோக்கியதை உண்டு. அர்த்தத்தைவிட எழுத்துத்தான் விசேஷம். தேள் கொட்டு மந்திரம் இருக்கிறது. அதற்கு அர்த்தம் சொல்லக்கூடாது. அதில் அந்த எழுத்துக்குத்தான் யோக்கியதை உண்டு. சில வகையான சப்தங்களுக்குச் சில சக்தி உண்டு. திவஸ மந்திரங்களை ஸம்ஸ்கிருதத்திலே ஏன் சொல்லவேண்டும்? இங்கிலீஷிலாவது தமிழிலாவது சொன்னால் என்ன? அப்பொழுது சப்தம் வேறாய் விடுகிறது. அந்தச் சப்தந்தான் பிரதானம். பில்லி சூனியம் வைக்கிறவர்களுடைய பல்லைத் தட்டிவிட்டால் அவர்கள் செய்கிறது பலிக்காது. ஏனென்றால் பல் போனபின்பு உச்சாரணத்தில் தப்பு ஏற்படும். உச்சாரணம் இல்லாவிட்டால் அது பலிக்காது. உச்சாரணம் வேதத்துக்குப் பிரதானம். அது ஸரியாக இருக்க என்ன செய்வது? அதன் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுவதுதான் சிக்ஷை என்பது.

ஒரே விதமான மந்திரங்களை ஒவ்வொரு தேசத்தார் ஒவ்வொரு விதமாக உச்சரிக்கிறார்கள். வங்காளத்தில் ஒரு விதம்; மஹாராஷ்டிரத்தில் ஒரு விதம்; அப்புறம் தெலுங்கு தேசத்தில் ஒரு விதம்; தமிழ்த் தேசத்தில் ஒரு விதம். இப்படி இருந்தால் யாருடையது ஸரி என்று சண்டை உண்டாகும் அல்லவா.

உத்தர தேசத்தில் பகாரத்துக்கு வகாரமும், யகாரத்துக்கு ஜகாரமும் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். வங்கவாஸி

என்பதை (ब)ங்க(ब)ாஷி (பங்கபாஷி) என்று சொல்லு வார்கள். இப்படிச் சொல்லுவது பிழை என்பதை அவர் களே அறிந்து கொண்டார்கள். வங்காள தேசத்தில் இந்தத் தப்பைத் திருத்த ஒரு பரிஷத் ஏற்படுத்தினார்கள். வங்க பரிஷத் என்பது அதன் பெயர். இனிமேல் பதிப்பிக்கும் புஸ்தகங்களிலெல்லாம் பகாரம் உள்ள இடங்களிலெல்லாம் வகாரமாகத் திருத்தவேண்டுமென்று நினைத்து அப்படியே செய்து வந்தார்கள். அப்படிச் செய்ததில் ஸ்வபாவமாக பகாரம் இருக்கவேண்டிய இடத்திலும் வகாரமாக மாற்றி விட்டார்கள். பந்து வென்பதைக்கூட 'வந்து' வென்று திருத்தி விட்டார்கள்.

அவர்கள் வகாரத்தை பகாரமாக மாற்றி உச்சரிப்பதற் குக் காரணம் என்ன? பிராதிசாக்கியத்தில் இப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்று இருக்கிறது. அந்த விதியை எல்லாவற் றிற்கும் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டார்கள். இதனால் வேதத்தில் சொன்ன விதிகள் இந்தத் தேசம் முழுவதும் ஒரு காலத்தில் சிரத்தையாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்த தென்று தெரிகிறது.

சிக்ஷை என்பது எழுத்துக்களின் உச்சாரணம், மாத் திரை, முதலியவற்றை வரையறுப்பது. பலம், ஸமம், ஸந் தானம் முதலியவற்றைச் சொல்லும். எழுத்துக்களின் உற் பத்தியைப்பற்றிச் சொல்லும். இன்ன இன்ன எழுத்துக் கள் இன்ன இன்ன இடத்தில் பிறப்பவை; இன்ன இன்ன முயற்சியால் உண்டாகின்றவை யென்று சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. உதடுகளைச் சேர்த்தால் இன்ன எழுத்து உண்டா கின்றது என்பது போன்ற பல விஷயங்கள் சொல்லப்படு கின்றன. அவற்றால் உச்சாரணம் இதுதான் என்று நிச்சய மாகிறது. ஒருவர் நிரோஷ்ட ராமாயணம் என்று ஒன்று

செய்து இருக்கிறார். எச்சப்படாமற் பாராயணம் பண்ணுவதற்கு உபயோகப்படுமென்று நினைத்தார் போலிருக்கிறது.

मन्त्रो हीनः स्वरतो वर्णतो वा मिथ्याप्रयुक्तो न तमर्थमाह ।
स वाग्वज्रो यजमानं हिनस्ति यथेन्द्रशत्रुः स्वरतोऽपराधात् ॥

எழுத்துக்களின் ஸ்வரம் தவறினால் விபரீதமான பலன் உண்டாகும். துவஷ்டா என்று ஒருவர் விருத்திரனை உண்டு பண்ணுவதற்காக ஹோமம் பண்ணினார். ஒரு ஸ்வரம் தவறிப் போய்விட்டது. அதனால் அவருக்குத் துன்பம் உண்டாயிற்று. நாம் ஸந்தியாவந்தனத்தை ஸ்வரம் தப்பிச் செய்து வருகிறோம். அதற்குத் தகுந்தபடிதான் பலனும் இருக்கிறது.

இன்ன எழுத்துக்கு இன்ன ஸ்வரமென்பது வேதத்தின் பிரதமாங்கமாகிய சிக்ஷையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 51 அக்ஷரங்கள் இருக்கின்றன. மாத்ருகா என்று அவற்றிற்குப் பெயர். இந்த அக்ஷரங்கள் அம்பாள் ஸ்வரூபம். இன்ன இன்ன அங்கம் இன்ன இன்ன அக்ஷரம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்ம க்ஷேமத்துக்கு உபயோகமாகின்றவைகள் இந்த ஐம்பத்தோர் அக்ஷரங்கள்தாம். லோகத்தில் பல விதமான சப்தங்கள் இருந்தாலும் சிரேயஸுக்கு ஸாதனமாக உள்ள அக்ஷரங்களைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து வேதமாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்.

சிக்ஷை வேதபுருஷனுக்கு நாஸிகையாகும். அதாவது பிராணஸ்தானம். இப்படியே ஒவ்வோரங்கமும் வேதபுருஷனுக்கு ஒவ்வோரங்கமாகும்.

14

வியாகரணம்

[20—10—1932]

நம்முடைய மதத்துக்கு பிரமாணமாக இருப்பவை வேதம் நான்கு அங்கம் ஆறு உபாங்கம் நான்கு, ஆகப் பதினான்கு. இவை வித்தியாஸ்தானங்களென்றும் சொல்லப்படும்.

வேதபகவானுக்கு அங்கம் ஆறில் சிக்ஷை நாஸிகாஸ்தானம். இரண்டாவது அங்கமாகிய வியாகரணம் முகம். முகம் என்பது இங்கே வாய். வியாகரணங்கள் பல இருக்கின்றன. முக்கியமாக பிரசாரத்தில் இருப்பது பாணினீமஹரிஷி செய்த வியாகரணம். அந்த வியாகரண ஸூத்திரங்களுக்கு ஒரு வார்த்திகம் இருக்கிறது. அதைச் செய்தவர் வரருசி. வியாகரணத்திற்குப் பாஷ்யம் செய்தவர் பதஞ்ஜலி. இந்த மூன்றும் முக்கியமான வியாகரண சாஸ்திரங்கள். மற்ற சாஸ்திரங்களுக்கும் இதற்கும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. அவைகளில் பாஷ்யத்தைவிட ஸூத்திரங்களுக்குத்தான் கௌரவம் அதிகம். வியாகரணத்தில் அப்படியில்லை. ஸூத்திரத்தைவிட வார்த்திகத்திற்கு மதிப்பு அதிகம். வார்த்திகத்தைவிடப் பாஷ்யத்திற்குக் கௌரவம் அதிகம். ஆறு சாஸ்திரங்கள் என்று ஒரு பிரிவு உண்டு. அந்தப் பிரிவில் வியாகரணமும் ஒன்று. நான்கு சாஸ்திரங்கள் மிக்க பிரஸித்தி உடையவை. அவை

தர்க்கம், மீமாம்ஸை, வியாகரணம், வேதாந்தம் என்பவை. அவைகளிலும் வியாகரணம் ஒன்றாக இருக்கிறது. ஆறு அங்கங்களிலும் ஒன்றாக இருக்கிறது.

வியாகரணம் ஸூத்திர ரூபமாக இருக்கிறது. சிறு சிறு வார்த்தைகளால் சுருக்கமாகச் செய்யப்பட்டது ஸூத்திரம்.

सूचनात् सूत्रम्।

ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்திற்கும் பாஷ்யம் உண்டு. அவைகளை எல்லாம் இன்ன இன்ன பாஷ்யம் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லுவதுண்டு. வியாகரண பாஷ்யத்தை மட்டும் மஹா பாஷ்யமென்று சொல்லுவார்கள். அதனாலேயே அதனுடைய பெருமை தெரியவருகின்றது. அந்தப் பாஷ்யம் மஹரிஷி பதஞ்ஜலியால் இயற்றப்பட்டது.

சிவன் கோயில்களில் வியாகரண தான மண்டபம் என்னும் பெயரையுடைய மண்டபம் ஒன்று இருப்பதுண்டு. வக்காணிக்கும் மண்டபம் என்று சொல்லுவதுண்டு. அத்தகைய மண்டபம் திருவொற்றியூரில் இருக்கிறது. சோழ நாட்டில் பல கோயில்களில் இருக்கிறது. எதற்காகச் சிவன் கோயிலில் வியாகரண தான மண்டபம் இருக்கிறது ?

नृत्तावसाने नटराजराजो ननाद ढक्कां नवपञ्चवारम्।
उद्धर्तुकामः सनकादिसिद्धान् एतद्विमर्शे शिवसूत्रजालम्॥

என்று ஒரு சுலோகம் இருக்கிறது. இதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன்.

நடராஜன் என்பது பரமேசுவரனுடைய ஒரு பெயர். நடன், விடன், காயகன் என்பவர்களுள் நடன் ஒருவன். அவன் நாட்டியம் செய்பவன். அந்த நடர்களுக்கெல்லாம் ராஜா நடராஜா. யாரைக் காட்டிலும் உயர்ந்த நடனம்

ஒருவன் செய்ய முடியாதோ அவன்தான் நடராஜா. மஹா நடன்[1] என்று அவன் சொல்லப்படுகிறான். 'அம்பலக் கூத் தாடுவான்' என்று தமிழிற் சொல்லுவார்கள். அம்பலக் கூத்தாடுவான் பட்டன் என்பது பிராம்மணர்களுக்கு உரிய பெயராக இருந்ததென்று சாஸனங்களால் தெரிய வருகிறது.

நிர்ணயஸாகர பிரெஸ் என்று பம்பாயில் ஒரு அச்சு யந்திராலயம் இருக்கிறது. அதில் பழைய காலத்தில் இயற்றப்பட்ட சிறு காவியங்கள் காவியமாலை[2] என்னும் பெயரால் வரிசையாக வெளியிடப்பெற்று வருகின்றன. அந்த மாலையில் பிராசீனலேகமாலை என்னும் பெயருடைய சில புஸ்தகங்கள் இருக்கின்றன. பழைய காலத்து ஸம்ஸ் கிருத சாஸனங்கள் அதில் இருக்கின்றன. அந்தச் சாஸனங் களுக்குள் வேங்கி நாட்டுச் சாஸனம் ஒன்று இருக்கிறது. வேங்கி நாடு என்பது கிருஷ்ணா நதிக்கும் கோதாவரி நதிக் கும் நடுவில் இருப்பது. அந்த நாட்டில் அகப்பட்ட தாம்பிர சாஸனம் ஒன்றை அந்தப் புஸ்தகத்தில் வெளியிட்டிருக் கிறார்கள். தெலுங்கு தேசத்தில் அரசாட்சி செய்துவந்த சோழ ராஜாக்களுக்கும் தஞ்சாவூரில் இருந்த சோழர்களுக் கும் விவாஹ ஸம்பந்தம் இருந்தது. தஞ்சாவூரில் ராஜராஜ நரேந்திரன் என்ற ஒரு அரசன் ஆண்டுவந்தான். அவன் தான் பிருஹதீசுவரஸ்வாமி கோயிலைக் கட்டினவன். வேங்கி நாட்டில் இருந்தவர்களுடைய பௌத்ரவம்சத்தானகிய குலோத்துங்க சோழனென்பவன் தஞ்சாவூர்ச் சோழவமி சத்தில் ஒருவனாக ஆண்டிருக்கிறான். அவன் சோழ தேசத்

1. महाकालो महानटः [அமரம்]
2. Kāvya Mālā Series.

துக்கு ஒரு முறை வந்தபோது ஆந்திர தேசத்தில் வேதாத்தியயனம் விருத்தியடைய வேண்டுமென்று எண்ணி இங்கிருந்து 500 பிராம்மணர்களைக் கொண்டுபோய் வேங்கி நாட்டிற் குடியேற வைத்தான். ஆந்திர தேசத்தில் உள்ள திராவிடலு என்ற பிரிவினர் இந்த 500 பிராம்மணர்களுடைய வமிசஸ்தர்களே.

அந்த 500 பிராம்மணர்களுடைய பெயர்களும், கோத்திரங்களும் அந்தச் சாஸனத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. இன்ன இன்ன சாஸ்திரத்தில் வல்லவர், இன்ன இன்ன காரியங்கள் செய்யவேண்டியவர் என்பவைகளைப் போன்ற பல விவரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னார் இன்னாருக்கு இவ்வளவு இவ்வளவு பாகம், இன்னார் இன்னாருக்கு இந்த இந்தப் பூமி என்பனவும், அந்தப் பூமியின் எல்லை முதலியவைகளும் அதில் காட்டப்படுகின்றன. யார் வந்தாலும் அவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் சொல்லி வைக்கவேண்டும். அதற்காக அவர்களுக்கு நிலங்கள் விடப்பட்டிருக்கின்றன.

रूपावतारवक्तु: एको भाग:

என்று ஒரு வாக்கியம் இருக்கிறது. அதாவது ரூபாவதாரம் சொல்லுபவருக்கு ஒரு பாகம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ரூபாவதாரம் என்பது ஒரு வியாகரணசாஸ்திரம்.

ஸித்தாந்தகௌமுதி என்று ஒரு வியாகரணம் இப்பொழுது அதிகமாகப் பிரசாரத்தில் இருந்துவருகிறது. அடையப்பலம் என்ற ஊரில் அவதாரம் செய்தவர்களும், 104 கிரந்தங்களை எழுதினவர்களும், சைவகிரந்தங்களை அதிகமாகச் செய்தவர்களும், குவலயானந்தம் என்னும் அலங்கார சாஸ்திரத்தை எழுதினவர்களுமாகிய அப்பைய

தீக்ஷிதரவர்களுடைய சிஷ்யராகிய பட்டோஜி தீக்ஷிதர் என்பவர் அந்த ஸித்தாந்தகௌமுதியைச் செய்தார். அது பாணினியின் ஸூத்திரத்திற்கு வியாக்கியான ரூபமாக உள்ளது.

अर्धमात्रालाघवेन पुत्रोत्सवं मन्यन्ते वैयाकरणाः ।

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அரை மாத்திரை லாபம் கிடைத்தால் அது வியாகரண சாஸ்திரம் அறிந்தவர்களுக்கு நிரம்ப நாள் பிள்ளையில்லாதவனுக்கு ஒரு புத்திரன் உண்டானதுபோல ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்குமாம். 'அ' என்பதை 'ஆ' என்று நீட்டினால் அப்படி நீட்டினதற்குப் பலன் சொல்லவேண்டும். ஸூத்திரத்தில் எழுத்துக்களெல்லாம் மிகவும் கணக்காக இருக்கும். ஸித்தாந்தகௌமுதியில் வியாக்கியானம் கணக்காக இருக்கும். ஸூத்திரத்தில் அதிகம் இருந்தாலும் இருக்கலாம். இதில் இராது. அந்தக் கௌமுதி இப்பொழுது மிகவும் பிரஸித்தி அடைந்திருக்கிறது. அது சற்றேறக்குறைய 350 வருஷங்களுக்கு முன் செய்யப்பட்டது. இப்பொழுது அதைத்தான் ஸம்ஸ்கிருத வியாகரணம் வாசிக்கிறவர்கள் முதலில் வாசிக்கிறார்கள். இந்த வியாகரணத்தைச் செய்த பட்டோஜி தீக்ஷிதரென்பவரே தத்வகௌஸ்துபம் என்று ஒரு கிரந்தம் செய்து அதை குருவுக்குக் காணிக்கையாக அர்ப்பணம் செய்தார். அந்தப் புஸ்தகத்தில் பிரம்மத்தைவிட வேறொன்றுண்டென்று சொல்லுவது உபநிஷத்துக்களோடு ஒட்டாது என்றும் அத்வைதந்தான் உண்மையானது என்றும் தீர்மானம் செய்திருக்கிறார். மத்வமத கண்டனமாக மத்வமத வித்வம்ஸனமென்ற கிரந்தம் ஒன்று அப்பைய தீக்ஷிதரவர்களுடைய ஆஜ்ஞையின் மேல் அவர் செய்திருக்கிறார்.

அவர் செய்த ஸித்தாந்தகௌமுதிக்கு முன்பு, முன் சொன்ன ரூபாவதாரம் என்னும் வியாகரணசாஸ்திரம் பிரஸித்தமா யிருந்தது. ரூபம் என்பதற்கு சப்தத்தின் முழு ஸ்வரூபம் என்று அர்த்தம். அவதாரம் இறங்குதல்; அதாவது வரலாறு. இந்த ரூபாவதாரத்தைப் பிரஸி டென்ஸி காலேஜில் உபாத்தியாயராயிருந்த ரங்காசாரியார் என்பவர் பிரசுரம் செய்திருக்கிறார்.

அந்த ரூபாவதாரத்தைச் சொல்லி வைக்கிறவர்களுக் குத் தனியே அதற்காக ஒரு பாகம் கொடுக்கப்பட்டதென் பது முன்னே சொன்ன சாஸனத்திலிருந்தும் தெரியவரு கிறது. வியாகரணம் அவ்வளவு முக்கியமாக நினைக்கப்பட்டு வந்தது என்று அதனால் தெரியவருகிறது.

அந்தச் சாஸனம் ஏறக்குறைய 800 வருஷங்களுக்கு முன் ஏற்பட்டது. அதில் ஒவ்வொரு பிராம்மணனுடைய பேரும் இருக்கிறது. ஷடங்கவித் என்ற பட்டம் அந்தப் பிராம்மணர்களிற் பல பேருக்கு இருக்கிறது. அவர் களுடைய பேர்களிற் பல தமிழில் இருக்கிறது. அம்பலக் கூத்தாடுவான் பட்டன், திருவரங்கமுடையான் பட்டன் என்பவைபோன்ற பல பெயர்கள் அதில் வருகின்றன.

எல்லாரும் ஸ்மார்த்தர்களே. சிவ பக்தியும் விஷ்ணு பக்தியும் எந்தக் காலத்திலும் இருந்தது. அதனால்தான் சிவன் பெயரும் விஷ்ணு பெயரும் அவர்கள் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வட தேசத்திலும் மலையாளத்திலும் இப்பொழுதும் ஸ்மார்த்தர்களே கோயிற் பூஜை செய்கிறார் கள். திருவரங்கமுடையான் பட்டன் என்றால் வைஷ் ணவரென்று நினைக்க வேண்டாம். திருவரங்கமுடையான் என்பதை ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ரங்கஸ்வாமி என்போம்.

ஸ்வாமி என்றால் உடையான், 'ஸ்வம்' என்றால் ஸொத்து, உடைமை.

திருவம்பலக் கூத்தாடுவானென்பது நடராஜருடைய தமிழ்ப் பெயர். அவர் பெரிய கூத்து ஆடுகிறார். நாமெல்லாம் ஆடவேண்டிய கூத்தை அவர் ஆடுகிறார். அந்த நடராஜ விக்கிரஹத்தில் தலையிற் படர்ந்தாற்போல் ஒன்று இருக்கும். அது இரண்டு பக்கத்திலும் நீண்டு இருக்கும். அதில் சந்திரன் இருக்கும். கங்கையும் இருக்கும். அது என்ன? அதுதான் நடராஜாவுடைய ஜடாபாரம். இந்தக் காலத்தில் போட்டோ எடுக்கிறார்கள். அதில் ஸ்நாப் ஷாட் (Snapshot) என்பது ஒன்று. ஒரு வஸ்து சலனத்தில் இருக்கும்பொழுது திடீரென்று ஓர் அவஸரத்தில் எடுப்பது அது. நடராஜா வெகு வேகமாக நர்த்தனம் பண்ணுகிறார். பண்ணி நிறுத்தப்போகிற ஸமயத்தில் ஜடாபாரம் இரண்டு பக்கங்களிலும் நீட்டிக்கொண்டு இருக்கும். அந்த நிலையை அந்தக் காலத்துச் சிற்பி மனதிலே எடுத்த ஸ்நாப்ஷாட்டுத்தான் அந்த ஸ்வரூபம். அவருடைய கையில் ஓர் உடுக்கு இருக்கிறது. அது குடுகுடுப்பாண்டி வைத்திருப்பதை விடப் பெரியது; மாரியம்மன் கோயிற் பூஜாரி வைத்திருப்பதைவிடச் சிறியது. அதற்கு டக்கா என்றும் டமருகம் என்றும் பெயர்கள் உண்டு. பாதத்தின் தாளத்தை அநுஸரித்து அந்த டமருக தாளமும் இருக்கும்.

வாத்தியங்களில் முக்கியமானவை மூன்றுவகை. அவை சர்ம வாத்தியம், தந்திரி வாத்தியம், வாயுரந்திர வாத்தியம் என்பவை. இவைகளில் சர்ம வாத்தியம் தண்டத்தாலும் ஹஸ்தத்தாலும் அடிக்கப்படும். அந்த வாத்தியத்தை நிறுத்தும்பொழுது சாப்புக் கொடுப்பது வழக்கம். சேர்ந்தாற்போலச் சில அடிகள் அடிப்பது வழக்கம். அது

போல நடராஜருடைய டமருகத்தில் நடனம் முடியும் காலத்தில் ஒரு சாப்புத்தொனி உண்டாயிற்று. அதைப் பற்றித்தான் முன் சொன்ன சுலோகம் சொல்லுகிறது.

நடராஜா நிருத்தம் செய்கிறார். ஸனகாதிகள், பதஞ்ஜலி, வியாக்கிரபாதர் முதலியவர்கள் சுற்றி நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மஹாதபஸ்விகள். ஆகையால் அந்த நிருத்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது. நடராஜாவினுடைய நடனத்தை ஞானநேத்திரம் உடையவர்கள்தாம் பார்க்க முடியும். ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய விச்வரூபத்தைத் தரிசிக்கும் சக்தியை வியாஸர் ஸஞ்ஜயனுக்கும், பகவான் அர்ஜுனனுக்கும் கொடுத்தார்கள். அதனால்தான் அந்த ஸ்வரூபத்தை அவர்களாற் பார்க்க முடிந்தது. மற்றவர்களாற் பார்க்க முடியவில்லை. தேவதைகளும் ரிஷிகளும் யோகிகளும் ஸ்ரீ நடராஜ மூர்த்தியின் தாண்டவத்தைப் பார்ப்பதற்காகப் பலப் பிரயத்தனங்கள் செய்து அதற்கு வேண்டிய பார்வையைப் பெற்றார்கள். அந்தப் பார்வை திவ்யதிருஷ்டி என்று சொல்லப்படும்.

दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ।

[கீதை, XI-8]

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நம்முடைய கண்ணில் ஒருவகை அமைப்பு இருக்கிறது. லென்ஸ் (lens) என்ற ஒரு கருவி கண்ணில் இருக்கிறது. நமக்கு வஸ்துக்களெல்லாம் ஒருவகை அளவில் தோன்றுவதற்கு அந்த லென்ஸே காரணம். அதைப் பொறுத்தே நமது பார்வை இருக்கிறது. நாம் பார்ப்பவைகளையே இன்னும் பெரியவைகளாகப் பார்க்கக் கூடிய லென்ஸ் இருந்தால் அப்படியே பார்ப்போம். ஆகையால்

நாம் பார்க்கிறவைகள் உண்மையானவை அல்லவென்று தெரிகிறது. ரூப அளவு கண்ணைப் பொறுத்திருக்கிறது. இதைத்தான் திருஷ்டி ஸிருஷ்டிவாதமென்று வேதாந்தம் சொல்லுகிறது. ஆத்மதத்வம்தான் நிஜம்; மற்ற தோற்றங்களெல்லாம் பொய் என்று சொல்லுகிறது.

நிஜமான கண்களைக் கொண்டு ஸனகாதிகள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். விஷ்ணு மத்தளம் கொட்டிக்கொண்டிருக்கிறார். பிரம்மா தாளம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். நிருத்தம் முடிகிற ஸமயத்தில் டமருகத்தில் 14 சப்தங்கள் எழுந்தன. அந்தச் சப்தங்களின் கணக்கும் வித்தைகளின் கணக்கும் 14 ஆகத்தான் இருக்கின்றன. அந்தப் பதினான்கு சப்தம் ஸனகாதிகளை உத்தாரணம் செய்வதற்காக உண்டாயின. தக்ஷிணாமூர்த்திக்குப் பக்கத்தில் வயதில் முதிர்ந்த நாலு பேர்கள் இருப்பதாகக் கோயிலில் பார்க்கிறோமே அவர்கள்தாம் ஸனகாதிகள். தேவாரத்தில் பல இடங்களில் "அன்றாலின் கீழிருந்து நால்வருக்கு உபதேசம் செய்தவன்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நால்வர் தாம் ஸனகாதிகள்.

அப்படி எழுந்த சப்தங்கள் சிவஸ்வரூபத்தை ஏக போகமாக அநுபவித்தற்கு மார்க்கமாக இருந்தன. அந்த சப்தங்களைச் சிவபக்தி ஸூத்திரங்களென்று வைத்து அவைகளுக்கு நந்திகேசுவரர் பாஷ்யம் எழுதினார்.

அப்பொழுது அங்கே இருந்தவர்களுள் பாணினி என்பவர் ஒருவர். அந்தப் பாணினி என்பவருடைய கதை "பிருஹத்கதை" என்ற ஒரு புஸ்தகத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த பிருஹத்கதை பிராகிருத பாஷைகள் ஆறுக்குள் ஒன்றாகிய பைசாச பாஷையில் குணாட்டியர் என்பவரால் செய்யப்பட்டது.

चित्रार्थां न बृहत्कथामचकथम् । [குவலயாநந்தம்]

என்று ஒருவர் சொல்லுகிறார்.

அந்த பிருஹத்கதையின் ஸங்கிரஹத்தை க்ஷேமேந்திரர் என்பவர் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதினார். ஸோமதேவ பட்டர் கதாஸரித்ஸாகரம் என்று ஒன்று எழுதியிருக்கிறார். அது பிருஹத்கதையை அநுஸரித்த கதை. அரேபிக் கதைகள், ஈஸாப் கதைகள், பஞ்சதந்திரக்கதைகள் முதலியவைகளெல்லாம் அதில் இருக்கின்றன. தமிழிலும் பெருங்கதை என்று ஒன்று இருக்கிறது.

கதாஸரித்ஸாகரத்தில் பாணினியின் கதை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மகத தேசத்தில் இப்பொழுது பாட்னா வென்று வழங்கும் பாடலீபுத்திரத்தில் வர்ஷோபாத்தியாயர், உபவர்ஷோபாத்தியாயர் என்ற இருவர் இருந்தார்கள். உபவர்ஷோபாத்தியாயர் இளையவர். அவர் பெண் உபகோஸலை. வர்ஷோபாத்தியாயரிடம் வரருசி என்பவரும் பாணினியும் பாடம் கேட்டு வந்தார்கள். பாணினிக்குப் படிப்பு வரவில்லை. அதனால் அவரை வர்ஷோபாத்தியாயர் ஹிமாசலத்துக்குப் போய்த் தவம் பண்ணு என்று அனுப்பிவிட்டார். அவர் அப்படியே போய்த் தவம் செய்து ஈசுவர கிருபையை அடைந்தார். நடராஜருடைய தாண்டவத்தைப் பார்க்கும் சக்தியைப் பெற்றார். நடராஜ தாண்டவத்தின் அவஸான காலத்தில் உண்டான 14 சப்தங்களையும் கொண்டு அவற்றைப் பதினான்கு ஸூத்திரங்களாக வியாகரணத்துக்கு மூலமாக வைத்துக்கொண்டு அஷ்டாத்தியாயியை எழுதினார்.

அந்தப் பதினான்கு ஸூத்திரங்களையும் ஆவணியவிட்டம் பண்ணுகிறவர்கள் கேட்டிருப்பார்கள்.

अइउण्....ऐऔच्, हयवरट्....हल् इति माहेश्वराणि सूत्राणि ॥

இந்த எழுத்துக்களை அவர் எப்படி உபயோகப்படுத்திக் கொண்டார்? எழுத்துக்களைச் சேர்த்துச் சொல்ல ஒரு சுருக்கமான ஸம்ஜ்ஞையை இந்த ஸூத்திரங்களிலிருந்து பாணினி ஏற்படுத்திக் கொண்டார். 14 ஸூத்திரங்களில் ஒன்றின் முதலெழுத்தையும் மற்றொன்றின் கடைசி எழுத்தையும் சேர்த்துச் சொன்னால் நடுவில் இருக்கிற எல்லா எழுத்தையும் அது குறிக்கும்.

हयवरट् என்பதில் முதல் 'ஹ' हल् என்பதில் முடிவு 'ல்' இவைகளைச் சேர்த்தால் 'ஹல்' என்றாகிறது. அது இடையிலுள்ள மெய்யெழுத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் குறிக்கும். இப்படியே 'அச்' என்பது உயிரெழுத்துக்களைக் குறிக்கும். ஸூத்திரங்களுடைய முதலெழுத்தாகிய 'அ' வையும் கடைசி எழுத்தாகிய 'ல்'லையும் சேர்த்து 'அல்' என்றால் எல்லா எழுத்தையும் குறிக்கும்.

अलोऽन्त्यश्च [பாணினிஸூத்திரம்]

என்பது ஒரு ஸூத்திரம். இதில் 'அல்' என்பதற்கு எழுத்து என்பது அர்த்தம். இப்படிப்பட்ட ஸம்ஜ்ஞைகளாக மாஹேசுவர ஸூத்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டு எட்டு அத்தியாயத்தில் பாணினி வியாகரணம் செய்தார்.

எல்லாப் பாஷைகளுக்கும் அகாரம் ஆதியாயிருக்கிறது. இந்துஸ்தானி பாஷையில் 'அலீப்' என்பது முதலெழுத்து. கிரீக்கில் 'ஆல்பா' என்பது முதலெழுத்து. இந்த

இரண்டும் எழுத்துக்களை யெல்லாம் குறிக்கும் 'அல்' என்பதிலிருந்து வந்தவைகளே. இங்கிலீஷில் ஆல்பபெட் (alphabet) என்று எழுத்துக்களைக் குறிப்பதும் 'அல்' என்பதிலிருந்து வந்ததுதான்.

இவ்வாறு வியாகரணத்திற்கு மூல காரணமாயிருந்தது நடராஜாவினுடைய டமருகத்தில் இருந்து உண்டாகிய மாஹேசுவர ஸூத்திரங்களென்று தெரிகிறது. லோகத்தில் சப்த சாஸ்திரங்களை ஏற்படுத்தியதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் பரமேசுவரராகையினால் சிவன் கோயிலில் வியாகரண தான மண்டபம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நடராஜருக்கருகில் பதஞ்ஜலி வியாக்கிரபாதர் என்னும் இருவர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பிம்பங்களை நடராஜாவினுடைய பிம்பத்துக்குப் பக்கத்தில் பார்க்கலாம். சீகாழிக் கருகில் ஒரு க்ஷேத்திரத்துக்குப் போயிருந்தேன். அங்கே கோயிலில் நடராஜாவுக்குப் பக்கத்தில் பதஞ்ஜலி வியாக்கிரபாதர் இவர்களுடைய உருவங்களை எழுதி இருந்தார்கள். வியாக்கிரபாதருக்குக் கீழே அவருடைய பெயராகிய வியாக்கிரபாதர் என்பது எழுதப்பட்டிருந்தது. எழுதுகிறவன் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளாமையால் பதஞ்ஜலி என்னும் பெயரைப் பதஞ்சொல்லி என்று எழுதி இருந்தான். பதம் என்பது வியாகரணத்திற்கு ஒரு பெயர்.

पदवाक्यप्रमाण ।

இதில் பதம் என்பதற்கு வியாகரணம் என்பதுதான் அர்த்தம். ஆகவே பதஞ்சொல்லி என்பதற்கு வியாகரணம் சொன்னவர் என்று அர்த்தமாகிறது. பதஞ்ஜலி வியாகரணபாஷ்யம் செய்தவர் என்பதை முன்னே சொன்னேன். அந்தப் பெயர் அவருக்குப் பொருந்தியதை அறிந்து, அறி

யாத நிலையிலும் ஒரு தத்துவம் இருக்கிறதென்று ஸந்தோஷம் அடைந்தேன்.

தஞ்சாவூர் ராஜ்யத்தில் ஏறக்குறைய நானூறு வருஷங்களுக்கு முன் நாயகர் வம்சத்தில் ரகுநாதன் என்னுமோர் அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவன் காலத்தில் ஏற்பட்ட பழைய காவியம் ஒன்றை நான் பார்க்க நேர்ந்தது. அதை எழுதியவர் பெரிய சிவபக்தர். அவர் சொல்லியுள்ள ஈசுவரஸ்தோத்திரம் இரண்டை இங்குச் சொல்லுகிறேன்.

अज्ञातप्रभवैर्वचोभिरखिलैरालम्भि धर्मप्रमा-
हेतुत्वं विविधाध्वरक्रमकृतिष्वेकायनैश्चोदनैः ।
तेषामध्वरकर्मणामधिपतिं त्वामीशमाराध्नुवन्
धर्मानर्जयितुं न शक्ष्यति जनो दक्षोऽप्यदक्षोऽथ वा ॥

[ஸாஹித்யரத்நாகரகாவியம், XI-129]

(யஜ்ஞ நாராயண தீக்ஷிதரால் செய்யப்பட்டது.)

நமக்கு தர்மம் கிடைக்க வேண்டுமானல், பண்ணின கர்மாக்கள் பூர்ணமாக வேண்டுமானல், பகவானுடைய கிருபை அவசியம் என்பதை இந்தச் சுலோகம் கூறுகிறது. வாக்கானது எங்கிருந்து உண்டாயிற்றென்று தெரியாத தன்மையுடைய வேதங்கள் தர்மத்தைத் தெரிவிக்கக் காரணமாக இருக்கின்றன. அவை அநேக விதமான யஜ்ஞங்களைப் பண்ணு என்று ஆஜ்ஞை செய்கின்றன. அந்த யஜ்ஞ கர்மாக்களுக்கதிபதி நீதான். யஜ்ஞேசுவரன் நீ. உன்னை ஆராதிக்காமல் எந்தக் கர்மாவின் பலனையும் ஒருவன் அடைய முடியாது என்று இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

आ वो राजानमध्वरस्य रुद्रं होतारम्

[தைத்திரீயஸம்ஹிதை]

என்று வேதம் சொல்லுகிறது. எப்படிப்பட்ட கெட்டிக் காரனாக இருந்தாலும் பரமேசுவர ஆராதனமில்லாமல் அவனுக்கு எந்தக் காரியமும் பூர்த்தியாகாது. இதற்குத் தக்ஷனே சாக்ஷி. இந்த சுலோகத்துக்கு முந்தின சுலோகத்தில் வியாகரணத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

आदौ पाणिनिनादतोऽक्षरसमाम्नायोपदेशेन यः
शब्दानामनुशासनान्यकलयः शास्त्रेण सूत्रात्मना ।
भाष्यं तस्य च पादहंसकरवैः प्रौढाशयं तं गुरुं
शब्दार्थप्रतिपत्तिहेतुमनिशं चन्द्रावतंसं भजे ॥

[ஸாஹித்யரத்நாகரகாவியம், XI-124]

அக்ஷர ஸமாம்நாயம் என்பது வியாகரணத்திற்குப் பெயர். அக்ஷரங்களுக்கு வேதம் என்பதும் பெயர். ஈசுவரனுடைய மூச்சுக்காற்று வேதம். அவருடைய கைக் காற்று அக்ஷர வேதம். அதாவது மாஹேசுவர ஸூத்திரம். சப்தானுசாஸனம் என்பது அதன் பெயர். பாணினி நாதத: என்பதற்குப் பாணிகளால் சப்தம் பண்ணினாய் என்றும் பாணினிக்குச் சப்தம் ஏற்பட்டது என்றும் இரண்டு அர்த்தங்கள் உண்டாகின்றன. அதாவது கையிலிருந்து உண்டான சப்தத்தை வைத்துக்கொண்டு பாணினி வியாகரணம் பண்ணினார் என்னும் கருத்து இதில் குறிப்பிக்கப்படுகிறது.

நீ கையாட்டியதால் ஸூத்திரங்கள் ஏற்பட்டன. காலையாட்டியதால் பாஷ்யத்தை உண்டு பண்ணினாய் என்று சுலோகம் சொல்லுகிறது. பாஷ்யத்தைச் செய்த பதஞ்ஜலி ஆதிசேஷாவதாரம். அவ்வாதிசேஷன் பரமேசுவரன் காலில் பாதஸரமாக இருக்கிறார். இதை நினைத்துத்தான் காலாட்

டிப் பாஷ்யத்தை உண்டு பண்ணினார் என்று கவி சொன்னார். சப்தமும் அர்த்தமும் உன்னாலேற்பட்டது என்று அவர் முடிக்கிறார்.

வியாகரணத்திற்கு இப்படிப் பல காரணங்களால் பரமேசுவரன் மூல புருஷனாய் இருப்பதால் அவருடைய கோயிலில் வியாகரண தான மண்டபங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்று நினைக்கிறேன்.

15

சந்தஸும் நிருக்தமும்

[21—10—1932]

வேதபுருஷனுக்குப் பாதமாக இருப்பது சந்தஸ் என்னும் அங்கம். மந்திரஜபம் உபதேசம் செய்துகொண்டவர்கள் அதை ஜபிக்கும்பொழுது மந்திரத்தின் ரிஷியைச் சொல்லித் தலையைத் தொடுவதுண்டு; சந்தஸைச் சொல்லி மூக்கைத் தொடுவார்கள்; தேவதையைச் சொல்லி ஹிருதயத்தைத் தொடுவார்கள். வேத மந்திரங்களெல்லாம் சந்தஸ். மற்ற சப்தங்களைச் சுலோகம் என்று சொல்லுவார்கள். தெலுங்கில் பத்யம் என்பார்கள். தமிழில் செய்யுள் என்றும் இங்கிலீஷில் பொயட்ரி (Poetry) என்றும் சொல்லுவார்கள். வசனத்தைக் கத்யம் என்றும் சந்தஸை பத்யம் என்றும் ஸம்ஸ்கிருதத்திற் சொல்லுவதுண்டு.

சந்தஸுக்குக் கணக்கு உண்டு. செய்யுளிற் பலவிதமான விருத்தங்கள் இருக்கின்றன. சுலோகங்களும் விருத்தங்களே. அநுஷ்டுப் விருத்தம் என்பது ஒன்று. புராண சுலோகங்களும் ராமாயண சுலோகங்களும் அந்த விருத்தங்களே. விருத்தலக்ஷணம்தான் சந்தஸ்.

ஒவ்வொரு விருத்தத்திற்கும் இவ்வளவு பாதம் இருக்க வேண்டும் ஒவ்வொரு பாதத்திற்கும் இவ்வளவு எழுத்துக்கள் இருக்கவேண்டும் என்று நியமம் உண்டு. ஆர்யா என்று ஒரு சந்தஸ் இருக்கிறது. அதற்கு மாத்திரைக்கணக்கு

உண்டு. குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்துக்கணக்கு உள்ள சில சந்தஸ் உண்டு. சார்த்தூலவிக்ரீடிதம், சிகரிணி முதலிய பலவகையான சந்தஸுக்கள் இருக்கின்றன.

எல்லாருக்கும் தெரிந்த

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चर्तुभुजम् ।
प्रसन्नवदनं ध्यायेत् सर्वविघ्नोपशान्तये ॥

என்ற சுலோகத்தைப் பார்ப்போம். இது அநுஷ்டுப் சந்தஸில் அமைந்தது. இதற்கு 4 பாதம் உண்டு. ஒவ்வொரு பாதத்திற்கும் எட்டு எட்டு எழுத்துக்கள். ஆக மொத்தம் 32 எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. இப்படியே ஒவ்வொரு அநுஷ்டுப் சுலோகமும் 32 எழுத்துக்களை உடையதாக இருக்கும்.

இந்திரவஜ்ரா, உபேந்திரவஜ்ரா, ஸ்ரக்தரா முதலிய வேறு பல சந்தஸுக்கள் இருக்கின்றன. வேதத்துக்கும் பல சந்தஸுக்கள் உண்டு. அநுஷ்டுப், காயத்திரி முதலிய சந்தஸுக்கள் இருக்கின்றன. காயத்திரி மந்திரம் சந்தஸின் பெயரால் வழங்குகிறது. காயத்திரி சந்தஸில் நிசிருத் காயத்ரீ, த்ரிபதா காயத்ரீ, உஷ்ணிக் காயத்ரீ, பிருஹதீ காயத்ரீ முதலிய பல பேதங்கள் உண்டு. இவைகளுக்குள் உட்பிரிவு பல இருக்கின்றன.

எழுத்துக்களுக்கு ரக்ஷையாக இருப்பது சிக்ஷை. சப்தங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ரக்ஷையாக இருப்பது இந்தச் சந்தஸ். வேதத்தில் கூட்டுதலும் குறைத்தலும் முடியாமல் செய்வது இந்த அங்கம்தான். ஆத்மார்த்தமான அதில் கூட்டுதலும் குறைத்தலும் கூடாதல்லவா ?

ஒவ்வொரு மந்திரத்திற்கும் சந்தஸ் உண்டு ; ரிஷியும் தேவதையும் உண்டு. ரிஷிகள் மந்திரங்களைச் செய்தவர்கள் அல்ல. அவர்களுக்கு மந்திரதிரஷ்டாக்கள் என்று பெயர். அவர்கள் மந்திரங்களைக் கண்டவர்கள். அவைகளை லோகத்திற் பிரசாரத்திற்குக் கொண்டு வந்தவர்கள். எந்த ரிஷியின் மூலமாக லோகத்திற்கு வந்ததோ அந்த ரிஷி அந்த மந்திரத்தின் ரிஷியாவார். அவர்களைச் சொல்லித் தலையிற் கையை வைத்துக்கொள்ளுவது அவர்களுடைய பாதங்களைச் சிரஸில் வைத்துக்கொள்ளுவதற்கு அறிகுறி. அவர்களால்தான் அந்த மந்திரங்கள் நமக்குக் கிடைத்தன. ஆகையால் அவர்களுக்கு முதலில் வணக்கம் செலுத்தவேண்டும். சந்தஸைச் சொல்லி மூக்கிற் கை வைக்கிறோம். மந்திரத்தின் சப்தத்தை ரக்ஷிப்பது சந்தஸ். அது அதற்குப் பிராணன் போன்றது. அதனால் பிராணன் ஸ்தானமாகிய மூக்கில் கையை வைக்கிறோம். மூச்சு இல்லாவிட்டால் பிராணன் இல்லையல்லவா ? அதைப் போல மந்திரங்களுக்கு மூச்சாக இருப்பது சந்தஸ். அந்த மந்திரங்களின் அதிதேவதையைத் தியானம் செய்யவேண்டும். அந்தத் தேவதையின் ஸ்வரூபத்தை ஹிருதயத்தில் தியானம் செய்து மந்திரஜபம் ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதற்காகத்தான் தேவதையைச் சொல்லி ஹிருதயத்தைத் தொடுகிறோம்.

சந்தஸ் மந்திரங்களுக்கு ஆதாரம்.

छन्दः पादौ वेदस्य

என்று சொல்லியிருக்கிறது. காலில்லாமல் நிற்க முடியாது. சந்தஸ் ஆதாரமானது ஆகையால் அது பாதமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. வேதமந்திரங்களை சந்தஸின் அமைப்பு நிற்கவைக்கின்றது.

நிருக்தம்.

நிருக்தம் என்பது வேதத்துக்கு அகராதி (Dictionary). கோசம் என்று ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்லப்படும். அமர கோசம் என்று ஒரு கிரந்தம் இருக்கிறது. நிகண்டு என்றும் சொல்லுவதுண்டு.

நிருக்தம் வேதபுருஷனுக்குச் சுரோத்திரஸ்தானம். வேதத்தில் உள்ள அரிய வார்த்தைகளுக்கு இன்ன இன்ன அர்த்தம் என்று அது சொல்லுகிறது. வேத நிகண்டு என்றும் அது சொல்லப்படும். ஏன் இந்தப் பதம் இங்கே உபயோகப்படுத்தப்பட்டது என்பதை காரணத்துடன் அது சொல்லும். அந்த நிருக்தம் பலரால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

சிக்ஷைகள் பல இருந்தாலும் யாக்ஞவல்கிய சிக்ஷை விசேஷமானது. 30 சிக்ஷைகள் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அப்படியே வியாகரணங்களும் பல இருக்கின்றன. நவ வியா கரணம் என்று ஒரு பிரிவு உண்டு. அநுமார் சூரியனிடத் தில் அந்த நவ வியாகரணங்களையும் படித்தார். தொல்காப் பியம் என்னும் பழைய தமிழ் இலக்கணத்திற்கு மூலம் ஐந்திரவியாகரணம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது இந்திர னால் செய்யப்பட்டது. அது நவவியாகரணங்களில் ஒன்று. இவ்வளவு வியாகரணங்கள் இருந்தாலும் அதிகமாகப் பிர சாரத்தில் இருப்பது பாணினீய வியாகரணந்தான்.

இவைகளைப்போல நிருக்தம் பலரால் செய்யப்பட் டிருந்தாலும் முக்கியமாகச் சொல்லப்படுவது யாஸ்கர் செய்ததைத்தான்.

வேத நிகண்டுவில் ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் காரணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஹிருதயம் என்ற ஒரு பதம் இருக்கிறது. அது ஏன் அப்படி வந்தது? வேதமே அதன்

காரணத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. ஹிருதி அயம்; ஹிருதயத்தில் இவன் இருக்கிறுன் என்பது அர்த்தம். ஹ்ருத் என்பதே ஹிருதயத்தின் பெயர். எனவே ஹிருதயத்தில் பரமேசுவரன் இருப்பதால் அதற்கு அப்பெயர் வந்தது என்று தெரியவருகிறது. இப்படி ஒவ்வொரு பதத்திற்கு காரணம் உண்டு. அதை ஆராய்வது நிருக்தம்.

பிரகிருதி, பிரத்யயம் என இரண்டு வியாகரணத்திற் சொல்லப்படுகின்றன. 'ராமன்' என்னும் மூலபதம் பிரகிருதி. அதனுடைய அர்த்தத்தை வேறுபடுத்த, 'கு' என்பதைச் சேர்த்து 'ராமனுக்கு' என்று சொல்லுகிறோம். அந்த 'கு' என்பதுதான் பிரத்யயம். 'செய்' என்பது பிரகிருதி; 'கின்றுன்' என்பது பிரத்யயம். தமிழில் பிரகிருதியைப் பகுதி என்கிறுர்கள். பிரத்யயத்தை பிரகிருதி என்பதற்கு எதிரான பதமாகிய விகிருதி என்னும் பதத்திலிருந்துவந்த விகுதி என்னும் பெயரால் சொல்லுகிறுர்கள். பிரத்யயம் என்பது மேலேவைப்பது என்னும் அர்த்தமுடையது. ஒரே பகுதிக்குப் பல அர்த்தங்களை உண்டாக்குவது பிரத்யயங்கள். ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எல்லாப் பதங்களுக்கும் தாது உண்டு. இன்னப் பிரத்யயம் இன்ன ஸூத்திரத்தின்படி வந்தது என்று வியாகரணம் சொல்லும். ஒவ்வொரு சப்தத்துக்கும் தாது சொல்லவேண்டும். தாதுவை ரூட் (Root) என்று இங்கிலீஷில் சொல்லுவார்கள். இங்கிலீஷில் கிரியாபதங்களுக்கு (Verbs) தாது உண்டே தவிரப் பெயர்களுக்கு (Nouns) தாது இல்லை. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் பிரகிருதியும் பிரத்யயமும் உண்டு. அப்படி உள்ள பதங்களின் விகாரங்களை மற்றப் பாஷைக்காரர்கள் எடுத்து உபயோகித்தார்கள். அதனுல்தான் அந்தப் பாஷைகளில் ரூட் தெரிவதில்லை. அந்தப் பாஷைக்கே உரிய சொல்லாக

இருந்தால் ரூட் இருக்கவேண்டுமல்லவா ? மணியை இங்கி லீஷில் (Hour) என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தப் பதத்தில் அமைந்துள்ள எழுத்துக்களின் உச்சரிப்பை அநுசரித்துப் பார்த்தால் ஹோர் என்று சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் ஹோர் என்றே சொல்லி யிருக்கவேண்டும். ஹோரா சாஸ்திரம் என்று ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஒரு சாஸ்திரம் உண்டு. அஹோராத்ரம் என்பதிலிருந்து அந்த ஹோரா என்பது வந்தது. ஹோரா வென்பது ஒரு மணி நேரத் தைக் குறிக்கும் ஒரு பெயர். அதுவே ஹோராவாகி ஹவராகி வந்திருக்கிறது. இப்படியே ஹார்ட் (heart) என்பது ஹ்ருத் என்பதிலிருந்தும், அனதர் (another) என்பது அந்யதர என்பதிலிருந்தும் வந்தவைகள். அன தர் என்பது இரண்டு வஸ்துக்களில் ஒன்றைச் சொல்லி மற் றொன்றைச் சொல்லுகையில் உபயோகப்படுவது. அப் படியே அந்யதர என்பதும் உபயோகப்படும். இப்படிப் பல வார்த்தைகள் இருக்கின்றன. இவைகள் தற்காலத்திய ஸ்வரூபத்தை அடைவதற்கு எவ்வளவோ காலம் ஆயிருக்க வேண்டும். அந்தப் பாஷைகளின் பதங்கள் மூலம் தெரி யாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் இதுதான்.

வியாகரண சாஸ்திரத்தையும் நிருக்த சாஸ்திரத்தையும் வெள்ளைக்காரர்கள் காசியிலிருந்த பண்டிதர்களிடம் தெரிந்து கொண்டார்கள். வேதத்தின் நிருக்தத்தைப் பார்த் தார்கள். இன்ன இன்ன காரணத்தால் இன்ன இன்ன பதம் இவ்விவ்வாறு வந்தது என்று அதில் சொல்லியிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டனர். இவைகளிலிருந்து ஒரு புதிய சாஸ்திரம் (Science) உண்டாக்கினார்கள். அது பைலாலஜி (Philology) என்னும் பெயரால் சொல்லப்படும். பாஷா சாஸ்திரம் ஏற்பட்டதற்கு மூலகாரணம் வியாகரணமும்

நிருக்தமுமே. அவர்கள் ஆராய்ச்சியால் எல்லாப் பாஷை களும் ஒரு மூலத்திலிருந்து வந்தவைகளென்று சொல்லு கிறார்கள். அந்த மூலபாஷையைப் பேசிய மனிதர்களிருந்த விடத்தில்தான் உலக ஜனங்கள் இருந்தார்களென்றும், ஆகையால் எல்லா ஜனங்களும் ஓரிடத்திலிருந்து வந்தார்க ளென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இன்ன இடத்திலிருந்துதான் வந்தார்கள் என்பதில் அபிப்பிராய பேதங்கள் பல இருக்கின் றன. ஏதாயிருந்தாலும் நமக்குக் கவலையில்லை. நாம், எல்லாம் நம்முடைய ஊரே என்ற கொள்கையுடையவர்கள்.

16

ஜ்யோதிஷமும் கல்பமும்

[22—10—1932]

நம்முடைய வைதிக மதத்திற்கு ஆதாரமாகிய பதினான்கு வித்தியாஸ்தானங்களுள் ஷடங்கங்களில் சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம் என்பவற்றைப் பற்றிச் சொன்னேன். சந்தஸ்ஸூத்திரம் பண்ணினவர் பிங்கள நாதர். பலவகையான சுலோகங்களுக்கும் வேதத்திற்கும் உரிய சந்தஸ் அவர் செய்த கிரந்தத்தால் தெரியும்.

வேதபுருஷனுக்கு ஜ்யோதிஷம் நேத்திரஸ்தானம். ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரமானது மூன்று ஸ்கந்தங்கள் அடங்கியது. அதனால் அதற்கு ஸ்கந்தத்ரயாத்மகம் என்று பெயர். கர்க்கர், நாரதர், பராசரர் முதலிய பல ரிஷிகள் பல ஜ்யோதிஷ ஸம்ஹிதைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். சூரிய பகவான் ஓர் ஆகிருதியை எடுத்துக்கொண்டு அசுரத் தச்சனாகிய மயனுக்கு உபதேசம் பண்ணினதாக ஒரு கிரந்தம் இருக்கிறது. அதற்குச் சூரியசித்தாந்தம் என்று பெயர். இப்படி தேவர்களும் ரிஷிகளும் இயற்றிய பல ஜ்யோதிஷக் கிரந்தங்கள் உண்டு. மனிதர்கள் செய்த கிரந்தங்களும் இருக்கின்றன. வராஹமிஹிரர் என்பவர் பல கிரந்தங்களை எழுதியிருக்கிறார். ஆரியபடர், பாஸ்கராசாரியார் முதலியவர்கள் பண்ணின கிரந்தங்கள் பல இருக்கின்றன. சமீப காலத்தில் சுந்தரேசுவர ச்ரௌதிகள் என்பவர் சித்தாந்த கௌஸ்துபம் என்று

ஒரு ஜ்யோதிஷக் கிரந்தத்தைச் செய்திருக்கிறார். அது இன்னும் அச்சிடப்படவில்லை. அதில் முக்கால் பங்குதான் கிடைத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது.

ஜ்யோதிஷத்தில் மூன்று ஸ்கந்தங்கள் இருக்கின்றன என்பதாக முன்பே சொன்னேன். மடத்தில் ஜ்யோதிஷம் தெரிந்த ஒரு சாஸ்திரிகள் இருந்தார். அவருக்கு ஒரு பட்டம் கொடுக்க யோசித்தோம். கடைசியில் 'திரிஸ்கந்த பாஸ்கரர்' என்னும் பட்டத்தைக் கொடுத்தோம். ஸ்கந்தம் என்றால் மரத்தின் அடிக்கட்டையில் இருந்து பிரிகிற பெரிய கிளைகளுக்குப் பெயர். ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரத்தில் சித்தாந்த ஸ்கந்தம், ஹோராஸ்கந்தம், ஸம்ஹிதாஸ்கந்தம் என்று மூன்று ஸ்கந்தங்கள் இருக்கின்றன. அரித்மெடிக் (arithmetic), டிரிகினமெட்ரி (trigonometry), ஜ்யாமெட்ரி (geometry), அல்ஜீப்ரா (algebra) என்று பலவிதமாக உள்ள கணிதங்களெல்லாம் சித்தாந்த ஸ்கந்தத்தில் அடங்கி இருக்கின்றன.

அரித்மெடிக் (arithmetic) என்பது வியக்த கணிதம். எண்களைத் தெளிவாகக் கொடுத்துப் பலன் கேட்பது வியக்த கணிதம். கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் என்பவைகள் வியக்த கணிதத்தைச் சார்ந்தவை. அவ்வியக்தம் என்பது தெரியாமல் ஏ (A), எக்ஸ் (X) என்று வைத்துக் கொள்ளுவதுபோல் வைத்துக்கொள்ளுவது. அதைத்தான் அல்ஜீப்ரா (algebra) என்று சொல்லுகிறார்கள். அவ்வியக்தம் என்பதற்குத் தெரியாதது என்பது அர்த்தம். க்ஷேத்ர கணிதம் என்பதுதான் ஜ்யாமெட்ரி (geometry) என்பது. ஸமீகரணம் என்று ஒரு கணக்கு உண்டு. அது அவ்வியக்தங்களை கொடுத்த வியக்தங்களைக்கொண்டு கண்டுபிடிப்பது. அவ்வியக்தமான எண்ணிக்கைகளின் கூட்டங்களைத் தனி

யாகக் கொடுத்து அவைகளை சமமாக செய்யச் சொல்லுவது ஸமீகரணம். ஸமீகரணம் என்பதற்குச் சமமாகப் பண்ணுதல் என்பது அர்த்தம். அதைத்தான் ஈக்வேஷன் (Equation) என்று செல்லுகிறார்கள்.

ஆருவது அங்கமாக இருக்கும் கல்பஸூத்திரங்களுக்கு ஸித்தாந்த ஸ்கந்தத்தின் உதவி முழுவதும் வேண்டும். கல்ப ஸூத்திரங்களெல்லாம் மகரிஷிகளால் செய்யப்பட்டவை. ஆபஸ்தம்ப ஸூத்திரம், ஆச்வலாயன ஸூத்திரம் என்பவைகளைப் போன்ற (शुल्ब) சுல்ப ஸூத்திரங்கள் மஹரிஷிகளால் பண்ணப்பட்டவை. அந்த ஸூத்திரங்களிற் சொன்னபடி நாம் கர்மாநுஷ்டானம் செய்து வருகிறோம். கர்மாக்களைப் பண்ணவேண்டிய விதிகள் அவற்றில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

அந்த ஸூத்திரங்களில் யஜ்ஞங்களைப் பற்றிச் சொல்லப்படும் பாகத்தில் சயனம் (चयनं) என்னும் ஒன்றைப் பற்றிய விஷயங்கள் இருக்கின்றன. அந்த சயனத்தை அமைத்து அதன்மேல் யஜ்ஞங்களைச் செய்யவேண்டும். கருடாகிருதியாக ஒரு சயனம் அமைக்கவேண்டும். செங்கல் சூளைபோடும் விதம், இத்தனை அளவுள்ள இத்தனை செங்கல்கள் அடுக்கினால் இந்த அளவுக்கு இன்ன ஆகிருதி வரும், அதற்கு வேண்டிய அளவுகள் இவை என்று சில கணக்குகள் அந்தக் கல்ப ஸூத்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆபஸ்தம்ப சுல்ப ஸூத்திரத்தில் ஒரு ஸமீகரணம் (Equation) இருக்கிறது. அதை விடுவிக்க (to prove) இருபது முப்பது வருஷங்களுக்குமுன் வரையில் முடியாமல் இருந்தது. வெள்ளைக்காரர்களால் கண்டு

பிடித்தவற்றைக் கொண்டு அதை நிரூபணம் (proof) பண்ண முடியவில்லை. இப்பொழுதுதான் சில காலத்திற்குமுன் ஒரு வழி கண்டுபிடித்தார்கள். இன்னும் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய கணக்குகளுக்கு உரிய ஸூத்திரங்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. இந்தச் சுல்ப ஸூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸமீகரணங்களும், அளவுகளும் ஸித்தாந்தஸ்கந்தத்தின் உதவியால் நிரூபணம் செய்யவேண்டியவைகளாகும்.

வியக்த கணிதத்திற்கு பீஜ கணிதம் என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. எழுநூறு அல்லது எண்ணூறு வருஷங்களுக்குமுன் பாஸ்கராசாரியார் என்ற பெரிய கணித ஸித்தாந்தி ஒருவர் இருந்தார். அவர் கணிதசாஸ்திர விஷயமாக ஒரு கிரந்தம் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தார். தமது புத்திரியின் பெயராகிய லீலாவதி என்னும் பெயரால் கணித சாஸ்திரம் எழுதினர். அதில் வியக்த கணிதம், பீஜ கணிதம் முதலிய பலவகைக் கணிதங்கள் இருக்கின்றன. கிரஹஸ்திதிகள், கிரஹங்களின் கதிகள் முதலியவற்றை நிர்ணயித்தற்கு உபயோகமாக ஸித்தாந்தசிரோமணி என்ற ஒரு கிரந்தத்தையும் அவர் எழுதியிருக்கிறர்.

பிராசீனலேகமாலை யென்னும் சாஸன புஸ்தகத்தில் உள்ள ஒரு சாஸனத்தால் அந்தக் காலத்தில் பாஸ்கராசாரியருடைய கிரந்தங்கள் பிரசார மடைவதற்காகக் கூர்ஜர (Guzerat) தேசத்தில் இருந்த சிங்கணன் என்னும் அரசன் மானியம் விட்டிருந்தானென்று தெரியவருகிறது. நவீன க்ஷேத்திர கணித கிரந்தமாகிய யூக்ளிட் (Euclid) என்னும் புஸ்தகத்தில் நடுவில் உள்ள 7, 8, 9, 10-ம் பாகங்களைக் காணவில்லை என்று சொல்லுகிறர்கள். ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 12 புஸ்தகங்களும் அப்படியே இன்றைக்கும் இருக்கின்றன.

பாஸ்கராசாரியருக்கு முன்பு, அதாவது இன்றைக்கு 1800 வருஷங்களுக்கு முன்பு, வராஹமிஹிரர் என்ற ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிருஹத்ஸம்ஹிதை, பிருஹத் ஜாதகம் முதலிய பல கிரந்தங்களைச் செய்திருக்கின்றார். ஆரியபடர் என்பவர் ஆரியபடஸித்தாந்தமென்று ஒரு புஸ்தகம் எழுதியிருக்கின்றார். இப்பொழுது வழங்கி வரும் வாக்கிய கணிதமானது ஆரியபடஸித்தாந்தத்தை அநுஸரித்தது என்று சொல்லுவார்கள். தெலுங்கு பேசுபவர்கள் ஸித்தாந்த பஞ்சாங்கத்தைப் பின்பற்றுகிறார்கள். அது சூரிய ஸித்தாந்தத்தை அநுஸரித்தது.

இவ்வளவு கணித சாஸ்திரங்களும், நக்ஷத்திரங்கள், ஒன்பது கிரஹங்கள் என்பவைகளின் கதியைப் பற்றியும் ஸ்திதியைப் பற்றியும் சொல்லுபவைகள். கிரஹங்கள் ஏழு தான். ராகு கேதுக்கள் நிழல்; அதனால் அவைகளைச் சாயாக்கிரஹங்கள் என்று சொல்லுவார்கள். சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் நேர் விரோதமாக அவை ஓடும். அவைகளுக் குத் தனி கணனம் வேண்டாம். சூரிய சந்திரர்களின் கணனத் தின் விபரீத கணனமே அவைகளுக்குரிய கணனமாகும். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கணனம் அதிகப்படுகிறதோ அவ் வளவுக் கவ்வளவு ஸூக்ஷ்மமான பலன்களை (results) தெரிந்துகொள்ளலாம்.

நக்ஷத்திரங்களுக்கும் கிரஹங்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன? நம்முடைய கண்ணுக்குத் தெரிகிற அடையாளம் ஒன்று இருக்கிறது. வைரத்தை ஆட்டிக்கொண்டே இருந்தால் அது பளபளவென்று அசைந்து ஜ்வலித்துக் கொண்டே இருக்கும். அதைப்போல நக்ஷத்திரங்கள்

அசைவோடு ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும். கிரஹங்கள் அசையாமல் இருக்கும்.

சூரியனும் நக்ஷத்திரங்களும் ஸ்வயப் பிரகாசம் உடையவை. நக்ஷத்திரங்களில் பலவிதமான வர்ணங்களின் டால் அடிக்கும். பட்டை தீர்த்த வைரத்தில் நீலம், பச்சை முதலிய நிறங்கள் ஜ்வலிப்பதுபோல அவை இருக்கும். குருவும் சுக்கிரனும் கொஞ்சம் பெரிய நக்ஷத்திரங்களைப் போல இருக்கும். ஆனால் தளதளப்பு இராது. நக்ஷத்திரங்கள் தளதளவென்று இருக்கும். சூரியனும் அப்படித் தான் இருக்கும். சூரியனைக் கொஞ்சம் உற்றுக் கவனிக்க ஆரம்பித்தால் சுற்றிலும் காணப்படுகின்ற பிசிர் போய்விடும். அப்புறம் கண்ணாடியில் தட்டையாகச் செய்யப்பட்ட ஒன்று ஜலத்தில் மிதப்பதுபோல் தளதளவென்று தோன்றும். அசைவு இருக்கும். சந்திரன் இந்த மாதிரி இராது. மற்றக் கிரஹங்களும் இப்படியே. நக்ஷத்திரம் சிறியதாக இருந்தாலும் அசைவு இருக்கும். நக்ஷத்திரம் பெரியதாக இருந்தால் விப்ஜியார்[1] (Vibgyor) என்று சொல்லப்படும் ஏழு நிறங்கள் தோன்றும்.

சூரியனுக்கு ஸப்தாசுவன் என்பது ஒரு பெயர். ஏழு குதிரைகள் உண்டு என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஓர் அசுவந்தான். அதற்கு ஏழு பேர்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லுவதும் உண்டு. அசுவம் என்பதற்குக் கிரணம் என்பது அர்த்தம். சூரியனுக்கு ஏழு[2] தினுஸான கிரணங்கள் இருக்கின்றன என்பதுதான் தாத்பர்யம். ஒரே கிரணந்தான் ஏழு தினுஸாகப் பிரிகிறது. விப்ஜியார்[1] என்பதும் அது தான்.

---

1. Vibgyor-Violet, Indigo, Blue, Green, Orange, Red.

2. एको अश्वो वहति सप्तनामा । [தைத்திரீய ஆரண்யகம்]

நக்ஷத்திரங்கள் கிழக்கே உதயமாகி மேற்கே அஸ்தமிக்கும். கிரஹங்களும் மேற்கே போகும். ஆனால் நித்தியம் கொஞ்சம் கிழக்கே நகர்ந்துகொண்டே போகும். கிழக்கே ஓடும் ரயிலில் மேற்கே போகிறவனைப்போல ஏழு கிரஹங்களும் கிழக்கே நகர்ந்துகொண்டே போகும். இவற்றின் ஸ்திதிகளை ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.

லோகத்தில் நவக்கிரஹங்களைப்போலவே மனிதன் முதலியவர்களுடைய ஸ்திதியும் மாறிக்கொண்டே வருகிறது. கஷ்டம், ஸௌக்கியம், மனோதுக்கம், சந்தோஷம், உன்னதபதவி, தாழ்ந்தபதவி என்று இப்படி எல்லாருடைய ஸ்திதியும் மாறிவருகிறது. இப்படி மாறிக்கொண்டே இருப்பவன் மனிதன் மட்டும் அல்ல. எல்லாம் அப்படித்தான். பல ஸ்தாபனங்களும் அப்படியே.

லோகத்தில் நடக்கும் சுகதுக்கங்களுக்கும் கிரஹங்களுக்கும் ஸம்பந்தம் உண்டென்று நினைத்து, மஹரிஷிகள் இன்ன இன்ன மாதிரி கிரஹங்கள் இருந்தால் இன்ன இன்ன பலன் கிடைக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு காரியம் ஆரம்பித்தால் அதன் ஆரம்பகால கிரஹஸ்திதிகளைக்கொண்டு மேலே நடக்கும் சுகதுக்கபலன்களைச் சொல்லும் பாகத்திற்கு ஹோராஸ்கந்தம் என்று பெயர். ஜனன காலத்தை ஆரம்பமாக வைத்துக்கொண்டு சுகதுக்க பலன்களைச் சொல்லிவிடலாம்.

சுகதுக்க பலன்களுக்குக் காரணம் பல விதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. வைத்தியர்கள் தாது வித்தியாசத்தால் என்று சொல்லுவார்கள். தாதுக்களின் ஸமநிலையானது தப்பிவிட்டது, அதனால்தான் இந்த வியாதி உண்டாயிற்றென்று

அவர்கள் சொல்லுவார்கள். மந்திரவாதி தெய்வக்கோளாறு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறான். ஜ்யோதிஷன் கிரஹகதியால் அது வந்தது என்கிறான். தர்மசாஸ்திரம் பூர்வ கர்மபலன் என்று சொல்லுகிறது. பயந்து கொண்டதனால் மனம் மாறி இருக்கிறது என்று மனோதத்துவ நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி ஒன்றுக்கே பல காரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. உண்மையில் கிரஹகதியால் வருகிறதா? தாதுக்களால் வருகிறதா? மனதின் சலனத்தால் வருகிறதா? மற்றவைகளால் வருகிறதா? என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. சில சமயங்களில் ஒருவன் அநுபவிக்கிற சுகதுக்கங்களுக்கு மற்றவருடைய புண்ணிய பாபங்கள் காரணம் என்றும் சொல்லுவதுண்டு. குழந்தைக்கு ஏதாவது வியாதி வந்தால் மாதா பிதா பண்ணின பாபபலன் என்று சொல்லுகிறார்கள். குழந்தையின் பக்கத்திலிருந்து அவர்களும் துக்கத்தை அநுபவிக்க நேர்கின்றதால் அப்படிச் சொல்லுவதும் நியாயந்தான். நமது உடம்புக்கு வியாதி வந்தால் அதற்குக் காரணம் நம்முடைய சத்துருவின் புண்ணியம் என்றும் சொல்லலாம். இப்படி ஒருவனுக்கு ஒரு துக்கம் வந்தால் அது அநேகருடைய பாப புண்ணியங்களால் வந்தது என்று சொல்லலாம்.

இவற்றில் ஒன்றும் பொய்யில்லை. எல்லாம் காரணங்களே. எல்லாம் ஒன்றின் அடையாளங்களே. நாம் தெரிந்து கொள்ளுவதற்காக இப்படிப் பல வகையிலும் காரணங்கள் ஏற்பட்டு ஒன்றாகக்கூடி அநுபவத்தைக் கொடுக்கின்றன. ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு காரணத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். மழை பெய்தால் ஈரம் உண்டாகிறது; ஈசல் உண்டாகிறது; தவளை கத்துகிறது. இவ்வளவும் மழைபெய்ததற்கு அடையாளங்கள். அதுபோலக் கர்மாவின் பலன் உண்

டானதற்கு அநேக அடையாளங்கள் அமைகின்றன. ஒவ்வொன்றும் அடையாளந்தான். எல்லாவற்றிற்கும் ஸம்பந்தம் உண்டு. கர்மாவை அநுஸரித்து கிரஹகதி ஏற்படுகிறது, வியாதி ஏற்படுகிறது, மனச் சஞ்சலம் உண்டாகிறது, பிசாசாதிகளின் பீடை உண்டாகிறது. எல்லாம் ஒரு கர்மாவின் பலனாகவே உண்டாகின்றன. ஒவ்வொரு வழியிலும் தெரிந்து கொள்ளலாம். இப்படி உள்ள பலன்களைத் தெரிந்துகொள்ளக் கணக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருக்கிறது.

ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரத்தில் ஸம்ஹிதாஸ்கந்தம் என்ற ஒரு பிரிவு இருக்கிறது. ஜலம் எங்கே ஓடுகிறது? பூமிக்குள் நதி உண்டு; அது எங்கெங்கே போகிறது? உள்ளே ஜலம் இருப்பதற்கு மேலே என்ன என்ன அடையாளம் இருக்கும்? என்பவைகளைப் போன்ற பல விஷயங்கள் அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வாஸனைத் திரவியங்கள் செய்யும் விதம், வீடு கட்டும் அளவு, சகுன சாஸ்திரம், நிமித்த சாஸ்திரம் முதலிய எல்லாம் ஸம்ஹிதையிற் சொல்லப்படும். சகுனம் வேறு, நிமித்தம் வேறு. சகுனம் என்பதற்குப் பக்ஷி என்பது அர்த்தம். பக்ஷிகளால் ஏற்படும் நிமித்தங்களுக்குத்தான் சகுனம் என்று பெயர். உலகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தமில்லாத வஸ்து ஒன்றும் இல்லை. நடக்கும் காரியங்களும் அப்படியே. ஸரியான கணக்குத் தெரிந்தால் எல்லாம் தெரிந்துகொள்ளலாம். உலகத்தில் நடப்பவை எல்லாம் ஒருவனுடைய ஆஜ்ஞையால் நடக்கின்றன; ஒரு கணக்காக நடக்கிறது. ஒன்றால் எல்லாவற்றையும் கண்டு பிடிக்கலாம். கைரேகை, பக்ஷி, ஆருடம், கிரஹநிலை முதலிய எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தம் உடையனவாகவே இருக்கின்றன. எல்லாம் நிஜந்தான்.

கணிதத்தையும் கிரஹகதிகளையும் சொல்லுவது ஸித்தாந்தம். தனித்தனியாக மனிதனுடைய சுகதுக்கபலனைச் சொல்லுவது ஹோரை அல்லது ஜாதகம். மிச்சம் உள்ளவை எல்லாம் ஸம்ஹிதை.

பூனை குறுக்கே போவது முதலியவை நிமித்தம். பக்ஷிகள் குறுக்கே போவது சகுனம். இவைகளெல்லாம் ஸம்ஹிதையிற் சொல்லப்படும்.

வராஹமிஹிரர் பிருஹத்ஸம்ஹிதை என்று ஒரு கிரந்தம் எழுதியிருக்கிறார்.

வெறும் ஆகாசத்தில் இந்தக் கிரஹங்களெல்லாம் இருக்கின்றனவே. விழாமல் எப்படி நிற்கின்றன? இதற்குக் காரணத்தை நியூடன் (Newton) என்பவர்தாம் கண்டுபிடித்தார் என்று எல்லோரும் நினைக்கிறார்கள். மிகப் பழைய காலத்தில் உண்டான சூரியசித்தாந்தத்தின் முதலில் இருக்கிற சுலோகம் பூமி விழாமல் இருப்பதற்கு ஆகர்ஷணசக்தி (Gravitation) காரணம் என்று சொல்லுகிறது. ஸ்ரீசங்கராசாரியாரவர்கள் பாஷ்யத்திலும் பூமிக்கு ஆகர்ஷணசக்தி இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.[1] ஒரு வஸ்துவை நாம் மேலே வீசி எறிந்தால் அது மறுபடியும் கீழே வந்து விழுகிறது. அப்படி விழுவது அதனுடைய ஸ்வபாவ குணம் அல்ல. அப்படியானால் அது ஆகாசத்திலேயே நின்றுவிடவேண்டியதுதான். அது பூமியில் விழுவதற்குக் காரணம் பூமியின் ஆகர்ஷணசக்தியே. ஆகர்ஷணசக்தியென்றால் இழுக்கும் சக்தி என்பது அர்த்தம். பிராணன் மேலே போகும். அபானன் கீழே போவது. கீழே இழுக்கிற சக்திக்கு அபானசக்தி என்று பெயர். ஸ்ரீ ஆசாரியா

1. ப்ரச்னோபநிஷத் பாஷ்யம்.

ரவர்கள் பிருதிவிக்கு அபான சக்தி, அதாவது ஆகர்ஷண சக்தி இருக்கிறதென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவைகளைப் போன்ற பல அருமையான விஷயங்கள் நம்முடைய சாஸ்திரங்களில் இருக்கின்றன. நமக்கு இவைகள் தெரியாததனால் தேசாந்திரத்தில் உள்ளவர்கள் எழுதியவைகளுக்கு அளவில்லாத கௌரவத்தைக் கொடுக்கிறோம்.

இப்பொழுது எவ்வளவு விதமான கணக்குகள் லோகத்தில் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவு கணக்குகளும் எவ்வளவோ வருஷங்களுக்கு முன்பே நம்முடைய ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரங்களில் இருக்கின்றன.

கல்பாரம்பத்தில் எல்லாக் கிரஹங்களும் ஒரே நேராக இருந்தன. அப்புறம் காலம் ஆக ஆக அவை கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மாறிக்கொண்டே வருகின்றன. மற்றொரு கல்பாரம்பத்தில் மறுபடியும் நேராக வந்துவிடும்.

நாம் செய்யும் கர்மாக்களில் முதலிற் சொல்லும் ஸங்கல்பத்தில் சொல்லப்படுகிற அவ்வளவும் ஜ்யோதிஷ விஷயந்தான்.

பிரம்மா லோக சிருஷ்டி பண்ணுகிறார். அவருக்கு நான்கு முகங்கள் உண்டு. நான்கு வேதங்களையும் நான்கு முகங்களால் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கிறார். வேதத்தை அவர் பண்ணியதாகச் சொல்லப்படவில்லை.

வேதத்தைப்பற்றி இங்கே ஒரு ஸந்தேகம் உண்டாகிறது. சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களைச் சேர்ந்த தேவாரத்தில் பரமேசுவரன் எப்பொழுதும் வேதம் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கிறார் என்று காணப்படுகிறது.

"வேதியா வேத கீதா" என்று அது சொல்லுகிறது. "சாமமோதும் வாயானை" என்று ஓரிடத்தில் இருக்கிறது.

இவற்றில் வேதத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பதாகக் காணப்படுகிறதே யன்றி வேதம் பண்ணினார் என்று இல்லை. நாராயணர் ஹிருதயத்தில் வேதத்தை ஸ்புரிக்கச் செய்தார் என்று பாகவதம் சொல்லுகிறது.

வேதம் அநாதி. ஈசுவரனும் அநாதி. வேதத்தை ஈசுவரன் உண்டுபண்ணினாரென்றால் அது ஆதியுள்ளதாக ஆகிவிடும். பிரம்மஸூத்திரபாஷ்யத்தில் ஓரிடத்தில் வேதத்துக்கு மூலகாரணன் பரமேசுவரன் என்ற ஒரு விஷயம் இருக்கிறது. அப்படியானால் வேதத்திற்கு ஆதியுண்டா? என்ற ஆக்ஷேபணை அடுத்தபடி காணப்படுகிறது. வேதத்துக்கு ஈசுவரன் காரணன். ஈசுவரனுக்கு வேதம் காரணம்; அதாவது ஈசுவரனைத் தெரிந்துகொள்ள வேதம் காரணம்.

'अस्य महतो भूतस्य निःश्वसितमेतत् यदृग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्वाङ्गिरसः' ।

என்று வேதம் சொல்லுகிறது.

வேதம் ஆதியா? ஈசுவரன் ஆதியா? இரண்டும் அநாதி. வேதம் ஈசுவரனிடத்திலிருந்து வருகிறது. அப்படியாயின் அது எப்படி அநாதியாகும்? ஈசுவரனுடைய சுவாஸம் வேதம். சுவாஸம் இல்லையானால் ஈசுவரனும் இல்லை. எப்பொழுதும் ஈசுவரன் வேதத்தைப் பாடிக்கொண்டே இருக்கிறார் என்று சொல்லியிருக்கிறது. எப்பொழுதும் ஈசுவரன் மூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்; வேதமாகிய மூச்சை விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். தமிழ் நூல்களில் பரமேசுவரனை ஒரு கனபாடிகளைப்போல வருணித்திருக்கிறது. பூணூல் போட்டுக்கொண்டு விபூதி இட்டுக்கொண்டு வேதம் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறார் என்று தேவாரம் சொல்லுகிறது. வேதியன் என்று சொல்லுகிறது. அதனால் பிராம்மணன் என்

ருல் விபூதி இட்டுக்கொண்டு பூணூல் போட்டுக்கொண்டு வேதாத்தியயனம் செய்பவன் என்பது தெரியவருகிறது. ஆழ்வாராதிகள் இப்படி எழுதவில்லை. யக்ஞம் யாகம் என்பவைகளைப்பற்றி அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஓர் ஊரைப்பற்றிச் சொல்லுகையில் அது யக்ஞமும் யாகமும் பண்ணுபவர்கள் இருக்கும் ஊர் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

தேவாரங்களில் பரமேசுவரன் ருத்ராக்ஷம் போட்டுக்கொண்டதாகப் பெரும்பாலும் காணப்படவில்லை. அவருடைய கண்ணிலிருந்தே ருத்ராக்ஷம் உண்டாயிற்று. அதிலேயே ருத்ராக்ஷம் இருக்கிறது. மூன்றுவது கண்ணுகிய ஞானக் கண்ணில் அது உண்டாயிற்று. அது ஞானஸாதனமானது. அதனால்தான் அதற்கு ஸாதனம் என்ற ஒரு பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

"எவரேனும் விலாடத்திட்ட வெண்ணீறும் சாதனமும்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. இங்கே சாதனமென்பது ருத்ராக்ஷம். ஈசுவரன் ஸதா வேதம் ஓதுகிறார் என்று தேவாரங்கள் சொல்லுகின்றன. அது அவருடைய சுவாஸமாக இருக்கிறது என்பதை அநுசரித்ததுதான்.

வேதங்களுக்குப் பாஷ்யம் செய்த வித்தியாரணிய ஸ்வாமிகள் தம்முடைய குருவை ஈசுவரனைப் பாவித்துத் துதிக்கையில்,

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।
निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

என்று சொல்லுகிறார். வேதங்கள் ஈசுவரனுடைய நிச்வாஸம் என்று அதில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

பிரம்மா எப்படி சிருஷ்டி பண்ணுவது? ஒன்றுமில்லாத ஆகாசத்திலிருந்து எலக்ட்ரிஸிடி (electricity)

யால் எவ்வளவோ காரியங்கள் செய்யப்படுகின்றன. அதைப் போல, எல்லாம் சைதன்ய வஸ்துவினிடமிருந்து உண்டாகும். மற்ற ஸமயங்களில் அந்தச் சைதன்யம் தூங்கும். ஒரு ஸாண்டோ இருக்கிறான். அவன் தூங்கினால் அவனுடைய சக்தி ஒன்றும் வெளியே தெரிவதில்லை. குஸ்தி முதலிய காரியங்களைப் பண்ணும்பொழுது அவனுடைய சக்தி தெரிகிறது. அதுபோல சிருஷ்டி காலத்தில் சைதன்ய வஸ்துவின் சக்தி பல காரியங்களைச் செய்கிறது. நிர்க்குண வஸ்துவினிடத்திலிருந்து ஒரு சக்தி கிளம்புகிறது. அதன் வழியே உண்டானவர் பிரம்மா.

அவர் வேதசப்தத்திலிருந்து லோகத்தைச் சிருஷ்டித்தார். 'அநந்தா வை வேதா:'[1] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேதங்கள் அளவிறந்தன. சிருஷ்டியும் பலவிதம்.

[2]பரத்வாஜமஹரிஷி மூன்று ஆயுள் பரியந்தம் வேதாத்தியயனம் செய்தார். பரமேசுவரன் அவருக்குப் பிரத்தியக்ஷமானார். உமக்கு 4-வது ஆயுள் கொடுக்கிறேன் அதை கொண்டு என்ன செய்வீர்? என்று கேட்டார். பரத்வாஜர் அந்த ஆயுளை வைத்துக்கொண்டு வேதாத்தியயனமே பண்ணிக்கொண்டிருப்பேன் என்று சொன்னார். அவர்

---

१. अनन्ता वै वेदाः ।

२. "भरद्वाजो ह त्रिभिरायुर्भिर्ब्रह्मचर्यमुवास । तꣳ ह जीर्णिꣳ स्थविरꣳ शयानमिन्द्र उपव्रज्योवाच भरद्वाज । यत्ते चतुर्थमायुर्दद्याम् । किमेनेन कुर्या इति । ब्रह्मचर्यमेवैनेन चरेयमिति होवाच । तꣳह त्रीन् गिरिरूपानविज्ञातानिव दर्शयांचकार । तेषाꣳ हैकैकस्मान्मुष्टिनाददे । स होवाच । भरद्वजेत्यामन्त्र्य वेदा वा एते" इति ।

[தைத்திரீயப்பிராம்மணம்]

மனதைக் கொஞ்சம் மாற்றவேண்டும் என்று பரமேசுவரன் எண்ணினார். அங்கே மூன்று பெரிய மலைகளைத் தோற்றப் பண்ணி, ஒரு பிடி மண்ணை எடுத்துக் காட்டி 'நீ இவ்வளவு வருஷக் கணக்காக அத்தியயனம் பண்ணின வேதங்கள் இந்தப் பிடி மண்ணுக்கு ஸமானம். நீ இன்னும் தெரிந்து கொள்ளாதவை இந்த மலைகளைப்போல் இருக்கின்றன' என்று சொன்னார். அதனால் அநந்தமான வேதங்கள் உண்டு என்று தெரிகிறது.

பிரம்மா உண்டானவுடன் அவருடைய ஹிருதயத்தில் வேதசப்தமெல்லாம் தோன்றின. அவருக்குச் சிருஷ்டி செய்வதற்கு அந்த வேதம் வழி காட்டிற்று. எங்கே பார்த்தாலும் வேதசப்தம் நிறைந்திருந்ததை அவர் அறிந்தார். அவருக்கு எல்லா வேதங்களும் தோன்றும். ரிஷிகளுக்குச் சில சில மந்திரங்களே தோன்றும். அப்படித் தோன்றிய மந்திரங்கள் எல்லாம் சேர்ந்துதான் நமக்கு வேதமாக இருக்கிறது. நாம் மந்திரங்களுக்கு ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை என்னும் மூன்றையும் சொல்லுகிறோம். எல்லா மந்திரங்களுக்கும் ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை உண்டு. தெலுங்கு தேசத்தில் எல்லா மந்திரங்களுக்கும் அவைகளைச் சொல்லி வருகிறார்கள். தபஸ் பண்ணின ரிஷிகள் மூலமாக அறியப் பட்டவைகள் மந்திரங்கள். அந்த ரிஷிகள்தான் அந்தந்த மந்திரத்திற்குரிய ரிஷிகள். அவர்களுக்கு அந்த மந்திரங்களைக் கேட்கும் திவ்விய சுரோத்திரம் உண்டு. யோகசாஸ்திரத்தில் பெரிய ஆகாசமும் மனதிலுள்ள ஆகாசமும் ஒன்றாக ஆகிவிட்டால் பெரிய ஆகாசத்திலுள்ள சப்தமெல்லாம் நமக்குக் கேட்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எங்கும் நிறைந்து அபேதமான நிலையை அடைந்தவர்களுடைய மனதிற்கு அந்தச் சப்தங்கள் தெரியும். ரிஷிகளுடைய

திவ்யசுரோத்திரம் வைதிகமான சப்தங்களைக் கிரஹித்தன. அவைகள்தாம் வேத மந்திரங்கள். பிரம்மா எல்லாவற்றை யும் தெரிந்துகொண்டார்.

அந்தப் பிரம்மாவுக்கு ஆயுள் உண்டு. அவருக்கு நூறு வருஷ ஆயுள். அவருக்குப் பிறகு நூறு வருஷகாலம் பிரபஞ்சம் தூங்குகிறது.

சிருஷ்டி பண்ணுபவர் பிரம்மா. ருத்திரர் பிரளயத்தை உண்டாக்குகிறார். அவர் பரமோபகாரி. பகல் ஸௌக்கி யமோ? ராத்திரி ஸௌக்கியமோ? பகல் முழுவதும் வேலை செய்கிறோம். அந்தச் சிரமத்திற்கு விஸ்ராந்தி ராத்திரி காலத்தில் ஏற்படுகிறது. உலகம் முழுவதும் ராத்திரியில் விஸ்ராந்தி அடைகிறது. அப்படி ராத்திரி விஸ்ராந்தி இருந்தால்தான் மறுபடியும் பகலில் எழுந்து வேலை செய்யும் சக்தி உண்டாகும். அதுபோலக் கர்மபலன் இல்லாமல் கொஞ்சம் விஸ்ராந்தி இருந்தால்தான் ஆத்மாக்களுக்கு மறுபடியும் கர்ம பலனை அநுபவிக்கும் சக்தி உண்டாகும். லோகாந்தர அலைச்சலுக்கெல்லாம் விஸ்ராந்தி நமக்கு ஏற்பட்டால் அப்பொழுது ஆநந்தம் உண்டு. அந்த ஆநந்தம் பிரளயத்தில் ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் உண்டாகிறது. மோக்ஷ சாதனமாகிய காரியங்களைப் பண்ணுமற் கூட அந்த ஆநந்தத்தைப் பிரளயத்தில் ருத்திரர் எல்லோருக்கும் கொடுக் கிறார். ருத்திரர் மூன்று மூர்த்திகளுள் ஒருவர். பிரம்மாவும் அப்படிப்பட்டவரே. மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் மேலே அதீ தராகப் பரமசிவன் இருக்கிறார். அவர் பிரம்மாவுக்கு அநுக் கிரஹம் பண்ணுகிறார். காமேசுவரனாக இருந்து அருள் புரிகிறார். பராசக்தி காமேசுவரியாக அநுக்கிரஹிப்பாள்.

பரமேசுவரனுடைய அநுக்கிரஹத்தால் பிரம்மா வேதங் களை அறிந்துகொள்ளுகிறார். நான்கு வேதங்களையும் நான்கு

முகத்தில் சொல்லிக்கொண்டு சிருஷ்டியை நடத்திக்கொண்டு நூறு வயது இருக்கிறார். அப்புறம் நூறு வயது மஹாப் பிரளயம். அப்புறம் வேறொரு பிரம்மா ஏற்பட்டு நூறு வயது இருக்கிறார். மஹாப்பிரளயம் ஸகல ஆத்மாவுக்கும் ராத்திரி. அப்பொழுது எல்லாம் தூங்கும். நித்தியப் பிரளயம் தினந்தோறும் உள்ள ராத்திரி பெரிய பிரளயத்தில் எல்லாவற்றையும் பெரிய ஆத்மாவாகிய பரமாத்மா தம் ஸ்வரூபத்தில் அடக்கிக்கொள்ளுகிறார். சின்னப் பிரளயமாகிய தூக்கத்தில் சின்ன ஆத்மாவில் இந்திரியங்கள் முதலியவை அடங்குகின்றன.

பிரளயம் முடிவானவுடன் உண்டான பிரம்மாவுக்கு முன்பு இருந்த பிரம்மா என்ன பண்ணினரென்பதை வேதம் தெரிவிக்கிறது. பிரம்ம என்று வேதத்திற்குப் பெயர். அதை அறியாமல் வைப்பவன் பிராம்மணன்.* அவனுக்குப் பிரம்மா என்று ஒரு பேர் உண்டு.

பிரம்மாவுக்குச் சக்தி உண்டானது வேதத்தினால். அது அவருக்குச் சிருஷ்டியை எப்படிச் செய்யவேண்டுமென்பதைத் தோற்றுவிக்கிறது. இப்பொழுதுள்ள பிரம்மாவுக்கு நூறு வயது. அந்த நூறு வயதுக்கும் ஒரு பரம் என்று பெயர். அதில் பாதி ஒரு பரார்த்தம். மிகவும் சிறிய எண் ஒன்று. மிகவும் பெரிய எண் பரார்த்தம். ஆகையால் ஏகாதி பரார்த்தபரியந்தம் சங்கியை (संख्या) என்று சொல்லுவதுண்டு. 18-வது ஸ்தானம் பரார்த்தம். பரார்த்தமென்பதற்குப் பரத்தில் பாதி என்பது அர்த்தம். பரார்த்தத்துவயஜீவி பிரம்மா. அதாவது இரண்டு பரார்த்தங்கள் ஜீவித்திருப்பவர் பிரம்மா. இப்பொழுது இருக்கும் பிரம்மாவுக்குப் பாதிக்குமேல் ஆயுள் தீர்ந்துவிட்டது. அவர் ஆயுள் ஏழு

---

* ब्रह्मायुष्मत् तद्ब्राह्मणैरायुष्मत्

கல்பம். இப்பொழுது மூன்றிற்குமேல் நான்காவது கல்பமாகிய சுவேதவராஹ கல்பம் நடக்கிறது. இதற்கு முன்பு நடந்தது லக்ஷ்மீ கல்பம். 4,32,000 வருஷங்கள் ஒரு சதுர்யுகம். பத்துக் கலியுகப் பிரமாணம் ஒரு சதுர்யுகம். கலியில் இரண்டு பங்கு துவாபரயுகம், கலியில் மூன்று பங்கு திரேதாயுகம், நான்கு பங்கு கிருதயுகம். பத்துக் கலியுகக் காலம் சேர்ந்து ஒரு சதுர்யுகம் ஆகும். இப்படி 1000 சதுர்யுகம், அதாவது 4,32,00,00,000 வருஷங்கள் பிரம்மாவுக்கு ஒரு பகல். அவ்வளவு வருஷங்கள் ஒரு ராத்திரி. 8,64,00,00,000 வருஷங்கள் அவருக்கு ஒரு நாள். இப்படி 365 நாட்கள் சேர்ந்தது ஒரு வருஷம். அப்படி நூறு வருஷங்கள் அவருடைய ஆயுள். இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் ஆயுளும் அதுதான். பிரம்மாவினுடைய ஒவ்வொரு ராத்திரியிலும் ஒவ்வொரு அவாந்தரப் பிரளயம் உண்டாகும். அது பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் என்ற மூன்றையுமே பாதிக்கும். மஹாப்பிரளயத்தில் அவர் ஆயுள் முடிவடையும்.

பிரம்மாவின் ஒரு பகலுக்குள் (அதாவது 4,32,00,00,000 வருஷங்களுக்குள்) 14 மனுவந்தரம் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மனுவந்தரத்துக்கும் ஒவ்வொரு மனு அதிகாரி. இப்பொழுது ஏழாவது மனுவின் காலம். அவருக்கு ஜகத்தைப் பரிபாலிக்கும் அதிகாரம் இருக்கிறது. வைவஸ்வத மனு என்பது அவர் பெயர். அவர்தான் சூரியகுலத்துக்கு முதல் அரசன்.

சூரியனிடத்திலிருந்து கிரணங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளுக்கு உஷ்ணம் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. எப்பொழுது முழு உஷ்ணமும் குறையும் என்பதை ஒருவகையிற் கணக்குப் போட்டு நவீன ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கணக்கும்

அவாந்தரப் பிரளயத்திற்கு உரிய கணக்கும் சற்றேரக் குறைய ஒத்திருக்கின்றன.

ஒரு மனுவந்தரத்திற்கு 71 சதுர்யுகங்கள். இந்த வைவஸ்வதமனுவந்தரத்தில் இப்பொழுது நடப்பது 28-வது சதுர்யுகம். அதில் இது கலியுகம். நாம் பண்ணும் ஸங்கல்பத்தில் இவ்வளவும் இருக்கின்றன. திதி, லக்கினம் வரையில் சொல்லுவதுண்டு. இவ்வளவும் காலக்கணக்கு. அப்புறம் தேசக்கணக்கு வேறு அந்த ஸங்கல்பத்தில் இருக்கிறது. நாம் கடிதங்களில் ஊரையும் தேதியையும் எழுதுவதுபோல ஸங்கல்பத்தில் தேசத்தையும் காலத்தையும் சொல்லிக் கொள்ளுகிறோம். இவ்வளவு அருமையான காலக் கணக்குகள் ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரத்தால் அறியப் படுகின்றன.

ஒரு கொட்டகையில் மேற் கூரையிலுள்ள துவாரம் வழியாக வரும் சூரிய கிரணம் ஓரிடத்தில் படுகிறது. அதே கிரணம் அடுத்த வருஷம் எங்கே விழும் என்று கேட்டால் நமக்குத் தெரியாது. ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரத்தில் சொல்லியுள்ள கணனங்களைச் செய்தால் தெரியும். பழைய காலத்தில் ஒரு முத்தைத் தொங்கவிட்டு இன்ன காலத்தில் இன்ன இடத்தில் அதனுடைய நிழல் விழும் என்று கோடு போட்டுக் காண்பித்தால் அப்படிக் காண்பித்தவர்களுக்கு அரசர்கள் உயர்ந்த சன்மானங்களைச் செய்து வந்தனர். மற்ற சாஸ்திரங்களிலெல்லாம் வாக்கியார்த்தம் செய்து சன்மானம் பெறுவார்கள். ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரத்திலோ பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்டிச் சன்மானம் பெறவேண்டும். அதில் ஏமாற்ற முடியாது. அதற்கு சூரிய சந்திரர்களே சாக்ஷி.

प्रत्यक्षं ज्योतिषं शास्त्रम्

கல்பம்.

வேதபுருஷனுக்குக் கல்பம் கரம் என்பார்கள். காரியங்களைச் செய்வதினால் கைகளுக்குக் கரம் என்று பெயர் வந்தது. செய்யும் தொழில் உடையதால் தெலுங்கில் 'செய்' என்று வழங்குகிறது.

ஜ்யோதிஷம் முதலியவற்றைத் தெரிந்து கொண்டு வேதத்தையும் தெரிந்து கொண்டு பின்பு என்ன செய்வது? ஏதாவது ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும். நமக்குத் தோன்றுகிற காரியங்களெல்லாம் பண்ணி, சம்பாதித்த பாபங்களெல்லாம் தொலைய ஒரு நல்ல காரியம் பண்ணவேண்டும். அதற்கு மந்திரம் முதலியவைகள் வேண்டும். அந்தக் கர்மாக்களைச் செய்வதற்குப் பல திரவியங்கள் வேண்டும். அதை நடத்த வீடு வேண்டும். அந்த வீட்டுக்கு வாஸ்து லக்ஷணம் வேண்டும். பின்பு அந்தக் கர்மாக்களின் பலனை ஈசுவரனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணவேண்டும். இவைகளைப் பற்றிய விஷயங்களைச் சொல்லுவதுதான் கல்பம். நம்முடைய சாஸ்திரங்களில் எல்லாக் காரியங்களையும் பரமேசுவரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிற்பி, தட்டான் முதலிய எல்லோருடைய வேலையும் பரமேசுவரனுக்கர்ப்பணம் செய்யவேண்டியவை. பதினான்கு வித்தைகளையும் அவருக்கே அர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். பிராம்மணன் வேதத்தைக் கோயில்களிற் சொல்லி பகவானுக்கர்ப்பணம் செய்கிறான். சிற்பி கோயில்களைக் கட்டுவதினாலும் பகவானுடைய பிம்பங்களை அமைப்பதினாலும் அவன் தன்னுடைய வேலைகளை பகவானுக்கர்ப்பணம் செய்கிறான். மற்ற தேச சாஸ்திரங்களெல்லாம் ஈசுவரனுடைய நினைவை நம்மிடத்திலிருந்து எவ்வளவு விலக்க

வேண்டுமோ அவ்வளவுக்கு உபயோகப்பட்டு வருகின்றன. அவர்களுடைய சாஸ்திரங்களெல்லாம் இந்திரிய சுகத்திற்கு உபயோகப்படுகின்றன. நாம் நந்தவனம் போடுகிறோம். அதற்கும் அவர்கள் குரோடன்ஸ் வைப்பதற்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம் இருக்கிறது. அது கண்ணால் பார்த்து ஆனந்தப் படுவதோடு சரி. நாம் செய்யும் காரியங்களோ ஈசுவரார்ப்பணத்திற்கு ஏற்பட்டவை. நம்முடைய தேசத்துச் சித்திரக்கலைகளெல்லாம் கோயில்களிலேயேதான் காணப்படுகின்றன. பிராம்மணனுடைய வித்தைகளெல்லாம் அங்கேதான் உபயோகப்படுகின்றன. இப்படி ஈசுவரார்ப்பணம் செய்வதால் சித்த சுத்தி உண்டாகும்.

வேதத்தை அத்தியயனம் பண்ணி அதிலே உள்ள அக்ஷரங்களைப்பற்றித் தெரிந்துகொண்டு வியாகரணத்தையும் அறிந்து, ஸ்வரம் அர்த்தம் என்பவற்றையும் தெரிந்து கொண்டு, கர்மாக்களைச் செய்யும் காலத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுவதின் பிரயோஜனம் நல்ல கர்மாக்களைப் பண்ணுவதே. ஜ்யோதிஷத்திற்கு நயனம் என்று ஒரு பெயர் உண்டு. நயதி என்றால் அழைத்துக்கொண்டு போவது. வெகு தூரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகிறது (லீடர்). நமக்குக் கண்ணில்லாமற் போனால் நம்மை ஒருவர் அழைத்துப்போகவேண்டும். அந்த ஸ்தானத்தில் கண் இருக்கிறது. அந்தக் காரணத்தினால்தான் கண்ணிற்கு நயனம் என்று பெயர் வந்தது. அந்தக் கண்ணைப்போலவே ஜ்யோதிஷம் பல காலத்துக்கு அப்புறம் நடக்கும் விஷயத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

ஜ்யோதிஷத்தினால் காலத்தைத் தெரிந்துகொண்டு நல்ல காரியங்களைப் பண்ணவேண்டும். எந்தக் கர்மாவை

எப்படிப் பண்ணுவது? எந்த எந்த வருணத்தார் எந்த எந்தக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும், எந்த எந்த ஆசிரமத்தார் எதை எதைச் செய்யவேண்டும் என்பவைகளையும், எந்தக் கர்மாவுக்கு எந்த எந்த மந்திரம், திரவியம், தேவதை என்பவைகளையும், எத்தனை ருத்விக்குகளை வைக்கவேண்டும், எந்த விதமான பாத்திரங்களை உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்பவைகளையும், இவை போன்ற மற்றவைகளையும் சொல்லுவது கல்பம்.

கல்ப சாஸ்திரத்தை அநேக ரிஷிகள் செய்திருக்கிறார்கள். கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்திற்கு ஆபஸ்தம்பர், போதாயனர், வைகானஸர், ஸத்யாஷாடர், பாரத்துவாஜர், அக்கினிவேசர் என்னும் ஆறு பேர்கள் கல்பஸூத்திரங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். ருக்வேதத்திற்கு ஆச்வலாயனர் என்பவர் செய்திருக்கிறார். சுக்ல யஜுர் வேதம் இரண்டு சாகை யுடையது. அதற்குக் காத்தியாயனர் ஸூத்திரம் செய்திருக்கிறார். ஸாமவேதத்தில் கௌதம சாகைக்குத் திராஹ்யாயணர் ஸூத்திரம் செய்திருக்கிறார். வேறொரு சாகை தலவகாரசாகை. அதற்கு ஜைமினி ஸூத்திரம் செய்திருக்கிறார். ஒவ்வொரு சாகைக்கும் கிருஹ்ய ஸூத்திரமென்றும் சிரௌத ஸூத்திரமென்றும் இரண்டு வகை உண்டு. கர்ப்பம் உண்டாவது முதல் தேஹம் அக்கினிக்கு ஹோமம் பண்ணப்படும் வரையில் செய்யப்படுகின்ற கிரியைகளைச் சொல்லுவது கிருஹ்ய ஸூத்திரம். தஹனக்கிரியையும் ஒருவகையான ஹோமம்தான். அந்தியேஷ்டி என்று சொல்லுவார்கள். அந்த இஷ்டியில் தேஹமே திரவியமாக உபயோகப்படுகிறது. அக்கினிஹோத்திரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பண்ணும் ஏழு ஹவிர்யஜ்ஞமும் ஏழு ஸோமயஜ்ஞமும், ஆகப் பதினாலு கர்மாக்களைத் தவிர மற்றவற்றைப்பற்றிக்

கிருஹ்ய ஸூத்திரம் சொல்லுகிறது. வீட்டில் செய்வது அக்கினிஹோத்திரம். சாலை போட்டுக்கொண்டு பண்ணுவது யஜ்ஞம்.

நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களும் எட்டு ஆத்ம குணங்களும் கல்ப ஸூத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களில் முன்பு சொன்ன பதினான்கைத் தவிர மிகுதியுள்ள இருபத்தாறும் கிருஹ்ய ஸூத்திரத்தில் சொல்லப்படும். அதில் கர்ப்பாதானம், பும்ஸவனம், ஸீமந்தம், ஜாதகர்மா, நாமகரணம், அந்நப்பிராசனம், சௌளம், உபநயனம், விவாஹம், அந்தியேஷ்டி முதலியவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. எட்டு ஆத்ம குணங்களாவன : தயை, பொறுமை, அசூயை இல்லாமலிருத்தல், சுத்தி, பிடிவாதமின்மை, மனங்குளிர்ந்திருத்தல், லோபமின்மை, நிராசை என்பவைகள். இவை எட்டும் சாமான்ய தர்மங்களைச் சேர்ந்தவைகளே.

நாம் இன்ன ஸூத்திரத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் என்று சொல்லுகிறோம். அது சிரௌத ஸூத்திரத்தைத்தான் குறிக்கின்றது. திருஷ்டாந்தமாக ஸாமவேதிகள் திராஹ்யாயண ஸூத்திரம் என்று சொல்லுகிறார்கள். திராஹ்யாயணர் சிரௌத ஸூத்திரம் மாத்திரம் செய்திருக்கிறார். வேறொருவர்தான் கிருஹ்ய ஸூத்திரம் செய்திருக்கிறார். அதனால் யஜ்ஞகர்மானுஷ்டானங்கள் விசேஷமாகச் செய்யப்பட்டு வந்தன என்று தெரிகிறது. நாம் அவைகளைப் பண்ணாமல் விவாஹம் முதலியவற்றை அதிகமாகப் பண்ணுகிறோம். கிருஹ்ய கர்மாக்கள் லகுவாகச் செய்யவேண்டியவை. அவை இப்பொழுது பலத்துப் போயின. சிரௌத கர்மாவை ஏழையாய் இருப்பவன் யாசகம் பண்ணிச் செய்

கிருன். பழைய காலத்தில் 'பிரதி வஸந்த ஸோமயாஜிகள்' என்று பல பேர்கள் இருந்தார்கள். அதாவது ஒவ்வொரு வஸந்த காலத்திலும் ஸோமயாகம் செய்பவர்கள். யாகம் வஸந்த காலத்தில்தான் செய்யவேண்டும். ஒரு வருஷத்தின் வரவு (यस्य त्रयी) மூன்று வருஷச் செலவுக்குப் போதுமானதாக இருந்தால் அந்த வரவை உடையவர்கள் ஒவ்வொரு வஸந்த காலத்திலும் ஸோமயாகம் செய்து வந்தார்கள். இப்பொழுது எல்லாம் கெட்டுப்போய்விட்டன. இக்காலத்துப் பணக்காரர்கள் ஒரு வருஷ வரவிற்கு மூன்று வருஷச் செலவை வைத்துக்கொண்டிருக்கிருர்கள். வியாபார ரீதியில் உண்டான மாறுதல்களால் எல்லாருக்கும் தரித்திரமும் கஷ்டங்களும் உண்டாயிருக்கின்றன. எதிலும் மிதமாக இருக்கவேண்டும்; அமிதம் கூடாது. இந்தக் காலத்து புத்தி சாமார்த்தியங்களெல்லாம் தரித்திரத்தில் கொண்டுபோய்விடுகின்றன. ஒருவன் பணக்காரனுக இருக்கிருனென்ருல் அவனுக்கேற்றபடி அபாரமான செலவுகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிருன். இவைகளையெல்லாம் மிதப்படுத்திக்கொண்டு நல்ல காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். சிகை, புண்ட்ரம், கர்மானுஷ்டானம் முதலியவைகள் ஸூத்திரத்துக்குத் தக்கபடி பலவகையாக இருக்கின்றன. சிலர் ஊர்த்துவசிகை வைத்துக்கொண்டிருக்கிருர்கள்; சிலர் பூர்வசிகையுடையவர்களாயிருக்கிருர்கள். அப்படியே ஊர்த்துவ புண்ட்ரம், திரிபுண்ட்ரம் (शिखां पुण्ड्रं च) என்று புண்ட்ர பேதங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளெல்லாம் முன்ஞேர்களுடைய ஆசாரப்படி அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

யஜ்ஞ விசேஷத்தில் சயனம் என்று ஒன்று சொல்லப்படுகிறது. அதனுடைய லக்ஷணங்கள் முதலியவைகளைச் சொல்லும் சுல்பஸூத்திரம் என்று ஒரு பிரிவு இருக்கிறது.

ஸோமயாகம் முதல் அசுவமேதயாகம் வரையில் செய்கிற எல்லா யாகங்களுக்கும் மூன்று வேத மந்திரங்களும் உபயோகப்படுகின்றன. யஜ்ஞம் பண்ணுபவன் யஜமானன் என்று சொல்லப்படுவான். இப்பொழுது பல பேரை யஜமானன் என்று சொல்லுகிறோம். முன்பு பல பேர்கள் யஜ்ஞம் செய்துவந்தார்களென்றும் அதனால் யஜமானன் என்னும் பெயர் அதிகமாக வழங்கி வருகின்றது என்றும் தெரிகிறது. 'ருத்விக்' என்பவன் தக்ஷிணை வாங்கிக் கொள்பவன். அந்த ருத்விக்குகளில் ஹோதா, உத்காதா, அத்வர்யு என்று மூன்று பிரிவினர் உண்டு. ஹோதா ருக் வேதத்தையும், அத்வர்யு யஜுர் வேதத்தையும், உத்காதா ஸாம வேதத்தையும் சொல்லவேண்டும். மூன்று வேதத்தாலும் யஜ்ஞம் நடக்கவேண்டும். நித்திய யஜ்ஞயங்கள் என்று சில இருக்கின்றன. லோகாந்தர பலனை உத்தேசித்து ஜாதிகளுக்கு ஏற்றபடி எல்லாரும் செய்யவேண்டிய யஜ்ஞங்களும் இருக்கின்றன.

சுல்பஸூத்திரங்கள் சாமான்ய ஸூத்திரங்களென்றும் விசேஷ ஸூத்திரங்களென்றும் இருவகைப்படும். ஹிரண்யகேசர் என்பவர் சுல்ப ஸூத்திரம் செய்திருக்கிறார். வேறு பலரும் செய்திருக்கிறார்கள். ஸூத்திரங்களின் வழியாக உண்டான பிரயோகங்கள் சில இருக்கின்றன. ஆண்டபிள்ளைப் பிரயோகம் என்பது இப்பொழுது அதிகமாகப் பிரசாரத்தில் இருந்து வருகிறது. ஆண்டபிள்ளை என்பவர் திருப்பனந்தாளில் இருந்தவர். திருவிடைமருதூர்ப் பிள்ளையாருக்கு ஆண்டபிள்ளையார் என்பது பெயர். அந்தப் பெயர் அவருக்கு வைக்கப்பட்டது. அவருடைய பிரயோகத்தின்படி இப்பொழுது சிரௌத கர்மாக்கள் நடந்து வருகின்றன.

சிரௌத ஸூத்திரத்திற்கு அதிகாரி இப்பொழுது பெரும்பாலும் இல்லை. கிருஹ்ய ஸூத்திரம்தான் பிரசாரத்திலிருந்து வருகிறது. மற்ற தேசாந்திர சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றிற்கும் அதிகப் பிராதான்னிய மேற்பட்டிருக்கின்றது. நம்முடைய சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் ஈசுவரசாரணாரவிந்தத்தைக் கட்டிப்பிடிக்கின்றன. எதைப் படித்தாலும் அது ஈசுவரார்ப்பணமாகவும் ஆத்ம லாபத்தைத் தருவதாகவும் இருக்கவேண்டும். நம்முடைய சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் அப்படிப்பட்டவைகளே.

17

மீமாம்ஸை

[23—10—1932]

வேதங்களுக்கு உள்ள அங்கங்கள் ஆறு. உபாங்கங்கள் நான்கு. மீமாம்ஸை, நியாயம், புராணம், தர்ம சாஸ்திரம் என்பவையே நான்கு உபாங்கங்கள்.

மீமாம்ஸை முதல் உபாங்கம். உப+அங்கம்=உபாங்கம். அக்கிராஸநாதிபதிக்கு அடுத்தாற்போல இருப்பவர் உப அக்கிராஸநாதிபதி. அதுபோல ஆறு அங்கங்களுக்கும் அடுத்தபடியாக இருப்பவை உபாங்கங்கள்.

மீமாம்ஸை என்பதில் மாங் என்பது தாது, ஸன் ப்ரத்யயம். இதன் தாத்பர்யார்த்தம் பூஜித விசாரம் என்பது; அதாவது நல்ல விஷயத்தை விசாரிக்கிறது.

மீமாம்ஸை பூர்வமீமாம்ஸை என்றும் உத்தரமீமாம்ஸை என்றும் இரண்டு விதம்.

அநேகமாகச் சாஸ்திரங்கள் ஸூத்திரமாக இருக்கும். அதற்கு வார்த்திகமும் பாஷ்யமும் இருக்கும். ஸூத்திரகாரர் ஒரு ரிஷியாக இருப்பார். பூர்வமீமாம்ஸையின் ஸூத்திரகாரர் ஜைமினி. பாஷ்யகாரர் சபரஸ்வாமி என்பவர். வார்த்திககாரர் குமாரஸ்வாமியின் அவதாரமாகிய குமாரில பட்டர். இவை மூன்றும் பூர்வமீமாம்ஸை.

பூர்வமீமாம்ஸை ஆயிரம் அதிகரணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில ஸூத்திரங்கள் சேர்ந்து ஒரே விஷ

யத்தை விசாரம் செய்வது ஓர் அதிகரணம். ஒவ்வோர் அதிகரணத்தில் ஒவ்வொரு விஷயமாக ஆயிரம் விஷயங்களை விசாரம் செய்வது பூர்வமீமாம்ஸை. வேதவாக்கியங்களை எடுத்துக்கொண்டு அது விசாரம் செய்யும்.

வேதம் என்பது ஈசுவரன் உண்டாக்கிய சட்டம். நாம் பிரஜைகள். ஈசுவரன் நமக்கு அரசன். அவர் பல அதிகாரிகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். அவருடைய ராஜாங்கத்தில் இந்திரன், வாயு, வருணன், அக்கினி, யமன், ஈசானன், குபேரன், நிருருதி முதலிய பல தேவதைகளை லோகத்தை ஸம்ரக்ஷிக்கும் அதிகாரிகளாக நியமித்திருக்கிறார். அந்த அதிகாரிகள் 14 லோகத்திலும் உள்ள ஜீவராசிகளாகிய பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பதற்கு ஒரு சட்டம் வேண்டும் அல்லவா? அந்தச் சட்டந்தான் வேதம். அதன்படி நாம் எப்படி நடப்பது, அதிகாரிகள் எப்படிப் பரிபாலனம் பண்ணுவது என்று ஸந்தேஹம் வந்தால் ஜட்ஜுகள் யோசித்துத் தீர்ப்புச் சொல்லுகிறார்கள். வக்கீல்கள் ஆலோசிக்கிறார்கள். அதுபோல தர்மத்தை அநுஷ்டானம் பண்ணும் வழிகளையெல்லாம் சொல்லும் வேதமாகிற சட்டத்திற்கு அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணினவர் ஜைமினி. அதுதான் மீமாம்ஸை.

ஓர் ஊரில் ஒரு வழக்கு வந்தால், அலகாபாத்தில் இந்த மாதிரி வந்த கேஸில் இந்தமாதிரி தீர்ப்புச் செய்திருக்கிறார்கள், பம்பாயில் இப்படித் தீர்ப்பு என்று தெரிந்துகொண்டு அவைகளை அநுஸரித்துத் தீர்மானம் செய்கிறார்கள். அது போல ஓர் இடத்தில் அர்த்த நிர்ணயம் செய்ததை வேறு சில இடங்களில் எடுத்து அமைத்துக்கொள்ளலாம். இப்படி ஆயிரம் விதமான விஷயங்களை எடுத்துக்கொண்டு எவ்வளவு யுக்தி யுண்டோ அவ்வளவினாலும் ஆக்ஷேபணை செய்து அவ்

வளவையும் பூர்வபக்ஷம் செய்து நிர்ணயம் செய்வது மீமாம்ஸை. ஒரு விஷய நிர்ணயம் ஓர் அதிகரணமாக இருக்கிறது. ஜைமினி செய்தவை சின்னச்சின்ன ஸூத்திரங்களாக இருக்கின்றன. அந்த ஸூத்திரங்களின் அபிப்பிராயத்தை விரிவாக விளக்குவது சாபரபாஷ்யம். சபரர் ஈசுவராம்சம் உடையவர். ஈசுவரன் அர்ஜுனனுக்குப் பாசுபதாஸ்திரம் கொடுக்க வேடராக வந்தபோது செய்தது என்றும் சொல்லுவது துண்டு. [இந்த மயிலாப்பூர் ஸம்ஸ்கிருத காலேஜ் ஏற்பட்ட பிறகு மீமாம்ஸா சாஸ்திரம் அதிகப் பிரசாரத்துக்கு வந்திருக்கிறது.]

ஆயிரம் அதிகரணத்தை உடைமையால் பூர்வமீமாம்ஸைக்கு 'ஸஹஸ்ராதிகரணி' என்ற ஒரு பெயர் உண்டு. வேதத்தில் உள்ளவற்றிற்கு அர்த்த நிர்ணயம் செய்கையில் பலவகையாக உள்ள குயுக்திகளைப் போக்கித் தீர்மானம் செய்வது இது.

வேதம் பூர்வகாண்டம் உத்தரகாண்டம் என்னும் இரண்டு பிரிவை உடையது. நாம் செய்யவேண்டிய காரியங்களாகிய தர்மங்களை அநுஷ்டானம் செய்வதற்கு உபயோகமாக இருப்பது கர்மகாண்டமாகிய பூர்வகாண்டம். தர்மாநுஷ்டானத்தின் பலன் சித்த சுத்தி. அதனால் அத்வைத நிலைமை உண்டாகிறது. அந்த அத்வைத ஸித்தியைப்பற்றிச் சொல்லுவது வேதத்தின் உத்தரகாண்டம். அதை வேதாந்தம், வேதசிரஸ் என்று சொல்லுவதுண்டு. உபநிஷத்துக்களாக இருப்பவை அவை.

பூர்வமீமாம்ஸை வேதத்தின் பூர்வகாண்டத்திற்கு அர்த்த நிர்ணயம் செய்வது. அதைப்போல உத்தரகாண்டமாகிய உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தத்தை நிர்ணயம் செய்வது உத்தரமீமாம்ஸை. பரமாத்மாவைப் பற்றியும் அதனோடு

வேருகாமல் ஒன்றுவதைப்பற்றியும் இவைபோன்ற வேறு விஷயங்களைப்பற்றியும் சொல்லுவது உபநிஷத். அந்தச் சட்டத்துக்கு அர்த்த நிர்ணயம் செய்தவர் வியாஸர். அவர் பூர்வ மீமாம்ஸை செய்த ஜைமினியின் குரு. வேதத்தைப் பிரித்தவர். பாரதத்தைச் செய்தவர். பதினெட்டுப் புராணங்களைச் சொன்னவர். வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கு அர்த்தம் விசாரிக்கும் உத்தரமீமாம்ஸைதான் வேத வியாஸருடைய பிரம்ம ஸூத்திரமென்று சொல்லப்படுவது. வேதமாகிய விருக்ஷத்தில் உபநிஷத்துக்களாகிய புஷ்பங்கள் இருக்கின்றன. அதனுடைய பழம் ஞானம். வேதம் பெரியதாக இருந்தாலும் உபநிஷத்துக்கள் கொஞ்சம்தான் இருக்கின்றன. மரத்தில் கிளை, இலை முதலிய பல வஸ்துக்கள் நிரம்ப இருக்கின்றன. புஷ்பங்கள் கொஞ்சமாகத்தான் இருக்கின்றன. அதைப்போல் வேத ஸாரங்களாகிய உபநிஷத்துக்களும் கொஞ்சமாக இருக்கின்றன. அந்த உபநிஷத்துக்களை உத்தர மீமாம்ஸை விசாரிக்கின்றது. வியாஸர் ஸூத்திரம் செய்தார். அதில் 192 அதிகரணங்கள் இருக்கின்றன. அந்த ஸூத்திரத்திற்குப் பாஷ்யகாரர்கள் நம்முடைய ஆசாரியரவர்கள். எல்லாக் கர்மாவிற்கும் முடிவு ஞானகாண்டம். அது ஆத்மலாபத்தைச் சொல்லுவது. ஸூத்திரத்துக்கும் உபநிஷத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை பாஷ்யம் விளக்கிக் காட்டுகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் முடிவான வேதாந்த ஸூத்திர பாஷ்யம் செய்ததனுல் நம்முடைய ஆசாரியர்களுக்கு ஜகதாசாரியர்கள் என்னும் சிறந்த பெயர் பிரஸித்தியாகச் சொல்லப்பட்டுவருகிறது. இந்த ஸூத்திரத்திற்கு வார்த்திககாரர் ஸுரேசுவராசாரிய ரென்பவர். அவருடைய பூர்வாசிரமப் பேர் மண்டனமிசிரர் என்பது. அவர் பிரம்மாவின் அவதாரம். அவர் பத்தினியாகிய ஸரஸவாணி என்பவள் ஸரஸ்வதி

யின் அவதாரம். மண்டனமிச்ரர் முதலில் கர்மகாண்டத்தின்படி அநுஷ்டித்து பிறகு ஆசாரிய தரிசனத்தால் ஞானம் அடைந்தவர். அவரே பின்பு வார்த்திகம் செய்தார். தைத்திரீயத்திற்கும், பிருஹதாரணியத்திற்கும் வார்த்திகம் செய்திருக்கிறார். இந்த இரண்டிற்கும் ஆசாரியர்கள் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார்கள்.

18

நியாயம், புராணம், தர்ம சாஸ்திரம்

[24—10—1932]

நம்முடைய மதப்பிரகாரம் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டியதை நமக்குத் தெரிவிக்கும் ஸாதனங்களாயிருப்பவை வேதம் நான்கு, அங்கம் ஆறு, உபாங்கங்கள் நான்கு, ஆக பதினான்கு தர்மஸாதனங்கள் ஆகும். இவைகளுள் மீமாம்ஸை, நியாயம், தர்மசாஸ்திரம், புராணம் என்னும் நாலும் உபாங்கங்கள். மீமாம்ஸை, பூர்வமீமாம்ஸை உத்தரமீமாம்ஸை என்று இரண்டு வகைப்படும்.

நியாயசாஸ்திரம் கௌதமமஹரிஷியால் செய்யப்பட்டது. இதன் முக்கிய உத்தேசம், இந்த உலகத்துக்கெல்லாம் கர்த்தா பரமேசுவரன் என்பதை யுக்திகளைக் கொண்டு தீர்மானிப்பதுதான். அது அனுமானத்தால் ஈசுவரனை ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது. ஆகவே அது யுக்திப் பிரதானமான சாஸ்திரம். யுக்தி அவசியம் வேண்டும். வேதம் ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லுகிறது. அதனுடைய அர்த்தத்தை மீமாம்ஸை நிர்ணயிக்கின்றது. நாம் வேதத்தை நம்புகிறோம். நம்பினாலும் மனது ஸந்தேஹப்படும். ஆகையினால் அந்த ஸந்தேஹத்தை நிவர்த்திபண்ணுவதற்கு வேதம் சொன்னதைப் பலவித யுக்திகளைக்கொண்டு தீர்மானப்படுத்தினால் அந்தத் தீர்மானம் திடமாயிருக்கும். ஒரு தூணை நடும்பொழுது அதை ஆட்டி அசைத்துப்

பார்த்து வைத்தால்தான் உறுதியாக நிற்கும். யார் யுக்தி வாதம் பண்ணினாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் யுக்திகள் எல்லாம் ஆதாரத்தை வைத்துக்கொண்டு பண்ணவேண்டும். குயுக்திகள் பண்ணக்கூடாது.

ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் கைலாஸத்துக்குப் போகும்போது சிஷ்யர்களெல்லாம் சேர்ந்து ஸங்கிரஹமாக ஓர் உபதேசம் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அப்படிப் பிரார்த்தித்தபொழுது உபதேசபஞ்சகம் என்று ஐந்து சுலோகத்தை ஆசாரியர்கள் சொன்னார்கள்.

वेदो नित्यमधीयतां तदुदितं कर्म स्वनुष्ठीयतां
तेनेशस्य विधीयतामपचितिः काम्ये मतिस्त्यज्यताम् ।
पापौघः परिधूयतां भवसुखे दोषोऽनुसंधीयताम्
आत्मेच्छा व्यवसीयतां निजगृहात्तूर्णं विनिर्गम्यताम् ॥
सङ्गः सत्सु विधीयतां भगवतो भक्तिर्दृढाधीयतां
शान्त्यादिः परिचीयतां दृढतरं कर्माशु संत्यज्यताम् ।
सद्विद्वानुपसर्प्यतां प्रतिदिनं तत्पादुके सेव्यतां
ब्रह्मैकाक्षरमर्थ्यतां श्रुतिशिरोवाक्यं समाकर्ण्यताम् ॥
वाक्यार्थश्च विचार्यतां श्रुतिशिरःपक्षः समाश्रीयतां
दुस्तर्कात् सुविरम्यतां श्रुतिमतस्तर्कोऽनुसन्धीयताम् ।
ब्रह्मैवास्मि विभाव्यतामहरहर्गर्वः परित्यज्यतां
देहेऽहंमतिरुज्झ्यतां बुधजनैर्वादः परित्यज्यताम् ॥

[ஸாதனபஞ்சகம், 1, 2, 3-வது சுலோகங்கள்]

வேதத்தை அத்தியயனம் செய்யுங்கள். அதுவே ஈசுவர உபாஸனை என்று நினையுங்கள். சித்த சுத்தியை அடைந்து

நல்ல ஆசாரியரை அடைந்து பக்தி பண்ணுங்கள். பிரணவ ஸ்வரூப உபதேசம் தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தியுங்கள். அப்புறம் வேதாந்தத்தைக் கேளுங்கள். குயுக்தியை விடுங்கள் என்று உபதேசம் செய்தார்கள். அதில் குயுக்தி செய்யவேண்டாம் என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள். வேதாந்த நிர்ணயத்துக்கு நல்ல யுக்திகளையே உபயோகப் படுத்தவேண்டும்.

யுக்திகளினால் நிர்ணயம் பண்ணிக்கொள்ளாவிட்டால் காட்டிலே போவது போன்றதுதான். அந்த யுக்திகளை ஓர் ஆதாரம் வைத்துக்கொண்டு செய்யவேண்டும். அந்த யுக்திகளைக்கொண்டு வேதார்த்தத்தை நிர்ணயம் பண்ணுவதுதான் நியாயம். அது கௌதமரால் செய்யப்பட்டது. கணாதர் என்பவர் ஒரு நியாயசாஸ்திரம் பண்ணியிருக்கிறார். அது வைசேஷிகம் என்று சொல்லப்படும்.

நியாயத்தில் பிரதானமானது அநுமானம். முன்பு சொன்ன சுலோகத்தில் ஆசாரிய முகமாக உபநிஷத்துக்களைக் கேட்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. குருமுகமாகக் கேட்பதற்குமுன் மனம் சாந்தமாக இருக்க வேண்டும். அப்படி உபதேசம் பெற்றால் அது உடனே நல்ல பயனை உண்டாக்கும். உழுத இடத்தில்தான் விதை பிரயோஜனப்படும். நாம் எவ்வளவோ உபந்நியாஸங்களைக் கேட்டாலும் நமக்குத் துக்கம் போகவில்லை. ஏனெனில் நாம் சித்த சுத்தி பண்ணிக்கொண்டு கேட்கவில்லை. சித்தத்தைச் சாந்தமாக வைத்துக்கொண்டு கேட்கவேண்டும். வைதிககர்மாக்களைப் பகவதாராதனையாக நினைத்துக்கொள் என்றார். அதுதான் மனதில் சாந்தத்தை உண்டாக்கும். அது உழுவதற்கு ஸமானம். வைதிககர்மாக்களை நன்றாக அநுஷ்டிக்கவேண்டும். அவற்றைப் பகவதர்ப்பணமகாப்

பண்ணவேண்டும். கர்மாவால் மனதை உழுதானபின் ஜலம் பாய்ச்சவேண்டுமல்லவா? அதுதான் பக்தி. ஆசாரிய பக்தி ஈசுவரபக்தியைவிட அதிகமானது. குருபக்தி இருந்தால் மனது தானாக சாந்தத்தை அடையும். பெரியவர்களுக்குமுன் ஒன்றை வாசித்தாலும் கேட்டாலும் மனது ஒருவிதமான சாந்தத்தோடு இருக்கிறது. கிளப்பிலும் லைப்ரரியிலும் அப்படி இருப்பதில்லை. மனதானது குரு பக்தியில் நனைந்தால் உடனே பலன் உண்டாகும். மஹான்களாக இருக்கின்றவர்களிடத்தில் உபதேசம் கேட்கவேண்டும். முதலில் ஆளைத் தேடிக்கொண்டு அப்புறம் கேட்கவேண்டும். அதனால்தான் எதையும் குருமூலமாகக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். நாம் எவ்வளவோ படித்திருக்கிறோம். ஆனாலும் நமக்குள்ள அஞ்ஞானத் தடிப்புக் குறையவில்லை. அது எந்த இடத்தில் குறையுமோ அந்த இடத்தைத் தேடவேண்டும். பிருஹதாரண்யோபநிஷத்தில் குருமுகமாக சிரவணம் பண்ணவேண்டுவது அவசியம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

आत्मावारे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः ।

ஸாத்விகமான வித்வானை ஆசாரியனாக வரித்து அவர் பாதுகையை ஸேவிக்கவேண்டும்; பிரம்மோபதேசம் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்று ஸ்ரீ ஆசாரியசுவாமிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சிரவணம் செய்த பின்பு மனனம் பண்ணவேண்டும். மனனம் என்றால் ஆசாரியர் மூலமாக கேட்டவைகளை புத்தியினால் ஏற்பட்ட யுக்தி ஸஹாயத்தால் நினைத்து நினைத்துப் பார்ப்பது. இதற்கு ஸஹாயமாக இருப்பது யுக்தி. அதுதான் அநுமானம். அதாவது நேராக அறியக்கூடாதவைகளைக் காரணங்களைக்கொண்டு அறிந்து கொள்ளுதல். பரமாத்ம

ஜீவாத்ம ஸ்வரூபங்கள் நம்முடைய கண்ணுக்குத் தெரிய வில்லை. மூக்கு முதலிய இந்திரியங்களுக்கும் தெரியவில்லை. மோக்ஷஸ்வரூபமும் தெரியவில்லை. கடைத்தேறுவதற் குரிய வழியும் தெரியவில்லை. இவைகளையெல்லாம் அநு மானத்தால் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். தெரிந்த ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு தெரியாதவற்றைத் தெரிந்துகொள்ளு வது அநுமானம். மேக கர்ஜனையால் மேகம் உண்டென்று அநுமானிக்கிறோம்.

வைதிக கர்மாக்களால் சித்த சுத்தி உண்டாயிற்று. நல்ல ஆசாரியரை அடைந்தோம். அவர் ஒன்று சொன்னார். அதை நம்பிவிட்டோம். பின்பு வேறு ஒருவர் வித்தியாச மாக ஒன்று சொன்னால் நமக்கு ஸந்தேஹம் உண்டாகும். ஆகையால் எத்தனை தினுஸான ஆக்ஷேபணைகள் உண்டோ அவ்வளவையும் பண்ணித் தீர்மானிக்கவேண்டும். அப்படித் தீர்மானிக்க அநுமானப் பிரமாணங்கள் உபயோகப்படும். அந்த அநுமானத்தைப் பிரதானமாக வைத்துக்கொண்டு ஆராய்வது நியாயம். வைசேஷிகமும் அப்படியே.

நம்முடைய மதஸித்தாந்தம், எல்லாப் பதார்த்தங்களை யும் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளுவதால் துக்கம் போகும் என் பது. எல்லாவிதமான பிரமாணங்களையும் உபயோகப் படுத்தி அப்படித் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். கண் ஒரு பிரமாணம். எதைக்கொண்டு பதார்த்தங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறோமோ அதுதான் பிரமாணம்.

पदार्थत्वम् अभिधेयत्वम् । [தர்க்கஸங்கிரஹம்.]

பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் கண் காது முதலியவை. இவை களுக்குள் அகப்படும் விஷயங்கள் கொஞ்சந்தான். அகப் படாதவை அதிகமாக இருக்கின்றன. அவைகள் அநு

மானப்பிரமாணத்தில் அகப்படும். அந்த அநுமானத்தை விரிவு படுத்தவேண்டும். அது வேதத்துக்கு உபயோகப்படு கிறது. அதனால்தான் நியாயம் ஓர் உபாங்கமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மீமாம்ஸை சிரவணத்திற்கு உபயோகம். மனனத்துக்கு ஸாதகமாக இருப்பது நியாயம்.

பதார்த்தங்களை ஏழுவிதமாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொன்றையும் தனியாகப் பார்க்க முடியாது. அதற்காக மொத்தமாகத் தெரிந்து சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த ஏழுவகைப் பதார்த்தங்களில் இரண்டுவகைப் பிரிவு உண்டு. உள்ளது என்று ஒன்று, இல்லாதது என்பது ஒன்று.

भावोऽभावश्च

ஏழுவகைப் பதார்த்தங்களுள் ஏழாவது இல்லாதது என் பது. இருக்கிறது என்பது பாவம். இல்லாதது அபாவம். இருப்பதை ஆறுவிதமாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள்.

இல்லை என்பது எப்படிப் பதார்த்தமாகும்? பதார்த் தம் என்பது என்ன? பதத்தின் அர்த்தந்தான் பதார்த்தம். இல்லை என்னும் ஒரு பதத்திற்கும், ஒரு அர்த்தம் இருக்கிற தல்லவா?

அபாவம் சில இடத்தில் இருக்கிறது; சில இடத்தில் இல்லை. இங்கே புஷ்பம் இல்லை; புஷ்பத்தின் அபாவம் இங்கே இருக்கிறது. அங்கே (பூஜாமண்டபத்தில்[1]) ரதத்தில் புஷ்பம் இருக்கிறது; புஷ்பத்தின் அபாவம் அங்கு இல்லை. அந்தப் பெட்டியில் பிரகாசத்தின் அபாவம் இருக்கிறது, இங்கே இல்லை. இப்படி அபாவமானது சில இடங்களில் இருக்கிறது; சில இடங்களில் இல்லை. அப்படியே சில ஸமயத்தில் உண்டு, சில ஸமயத்தில் இல்லை. ஆகவே சில

1. மயிலாப்பூர் ஸம்ஸ்கிருத கலாசாலையில் உபந்நியாஸம் செய்த விடத்திலிருந்த பூஜாமண்டபம்.

காலதேசங்களில் அபாவம் இருப்பதனால் அது பதார்த்தம் ஆகிறது.

ஏழு பதார்த்தங்களாவன: திரவியம், குணம், கர்ம, ஸாமானியம், விசேஷம், ஸமவாயம், அபாவம் என்பவை. திரவியம், குணம், கர்ம இந்த மூன்றும் ஸத்தான பதார்த்தம். இருக்கிறதென்று காட்டமுடிவது ஸத். பாக்கி நான்கும் அப்படிக் காட்டமுடியாது. ஸத்தையோடு கூடியது மூன்றுதான். திரவியம் ஸ்தூலமாகக் காட்டக்கூடியது. ஞானம், ஆசை, ஸந்தோஷம், துக்கம் முதலியவைகளைக் காட்டமுடியாது. இவைகளெல்லாம் ஒன்றை ஆசிரயித்தே இருக்கும். தனியாகப் பிரிக்கமுடியாது. இவைகள் குண பதார்த்தங்கள். தாமரை சிவப்பாக இருக்கிறது. சிவப்பு தாமரையினுடைய குணம். அதைத் தனியாகப் பிரித்துக் காட்டமுடியாது. இப்படி ஒரு ஆசிரயத்தை ஒட்டிக் கொண்டு எடுக்க முடியாதிருப்பதுதான் குணம். அது எதை ஆசிரயத்திருக்கிறதோ அந்த ஆசிரயந்தான் திரவியம். கர்ம என்பது காரியம். சலனம், போதல், ஓடுதல் முதலிய வேலைகள் கர்மாக்கள். அவைகளும் திரவியத்தை ஆசிரயித்தே நிற்கும். ஒருவன் ஓடுகிறான். ஓடுதலை அவனிடத்திலிருந்து பிரிக்கமுடியாது. ஸாமானியம் என்பது ஒன்று. அது ஜாதியைக் குறிப்பது. பல மாடுகள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்குள் மாட்டுத்தன்மை என்னும் ஒரு பொதுமை இருக்கிறது. அதை நாம் ஜாதி என்கிறோம். அது எல்லா பசுக்களிடத்திலும் இருக்கிறது. அதுதான் ஸாமானியம். ஒரே மாதிரி இருந்தும் வெவ்வேறாக இருப்பது விசேஷம். பசுக்கள் ஒரே ஜாதியாக இருந்தும் அவைகளிடத்தில் ஒவ்வொன்றையும் தனித் தனியே பிரித்துக் காட்டக்கூடிய சில விசேஷ பதார்த்தங்கள்

இருக்கின்றன. திரவியத்தையும் குணத்தையும் பிரிக்கமுடியாமல் ஒட்டிவைத்திருப்பது ஸமவாயம். அக்கினியில் பிரகாசமான ரூபம் இருக்கிறது. அதைப் பிரிக்கமுடியாது. அது ஸமவாயம். திரவியமும் திரவியமும் சேர்ந்தால் அதை ஸம்யோகம் என்று சொல்லுவார்கள். திரவியமும் குணமும் சேர்ந்தால் அது ஸமவாயம். திரவியமும் கர்மாவும் சேர்ந்தால் அதுவும் ஸமவாயந்தான்.

இப்படிப் பதார்த்தங்களை ஏழுவகையாகப் பிரித்தது போல ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களையும் பலவகையாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். திரவியம் ஒன்பது விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவை பிருதுவீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், காலம், திக், ஆத்மா, மனது என்பவை. இவைகளில் முதலில் சொல்லப்பட்ட ஐந்துக்கும் பஞ்ச பூதங்களென்று பெயர். பிருதிவீ என்பது பூமி, அப்பு ஜலம், தேஜஸ் அக்கினி, வாயு காற்று, ஆகாசம் என்பது எல்லாவற்றிற்கும் இடம் கொடுப்பது.

இந்த பஞ்ச பூதங்களிலும் ஒரு வேடிக்கை இருக்கிறது. இவைகளுக்கு ஸரியாக உடம்பில் ஐந்து நினுஸான அறிவுகள் இருக்கின்றன. பார்க்கிற சக்தியுள்ள கண், கேட்கும் காது, ருசிக்கும் நாக்கு, உஷ்ணம் சீதம் தெரிந்து கொள்ளும் ஸ்பரிசேந்திரியம், கந்தம் தெரிந்துகொள்ளும் மூக்கு என்பவை ஐந்து. ஸ்பரிசம் என்பது உடம்பு முழுவதிலும் இருக்கிறது. உள்ளேயும் இருக்கிறது. வயிற்று வலி முதலியவை அதனால்தான் தெரிகின்றன. இந்த ஐந்து விதமான அறிவும் ஒவ்வொன்றால் அறியப்படுகிறது. ஒவ்வொரு ஸாமான் ஒவ்வோர் இடத்தில்தான் உணர்ச்சியைத் தருகிறது. பார்வை கண்ணில்தான் இருக்கிறது; காதினால் பார்க்கமுடியாது. காதினால் கேட்கிற ஸங்கீதத்தைக் கண்ணினாலோ மூக்கினாலோ கேட்க முடி

யாது. நாக்கிலே ஒரு பதார்த்தத்தைப் போட்டால் அதனுடைய ருசியைத் தெரிந்துகொள்ள முடியுமே யொழிய வாஸனையைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. கற் கண்டு தித்திக்கிறது என்பதை மூக்குத் தெரிந்துகொள் ளாது. இப்படி ஐந்து தினுஸான குணங்களை ஐந்து இந்தி ரியங்கள்தான் தெரிந்துகொள்ள முடியும். ரூபம் என்னும் குணத்தைக் கண் தெரிந்துகொள்ளுகிறது. நிறம், அளவு முதலியவைகள் ரூபம். சுக்ல, நீல, பீத, ஹரித, ரக்த, கபிசம், அதாவது வெள்ளை, கருப்பு, மஞ்சள், பச்சை, சிவப்பு, காப்பி நிறம் என்பவை நிறங்கள். சப்த பேதங்களைக் காது அறிகிறது. கெட்ட வாஸனை நல்ல வாஸனைகளை மூக்கு அறிந்து கொள்ளுகிறது. ஆறுவகை ரஸங்களை நாக்கு உணர்ந்து கொள்ளுகிறது. உஷ்ணம் சீதம் முதலியவைகளை ஸ்பரிசேந்திரியம் தெரிந்துகொள்ளுகிறது. இப்படி ஐந்து இந்திரியங்கள் ஐந்து வகையான குணங்களை உணர்ந்து கொள்ளுகின்றன. இவைகளுக்கு ஞானேந்திரியங்கள் என்று பெயர். இந்திரியம் இல்லாவிட்டால் குணம் தெரி யாது. இந்திரியங்கள் ஆறாக இருந்தால் ஆறுவகையான குணங்களை நாம் அறியலாம். ஆயிரம் இந்திரியங்கள் இருந் தால் ஆயிரம் குணங்களும் அறியப்படும். உலகத்தில் எத் தனை விஷயங்கள் இருக்கின்றனவோ தெரியவில்லை. நமக்கு ஸ்பரிசேந்திரியம் கொடுக்காவிட்டால் சீதம் உஷ்ணம் முத லியவைகளை அறிய முடியாது. அந்த இந்திரியம் கொடுத்த தனால் சீதோஷ்ணங்கள் அறியப்படுகின்றன. சீதோஷ்ணங் கள் இருப்பதனால் தெரிகின்றன என்று சொல்லக்கூடாது.

கண், நாக்கு, மூக்கு, உணர்ச்சி (துவக்), காது என்னும் ஐந்து இந்திரியங்களுக்கும் ரூப, ரஸ, கந்த, ஸ்பரிச, சப்தங் கள் விஷயமாகின்றன.

இந்த ஐந்து குணங்களையும் பகவான் பஞ்ச பூதங்களில் வைத்திருக்கிறார். மண்ணில் ஐந்து குணங்களும் இருக்கின்றன. அதற்கு ரூபம் இருக்கிறது; ருசி இருக்கிறது. உடம்பு, கத்திரிக்காய், வெல்லம் எல்லாம் மண்தான். அதற்கு வாஸனை இருக்கிறது. வாஸனை உள்ள புஷ்பம் மண் தான். கடினம், சீதம், உஷ்ணம் முதலிய ஸ்பரிசங்களும் இருக்கின்றன. சப்தமும் இருக்கிறது. நூலைக் கட்டிக் கேட்டால் சப்தம் கேட்கிறது. கட்டையைத் தட்டினால் சப் தம் உண்டாகிறது. ஜலத்தில் கந்தத்தைத் தவிர மிகுதி யுள்ள நான்கு குணங்களும் இருக்கின்றன. நாம் வாஸனைப் பதார்த்தங்களைக் கலந்தால்தான் கந்தம் உண்டாகிறது. ஜலத்திற்கு ரூபம், ரஸம், சப்தம், ஸ்பரிசம் என்னும் நான் கும் இருக்கின்றன. ஜலத்தை அடித்தால் சப்தம் உண்டா கிறது. மண்ணில் ஐந்து குணங்களும் இருந்தாலும் மற்ற நான்கிலும் இல்லாமல் அதில் மட்டும் இருப்பது கந்தம். அது அதனுடைய விசேஷ குணம். ரஸம் அப்படியே ஜலத் தின் விசேஷ குணம். ஜலம் இல்லாமல் போனால் ரஸம் இல்லை. அதனால்தான் ரஸனேந்திரியமாக நாக்கில் எப் பொழுதும் தண்ணீர் இருக்கிறது. நாக்கு மரத்துப்போனால் ருசியை அறியமுடியாது. ரஸம் என்பதற்கே ஜலம் என்று ஒரு அர்த்தம் உண்டு.

தேஜஸுக்கு ரஸமும் இல்லை கந்தமும் இல்லை. ரூபம், சப் தம், ஸ்பரிசம் என்ற மூன்றுதான் இருக்கின்றன. அதற்கு ரூபம் விசேஷ குணம். வாயுவில் ரூபம் இல்லை. சப்தமும் ஸ்பரிசமும் இருக்கின்றன. அதற்கு ஸ்பரிசம் விசேஷகுணம். ஆகாசத்திற்கு சப்தம் மாத்திரம்தான் உண்டு. சில காலம் வாயுவினால்தான் சப்தம் உண்டாகிறதென்று நவீனர்கள் கருதி யிருந்தார்கள். கம்பியில்லாத் தந்தி முதலியவை ஏற்

பட்ட பின்பு காற்றினுடைய மாறுதல்களுக்கு உட்படாமல் சப்தம் கேட்பதால் ஆகாசத்தினுடைய குணம் அது என்று தெரிந்துகொண்டு வருகிறார்கள்.

ஐந்து குணங்களுக்கு ஆசிரயங்களாக பஞ்ச பூதங்களாகிய திரவியங்கள் இருக்கின்றன. மிகுதியுள்ள திரவியங்கள் காலம், திக்கு, ஆத்மா, மனது என்பவை. காலம், மணி, நேற்று, இன்று, நாளை, வருஷம், யுகம் முதலியவை. திக்கு என்பது தேசம்—மேல், கீழ், அங்கே, இங்கே என்பனவெல்லாம். இவ்வளவையும் அறிபவன் ஆத்மா. எல்லாம் அவனுக்காகத்தான் இருக்கின்றன. அவன் இரண்டுவிதம். அசட்டு ஆத்மா ஒருவன். அசடில்லாத ஆத்மா ஒருவன். அவர்கள் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுவார்கள். லோகத்தில் நடப்பதை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவன் ஒருவன் துக்கப்படுபவன் ஒருவன். ஜீவாத்மா பலர், பரமாத்மா ஒருவர். இவ்விருவரும் சைதன்ய வஸ்துக்கள். வேதாந்தம் அறிவே ஆத்மா என்று சொல்லுகிறது. நியாயம் ஞானவான் ஆத்மா என்று சொல்லுகிறது. நியாயப்படி அறிவு குணத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா திரவியம். ஞானாஸ்ரயன் ஆத்மா. பரமாத்மாவினுடைய ஞானத்தில் தெரியாதது ஒன்றும் இல்லை. ஜீவாத்மாக்கள் கொஞ்சம் ஞானம் உடையவர்கள். அதனால்தான் நமக்கு கிஞ்சிஞ்ஜர்கள் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாம் ஞானாஸ்ரயமாகவும் அஞ்ஞான ஆஸ்ரயமாகவும் இருக்கிறோம். பரமாத்மா பூர்ண ஞானாஸ்ரயமாக இருக்கிறார். ஞானம் என்பது எந்த இடத்தில் இருக்கிறது? ஆத்மா விபு. அவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறான். பரமாத்மாவும் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறான். ஆனால் அறிவு என்பது ஒவ்வோரிடத்தில் தனியாக ஏற்படுகிறது. அந்த இடம்தான் மனது. அந்த

மனதினால்தான் சுகமும் துக்கமும் உண்டாகின்றன. குணத்தில் சேர்ந்தது ஞானம் என்று நியாயம் பிரித்திருக்கிறது. குணம் 24 பிரிவாகவும், கர்ம 5 பிரிவாகவும் நியாய சாஸ்திரத்தில் பிரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இப்படிப் பதார்த்த ஞானம் இருந்தால் வைராக்கியம் உண்டாகி மோக்ஷம் வரும். வேதாந்த மார்க்கத்தின்படியே மோக்ஷத்தை அபேக்ஷித்தாலும் அந்த வழியிலும் மனனத்திற்கு நியாயம் மிகவும் உபயோகப்படும். பஞ்ச பூதங்களையும், ஜீவாத்மாவையும், மனதையும் நாம் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். பரமாத்மாவை எப்படித் தெரிந்துகொள்ள முடியும்? அவன் ஒருவன்தான் அறிய முடியாதவன். அவனை அறிவதற்காகத்தான் அநுமானம் வேண்டும். மற்றவைகளை அறிவதற்குப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமே போதும். சுருதி வாக்கியமானது ஈசுவரன் இருக்கிறான் என்று சொல்லுகிறது. இருந்துதான் ஆக வேண்டும் என்று அநுமானத்தால் ஸித்தாந்தம் செய்வது நியாயம்.

ஒரு சின்ன அநுமானத்தை இப்பொழுது பார்க்கலாம். இந்த ஸிம்மாஸனம் ஒருவன் பண்ணித்தான் ஆயிருக்கிறது என்பது நமக்குத் தெரியும். பண்ணினவன் தெரியாவிட்டால் பண்ணினது பொய் என்று சொல்லலாமா? வேறு ஸிம்மாஸனங்களைப் பண்ண நாம் பார்த்திருக்கிறோம். அதைக்கொண்டு இதையும் பண்ணினவன் ஒருவன் இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். அவனுக்கு இதைப் பண்ணுகின்ற சக்தியுண்டு என்பதையும் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். அதைப் போல எல்லாவற்றையும் பண்ணுகிறவன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்திமான். எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கின்றமையால் கருணாநிதியாக இருக்கவேண்டும். இந்த மாதிரி விஷயங்

களை ஆக்ஷேப ஸமாதானங்களோடு ஸரியான அநுமானத்தைக்கொண்டு நிர்ணயிப்பது நியாய சாஸ்திரம்.

புராணம்.

புராணம் என்பது வேதத்துக்கு பூதக்கண்ணுடி. வேதத்தில் உள்ளவை உத்திரவுகளாக இருக்கும். 'ஸத்யம் வத' உண்மை பேசு என்று வேதம் சொல்லுகிறது. அது நமக்கு நினைவுக்கு வராது. பல அத்தியாயங்களாகச் செய்யப்பட்ட அரிச்சந்திர புராணத்தை வாசித்தால்தான் அது நினைவுக்கு வருகிறது. 'பிதிருதேவோ பவ' தந்தையை தெய்வமாகக் கொள் என்று வேத வாக்கியம் சொல்லுகிறது. ராமாயணம் வாசித்தால்தான் நன்ருகப் புரியும். இப்படி வேதத்தைப் பெரிதாகப் பண்ணிக் காண்பிப்பதுதான் புராணம்.

புராணம் என்பதற்குப் பழையது என்று அர்த்தம். நம் தேசத்தில் சரித்திரம் (History) இல்லை என்று சொல்லுகிருர்கள்? வாஸ்தவமான சரித்திரந்தான் புராணம். நமக்குச் சரித்திரம் கிடையாது என்று குறை சொல்லுகிருர்கள். இவ்வளவு கஷ்டமான நிலையில் இவ்வளவாவது இருப்பதே ஆச்சரியம். 2000 வருஷங்களுக்குள்ளே இருப்பதுதான் சரித்திரம் என்று நினைக்கிருர்கள். பழைய காலத்தில் நடந்த சரித்திரத்தை எதற்காகப் படிக்க வேண்டும் என்ருல் நாம் இனிமேல் நடப்பதற்குப் பழைய அநுபவங்கள் இருந்தால் ஸாதகமாக இருக்கும் என்று சொல்லுகிருர்கள். நாம் இனிமேல் நல்லவர்களாக நடக்கவேண்டும். நல்லவர்களாக இருந்து நல்ல காரியங்களைச் செய்து நன்மையை அடைந்தவர்களுடைய சரித்திரங்களைப் படித்தால் நாமும் அப்படி இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படு

கிறோம். அப்படி இருக்க முயற்சி பண்ணுகிறோம். கெட்டவர்களாக இருந்து கெட்ட காரியங்களைச் செய்து உலக க்ஷேமத்துக்குக் கேடு உண்டுபண்ணிக்கொண்டு கஷ்டங்களை அடைந்தவர்களுடைய கதைகளை நாம் தெரிந்து கொள்ளுவதனால் கெட்ட காரியங்களை நாம் பண்ணக்கூடாது என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. அப்பேர்ப்பட்ட சரித்திரங்களைச் சொல்லுவதுதான் புராணம். நமக்கு ஸம்பந்தம் இல்லாத சரித்திரங்கள் நமக்கு வேண்டாம். அவசியம் இல்லை. ஆத்ம லாபமான சரித்திரங்களைப் புராணம் சொல்லுகிறது. வேதத்தில் இருப்பதை எல்லாருக்கும் நன்றாக விளங்க வைப்பது 18 புராணங்கள். 18 உபபுராணங்கள் வேறே இருக்கின்றன. 18 புராணங்களும் சேர்ந்து 4 லக்ஷம் கிரந்தம். ஒரு கிரந்தம் என்பது 32 எழுத்துக்கொண்டது. 17 புராணங்கள் 3 லக்ஷம் கொண்டவை. மிகுதியுள்ள ஒரு லக்ஷ கிரந்தமும் ஸ்காந்தபுராணம். பகவத் அவதாரங்களில் ஒவ்வொரு மூர்த்தியைப்பற்றியும் ஒவ்வொரு புராணம் சொல்லும். இவைகளில் பரமசிவனைப்பற்றிச் சொல்லுபவை 10 புராணங்கள். அவைகளுக்குள் ஒன்றே லக்ஷம் கிரந்தம் உடையது.

यद्वेदात् प्रभुसंमितादधिगतं शब्दप्रमाणाच्चिरं
यच्चार्थप्रवणात् पुराणवचनादिष्टं सुहृत्संमितात् ।
कान्तासंमितया यया सरसतामापाद्य काव्यश्रिया
कर्तव्ये कुतुकी बुधो विरचितस्तस्यै स्पृहां कुर्महे ॥

[பிரதாபருத்ரீயம், 8-வது சுலோகம்]

ஒரு காரியம் ஆகவேண்டுமானால் அதை மூன்று தினுஸாகச் செய்யச் சொல்லலாம். உத்தரவு ஒன்று. அதைக் கேட்டுப் பயந்து சிலர் பண்ணுவார்கள். ஸ்நேகிதன் சொல்லுவதா

ஞல் அது லகுவாக இருக்கும். பத்தினி சொன்ஞல் எத்தனே பாரமாஞலும் இலேசாகிவிடும். அதற்குக் காந்தாஸம்மிதம் என்று பெயர். வேதம் ஆஜ்ஞை செய்கிறது. அது பிரபுஸம்மிதம். ஸுஹ்ருத்ஸம்மிதம் புராணம். அதாவது ஸ்நேகிதனேப்போல வேதத்தில் உள்ளவைகளேயே ஸுலபமாகத் தெரிவிப்பது. அப்படிச்செய் இப்படிச்செய் என்று கட்டளே இடாமல் அவன் அப்படிச் செய்தான், அதஞல் ஸுகத்தை அடைந்தான் என்று சொல்லுவதஞல் நாமும் பண்ணுவோம் என்று தோன்றுகின்றது. அதே விஷயத்தைப் பல விதமான கற்பனேகளோடு இன்னும் ஸுலபமாக சொல்லுவது காவியம். இது காந்தாஸம்மிதம். சொல்லாமலே சொல்லி நமக்குத் தோன்றும்படி செய்கிற புராணங்கள் நாம் மேல் நடக்கவேண்டிய விதத்திற்கு ஸாதகமாய் இருப்பதஞல் அதை நாம் எல்லோரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தர்ம சாஸ்திரம்.

வேதங்கள் கணக்கில்லாமல் இருந்தது. கொஞ்ச பாகந்தான் இப்பொழுது கிடைக்கிறது. கலியில் நேரே வேதத்தைப் பார்த்துக் கர்மாநுஷ்டானங்களேச் செய்வது கஷ்டம். வேதத்துக்கு அர்த்தம் சொல்லுவதே கஷ்டம். ஆகையிஞல் நம்முடைய அநுஷ்டானத்திற்கு உபயோகமான விஷயங்களே ஸுலபமாக எடுத்துச் சொல்லும் சாஸ்திரங்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் ஸ்மிருதி என்று சொல்லப்படும். மனு, யாக்ஞவல்கியர், பராசரர், கௌதமர், ஹாரீதர், யமன், விஷ்ணு முதலியவர்கள் ஸ்மிருதிகளேச் செய்திருக்கிருர்கள். ஸ்மிருதி என்ருல் என்ன ? குறிப்பு (Note) போன்றது அது.

श्रुतिं पश्यन्ति मुनयः

வேதத்தை முனிவர்கள் பார்க்கிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்மிருதி என்றால் நினைவு என்பது அர்த்தம். முதலில் உண்டான அநுபவத்தால் நினைவு ஏற்படுகிறது. அந்த அநுபவம்தான் 'ஸ்மிருதி'. அதை நினைப்பது ஸ்மிருதி. ஸ்மிருதி என்றால் சட்டமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். அது தப்பு.

संस्कारजन्यं ज्ञानं स्मृतिः

என்று நியாய சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. ஸம்ஸ்காரத்தால் ஏற்பட்டது ஸ்மிருதி என்பது அதன் பொருள். ஸ்மிருதிக்கு மூன்று காரணங்கள் உண்டு. 1. அநுபவம், 2. ஸ்மிருதி, 3. அதீந்திரியம் அல்லது ஸம்ஸ்காரம். அநுபவம் என்பது, காசிக்குப் போய்ப் பார்த்திருக்கிறோம். அப்படிப் பார்த்தது அநுபவம். ஊருக்கு வந்த பின்பு காசி நினைவு வருகிறது. இவ்வளவு நாள் அந்த நினைவு நமக்குள்ளே இருந்தும் தெரிகிறதில்லை. எவ்வளவோ ஊர்களையும் பேர்களையும் நாம் அறிவோம். ஆனால் பார்த்தால்தான் நினைவு வருகிறது. இப்படி இடையில் இருக்கிற தெரியாத நிலை அதீந்திரியம் அல்லது ஸம்ஸ்காரம் எனப்படும். ஸ்மிருதிகள் எல்லாம் வேதமூலமாக வந்தவை. வேத அநுபவத்தால் நினைக்கப்பட்டவை. வேத மூலம் இல்லை என்றால் அந்தப் பெயரே தப்பு.

தர்மசாஸ்திரத்தைக் காலத்தை அநுஸரித்து மாற்றக்கூடாதா என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். ஸர்க்கார் சட்டங்களை மாற்றவில்லையா என்று அவர்கள் ஆதாரம் சொல்லுகிறார்கள். இங்கே வந்து "நீங்கள் மிகவும் உயர்ந்தவர்கள், அந்த ஸ்மிருதிகளைச் செய்த ரிஷி

களைப் போல நீங்கள் இருக்கிறீர்கள், நீங்கள் நினைத்தால் இதை மாற்றிவிடலாம்'' என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் சொல்லுகிறபடி நீங்கள் மாற்றித் தரவேண்டும் என்பதைக் கௌரவமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அந்த ரிஷி எழுதினதற்காக அதை நாம் நம்பவில்லை. வேதத்தில் உள்ளதைச் சொல்லுவதற்காகத்தான் அதை நாம் நம்புகிறோம். எல்லாராலும் மிகவும் புத்திசாலியாகக் கொண்டாடப்படுகிற கவி காளிதாஸன் ஓரிடத்தில் ஸ்மிருதியைப் பற்றிச் சொல்லி இருக்கிறார். ரகுவம்சத்தில் இந்த ஸமாச்சாரம் வருகிறது. திலீபன் என்னும் அரசனுக்கு ஸுதக்ஷிணை என்று ஒரு மனைவி இருந்தாள். அவர்களுக்கு குழந்தை பிறக்கவில்லை. அவர்கள் இருவரும் வஸிஷ்டருடைய ஆசிரமத்திற்குப் போய் தங்கள் குறையை தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். அவரிடம் காமதேனுவின் பெண்ணாகிய நந்தினீ என்னும் பசு இருந்தது. அதை மேய்த்து ஆராதிக்கும்படி திலீபனுக்குக் கட்டளை இட்டிருந்தார். திலீபன் பசுவை மேய்க்கப் புறப்படும்பொழுது ஸுதக்ஷிணை பின்தொடர்ந்து போய்வருவாள். அப்படிப் போவதைக் கவி வருணிக்கிறார்.

பசுவினுடைய தூளி மிகவும் விசேஷமானது. உடுப்பியில் பிராம்மண ஸமாராதனை நடந்த பின் அந்த இடத்தைச் சுத்தம் பண்ணுவதற்காகப் பசுமாட்டை ஓட்டி விடுவார்கள். பசுக்களின் குளம்புகளின் தூளிபட்டால் அந்த இடம் பரிசுத்தமாய் விடுகிறது. வைத்திய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட காயசித்தி முறைகள் பலவற்றில் கோமந்தையில் இருந்துகொண்டு அதனுடைய ரஜஸ் படும்படி இருப்பது ஒன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸாதாரணப் பசுவின் ரஜஸுக்கே இவ்வளவு

பெருமை இருந்தால் காமதேனுவின் புத்திரியாகிய நந்தினீ யின் ரஜஸ் அதிக பவித்திரமானது அல்லவா, அதோடு பர்த்தாவின் பாத ரஜஸ் மிகவும் உயர்வு உடையது. பெண் களுக்குப் புருஷர்களைப் பின்பற்றுதல் மிகவும் உத்தமமான புண்ணியம். புருஷர்களைவிட ஸ்திரீகளுக்கு அநுகூலங் கள் அதிகம். அவர்களுக்குக் கண்ணுக்குத் தெரிந்த ஸ்வாமி யாகப் பர்த்தா இருக்கிறார். பர்த்தாவின் மூலமாக அவர்கள் ஸ்வாமியை வணங்குகிறார்கள். பசு மாட்டில் ஸ்வாமியைத் தியானம் பண்ணு என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. கோபூஜை செய்வது மாட்டுக்காக இல்லை. அதற்குள்ளே ஈசுவரன் இருப்பதால் நாம் செய்கிறோம். அதனால் மாட் டுக்குக் கொம்பு கோணல் என்றும், அது கருப்பென்றும் நாம் பார்க்கமாட்டோம். சிஷ்யர்களுக்குக் குருவினிடத் தில் ஈசுவரன் இருக்கிறான். ஸ்திரீகளுக்கு பர்த்தாவிடத் தில் இருக்கிறான். ஆகையால் ஸ்திரீகள் பர்த்தாவின் குணத்தை நினைக்காமல் ஸேவை செய்யவேண்டும்.

மஹாபதிவிரதையாகிய ஸுதக்ஷிணை மிகவும் பவித்திர மான பதியின் அடிச்சுவட்டையும் பசுவின் அடிச்சுவட் டையும் பின்பற்றிப் போனாள்.

तस्याः खुरन्यासपवित्रपांसुम्
अपांसुलानां धुरि कीर्तनीया ।
मार्गं मनुष्येश्वरधर्मपत्नी
श्रुतेरिवार्थं स्मृतिरन्वगच्छत् ॥

[ரகுவம்சம், II-2]

பரிசுத்த அந்தக்கரணத்தையுடைய ஸுதக்ஷிணை பதியைப் பின்பற்றி நந்தினீயினுடைய குரதூளி இருக்கிற பவித்திர

மார்க்கத்தை அடைந்து சிறிதேனும் வழுவாமல் போனாள். வேத அர்த்தத்தினின்றும் வழுவாமல் ஸ்மிருதி போவது போலப் போனாள் என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. எப்பொழுதும் உபமானமானது உபமேயத்தைவிட உயர்ந்ததாக இருக்கவேண்டும். அதனால் பர்த்தாவைப் பதிவிரதை பின்பற்றுவதைவிட அதிகமாகவே ஸ்மிருதி சுருதியைப் பின்பற்றும். "உபமாகாளிதாஸஸ்ய" என்று உபமானம் சொல்லுவதில் அதிசிரேஷ்டனாகச் சொல்லப்படுகிற காளிதாஸனே இந்த விஷயத்தை உபமானமாகச் சொல்லி இருக்கிறான். அதனால் ஸ்மிருதியானது சுருதி அர்த்தத்திலிருந்து வழுவாமல் சொல்லுவது என்பதைத்தெரிந்துகொள்ளலாம். சுருதியின் அர்த்தத்தையே ஸ்மிருதிகள் சொல்லும். ஸ்மிருதியினுடைய குறிப்பு அது. ரிஷியால் சொல்லப்பட்டது.

ஓம் தத் ஸத்.

19

பரோபகாரம்*

[25—10—1932.]

உலகத்தில் இருக்கும் தேசங்களுக்குள் மிகவும் ஏழ்மையான ஸ்திதியில் இருப்பது நமது தேசம். அப்படி இருந்தாலும் இங்கே பரோபகார எண்ணம் இருக்கிறதென்பதற்கு இந்தப் பள்ளிக்கூடமே ஒரு திருஷ்டாந்தம். மற்றப் பள்ளிக்கூடங்கள் பெரும்பான்மையாக ஸர்க்காராலும் வேறு தேசங்களிலிருந்து வந்தவர்களாலும் ஏற்படுத்தப்பட்டவை. இந்தத் தேசத்தில் உள்ளவர்கள் ஏற்படுத்தவில்லை. அவ்வளவு தரித்திர நிலையில் நம்முடைய தேசம் இருக்கிறது. சிலபேர்தான் உபகாரம் செய்யும் ஸ்வபாவம் உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

எல்லோருக்கும் பரோபகார எண்ணம் வேண்டும். இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை ஸ்தாபித்தவரைப் போன்றவர்களைப் பின்பற்றி எல்லாரும் உபகாரம் செய்யவேண்டும். பரோபகார எண்ணம் திடமாக இருந்தால் ஸௌகரியம் உள்ளபொழுது ஒரு தர்மத்தைச் செய்துவிடலாம். அந்த எண்ணமானது பால்யம் முதலே இருக்கவேண்டும். இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் வாசிக்கிற பிள்ளைகளெல்லாம் இங்கே படித்ததற்குப் பிரயோஜனமாகப் பரோபகார எண்ணத்தை

---

*மயிலாப்பூர் பி. எஸ். ஹைஸ்கூலில் செய்த உபந்நியாஸம்.

உடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். அந்த எண்ணம் இருந்து எப்பொழுதாவது ஸௌகரியம் உண்டான பொழுது ஒரு தர்மத்தைச் செய்துவிட்டால் அது என்றைக் கும் நிலைத்து நிற்கும். இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை ஸ்தாபித்த வருடைய தர்மம் அவருடைய வம்சத்திற்கு ஒரு புகழை உண்டாக்கி இருக்கிறது. எல்லோரையும் போலப் பணத் தைச் செலவழித்துவிட்டு அவர் இருந்திருந்தால் அவருக்கு இவ்வளவு புகழ் வந்திருக்காது.

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களாலான உபகாரங்களைச் செய்யலாம். சின்னக் கிணறுவது வெட்டலாம். அதனால் எவ்வளவோ ஜனங்கள் ஆனந்தமடைவார்கள். ஆடு மாடு கள்கூட அந்த ஜலத்தைக் குடித்து ஆனந்தமடையும். கோயில் கட்டிப் பூஜை உத்ஸவம் முதலியவை நடக்கும்படி தர்மம் செய்தால் பரமாத்மாவின் அநுக்கிரஹத்தை எல் லாரும் பெறுவார்கள். ஆயுள் முழுவதும் ஆனந்தத்தை அடையலாம். நந்தவனம் வைக்கலாம். தண்ணீர்ப்பந்தல் வைக்கலாம். எல்லாத் தானங்களிலும் உயர்ந்த தானம் அன்னதானம். சத்திரம் கட்டி அன்னதானம் செய்யலாம். அந்த அன்னதானத்திலும் உயர்ந்தது வித்தியாதானம். பரோபகார எண்ணம் வேண்டும் என்ற கல்வியைப் பிள்ளை களுக்குப் புகட்டவேண்டும். அதனால் எல்லோருக்கும் ஆனந்தம் உண்டாகும்.

ஈசுவரன் நமக்கு ஐசுவரியத்தைக் கொடுக்கிறார். அதை வைத்துக்கொண்டு பரோபகாரம் செய்யவேண்டும். தங்கள் தங்கள் சக்திக்கு ஏற்றபடி ஒரு தர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும். நம்முடைய வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ செலவு கள் வருகின்றன. ஒரேயடியாக நூறு அல்லது இருநூறு ரூபாய் கிடைக்கும் ஸமயம் வருகிறது. அப்பொழுது ஒரு

கிணற்றை வெட்டித் தர்மம் பண்ணலாம். செய்ய முடிந்த பொழுது உடனே செய்துவிடவேண்டும். அப்புறம் செய்து கொள்ளலாமென்று நினைக்கக்கூடாது. முந்நூறு ரூபாய்கள் இருந்தால் உடனே ஒரு சின்ன ஆலயம் கட்டலாம். ஆயிரம் ரூபாய் இருந்தால் கொஞ்சம் பெரிய ஆலயம் கட்டலாம். பத்தாயிரம் இருந்தால் ஒரு வித்தியாலயம் வைக்கலாம். உதார புத்தியுடையவர்களை நாம் நினைத்து அவர்களைப் போலப் பரோபகாரம் செய்ய எண்ணவேண்டும், அவர்களுடைய படத்தைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் நாமும் தர்மம் செய்யும் ஸங்கல்பத்தைச் செய்துகொள்ளவேண்டும். இப்படி ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களால் முடிந்த பரோபகாரத்தைச் செய்து வந்தால் உலகத்தில் துக்கமே இருக்காது. ஒவ்வொருவரும் நமக்குக் கஷ்டம் இருந்தாலும் மற்றவருக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டால் அதுவே லோக துக்க நிவர்த்திக்கு ஆதாரமாகும். உபகாரம் சின்னதானாலும் பெரியதானாலும் அது உபகாரந்தான்.

ஆகையால் நம்முடைய ஜன்மாவில் நாம் ஒவ்வொருவரும் நம் சக்திக்கு இயன்றபடி ஒரு நிலையான தர்மத்தைச் செய்து இஹலோக க்ஷேமத்தையும் பரலோக இன்பத்தையும் அடையவேண்டும்.

20

வேதங்கள்

[25—10—1932]

தர்ம ஸ்தானங்கள் பதினான்கில் அங்கம் ஆறு; உபாங்கம் நான்கு; வேதம் நான்கு. ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வம் என்பவை அந்த வேதங்களின் பெயர்.

வேதத்தின் மஹிமை எல்லையில்லாதது. ஆனாலும் லௌகிகத்தில் அதனுடைய பெருமை ஒரு விதத்தில் புலப்படுகிறது.

உலகத்தில் உள்ள க்ஷேத்திரங்களுள் காசி அதிக மஹிமையுடையது என்று நினைக்கப்படுகிறது. வேறு க்ஷேத்திரங்களைப்பற்றிச் சொல்லும்பொழுது அவை காசிக்கு ஸமானமானவை என்று சொல்லுகிறார்கள். அதனால் காசியினுடைய மஹிமை தெரிகிறது. இந்த ஸ்தலத்தை தக்ஷிண காசி என்று சொல்லுவார்கள். உத்தரகாசி ஹிமாசலத்தில் இருக்கிறது. விருத்தகாசி என்று விருத்தாசலத்திற்குப் பெயர். சில காலத்திற்கு முன் நான் இருந்த புக்கே என்னும் ஊரும் ஒரு காசி என்று சொல்லப்படுகிறது. தென்காசி என்றே ஓர் ஊர் இருக்கிறது. மற்ற ஸ்தலங்களை இது காசிக்ஷேத்திரத்துக்கு ஸமமானது; இது காசியிலும் வீசம் அதிகம் என்று சொல்லுகிறார்கள். கும்பகோண ஸ்தலத்தைப் பற்றிய ஒரு சுலோகம் உண்டு.

अन्यक्षेत्रे कृतं पापं पुण्यक्षेत्रे विनश्यति ।
पुण्यक्षेत्रे कृतं पापं वाराणस्यां विनश्यति ॥
वाराणस्यां कृतं पापं कुम्भघोणे विनश्यति ।
कुम्भघोणे कृतं पापं कुम्भघोणे विनश्यति ॥

என்பது அந்த சுலோகம். காசியைவிடக் கும்பகோணம் அதிக மஹிமையுடையது என்பது இதன் கருத்து. இவ்வாறு காசியைவிட உத்கிருஷ்டமானது என்று சொல்லுவதனால் காசிக்கு ஒரு தனி மஹிமை இருக்கிறதென்று தெரிகிறது. அதை உபமானமாகச் சொல்லிச்சொல்லி அதற்கு இன்னும் கௌரவத்தை உண்டாக்கி வருகிறார்கள். நூறு வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு பெரியவர் காசி க்ஷேத்திரத்தைப்பற்றி ஒரு சுலோகம் சொல்லியிருக்கிறார்.

क्षेत्राणामुत्तमानामपि यदुपमया काऽपि लोके प्रशस्तिः
चित्तद्रव्येण मुक्तिक्रयमभिलषतां याऽद्भुता पण्यवीथी ।
साक्षाद्विश्वेश्वरस्य त्रिभुवनमहिता या पुरा राजधानी
रम्या काशी सकाशीभवतु हितकरी भुक्तये मुक्तये नः ॥

[மஹிஷசதக வியாக்கியானம்]

உத்தம க்ஷேத்திரங்களுக்கு எதை உபமானமாகச் சொல்லி பிரசித்திவருகிறதோ அது காசி. அங்கே பக்தியாகிய காசைக் கொடுத்தால் முக்தியைச் சுலபமாய் வாங்கலாம். அது கிடைக்கும் கடைத்தெரு காசிதான் என்று சொல்லுகிறார்.

இதைப்போல வேதத்திற்கு விஷயத்தால் கௌரவம் இருந்தாலும்கூட லௌகிகத்தில் பெருமை இருக்கிறது.

ராமாயணம் மிகவும் பிரசித்தமானது. அது பலவகையாக இருக்கின்றது. நாடகம் கீர்த்தனம் காவியம் எல்லாம்

ராம கதை. யார் எடுத்தாலும் ராமாயணத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள். தமிழில் கம்பர் விருத்தப் பாவால் ராமாயணத்தைப் பாடினார். அருணாசலக்கவிராயர் நாடக ரூபமாகப் பாடினார். மஹாராஷ்டரம், தெலுங்கு முதலிய ஒவ்வொரு பாஷையிலும் ராமாயணத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் காளிதாஸ் கவி இரகுவம்சம் என்று ஒரு காவியம் எழுதினார். அது பெரும்பாலும் ராமாயணத்தையே சொல்லுகிறது. போஜராஜா ராமாயணசம்பூ எழுதியிருக்கிறார். பவபூதி என்ற கவி உத்தரராமசரிதம் எழுதியிருக்கிறார். ராமபத்திர தீக்ஷிதர் என்பவர் ஜானகீ பரிணயம் என்று ஒரு நாடகம் செய்திருக்கிறார். ராமாயணத்திலேயே பல வகைகள் இருக்கின்றன. அற்புதராமாயணம், ஆனந்தராமாயணம், தத்துவஸங்கிரஹராமாயணம் என்று பலவகைகள் இருக்கின்றன. எதை எடுத்தாலும் இதுதான். ராமகதை எழுதின ஒருவர் இதற்குப் பதில் சொல்லுகிறார். யார் வீட்டில் பாயசம் பண்ணினாலும் சர்க்கரை போடுவதுபோல அதைத்தான் போடவேண்டும் என்று அவர் சொல்லுகிறார். பூஜை இல்லாவிட்டாலும் ராமாயண பாராயணம் சிலர் செய்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ராமாயணத்தின் கௌரவத்தைச் சொல்லவந்தபொழுது அது வேதமென்று சொல்லப்படுகிறது.

वेदः प्राचेतसादासीत् साक्षद्रामायणात्मना ।

மஹாபாரதத்துக்கும் வேதம் என்னும் பெயர் சொல்லப்படுகிறது.

भारतः पञ्चमो वेदः।

ராமாயணத்தைப்போல வைஷ்ணவர்கள் திருவாய்மொழியைக் கொண்டாடுவார்கள். "வேதம் தமிழ்செய்தான் மாறன் சடகோபன்" என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அதனால் அதுவும் ஒரு வேதம் என்று எண்ணப்படுகிறது. தமிழில் மிகவும் பிரசித்தமான நீதி சாஸ்திரமாகிய குறள் தமிழ்வேதம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

திருவள்ளுவர் அந்தத் திருக்குறளைச் செய்தார். அந்தக் காலத்தில் மதுரையில் கடைச் சங்கம் இருந்தது. அங்கே சுந்தரேசுவரரால் கொடுக்கப்பட்ட பலகை ஒன்று இருந்தது. அதன்மேல் யோக்கியதை இருந்தவர் உட்காரலாம். யோக்கியதை இல்லாவிட்டால் தள்ளிவிடும். அது எப்படி? இதை நம்மால் நம்ப முடியவில்லை. ஆனால் காசு போட்டால் டிக்கட் வருகிறது என்பதை நம்புகிறோம். திருவள்ளுவர் தாம் செய்த குறளை எடுத்துக்கொண்டு அந்தச் சங்கத்திற்குப் போனார். பொதுவாக வித்வான்கள் மற்றவர்களை அலக்ஷியம் பண்ணுவார்கள். அப்படிப் பண்ணுவதனால் அசடாயிருப்பவர்கள் நானும் படித்தவன் என்று சொல்லிக் கொள்ளமுடியாது. ஆகையால் அப்படிப் பண்ணுவது ஒரு வகையில் நல்லதையே உண்டாக்குகிறது. ஆனால் அந்த அலக்ஷியப் புத்தி அதிகமாகப் போகக்கூடாது. அது தப்பு.

திருவள்ளுவர் கொண்டுபோன சுவடியை அந்தச் சங்கப் பலகையில் வைக்கச் சொன்னார்கள். அது அந்தச் சுவடிக்குமட்டும் இடம் கொடுத்து மற்றவர்களை யெல்லாம் கீழே தள்ளிவிட்டது. அப்பொழுது எல்லோரும் குறளின் பெருமையை உணர்ந்து ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு செய்யுளால் அதனைப் புகழ்ந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஒருவர்

"ஆரியமுஞ் செந்தமிழு மாராய்ந் ததனினிது
சீரிய தென்றொன்றைச் செப்பரிதால்—ஆரியம்
வேத முடைத்து தமிழ்திரு வள்ளுவனார்
ஓது குறட்பா வுடைத்து"

[திருவள்ளுவமாலை]

என்று சொல்லி இருக்கிறார். ஸம்ஸ்கிருதம் பெரியதா தமிழ் பெரியதா என்று கேட்டால் அந்தக் கேள்வியை நேற்றுவரை யிலும் கேட்கலாம். இன்றிலிருந்து கேட்கக்கூடாது. ஸம்ஸ் கிருதத்திற்கு உயர்வு அதில் வேதம் இருக்கிறது என்பதே. அதற்குச் சமானமாகத் தமிழில் குறள் வந்துவிட்டதே அது எப்படி உயர்வு உடையதாகும் என்று அவர் சொல் லுகிறார். இதனுல் குறளானது வேத சமானம் என்பது தாத்பரியம்.

தேவாரமும் திருவாசகமும் தமிழ்வேதம் என்பது பிரசித்தம். இவை நம் மதத்துக்குள் அகப்பட்டவை. கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு புஸ்தகம் கொண்டு வந்தார்கள். அதற் குச் சத்தியவேதம் என்று பெயரிட்டார்கள். இப்படி உலகத்திலிருக்கும் வியவஹாரத்தைப் பார்த்தால் வேதத் திற்கு ஒரு தனி கௌரவம் இருக்கிறது. ஒரு பிரகாச மான கிரந்தத்தால் மற்றவைகளை வியவஹரிப்பது பிரசித்த மான உலக வழக்கம்.

துவாபரயுக முடிவில், கலியுக ஆரம்பத்தில் சற்றேறக் குறைய 5000 வருஷங்களுக்குமுன் வியாஸமஹரிஷி வேதத்தை நான்காகப் பிரித்தார். உத்தரமீமாம்ஸை, பதினெட்டுப் புராணங்கள், பாரதம் முதலானவைகளைச் செய்தவர் அவரே. வேதம் முழுவதையும் அத்தியயனம் பண்ணுவது முடியாத காரியம். ஒரு மனிதன் எவ்வளவு பாகத்தை அத்தியயனம் செய்து சிரேயஸை உண்டாக்கிக் கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவை ஒரு பிரிவாகப் பிரித்து வைத்தார். அது சாகை என்று சொல்லப்படும். வியாஸருடைய சிஷ்யர் ஸுமந்து, பைலர், ஜைமினி, வைசம் பாயனர் என்னும் நால்வரும், ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வ

வேதங்களை அவர் மூலம் தெரிந்துகொண்டார்கள். வியாஸர் ஸூதருக்குப் புராணங்களைச் சொன்னார். அதனால் புராணங்களில் ஸூத புராணிகர் சொன்னதாகக் காணப்படுகிறது.

ருக் வேதத்தில் அநேக சாகைகள் உண்டு. அதில் ஒரு சாகைதான் இப்பொழுது இருக்கிறது. அதற்கு ஐதரேயசாகை என்று பெயர். யஜுர்வேதத்திற்கு 101 சாகைகள் உண்டு. இப்பொழுது இருப்பவை 3 சாகைகள் தான். அவை காண்வசாகை, தைத்திரீயசாகை, மாத்யந்தின சாகை என்பவை. ஸாமவேதத்தில் 1000 சாகைகள் இருந்தன. கௌதமசாகை, தலவகாரசாகை என்னும் இரண்டுதான் இப்பொழுது இருக்கின்றன. அதர்வ வேதத்தில் ஒரு சாகைகூட இப்பொழுது இல்லை. வடக்கே உத்கல (ஒரிஸ்ஸா) தேசத்து பிராம்மணர்களில் 18 ஜாதிகள் இருக்கின்றன. அவர்களுக்குள் ஆதர்வணிகர் என்று ஒரு ஜாதி இருக்கிறது. அந்த ஜாதியின் பெயரால் அவர்கள் அதர்வணசாகை அத்தியயனம் பண்ணிக்கொண்டு இருந்தார்களெனத் தெரிகிறது.

வியாஸர் வேதத்தைப் பிரித்தபோது 1180 சாகைகளாக விபாகம் பண்ணினார். இப்பொழுது 8 தான் பாக்கி. [அதற்குமுன் வேதங்கள் அநேகங்களாக இருந்தாலும், கலியுகத்திற்கு இவை போதும் என்று சுருக்கினார்.] அதுவே இந்தக் காலத்தில் குறைந்து விட்டது.

ஒரு சாகை என்பது ஒரு பிராம்மணன் பிறந்தது முதற்கொண்டு இறக்கும்வரையில் உள்ள கர்மாக்களுக்கு உபயோகமான விஷயங்கள் அடங்கி இருப்பது.

एकां शाखामधीत्य श्रोत्रियो भवति ।

ஒரு வேத சாகையை முழுவதும் அத்தியயனம் பண்ணின வனுக்கு ஒரு சுரோத்திரிய கிராமம் விடுவது அந்தக் காலத்து ராஜாக்களுக்கு வழக்கம். அந்தக் கிராமத்திற்கு வரி கிடையாது. வேதாத்தியயனம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு வேறு விதமான வேலை இல்லாதபடியால் அவர்களால் கிஸ்தி கட்ட முடியாது என்பதை அறிந்திருந்தார்கள். இப்பொழுதும் சுரோத்திரிய கிராமங்களுக்கு வரி கிடையாது. லௌகிகத்தில் பிரவிருத்தி வைத்துக்கொள்ளாமல் ஆத்ம லாபமான காரியங்களையே செய்துகொண்டு வந்த பரம்பரை நம்முடைய தேசத்திலேதான் இருந்திருக்கிறது. அதனால் நம்முடைய தேசத்திற்கு என்றைக்கும் அழியாத கௌரவம் இருந்து வருகிறது. விவேகாநந்தர் முதலியவர்களால் நம்முடைய தேசத்தின் கௌரவத்தை அறிந்து கொண்ட தேசாந்தரத்தில் உள்ளவர்கள் அதை அதிகமாகப் பாராட்டுகிறார்கள். ஜர்மனியில் உள்ள டாய்ஸன் (Paul Deussen) என்னும் ஒருவர் நம்முடைய சங்கராசாரியாரைக் காட்டிலும் தெய்வம் இல்லை என்று சொல்லுகிறார். அத்வைதசாஸ்திரங்களை மிகவும் நன்றாக அவர் வாசித்து இருக்கிறார். ஸ்ரீ ஆசாரியருடைய அவதார ஸ்தலமான காலடியில் வைப்பதற்காகத் தம்முடைய பிரதிரூபத்தை அனுப்பி இருக்கிறார். ஆத்மதத்வத்தை உபதேசிக்கும் சக்தி நம்முடைய தேசத்தில்தான் இருக்கிறது. வேதாத்தியயனம் செய்கிறவர்கள் லௌகிகத்தில் ஸௌகரியம் செய்து கொள்ளமாட்டார்கள். ஆனாலும் அவர்களுக்கு அதிக ஸௌகரியமும் வேண்டாம், கஷ்டமும் வேண்டாம் என்று நினைத்து ஸ்வல்ப பூமியைக் கொடுத்து வரியும் இல்லாமல் செய்து பழைய அரசர்கள் காப்பாற்றினார்கள். அதனால்

தான் சுரோத்திரியர்கள் நம்முடைய தேசத்தில் அதிகமாய் இருந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு சாகையும் மூன்று பிரிவாகப் பிரிந்து இருக்கின்றது. 1. மந்திரம், 2. பிராம்மணம், 3. உபநிஷத். மந்திரம் என்பது உச்சாரணம் பண்ணினால் புண்ணியத்தைத் தருவது. அந்த மந்திரம் எந்த தேவதையின் ஸ்வரூபத்தை அறிவிக்கிறதோ அந்தத் தெய்வத்தை உத்தேசித்து அந்த மந்திரத்தைச் சொல்லி அக்கினியில் ஒரு திரவியத்தை ஆஹுதி பண்ணவேண்டும். ஆஹுதி பண்ணும் பொழுது 'ந மம' என்று சொல்லவேண்டும். என்னுடையது இல்லை என்று அதனுடைய அர்த்தம். எல்லாப் பொருள்களையும் ஈசுவரார்ப்பணம் பண்ணுவதற்கு அடையாளம் அது. இன்ன கர்மா இதை உத்தேசித்து இப்படிப் பண்ண வேண்டும் என்று சொல்லுவது பிராம்மணம். மந்திரமும் பிராம்மணமும் கர்மகாண்டம். ஒவ்வொரு சாகையிலும் முடிவில் இருப்பது உபநிஷத். பிராம்மணப்படி கர்மாக்களை நாம் எதற்காகப் பண்ணுகின்றோம்? நல்ல பலன் உண்டாவதற்காக. நல்ல கர்மாக்களைப் பண்ணி அவற்றின் பலனைப் பரமேசுவரனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணினால் ஈசுவரப்பிரஸாதம் கிடைக்கும். ஸத்தியம் வெளிப்படும்.

जन्माद्यस्य यतोऽन्वयादितरतश्चार्थेष्वभिज्ञः स्वराट्
तेने ब्रह्म हृदा य आदिकवये मुह्यन्ति यत्सूरयः ।
तेजोवारिमृदां यथा विनिमयो यत्र त्रिसर्गोऽमृषा
धाम्ना स्वेन सदा निरस्तकुहकं सत्यं परं धीमहि ॥

[ஸ்ரீமத்பாகவதம், I-i-1.]

என்று பாகவதம் சொல்லுகிறது. நாம் உண்மையில் இருந்து விலகியிருக்கிறோம். சில சமயங்களில் நாம் இப்படி

இருந்தால் நல்லது என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் அப்படி இருக்க முடிவதில்லை. நாம் செய்கின்ற கர்மாக்களை எல்லாம் ஈசுவரார்ப்பணம் பண்ணிப் பரமாத்மாவை அடையும் வழியைச் சொல்லுவதுதான் உபநிஷத்.

ஒவ்வொரு சாகையிலும் ஒவ்வொரு உபநிஷத் இருக்கிறது. நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற ஒவ்வொரு சாகையிலும் ஒவ்வொரு உபநிஷத் இருக்கிறது. காண்வ சாகையில் மட்டும் ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தும் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தும் இருக்கின்றன. நமக்குத் தெரியாத சில சாகைகளிலுள்ள உபநிஷத்துக்களும் கிடைத்திருக்கின்றன. ருக்வேதத்தினுள் கடோபநிஷத் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதனுடைய சாகை இன்னதென்று இப்பொழுது தெரியவில்லை. அதர்வவேத சாகைக்குரிய உபநிஷத்தும் இப்பொழுது கிடைக்கிறது. கௌஷீதிகிப்பிராம்மண உபநிஷத் என்பது அத்தகையது. சாகைகள் போய்விட்டாலும், நம்முடைய தேசத்தில் தத்துவத்தைக் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறார்கள். ஒருவர் ஒரு சாகையை அத்தியயனம் பண்ணினால் போதுமென்று வியாஸர் சுலபமாகப் பிரித்து வைத்தார். அப்படி அமைத்ததைக்கூட நம்மால் அநுஷ்டிக்க முடியவில்லை. பல சாகைகளை இழந்துவிட்டோம்.

தமிழில் தொல்காப்பியம் என்ற மிகப் பழைய ஒரு இலக்கணநூல் இருக்கிறது. அது அகஸ்திய சிஷ்யர்கள் பன்னிருவர்களுள் ஒருவரான திருணதூமாக்கினியால் செய்யப்பட்டது. அந்தப் புஸ்தகத்துக்கு உரை எழுதிய ஒருவர் ஓரிடத்தில், வேதவியாஸர் வேதங்களைப் பிரிப்பதற்கு முன்பு அது செய்யப்பட்டதென்றும், அந்தக் காலத்தில் நான்கு வேதங்களுக்கும், தைத்திரியம், பௌடிகம், தலவகாரம், ஸாமம் என்ற பெயர்கள் இருந்தன என்றும் எழுதியிருக்

கிருர். திவ்வியப்பிரபந்தத்தில் பௌழியா சந்தோகா என்று வருகிறது. இவைகள் வேதங்களின் பெயர் இல்லை. தலவகாரம், தைத்திரீயம், பௌழியம் என்பவை சாகைகளின் பெயர்கள்.

மலையாளத்தில் உள்ள நம்பூத்திரிப் பிராம்மணர்கள் யாவரும் வேதாத்தியயனம் செய்வார்கள். லௌகிகப் பிரவிருத்தி உள்ளவர்கள்கூட இளமையில் வேதாத்தியயனம் பண்ணினவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். பிரம்மசாரிகள் கௌபீனம், கிருஷ்ணஜினம், தண்டம், ஸமிதாதானம் முதலியவைகளை விடாமல் கைக்கொண்டு இருக்கிருர்கள். ஆனல் இப்பொழுது அவர்கள்கூட மாறிக்கொண்டு வருகிருர்கள். எந்த ஜாதியினர் அதிக சிஷ்டர்களாக இருக்கிருர்களோ அவர்கள் தவறினல் மிகவும் கீழே போய்விடுகிருர்கள்.

நம்பூத்திரிகளில் ருக்வேதத்தினர்கள் அதிகம். அவர்களுடைய சுவடி ஒன்றில் ருக்வேதத்திற்குப் பௌழியம் என்ற பேர் எழுதியிருக்கிறது. அதனல் பௌழியம் என்பது ருக்வேதத்தின் பெயர் என்று தெரியவந்தது.

மந்திரம் ஸம்ஹிதை முதலியவைகளில் சொல்லப்படும் கர்மாக்களைச் செய்துவந்தால் அவைகளின் பலன் ஜன்மாந்தரங்களில் ஐசுவரியத்தை அடையச்செய்கிறது. அந்தக் கர்மாக்களையே ஈசுவரார்ப்பணம் பண்ணினல் அவைகளே சித்தசுத்தியை உண்டாக்கி மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்றன.

தெரியாத விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள நமக்கு அநேக கருவிகள் இருக்கின்றன. கண்ணினல் சிலவற்றைத் தெரிந்துகொள்ளுகிருேம். காதால் சிலவற்றைத் தெரிந்துகொள்ளுகிருேம். ஊஹத்தால் சில தெரிகின்றன. வார்த்தை

களால் சில தெரிகின்றன. அமெரிக்காவில் நடக்கிற சமாச்சாரம் வார்த்தைகளால் தெரியாது. அவைகளைத் தந்தி பத்திரிகை முதலியவற்றால் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம்.

லோகத்திலுள்ள கருவிகளால் தெரிந்துகொள்ளக் கூடாததைத் தெரிந்துகொள்ள ஒரு பத்திரிகை வேண்டும். எது இந்தக் கருவிகளால் தெரிந்துகொள்ள முடியாதோ எந்த ஊரில் இருந்து தந்தி வாராதோ அங்கே உள்ள விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அதீந்திரியமானவைகளைத் தெரிந்துகொள்ளும் அறிவிற்குத்தான் வேதம் என்று பெயர்.

வேதத்தில் தள்ளப்படும் சில பாகங்கள் உண்டு. அவைகளுக்கு அர்த்தவாதம் என்று பெயர். இதர கருவிகளைக் கொண்டு தெரிந்துகொள்ளுவதை அது சொன்னால் அது பிரமாணமில்லை. அதைச் சொல்லுவதற்கு வந்ததல்ல வேதம். தெரியாததைத் தெரிவிக்கத்தான் ஏற்பட்டது வேதம். தெரியாதது என்ன?

உலகத்தில் தத்துவ விஷயத்தில் இரண்டுவித அபிப்பிராயங்கள் இருக்கின்றன. நமக்குத் தோன்றுகின்ற பொருள் எல்லாம் ஒரே பொருளா, வெவ்வேறு பொருளா என்ற ஸந்தேஹம் இருக்கிறது. ஸையன்ஸில் (Science) ஆரம்பத்தில் பார்த்தால் உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் எல்லாம் வெவ்வேறே என்று நினைத்தார்கள். பின்பு எல்லாவற்றிற்கும் மூலமாக 72 பொருள்கள் (elements) என்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அந்த 72-ம் தங்களுக்குள் ஒன்றுக்கொன்று சேருவதால் பல பொருள்களை உண்டாக்குகின்றன என்று சொல்லுகிறார்கள். இன்னும் மேலே ஆராய்ந்து கொண்டேபோனால் அந்த 72 பதார்த்தங்களுக்கும் மூலம் ஒரு பதார்த்தம் தான் என்பதை அறிந்து கொள்ளுவார்கள்.

ஆத்ம தத்துவத்தையே விசாரிப்பவர்கள் எல்லாம் அறிவினால் ஏற்பட்டவை என்று சொல்லுகிறார்கள்.

நம்முடைய தேசத்தில் ஒன்று என்று சொல்லுவதை அத்வைதமென்றும், வெவ்வேறு என்று சொல்லுவதை துவைதம் என்று சொல்லுவார்கள். இந்த இரண்டில் எது வாஸ்தவம்? வேதம் எதைச் சொல்லுகிறது? துவைதம் ஸத்தியமாய் இருந்ததானால் வேதத்தைப் பார்க்கவே வேண்டாம். நம்முடைய கண்ணுக்குத் தோன்றுவது துவைதந்தானே. நமக்குத் தெரியாததை அல்லவா வேதம் சொல்லவேண்டும். நமது புத்தியால் எது அறியப்படவில்லையோ அதைத்தான் அது சொல்லும். அதுதான் நமக்குப் பிரதானம். நமக்குத் தெரியாதது அத்வைதம் தான். வேதம் ஒன்றைச்சொல்லுமானால் அத்வைதத்தைத் தான் சொல்லவேண்டும். துவைதம் நிஜமாக இருந்தாலும் வேதம் சொல்லாது. தப்பானாலும் சொல்லாது. வேதத்தில் கர்மகாண்டத்தைப் பார்த்தால் துவைதத்தின் சார்பாகத் தோன்றும். முடிவில் ஒன்றாகத் தோன்றும். இதரப் பிரமாணங்களால் தெரிவதை வேதம் சொன்னால் அதற்கு அனுவாதமென்று பெயர்.

अनुवादोऽवधारिते

என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது.

சில பேர் 'வேதத்தை நம்ப முடியுமா? அதற்கு ஒரு யுக்தி சொல்லுங்கள்' என்று கேட்கிறார்கள். யுக்திக்கு எட்டுமானால் அதை வேதம் சொல்லுவானேன். யுக்திக்கு எட்டாததைச் சொல்லத்தான் வேதம் இருக்கிறது.

வேதம் நித்தியமானது. அதைத் திவ்வியதிருஷ்டி உள்ள முனிவர்கள் அறிந்து நமக்குச் சொன்னார்கள். எதை

ருசுவினால் (proof) நிரூபிக்க முடியாதோ, எங்கே புத்தி எட்டவில்லையோ, அதற்காகத்தான் வேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்திரியங்களுக்கு அகப்படாததை விளக்குவது வேதம்.

இவ்வளவு தூரம் கேட்டதற்குப் பிரயோஜனமாக எல்லாரும் ஏதாவது ஒரு காரியம் பண்ணவேண்டும். பிராம்மணர்கள் நித்தியம் பிரம்மயஜ்ஞம் பண்ணவேண்டும். பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்களில் அது ஒன்று. பிரம்ம என்பது வேதம். அகண்டதீபம்போல் மந்திர சக்தியானது நம்மிடம் அணையாதிருப்பதற்காக நாம் அதைச் செய்யவேண்டும். நாம் அத்தியயனம் பண்ணவேண்டிய சாகையின் மஹரிஷி யாரோ அவருக்குத் தர்ப்பணம் பண்ணவேண்டும். பண்ணிவிட்டு இரண்டு அக்ஷரமாவது வேத அத்தியயனம் பண்ணவேண்டும். அதுவும் முடியாவிட்டால் காயத்திரீ ஜபத்தை விடாமல் செய்யவேண்டும். காயத்திரீ வேதத்தின் ஸாரமானது. காயத்திரீயை உபதேசம் பண்ணிக்கொண்ட பின்புதான் வேதாக்ஷர உச்சாரணம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அத்தகைய காயத்திரீயை ஸஹஸ்ராவிருத்தி முக்கியமாக தினந்தோறும் செய்ய வேண்டும். கடைசி பக்ஷம் பத்தாவது பிரதி தினம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காயத்திரீ மந்திரம் சித்த சாந்திக்குக் காரணம். அதனுடைய தேவதை சூரியன். சூரியனுக்கு உரிய நாளாகிய ஞாயிற்றுக்கிழமை இந்தக்காலத்தில் எல்லோருக்கும் லீவு நாளாக இருக்கிறது. ஆகையால் அன்று 4-மணிக்கு எழுந்து எல்லாரும் ஸஹஸ்ராவிருத்தி காயத்திரீ ஜபம் செய்யவேண்டும். செய்தால் க்ஷேமம் உண்டாகும். இதை உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

21
ஆயுர்வேதம்

[26—10—1932]

நான்கு வேதங்களுள்பட வித்தியாஸ்தானங்கள் 14. 18 என்று ஒரு கணக்கு உண்டு. இந்தக் கணக்கு எதனால் ஏற்பட்டது? தர்மஸ்தானமாகவும் வித்தியாஸ்தானமாகவும் இருப்பவை 14. வித்தியாஸ்தானமாக இருப்பவை 18. ஆகவே வித்யாஸ்தானமாக மாத்திரம் உள்ளவை 4. அந்தப் பதினான்கும் தர்மம் வித்தை என்னும் இரண்டுக்கும் இருப்பிடம்; அதாவது சிரேயாமார்க்கம், அறிவு ஆகிய இரண்டுக்கும் ஸ்தானங்கள். சாஸ்திரம் என்பதற்குக் கட்டளையிடுவது என்பது அர்த்தம். ஆகவே வேதந்தான் பிரதானமான சாஸ்திரம். மற்றவைகளெல்லாம் அதற்கு அங்கங்கள்.

14 சாஸ்திரங்களில் சேராமல் 18 என்னும் கணக்கிற் சேர்ந்தவைகளாகிய நான்கையும் உபவேதம் என்று சொல்லுவார்கள். அந்த நான்கும் ஆயுர்வேதம், அர்த்த சாஸ்திரம், தனுர்வேதம், காந்தர்வவேதம் என்பவை.

ஆயுர்வேதமென்பது ஆயுளை விருத்தி பண்ணுவதற்கு வேண்டிய மார்க்கங்களைச் சொல்லும் உபவேதம். ஆயுள் குறைவது அநேகமாக வியாதிகளால்தான். அந்த வியாதிகள் எவ்வளவு விதமாக வருமென்பது தெரிந்தால் தடுக்க உபாயம் பண்ணலாம். வியாதிகள் வந்த பிறகு போக்குவதைவிட வராமலே தடுப்பது விசேஷம். தோல், எலும்பு

மனது முதலியவைகளைப்பற்றிய வியாதிகள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அந்த அந்த வியாதிகளின் விஷயத்தையும் அவை வருங்காரணத்தையும் தெரிந்துகொள்ளத் தேஹ அமைப்புத் தெரியவேண்டும். வந்த வியாதியைப் போக்க என்ன மருந்து கொடுக்கவேண்டும், அந்த மருந்தில் என்ன ஸாமான்கள் சேர்க்கவேண்டும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். தேஹ அமைப்பைத் தெரிவிப்பதை நவீனத்தில் பிஸியாலஜி (Physiology) என்று சொல்லுகிறார்கள். மருந்துகளில், ஓஷதி வர்க்கம் ரஸ வர்க்கம் என்று இரண்டுவகை வஸ்துக்கள் சேரும். செடி கொடி முதலியவை ஓஷதி வர்க்கம். கந்தகம், பாஷாணம், லோஹங்கள் முதலியவை ரஸ வர்க்கம். இவைகளெல்லாம் என்ன சக்தியை உடையவை? இவைகளை எப்படிப் பிரயோகம் பண்ணவேண்டும் என்பவைகளை ஆயுர்வேதம் சொல்லுகிறது. விருக்ஷாயுர்வேதம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. விருக்ஷங்களுக்கு வரும் ரோகங்களும் அவற்றை நிவர்த்தி பண்ணுவதற்குரிய மார்க்கங்களும் அதில் சொல்லப்படும். இவ்வாறு தேஹதத்துவ சாஸ்திரம் (Physiology), பிராணி தத்துவ சாஸ்திரம் (Zoology), தாவர தத்துவ சாஸ்திரம் (Botany), மருந்துகளைப்பற்றிய சாஸ்திரம் (Medical Science), ரஸாயன சாஸ்திரம் (Chemistry) முதலிய பலவித சாஸ்திரங்கள் இந்த ஆயுர்வேதத்தில் அகப்பட்டுவிடுகின்றன. பௌதிக சாஸ்திரத்தை (Physics) தவிர மற்றவை எல்லாமுமே அகப்பட்டுவிடுகின்றன என்றே சொல்லலாம். நம்முடைய தேசத்திலுள்ள பி. ஸி. ரே (Sir P. C. Ray) என்பவர் நம்முடைய பிராசீன சாஸ்திரங்களில் நவீன சாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மூலம் இருக்கிறதென்று ஆராய்ந்து நிரூபித்து வருகிறார்.

ஆயுர்வேதத்தில் முக்கியமாக சரகம், ஸுசுருதம் என்ற இரண்டு பழைய புஸ்தகங்கள் இருக்கின்றன. அவை ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்டவை. இருநூறு அல்லது முந்நூறு வருஷங்களுக்குள் எழுதப் பட்ட நவீன சாஸ்திரங்களில் உள்ளவைகளெல்லாம் அவை களில் முழுமையும், இருக்கின்றன. வைத்தியத்திற்கு மூல மாக உள்ள நம்முடைய சாஸ்திரங்கள் மொழி பெயர்க்கப் பட்டுப் பலவகையில் விருத்தியாயின. எல்லோரும் ஒரு விஷயத்தை ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்தக் காலத்தில் சஸ்திர சிகித்சைக்கு (Surgery) உபயோகப்படுகின்ற எல்லாவிதமான ஆயுதங்களும் அவைகளின் பிரயோகக் கிரமங்களும் பழைய சாஸ்திரங்களில் அப்படியே இருக் கின்றன என்பதைப் புதிய சாஸ்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகின்றனர்.

மற்றத் தேசங்களில் நாகரிகம், கல்வி முதலிய ஒன் றும் தெரியாத காலத்திலேயே, இன்றைக்கு மேல் நாடுகளில் சாஸ்திரங்கள் எவ்வளவு பூர்ணமான நிலையில் இருக்கின் றனவோ அதைவிட அதிகமாக நம்முடைய தேசத்தில் இருந்தன. அந்தச் சாஸ்திரங்களில் ஆயுர்வேதமும் ஒன்று. அதற்குள் நவீன சாஸ்திரங்களில் ஏழு அல்லது எட்டு அகப்பட்டுவிடுகின்றன.

நாம் நம்முடைய ஆயுளைத் தீர்க்கமாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும். வருகிற கஷ்டங்களையும் வியாதிகளையும் குறைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்த இரண்டுக்கும் வேண்டிய மார்க்கங்களை ஆயுர்வேதம் சொல்லுகிறது.

உடம்பை வைத்திருப்பானேன்? எவ்வளவு நாள் வைத்திருந்தாலும் அது இருக்கப் போகிறதில்லையே? ஒரு

நாள் அழியத்தானே போகிறது? அப்படி அழிவது என்றைக்குப் போனால் என்ன? ஆயுளைத் தீர்க்கமாகப் பண்ண வேண்டியதன் அவசியம் என்ன? மிகவும் ஞானிகளாக இருப்பவர்கள்கூட இந்த உடம்பு என்றைக்குப் போனால் என்ன என்று சொல்லுகிறார்கள். புஸ்தகங்களிலும் எழுதியிருக்கிறது. எவ்வளவு நாள் இருந்தாலும் திருப்தியாகிறது இல்லையே. நாம் போனாலும் நமக்கு வேண்டியவர்கள் உடம்பு தீர்க்காயுளுடன் இருக்க வேண்டுமென்றல்லவோ நினைக்கிறோம். நம் கண் முன் அவர்கள் போகாமல் இருக்க வேண்டுமென்று தோற்றுகிறது. நம்முடைய உடம்பில் அவ்வளவு பிரியம் இருப்பதில்லை. இது என்றைக்குப் போனால்தான் என்ன? வைத்தியம் எதற்காக ஏற்பட்டது? ரிஷிகள் எதற்காக ஆயுர்வேதத்தை எழுதியிருக்கிறார்கள்?

உலகத்தில் நாஸ்திகர்கள் ஆஸ்திகர்கள் என்று இரண்டு வகை மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். நாஸ்திகர்கள் என்பவர்கள் எல்லோரும் ஈசுவரன் இல்லை என்று எண்ணுகிறார்கள். வைதிக மார்க்கத்தின்படி சொல்லப்பட்ட பரலோகம் இல்லையென்பவர்கள்தாம் நாஸ்திகர்கள். அது உண்டு என்பவர்கள் ஆஸ்திகர்கள். நாஸ்திகர்கள் கண்ணில் கண்டதையே நம்புகிறவர்கள்; இந்த ஜன்மத்துக்கு முந்தியும் நாம் இருந்ததில்லை; இனி மேலும் இருக்கப்போகிறதில்லை என்று சொல்லுபவர்கள்.

கர்மாவானது எல்லாப் பலன்களையும் கொடுக்கிறது. ஈசுவரனைப்பற்றி விசாரிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று மீமாம்ஸை சொல்லுகிறது. அந்த மீமாம்ஸைப்படி நடக்கிறவர்கள் ஆஸ்திகர்களே. வேதம் அவர்களுக்குப் பிரமாணம். ஸாங்கியர்கள் ஈசுவரன் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும் அவர்கள் ஆஸ்திகர்கள்; அவர்கள் வேதப்பிரமா

ணத்தையும் அதன்படி பரலோகத்தையும் ஒத்துக்கொண்டவர்கள். மற்றவர்கள் எல்லாரும் ஈசுவரனையும் பரலோகத்தையும் ஒத்துக்கொண்ட ஆஸ்திகர்கள். பரலோகத்தை மாத்திரம் ஒத்துக்கொள்ளுகிறவர்களும் ஆஸ்திகர்களாகின்றார்கள். நாஸ்திகர்களில் ஈசுவரனை மாத்திரம் ஒத்துக்கொள்ளுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். கிறிஸ்துவர் முதலியவர்கள் அப்படிப்பட்டவர்களே.

ஆகவே ஈசுவரனை ஒத்துக்கொள்ளாதவர்களிலும் ஆஸ்திகர்கள் உண்டு—ஸாங்கியர், மீமாம்ஸகர் என்பவர்களைப் போல—என்றும் ஈசுவரனை ஒத்துக் கொண்டவர்களிலும் நாஸ்திகர்கள் உண்டு என்றும் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

பௌத்தர்கள் ஈசுவரன் இல்லை என்று சொல்லும் நாஸ்திகர்கள். அவர்கள் பரலோகம் உண்டென்பவர்கள். கேவலம் பரலோகம் உண்டென்று மட்டும் சொல்லுகிறவர்கள் எல்லாம் ஆஸ்திகர்களல்ல. வேதப்பிரமாணப்படி பரலோகம் உண்டென்பவர்கள்தாம் ஆஸ்திகர்கள். ஆஸ்திகர்கள் பரலோக க்ஷேமத்தை வேதத்திற் சொல்லியவைகளின்படி அடையலாம் என்று நம்புகிறார்கள். நம்முடைய மதத்தினரை ஆஸ்திகர்கள் என்று சொல்லுவார்கள். ஹிந்து மதத்தினரென்பது அதுதான். நியாயமாக நம் மதத்துக்கு உள்ள பெயர் ஆஸ்திகமதம் என்பதே. வேதப்படி நடந்துவந்தால் பரலோகத்தில் சிரேயஸை அடையலாம் என்று நியாயமாக நம்புகிறோம். வேதப்பிரமாணத்தை நம்பாதவர்கள் நாஸ்திகர்கள். வேதமும் வேதோக்த கர்மாக்களும் இல்லை யென்று அவர்கள் சொல்லுவார்கள். அவைகளை இல்லை யென்பது மஹாபாபம். அதற்குக் கீழ்ப்பட்டதுதான் ஈசுவரன் இல்லை என்னும் பாபம்.

ஞானஸம்பந்தமூர்த்தி என்பவர் சைவ சமயாசாரியா களுள் ஒருவர். பாலியத்தில் பல ஸ்தலங்களுக்குப் போய்ப் பல அற்புதங்களைச் செய்திருக்கின்றார். இந்த க்ஷேத்திரத் திலு (மயிலாப்பூரிலு)ம் சில அற்புதங்களைச் செய்திருக்கின் றார். பட்டீச்சுரம் என்னும் ஸ்தலத்தில் முத்துப் பல்லக்கு முதலியவைகளை ஈசுவரன் கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டார். முத்துப் பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டு ஸ்தல யாத்திரை செய்து கொண்டு வந்தார். அவருடன் 5000 பேர் பஜனை செய்து கொண்டு போவார்கள். பரமேசுவர பக்தி பண்ணிக்கொண்டு சிவக்ஷேத்திரங்களான ஊர்களுக்குப் போய்க்கொண்டிருந் தார். அந்தக் காலத்தில் ஜைனமதம் பௌத்தமதம் என்னும் இரண்டும் இந்தத் தேசத்தில் இருந்தன. வேதம் தப்பு; அதன்படி நடந்தால் பிரயோஜனமில்லை என்று அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தார்கள். ஜைனர்கள் அதி காரம் உடையவர்களாகி அரசனையும் தங்கள் மதத்திற்கு இழுத்துக் கொண்டார்கள். மதுரையிலிருந்த பாண்டியன் சமணன் ஆனான். ஆனால் அவனுடைய தேவியும் மந்திரியும் சிவபக்தி மிகுந்தவர்களா யிருந்தார்கள். அரசன் சமணனாய் விட்டதை அறிந்து மிகவும் வருந்தினார்கள். ஞானஸம்பந்த மூர்த்தியின் பிரபாவத்தை அவர்கள் கேட்டார்கள். அவர் மூலமாக அரசனை மாற்றலாம் என்று எண்ணி அவரை மதுரைக்கு அழைத்துப் போனார்கள். அவர் மதுரைக்குப் போனவுடன் சமணர்கள் வாதத்துக்கு வந்தார்கள். அப் பொழுது அரசியும் மந்திரியும் அந்த சமணர்கள் துஷ் டர்கள், இவரை என்ன செய்துவிடுவார்களோ, என்று பயந்தார்கள். ஈசுவரனுடைய கிருபை இருந்தால் எந்த ராஜ்யம் எப்படிப் புரண்டாலும் பயம் இல்லாமல் இருக்க லாம். அருள் வெல்லும். பரிபூரண கடாக்ஷம் எப்பொழு

தும் ரக்ஷிக்கும். பீரங்கிகளும் மற்றவைகளும் அவன் காலில் வந்துவிழும். அந்தப் பக்தியும் கடாக்ஷமும் குறையும் பொழுது தேசத்துக்கும் மதத்துக்கும் குறைவு உண்டா கிறது. ஈசுவர கடாக்ஷத்தைப் பரிபூரணமாகப் பெற்றவன் ஒருவன் இருந்தாலும் போதும்; அவன் மூலமாகத் தேசம் க்ஷேமத்தை அடையும்; அப்பொழுது எது வந்தாலும் பய மில்லை.

ஆகவே ஈசுவர கடாக்ஷத்தைப் பெற்ற ஞானஸம்பந்த மூர்த்தி பயமில்லை என்று வாதம் செய்யத் துணிந்தார். வாதம் செய்யப் போவதற்குமுன் ஈசுவர ஸந்நிதானத்தை அடைந்து ஒரு பதிகத்தால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அதில் 'ஜைனர்களை வாதத்தில் ஜயித்து உன்னுடைய புகழை நிலை நிறுத்த வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். ஒவ்வொரு பாட்டிலும் கடைசியில்

'ஞால நின்புக ழேமிக வேண்டுந்தென்
ஆல வாயி லுறையுமெம் மாதியே'

என்று இருக்கிறது.

ஜைனர்களை ஏன் ஜயிக்க வேண்டும்? அவர்கள் பாபம் செய்கிறார்கள். என்ன பாபம்? சிவன் கோயிலுக்கு வருவ தில்லை; நீறிடுவதில்லை; ருத்திராக்ஷம் அணிவதில்லை; சிவபக்தி யைப் பழிக்கிறார்கள். இத்தகைய பாபங்களைச் செய்கிறார் களென்று ஞானஸம்பந்தர் சொல்லவில்லை.

"வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்
ஆத மில்லி யமணொடு தேரரை
வாதில் வென்றழிக் கத்திரு வுள்ளமே
பாதி மாதுட னாய பரமனே
ஞால நின்புக ழேமிக வேண்டுந்தென்
ஆல வாயி லுறையுமெம் மாதியே"

என்று முதற் பாட்டிற் சொல்லுகிறார். அவர்கள் வேதத்தையும் யஜ்ஞத்தையும் நிந்திப்பவர்கள் என்று சொல்லுகிறார். அது பெரிய பாபம். சிவபக்தியில்லாதவர் என்று ஒரு பாட்டிலும் சொல்லவில்லை. அதைவிடப் பெரிய பாபம் இது என்று தெரிகிறது. மற்றொரு பாட்டில்,

"மறை வழக்கமி லாதமா பாவிகள்
பறித லைக்கையர் பாயுடுப் பார்களை
முறிய வாது செயத்திரு வுள்ளமே
மறியு லாங்கையின் மாமழு வாளனே
ஞால நின்புக ழேமிக வேண்டுந்தென்
ஆல வாயி லுறையுமெம் மாதியே"

என்று சொல்லுகிறார். இதில் 'மறை வழக்கமிலாத மாபாவிகள்' என்று ஜைனர்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். ஒழுக்கம் வழக்கம் என்று தமிழில் சொல்லுவார்கள். ஆசாரம் அநுஷ்டானம் என்று ஸம்ஸ்கிருதத்திற் சொல்லுவார்கள். மறை வழக்கமென்பது வைதிகாநுஷ்டானம். வைதிகாநுஷ்டானமில்லாதவர்கள் ஜைனர்கள். அதுதான் மஹா பாபம். அதனால்தான் மாபாவிகள் என்றார்.

பறிதலைக்கையர் என்று அவர்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். வித்தியாரண்யஸ்வாமிகள் என்பவர் வேத பாஷ்யம் செய்தவர். ஸகல வித்தைகளையும் அறிந்தவர். ஹம்பி முதலிய ராஜ்யங்களை ஸ்தாபித்தவர். அவர் ஸர்வதரிசன ஸங்கிரஹம் என்று ஒரு புஸ்தகம் எழுதியிருக்கிறார். தரிசனம் என்பது மதத்துக்கு ஒரு பெயர். தரிசனம்-பார்ப்பது. உள்ளதை உள்ளபடி பார்ப்பது மதமாகையால் தரிசனம் என்னும் பெயர் பெற்றது. அந்தப் புஸ்தகத்தில் அந்தக் காலத்தில் இருந்த மதங்களைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறார்.

ஜைன மதத்தைப்பற்றி எழுதியிருக்கும் இடத்தில் அவர்கள் கேசோல்லுஞ்சனம் பண்ணிக்கொள்ளுவார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார். உல்லுஞ்சனம் என்றால் பிடுங்குதல் என்று அர்த்தம். பாபம் செய்வதற்குப் பலனாகக் கஷ்டத்தை அநுபவிக்க வேண்டும். கஷ்டத்தை அநுபவித்தால் பாபம் போய்விடும். || தலையிலுள்ள கேசத்தை ஒவ்வொன்றாகப் பிடுங்குவதால் கஷ்டம் அதிகம் உண்டாகும். அதனால் பாபம் குறையுமென்பது அவர்களுடைய அபிப்பிராயம். அவர்கள் வஸ்திரம் உடுத்தமாட்டார்கள். ¶

"கடவஸனா:" [कटवसनाः]

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் பாயை உடுப்பார்கள். இதைத்தான் "பறிதலைக்கையர் பாயுடுக்கையர்" என்று ஞானஸம்பந்தர் சொல்லி யிருக்கிறார். அவர்கள் செய்யும் பாபம் மறை வழக்கத்துக்குப் பாஹ்யர்களாக இருப்பதும் வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்வதும் என்று சொல்லி யிருக்கிறார்.

ஞானசம்பந்தர் சமணர்களைக் கழுவில் ஏற்றினாரென்று ஒரு கதை சொல்லுகிறார்கள். அது தப்பு என்று தோன்றுகிறது. அப்பைய தீக்ஷிதருடைய தம்பி பேரனாகிய நீலகண்ட தீக்ஷிதரென்பவர் திருமலை நாயக்கரிடம் மந்திரியாக இருந்தவர். அவர் சிவலீலார்ணவம் என்று ஓர் அழகான காவியம் எழுதியிருக்கிறார். சிவலீலைக்கடல் என்பது அந்தப் பெயருக்கு அர்த்தம். ஸ்ரீசுந்தரேசுவரர் செய்த லீலைகள் அதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதில் ஞானஸம்பந்தருடைய சரித்திரமும் வருகிறது. ஞானஸம்பந்தர் வாதத்தை ஆரம்பிக்குமுன் சமணர்கள் தங்களுடைய கக்ஷி தோல்வியுற்றால் தாங்கள் பிராணத்தியாகம் செய்துகொள்ளுவதாகப்

பிரதிஜ்ஞை செய்தார்கள். அவர்கள் மறை வழக்கம் இல்லா தவர்களானாலும் ஒழுக்கம் உடையவர்கள். வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆசாரங்களுள் சிலவற்றை உடையவர்கள். ஸத்தியம் உள்ளவர்கள். ஆகையால், அவர்கள் தோற்றவுடன் தங்களுடைய வாக்குத் தவறாமல் கழுவேறப் போனார்கள். அப்பொழுது ஞானஸம்பந்தர் அவர்களைக் கழுவேற வேண் டாமென்று தடுத்தார். நாங்கள் செய்த பிரதிஜ்ஞையில் தவறமாட்டோம், ஒழுக்கத்தை மீறமாட்டோமென்று அவர்கள் கழுவேறிவிட்டார்கள். நாஸ்திகர்களாகிய அவர் கள் செய்த பாபமே அவர்களை அப்படித் தூண்டிப் பிராணத்தியாகம் செய்யச் செய்கிறதென்று ஒரு வகையாக ஸமாதானம் பண்ணிக்கொண்டு ஞானஸம்பந்தர் இருந்து விட்டார். இந்த மாதிரி சிவலீலார்ணவம் சொல்லுகிறது.

வேதம் பிரமாணம், அதிற் சொல்லப்பட்ட கர்மாநுஷ் டானங்கள் சிரேயஸுக்கு ஸாதனமானவை என்று நம்பு கிறவர்கள் ஆஸ்திகர்கள்; அப்படி நம்பாதவர்கள் நாஸ்திகர் கள் என்று தெரிந்துகொண்டோம். மனிதர்களுள் இந்த இரண்டு வகையினர் இருக்கிறார்கள்.

ஆயுள் ஏன் அதிகமாக இருக்கவேண்டும்? நாஸ்திகர் களைப்பற்றிக் கவலையில்லை. அவர்கள் எப்பொழுது போனா லும் அவர்களுக்குக் கெடுதல் ஒன்றும் இல்லை. ஆஸ்திகர் களுக்குத்தான் தீர்க்காயுள் வேண்டும். எவ்வளவோ பாபம் பண்ணி இந்த ஜன்மாவை அடைந்து கஷ்டப்படுகிறோம். இந்தப் பாபங்களைப் போக்க புண்ணியம் பண்ணவேண்டும். பாபங்களை யெல்லாம் கரைத்துவிடத் தீர்க்கமான தர்மங் களைப் பண்ணவேண்டும். அந்தத் தர்மங்களை இந்த உடம்பு இருக்கும்பொழுது செய்ய வேண்டும். ஆகையால் உடம்பை ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்ற வேண்டும். அதனால்

தான் ரிஷிகள் அதற்கு உபயோகப்படும்படி ஆயுர்வேத சாஸ்திரங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆயுர்வேதத்தில் நாஸ்திகனுக்கு வைத்தியம் செய்யாதே என்று சொல்லப்படிருக்கிறது. நாஸ்திகன் பாபத்தை அதிகமாகச் செய்து கொண்டே யிருக்கிறான். அவனுக்கு எவ்வளவு ஆயுள் தீர்க்கமாக இருக்கிறதோ அவ்வளவு பாபத்தையும் ஸம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறான். எவ்வளவு சீக்கிரம் அவன் இறந்து போகிறானோ அவ்வளவுக்கேற்ற பாபத்திலிருந்தும் அவன் தப்பித்துக்கொள்ளுகிறான். அதனால் அவனுக்குத் தீர்க்காயுள் வேண்டியதில்லை; வைத்தியமும் வேண்டியதில்லை.

शरीरम् आद्यं खलु धर्मसाधनम् ।

இந்தச் சரீரம் தர்மாநுஷ்டானத்துக்கு ஸாதனமாக இருக்கிறது. தர்மாநுஷ்டானம் ஆத்ம சிரேயஸை உண்டாக்குகின்றது. ஹோமத்திற்கு, தருப்பை, ஸமித், நெய், அரிசி முதலிய இவ்வளவு ஸாதனங்களைப் போல உடம்பும் ஒரு ஸாதனம். அதுவே பிரதானமான ஸாதனம். ஹோமம் செய்வதற்காக உமியை எப்படி ரக்ஷிக்கிறோமோ அப்படியே இந்தச் சரீரத்தையும் ரக்ஷிக்கவேண்டும்.

வேதாந்த திருஷ்டியாகப் பார்த்தாலும் சரீரஸம்ரக்ஷணம் அவசியமென்று தோன்றுகிறது. இந்த ஜன்மம் போனால் எது வருமோ நமக்குத் தெரியாது. இந்த ஜன்மத்திலேயே முயற்சி செய்து சித்தசுத்தியைப் பெற்று ஜீவன் முக்தியை அடையவேண்டும்.

शक्नोतीहैव यः सोढुं प्राक् शरीरविमोक्षणात् ।
कामक्रोधोद्भवं वेगं स युक्तः स सुखी नरः ॥

[கீதை, V-23.]

என்று கீதையில் காணப்படுகிறது. உயிரும் உடலும் பிரி வதற்கு முன் காமக்குரோதம் இல்லையா என்று பார்த்துக் கொண்டு அப்புறம் இந்த உடம்பை விடவேண்டும். ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டுவிட்டால் மாடாகப் பிறந்தால் என்ன பண்ணுவது ? ஆகையால் உடம்பை ஜாக்கிரதையாகப் பாது காக்கவேண்டும். ஆயுர்வேதம் அதற்கு அவசியம். உடம்பு வலித்துக்கொண்டே இருந்தால், ஜபம் செய்ய முடியுமா ? யோகம் செய்ய முடியுமா ? நிஷ்டை எங்கே ? ஞானம் எங்கே ?

மருந்தைக் காட்டிலும் பத்தியம் முக்கியமானது. வியாதி வந்த பின்பு மருந்து சாப்பிட்டுப் போக்கிக்கொள்ளு வதைக் காட்டிலும் வராமலே தடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கு உபவாஸம் ஒரு பத்தியம். பதினைந்து நாளைக்கு ஒரு தடவை உபவாஸம் இருக்கவேண்டும். அதற்காகத் தான் ஏகாதசி ஏற்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய தேசத்தில் நாம் அதை அநுஷ்டிப்பதில்லை. மஹாராஷ்டிர தேசத்தில் ஏகாதசி யன்று அடுப்பே மூட்டமாட்டார்கள். குழந்தை களுக்குக்கூட ஒன்றும் போடமாட்டார்கள். பிச்சைக் காரர்களுக்குப் பிச்சை போடமாட்டார்கள். நாமோ ஓர் உபவாஸமும் இல்லாமல் இருக்கிறோம். ஆத்மார்த்தத்துக் காகவும் தேஹ க்ஷேமத்துக்காவும் எல்லோரும் உபவாஸம் இருக்கவேண்டும். ஸர்வஜாதிகளும் ஏகாதசி உபவாஸம் இருக்கலாம். ருக்மாங்கத சரித்திரத்தில், ஏகாதசி அன்று குழந்தைகளுக்கும் பால் கொடுக்கக்கூடாது மாட்டுக்கு புல் போடக்கூடாது என்று அவன் உத்தரவு செய்திருந்தான். ஏகாதசி யன்று யாருக்காவது ஆஹாரம் கொடுத்தால் அது மஹாபாபம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தினந்தோறும் நாம் சாப்பிட்டுக்கொண்டே இருக்கிறோம். ஒரு நாள் உபவாஸம் இருந்தால் செத்தா போய் விடுவோம்? இந்தக் காலத்தில் யார்யாரோ பல நாள் பட்டினி கிடக்கிறார்கள். தேஹ சுகத்திற்காகவும் பகவத் பிரீத்யர்த்தமாகவும் ஒரு நாள் உபவாஸம் இருக்கமுடியாதா! தர்ம சாஸ்திரத்தில் ஏகாதசி உபவாஸம் முக்கியமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. உபவாஸம் இருக்கும்பொழுது முதலில் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும். பழக்கமானால் சரியாகப் போய்விடும். சிவராத்திரி யன்றைக்கு பாதிப் பேர் சாதம் சாப்பிடாமல் இருக்கிறார்கள். சுத்த உபவாஸம் இருப்பது தான் சிரேஷ்டம். பிரதி ஏகாதசியும் உபவாஸம் இருந்தால் சிவராத்திரியில் உபவாஸம் இருப்பது ஸுலபமாகிவிடும்.

மனதில் ஒரு நெறி வேண்டும். ‖ பிரதிதினமும் விடியற் காலத்தில் ஸ்நானம் செய்து 1000 காயத்ரீயை ஜபம் செய்து கொண்டு ஏகாதசி உபவாஸம் இருந்துவந்தால் அவர்களுக்கு டாக்டர் செலவே (bill) வராது. ‖ அப்படி இருந்தவர்கள் முன் காலத்தில் 80 வயதுக்குமேல் இருந்தார்கள். ஏகாதசி யன்று லீவு இல்லையே என்று சிலர் கேட்கலாம். எல்லாரும் ஏகாதசி உபவாஸம் இருப்பது என்ற நியதி ஏற்பட்டுவிட்டால் அப்புறம் கேட்டால் லீவு கிடைத்துவிடும். ஏகாதசிகள் லீவு நாட்களாகி விடும். சிலர் உபவாஸம் இருந்தால்தான் வேலை நன்றாகச் செய்ய முடிகிறது. ஆகையால் லீவே வேண்டாம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

உபவாஸம் இருக்க முடியாவிட்டால் கிழங்கையாவது பழத்தையாவது சாப்பிடலாம். சிவராத்திரியில் சர்க்கரை வெள்ளிக்கிழங்கு சாப்பிடுவது அதனால்தான். அது கூட இரண்டாம் பக்ஷந்தான். சுத்த உபவாஸந்தான் விசேஷமானது.

மருந்தைவிடப் பத்தியம் விசேஷமென்றும் அந்தப் பத்தியங்களுள் உபவாஸம் ஒன்று என்றும் சொன்னேன்.

வைத்திய முறைகள் பல இருக்கின்றன. சஸ்திர சிகித்ஸை செய்து சில வியாதிகள் குணமாகின்றன. லேபம் பண்ணுவது ஒரு முறை. மருந்தை உள்ளே செலுத்தி ரத்தத்தில் சேர்த்தல் (Injection) ஒருவிதம். ஔஷதி, ரஸ வர்க்கங்கள் முதலியவைகளாற் செய்யப்பட்ட மருந்துகளாற் செய்யும் சிகித்ஸை வேறு. வமனம், விரேசனம் என்று இரண்டு முறைகள் உண்டு. வமனம் என்பது வாயிலெடுக்கச் செய்வது. விரேசனம் என்பது பேதியாகச் செய்வது. ஸ்நேஹனம் என்பது ஒன்று. அது எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளுவது. இப்படிப் பல வழிகள் இருக்கின்றன.

காயஸித்திக்குரிய ரஸாயன ஸேவைகள் சில உண்டு. யோகம், தபஸ், ஞானப்பியாஸம் இவைகள் செய்வதற்கு உடம்பு திடமாக இருக்கவும் அபமிருத்யு உண்டாகாமல் இருக்கவும் அவைகளைச் செய்வதுண்டு. பசு மாட்டு மந்தையிலே இருந்துகொண்டு செய்யும் சில ரஸாயன ஸேவைகள் உண்டு. நெல்லி மரத்தின் அடியிலிருந்து செய்பவை சில உண்டு. இப்படிச் செய்யப்படும் ரஸாயன ஸேவைகளால் தேஹத்தில் புது மாம்ஸம் ரத்தம் இவை உண்டாகித் தீர்க்காயுள் ஏற்படும்.

இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பே சஸ்திர சிகித்ஸை (Surgery) முதலிய பல அருமையான வைத்திய முறைகள் நம்முடைய தேசத்தில் இருந்தன என்பதை மற்ற நாட்டிலுள்ளவர்களும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுடைய சாஸ்திரங்களுக்கு மூலமாக இருப்பவைகளும் நம்முடைய சாஸ்திரங்களே.

இங்கே வந்திருப்பவர்களில் யாராவது ஒருவராவது கேட்டதைச் செய்யட்டுமே என்று உபவாஸத்தைப் பற்றிச் சொன்னேன். அந்தமட்டும் லாபந்தானே. அன்னதானம் செய்கிறார்கள். சத்திரத்தில் பலபேருக்கும் அன்னம் போடுகிறார்கள். அப்படிப் போடுவது எல்லாருடைய பசியையும் தீர்ப்பதற்கு மட்டும் அல்ல. அங்கே சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகின்ற பல ஆயிரம் பேர்களில் யாராவது ஒரு பிரம்மவித் இருந்து அவருடைய குக்ஷியில் சிறிது அன்னம் விழுந்தால் அதனால் அளவில்லாத நன்மையும் சிரேயஸும் உண்டாகும். அந்த ஒருவரை உத்தேசித்து ஆயிரக்கணக்கான பேர்களுக்குச் சாதம் போடுகிறார்கள். அதைப்போல உபவாஸம் செய்ய நமக்கும் இரண்டு பேராவது அகப்படமாட்டார்களா என்று நினைத்துத்தான் சொன்னேன். யாராவது உபவாஸத்தை அநுஷ்டிக்கட்டும் என்பது என் ஆசை.

அன்னதானம் செய்தால் கோடியில் ஒருவராவது ஞானியாக இருந்து அவர் சாப்பிட நேர்ந்தால் அது ஜன்மம் கடைத்தேறுவதற்கு வழி என்று சொன்னேன். இங்கே மடத்தில் சாதம் போடுவது அந்த உத்தேசத்தோடு இல்லை. இது அன்னதானமே அன்று. சிலர் இதை அன்னதானமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் சிறந்த வித்தியாதானம் செய்யலாமே; எதற்காக இப்படி அநாவசியமாக சாதம் போடவேண்டுமென்று சிலர் என்னிடமும் சொல்லுவதுண்டு.

अन्नस्य क्षुधितं पात्रम्

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பசித்தவர்களுக்கு அன்னம் போடவேண்டும். இங்கே அப்படியில்லை. மடத்துக்கு யார் பணங் கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்குப் போடு

கிறோம். ஒரு கிராமத்துக்குப் போனால் அந்தக் கிராம ஜனங்கள் சேர்ந்து பணம் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் சாப்பிட்டுப் போகிறார்கள். அன்னதானமாக இருந்தால் பணம் கொடுக்கிறவர்களுக்குப் போடக்கூடாது. கூன், குருடு, நொண்டி, முடம் முதலிய அங்கஹீனர்களுக்குப் போடவேண்டும். இது அன்னதானமாக இருந்தால் இதனால் வரும் புண்ணியத்தைவிட அதிக புண்ணியத்தைத் தரும் வித்தியாதானம் முதலியவைகளைச் செய்யலாம்.

இது அன்னதானமல்ல. சத்திரத்தில் செய்கிறதுதான் அன்னதானம். ஸன்யாஸி தானமே செய்யக்கூடாது. கிருஹஸ்தன்தான் தானம் செய்யவேண்டும். தர்மசாஸ்திரத்தில் ஸன்யாஸி தானம் செய்வது தப்பு என்று சொல்லி யிருக்கிறது. ஏகாதசியில் யார் அன்னதானம் பண்ணினாலும் தோஷந்தான். அப்படியானால் இந்த மடத்தில் தினந்தோறும் ஸமாராதனை நடக்கிறதே! இது என்ன என்று எல்லாருக்கும் ஸந்தேஹம் இருக்கிறது. பக்திமான்கள் 'அதைப்பற்றி நமக்கென்ன கவலை' பெரியோர்கள் காலத்திலிருந்து நடக்கிறதென்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்கள். கோபித்துக்கொள்ளுகிறவர்கள் அதிகம்.

கிருஹஸ்தனானாலும் ஸன்யாஸியானாலும் பூஜை பண்ண அதிகாரம் உண்டு. நாம் காசி, திருப்பதி, பழநி முதலிய ஸ்தலங்களுக்குப் போய்விட்டு வந்தால் உடனே ஸமாராதனை செய்கிறோம். அந்த ஸமாராதனை அன்ன தானம் அல்ல. அது பூஜை. ஈசுவர பூஜையில் அது ஓர் அங்கம். ஆராதனம் என்பது பூஜை. ஸம்யக் ஆராதனம் ஸமாராதனம். நன்றாகப் பூஜை பண்ணுவது என்பது அதன் அர்த்தம். ஸ்ரீவேங்கடாசலபதி ஸமாராதனம் செய்தால் எல்லோரையும் வேங்கடாசலபதியாக நினைத்து

அன்னம் போடுகிறோம். இங்கே நடக்கும் சந்திர மௌளீசுவர பூஜைக்கு ஸமாராதனம் ஓர் அங்கம். சந்திர மௌளீசுவர ஸ்வரூபமாக நினைத்துப் பிராம்மணர்களுக்கு அன்னம் போடப்படுகிறது. இது ஸமாராதனம் பண்ணு கிறவர்கள் உத்தேசம். சாப்பிடுகிறவர்களுடைய உத்தேசம் வேறு. மடத்தில் சந்திர மௌளீசுவரப் பிரஸாதத்தைச் சாப்பிடவேண்டுமென்று அவர்கள் வருகிறார்கள். இரண்டு பேருடைய அபிப்பிராயத்திலும் இது அன்னதானமில்லை. நாம் ஸ்ரீமுகம் அனுப்பும்பொழுதுகூட அதில் ஸ்வாமி பூஜையையும் பிராம்மண ஸந்தர்ப்பணாதிகளையும் நடத்தி வைக்கவேண்டு மென்று எழுதியனுப்புகிறோம். இது பூஜாங்கமானதால் இதைச் செய்ய வேண்டியது நமது கடமை. அதற்காகத்தான் ஸ்தானம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஸஞ்சாரம் செய்வதும் அதற்குத்தான். பலன் வேண்டு மானால் அன்னதானத்தைவிட அதிக பலனைத்தரும் வேறு தானங்கள் பல இருக்கின்றன. ஸமாராதனம் செய்யும் பொழுது,

अनेन ब्राह्मणसमाराधनेन सर्वात्मको भगवान् हरिः श्रीजनार्दनः प्रीयताम्

என்னும் மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறோம். இது சந்திர மௌளீசுவரர் ஆராதனமாக இருக்கட்டும் என்று சொல்லு கிறோம். இது வைதிகமான காரியம்.

இந்த மாதிரி ஸமாராதனைகூட ஏகாதசி யன்று செய் யக்கூடாது. அன்றைக்கு எல்லாரும் உபவாஸம் இருக்க வேண்டும். மற்ற ஏதாவது ஒரு நாளில் உபவாஸம் இருந் தால் உடம்புக்கு ஸௌக்கியம். தேஹஸௌக்கியத்தோடு

ஆத்ம ஸௌக்கியமும் ஏகாதசி உபவாஸத்தால் உண்டாகிறது.

வைத்திய சாஸ்திர ரீதியாகவும் உபவாஸம் உயர்வாகச் சொல்லப்படுகிறது.

लङ्घनं परमौषधम्

லங்கனம் என்பதற்குத் தாண்டுவது என்பது அர்த்தம். ஆஹார காலத்தைத் தாண்டுவதால் அந்தப் பெயர் ஏற்பட்டது.

இப்படிப் பட்ட பல அருமையான விஷயங்களைச் சொல்லும் ஆயுர்வேதத்தில் பலவகையான சாஸ்திரங்களின் விஸ்தாரத்துக்கு இடமிருக்கிறது. தேஹத்தைத் திடமாக வைத்துக் கொண்டு தர்மாநுஷ்டானங்கள் செய்வதற்கும், ஞானத்தை அடைவதற்கும் அது உபயோகமாக இருக்கிறது. தர்மத்துக்கு இந்த உடம்பு அங்கமாக இருக்கிறது. ஞானத்துக்கும் அங்கமாக இருக்கிறது. ஆதாவது பூர்வ உத்தரமீமாம்ஸைகளிற் சொல்லப்பட்ட இரண்டு வகை அநுஷ்டானங்களுக்கும் இது அங்கமாக இருக்கிறது. இதை நாம் பாதுகாக்க வேண்டும். வியாதி வந்தால் சிகித்ஸை செய்து கொள்ள வேண்டும். நம்முடைய சாஸ்திரப்பிரகாரம் செய்ய வேண்டும். மற்ற வைத்தியங்களின்படி செய்தால் தர்ம விரோதமான காரியங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கும். ஆகையால் இங்கிலீஷ் வைத்தியம் முதலியவை ஆஸ்திகர்களுக்கு அவசியமே இல்லை.

நம்முடைய தேசத்தில் நமது வைத்தியத்தை விருத்தி பண்ணவேண்டும். ஜஸ்டிஸ் கக்ஷிக்காரர்கள் கவர்ன்மெண்டு அதிகாரத்தில் இருக்கிறபொழுது ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய பிராசீன வைத்தியத்தைக்

கவர்ன்மெண்டார் ஆதரிக்க வேண்டும் என்ற சட்டத்தைச் செய்தார்கள். பலர் ஆக்ஷேபித்தாலும் கடைசியில் அந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றி வைத்துவிட்டார்கள். நமது வைத்தியத்தில் தேர்ச்சி பெறுபவர்களுக்குக் கவர்ன்மெண்டார் பட்டம் கொடுக்கிறார்கள். காலேஜும் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இது பெரிய உபகாரம்.

நம்முடைய வைத்தியம் தர்மத்தை அநுஸரித்ததாக இருப்பதால் எல்லோரும் நம் வைத்தியத்தையே செய்து கொள்ளவேண்டும். மற்றவற்றைச் செய்து கொள்ளக் கூடாது.

22

தீபாவளி

[27—10—1932]

ஒவ்வொரு நாளும் ஸாயங்காலத்துக்குப் பிரதோஷம் என்று பெயர்.

प्रदोषो रजनीमुखम् ।

என்பது நிகண்டு. பக்ஷத்தை ஒரு தினமாக வைத்துக் கொண்டால் த்ரயோதசி பிரதோஷமாகும். சந்திரலோகத்துக்கு ஒரு பக்ஷம் ஒரு பகல். தேவலோகத்தின் ஏகதேசம் சந்திரலோகம். ஆகவே இன்று தேவர்களுக்குப் பிரதோஷம். பிரதோஷத்தன்று ஸகல தேவதைகளும் ஈசுவர தரிசனம் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்காக பரமேசுவரன் திவ்வியமான நர்த்தனம் செய்கிறார். ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்கிறார். நித்தியப்பிரதோஷம் நமக்கு. மஹாப்பிரதோஷம் தேவதைகளுக்கு. ஸகல தேவதைகளும் ஒன்று கூடி இன்று ஈசுவர தரிசனம் செய்கிறார்கள். எல்லாத் தேவர்களும் ஈசுவர தரிசனம் செய்வதால் நாம் இன்றைக்கு ஈசுவர தரிசனம் செய்தால் எல்லாத் தேவர்களையும் தரிசனம் செய்ததாகும். ஆகையால் மற்றக் கோயில்களுக்குப் போக வேண்டியதில்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திரயோதசி இருக்கும் ஸாயங்காலம் மஹாப்பிரதோஷமாகும்.

இன்றைக்குத் தீபாவளி ராத்திரி. தீபாவளி என்றால் தீபங்களின் வரிசை என்பது அர்த்தம். இப்பொழுது

மூன்று நாள் ஈசுவர ஸந்நிதானத்தில் தீப வரிசைகளை வைக்க வேண்டும். கார்த்திகையில்தான் நாம் தீபங்களை வைக்கிறோம். தீபாவளியில் வைப்பதில்லை. கார்த்திகையில் கொள்ளிக்கட்டையை வைத்துக் கொண்டு 'அலக்ஷ்மீகரத்தைப் போக்க வேண்டும்' என்று தட்டித் தீப்பொறி பறக்க வைக்கவேண்டும். வட தேசங்களில் தீபாவளியில் தீபம் வைக்கிறார்கள்.

இந்தத் தீபாவளி எதற்காக ஏற்பட்டது? ஏன் நாம் இதைக் கொண்டாட வேண்டும்? நல்ல க்ஷேத்திரங்கள் இருக்கின்றன; தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. மற்றவைகளை விட அவைகளுக்கு என்ன விசேஷம் இருக்கிறது? காளஹஸ்தி, சிதம்பரம், திருவண்ணாமலை, காசி முதலிய க்ஷேத்திரங்களை விசேஷமுடையவை என்று எண்ணிப் போய்த் தரிசனம் செய்து வருகிறோம். மஹாமகதீர்த்தம் கங்கா தீர்த்தம் முதலியவைகளுக்கு அதிக விசேஷம் இருக்கிறதென்று நினைக்கிறோம். இதன் காரணம் என்ன?

க்ஷேத்திரங்களும் தீர்த்தங்களும் பெரிய ஞானிகளுடைய சம்பந்தத்தைப் பெற்று விசேஷத்தை அடைகின்றன. அவர்களுடைய பாதம் பட்டிருந்தால் அதற்கு ஒரு விசேஷம் ஏற்படுகிறது. ஈசுவரன் நேரே வந்ததை விட அதிகமானது ஞானிகளின் வரவு. ஈசுவரன் எவ்வளவு ஆநந்தமுள்ளவராக இருக்கிறாரோ அப்படியே ஞானிகளும் இருக்கிறார்கள். ஞானிகள் ஈசுவரனே. ஈசுவரனுக்காவது ஜீவாத்மாக்களுக்குக் கருணை செய்து காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற ஊர்க்கவலை உண்டு. ஞானிக்கு அது கூட இல்லை. அதனால் தான்,

गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुर्गुरुर्देवो महेश्वरः ।
गुरुः साक्षात्परं ब्रह्म तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥

என்று ஞானிகளை பிரம்மா முதலிய மூர்த்திகளாகவே சொல்லுகிறோம். பிரத்தியக்ஷ ஈசுவரன் ஞானி. ஞானிகளு டைய பாதம் பட்டிருந்தால் அது மிகவும் விசேஷம். அகஸ் திய தீர்த்தம், வசிஷ்ட தீர்த்தம் என்று சொல்லுகிறோம். அகஸ்தியர், வசிஷ்டர் முதலியவர்கள் அந்தத் தீர்த்தங்களில் தங்கள் பாதங்களை நனைத்த ஒரு விசேஷத்தினாலேயே அவை களுக்குப் பெருமை உண்டாயிற்று.// ராமருடைய சம்பந் தத்தால் தனுஷ்கோடிக்கு விசேஷம் ஏற்பட்டது.// சீதையி னுடைய பாதம் அங்கே பட்டிருக்கிறது.//வட தேசத்தி லிருந்து வந்தவர்கள் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுவ தோடல்லாமல் மணலில் விழுந்து புரளுவார்கள்.// அங்கே ஸ்ரீராமர் முதலியவர்களுடைய பாதம் பட்டதனால் அந்த இடம் மஹிமையுடையதாக விளங்குகிறது.// உத்தமமான தவத்தை உடையவர்கள் பரமேசுவரனைப் பூஜை செய்து தாங்கள் அநுக்கிரஹம் பெற்றதோடு, எல்லோருக்கும் இங்கே அநுக்கிரஹம் செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டார் கள். உலகத்திலுள்ளவர்கள் சுலபமாகப் பகவானுடைய கிருபையை அடைய வேண்டுமென்ற கருணையால் அவர்கள் அப்படிப் பிரார்த்தித்தார்கள். அதனால் அந்த இடங்களில் ஈசுவர ஸாந்நித்யம் அதிகமாக இருக்கிறது. சில க்ஷேத் திரங்கள் துஷ்டர்கள் பூஜித்து நல்ல புத்தியை அடைந்து அநுக்கிரஹம் பெற்ற இடங்களாக இருக்கின்றன. சில இடத் திற்கு இப்படி விசேஷம் உண்டானது போல சில காலங் களுக்கும் உண்டாயிற்று. பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கு ஒரு முறை மஹாமகம் வருகிறது. அந்தக் காலத்தில் மஹாமக

தீர்த்தத்திற்கு ஒரு தனி விசேஷம் ஏற்படுகிறது. துலா மாதத்தில் காவேரி ஸ்நானத்திற்கு அதிகப்பலன் உண்டு. சில காலங்களுக்குச் சிலருடைய பிரார்த்தனையால் விசேஷம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. 'இந்தக் காலத்தில் உன்னை ஸேவித்தால் அவர்களுக்கு அநுக்கிரஹம் பண்ண வேண்டும்' என்று சிலர் பிரார்த்தித்தார்கள்.

தீபாவளி புண்ணிய காலமானது, துஷ்டன் ஒருவனுடைய பிரார்த்தனையால் ஏற்பட்டது. அவன் பெயர் நரகாசுரன் என்பது. அவன் பெயரே அவன் நரகத்தைப் போல லோகத்துக்கு ஹிம்ஸையை உண்டாக்குபவனென்பதைத் தெரிவிக்கிறது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அவனை ஸம்ஹாரம் செய்தார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் க்ஷத்திரியராகையால் அந்த க்ஷத்திரிய தர்மத்துக் கேற்றபடி துஷ்டநிக்கிரஹம் செய்தார். நம்முடைய ஆசாரியாள் பிராம்மண வர்ணத்தில் அவதாரம் செய்தார். அதற்குத் தகுந்தபடி சாந்தமூர்த்தியாக இருந்து ஞானோபதேசம் செய்து அஞ்ஞான நிவர்த்தி செய்தார்கள். ராமகிருஷ்ணர்கள் அவதாரம் செய்ததற்குத் தக்கபடி சத்துருஸம்ஹாரம் செய்து லோகத்துக்கு ஹிதத்தை உண்டாக்கினார்கள். தங்கள் தங்கள் தர்மத்தின்படி எல்லாரும் நடக்கவேண்டுமென்பதை அவர்கள் நடத்திக் காட்டினார்கள்.

ராம ராஜ்யத்தில் சூத்திர வருணத்தில் பிறந்த ஒருவன் தன்னுடைய தர்மத்தை மீறித் தவம் செய்தான். அதனால் நீதிக்குப் பங்கம் ஏற்பட்டது. தவம் ஒருவயோதிகப் பிராமணனுடைய பிள்ளை அல்பாயுளில் இறந்து விட்டான். உடனே அவன் ஸ்ரீராமரிடத்தில் போய் முறையிட்டுக்கொண்டான். அதற்குக் காரணம் தர்மத்துக்கு மீறித் தவம் பண்ணினவன் தான் என்று அறிந்து அவனை ஸம்ஹாரம் செய்தார். அவ

னுக்குச் சம்பூகன் என்பது பெயர். தென்னூற்காடு ஜில்லாவில் பல்லகச்சேரி என்னும் ஒரு கிராமம் இருக்கிறது. அது மிகப் பழைய கிராமம். பல வித்வான்கள் அந்த ஊரில் இருந்திருக்கிறார்கள். அந்த ஊரில் ஒரு பழைய சிவாலயம் இருக்கிறது. சம்பூகனை ஸம்ஹாரம் செய்த பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்வதற்காக ஸ்ரீராமர் பூஜை செய்த ஸ்தலம் அது என்று சொல்லுகிறார்கள். ராமலிங்கம் என்பது ஸ்வாமியின் பெயர். ராமர் சிவனைப் பூஜிக்கும் நிலையிலுள்ள பிம்பம் ஒன்று அந்தக் கோயிலில் இருக்கிறது. ஆனால், ஸ்ரீராமருடைய வலக்கையை யாரோ ஒடித்துவிட்டார்கள். அங்கே வைஷ்ணவர்கள் அதிகம். அதனால் அவர்கள் செய்திருக்கலாமென்று நினைக்கிறேன். ராவண ஸம்ஹார பாபத்துக்கு ராமர் ராமேசுவரத்தில் பூஜை பண்ணியதைப்போல சம்பூகனை ஸம்ஹாரம் பண்ணினதற்காக அங்கே பூஜை பண்ணியிருக்கிறார். ராவணன் முதலிய ராக்ஷஸர்களெல்லாம் பிராம்மண வம்சத்தினர்கள். அக்னிஹோத்திரம், வேதாத்தியயனம் முதலிய கர்மாக்களைச் செய்துவந்தார்கள். பிராம்மணரல்லாதவராகிய ஸ்ரீராமர் அவர்களைக் கொன்றதனால் தோஷம் உ[illegible] தீபாவளிக்கு நரக சதுர்த்தசி என்[illegible]ர்களுடைய

இதற்கு முதல் நாள் மஹாபலி தீபம். மறுநாள் குபேர பூஜை. நாம் தீபாவளியை மாத்திரம் கொண்டாடுகிறோம். வடதேசத்தில் இந்த மூன்று நாளையும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

ஆகையால், நாளைக்கு எல்லோரும் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டு வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். பின்பு கங்கையை ஸ்மரித்துக்கொண்டு புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். பரமாத்மாவின் அநுக்கிரஹத்தை அபேக்ஷித்து அவரைத் தியானம் செய்யவேண்டும்.

அவரைக் கண்ட சம்பூகன் மிகவும் ஆனந்தப்பட்டானாம். "நான் எந்த மூர்த்தியை நினைத்து இந்தத் தவத்தைச் செய்கிறேனோ, அந்த மூர்த்தியையே நான் நேரே கண்டுவிட்டேன். அவரே என்னைத் தேடி வந்துவிட்டாரே. என்னுடைய தவத்தினுடைய பிரயோஜனத்தை நான் அடைந்துவிட்டேனே. அப்படியிருக்க நான் செய்த தவம் தப்பென்று சொல்லுவது தப்பு" என்று சொன்னானாம். ஸ்ரீராமர்

हे हस्त दक्षिण मृतस्य शिशोर्द्विजस्य
जीवातवे विसृज शूद्रमुनौ कृपाणम् ।
रामस्य बाहुरसि दुर्वहगर्भखिन्न-
सीताविवासनपटोः करुणा कुतस्ते ॥

[உத்தரராமசரித நாடகம், II-வது அங்கம், 10-வது சுலோகம்]

"பூர்ணகர்ப்பமுள்ள சீதையை இரக்கமில்லாமல் போகச் சொன்னகையே, நீ கத்தியை எடுத்துப் பிரயோகி" என்று சொல்லி அவனை ஸம்ஹரித்தாராம். க்ஷத்திரிய தர்மத்துக்காக இந்த மாதிரி சிக்ஷிக்கவேண்டி யிருந்தது.

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் க்ஷத்திரிய வம்சத்தில் பிறந்தவர். அதனால் க்ஷத்திரி[illegible]ரித்து யுத்தம் செய் ஹாரம் செய்து லோகத்துக்கு [illegible] னார் [illegible] டாக்கினார்கள். தங்கள் தங்கள் தர்மத்தின்படி எல்லாரும் நடக்கவேண்டுமென்பதை அவர்கள் நடத்திக் காட்டினார்கள்.

ராம ராஜ்யத்தில் சூத்திர வருணத்தில் பிறந்த ஒருவன் தன்னுடைய தர்மத்தை மீறித் தவம் செய்தான். அதனால் நீதிக்குப் பங்கம் ஏற்பட்டது. தவம் ஒரு வயோதிகப் பிராமணனுடைய பிள்ளை அல்பாயுளில் இறந்து விட்டான். உடனே அவன் ஸ்ரீராமரிடத்தில் போய் முறை யிட்டுக்கொண்டான். அதற்குக் காரணம் தர்மத்துக்கு மீறித் தவம் பண்ணினவன் தான் என்று அறிந்து அவனை ஸம்ஹாரம் செய்தார். அவ

காலத்தில் லோகத்துக்கு எவ்வளவோ கஷ்டங்களை உண்டாக்கினேன். நீங்கள் என்னை ஸம்ஹாரம் செய்த இந்தத் தினமானது லோகத்துக்கு க்ஷேமத்தையும் சந்தோஷத்தையும் கொடுக்கும் தினமாக இருக்கும்படி அநுக்கிரஹம் செய்ய வேண்டும். இருட்டு இருக்கக்கூடாது. எங்கும் வெளிச்சமாக இருக்கவேண்டும்.'' என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டான். பகவான் அவன் பிரார்த்தனையை ஏற்றுக் கொண்டார்.

அவனுடைய பிரார்த்தனையினால் இந்தத் தீபாவளியானது ஒரு புண்ணிய காலமாக ஏற்பட்டது. சாதாரண தினங்களில் சூரியன் இல்லாத சமயத்தில் எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளக்கூடாது. காலையில் எட்டரை மணிக்கு முன்பும் ஸாயங்காலம் பிரதோஷ காலத்திற்குப் பின்பும் எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஆனால் தீபாவளியில் உஷக் காலத்தில் எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளவேண்டும். எண்ணெய் ஸ்நானம் ஆனபின்பு புண்ணிய தீர்த்தஸ்நானம் செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் புண்ணிய தீர்த்தத்தை நினைத்துக்கொண்டாவது ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும்.

இந்தத் தீபாவளிக்கு நரக சதுர்த்தசி என்று பெயர். இதற்கு முதல் நாள் மஹாபலி தீபம். மறுநாள் குபேர பூஜை. நாம் தீபாவளியை மாத்திரம் கொண்டாடுகிறோம். வடதேசத்தில் இந்த மூன்று நாளையும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

ஆகையால், நாளைக்கு எல்லோரும் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டு வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். பின்பு கங்கையை ஸ்மரித்துக்கொண்டு புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். பரமாத்மாவின் அநுக்கிரஹத்தை அபேக்ஷித்து அவரைத் தியானம் செய்யவேண்டும்.

23

பார்த்தஸாரதி

[5—11—1932]*

ஆதியில் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் ஸ்ரீ ஆசார்யஸ்வாமிகள் அவதாரம் செய்து ஆஸேது ஹிமாசலம் ஸஞ்சாரம்பண்ணி இங்கே உள்ள ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் எது க்ஷேமமோ அதை அடைவதற்குரிய அநுக்கிரஹத்தைச் செய்தார்கள். அப்படி அநுக்கிரஹம் பண்ணினது அந்தக்காலத்தில் இருந்தவர்களுக்கு மாத்திரம் உபயோகப் பட்டது. பின்னால் வந்தவர்களும் க்ஷேமத்தைத் தரும் காரியங்களை மறக்காமல் இருக்கவேண்டும். அப்படி மறக்காமல் இருப்பதற்காக நான்கு இடங்களில் நான்கு மடங்களை ஸ்ரீ ஆசார்யஸ்வாமிகள் ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். அப்படி ஸ்தாபித்து ஸ்ரேயஸைத்தரும் தர்ம மார்க்கத்தை மறக்காமல் இருக்கும்படி எல்லோருக்கும் சொல்லவேண்டும் என்று எங்களைப்போன்றவர்களுக்கு ஆஜ்ஞாபித்திருக்கிறார்கள். 'நான் எந்தக் காரியங்களை இந்த லோகத்துக்கு க்ஷேமகரமென்று சொல்லிவந்திருக்கிறேனோ அந்தக் காரியங்களை எல்லோரும் செய்துவரவேண்டுமென்பதும், அவரவர் சக்திக்கும் புத்திக்கும் தக்கபடி சொல்லவேண்டும்' என்பதும் அவருடைய ஆஜ்ஞை. அந்த ஆஜ்ஞையைக் கோடியில் ஒரு பங்காவது நடத்தப் பிரயத்தனம் பண்ணவேண்டியது எங்கள் காரியம்.

---

* திருவல்லிக்கேணி ஹிண்டு ஹை ஸ்கூலில் சொன்ன வார்த்தைகள்.

அதோடு வேறொரு காரியமும் நடத்தும்படி ஆஜ்ஞையிட்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் காரியத்தைச் சக்திக்குத் தக்கபடி செய்வது எங்கள் கடமை. அவருடைய பாதஸ்மரணத்தோடு உத்தமமான க்ஷேத்திரங்களுக்கும் தீர்த்தங்களுக்கும் போய்வரவேண்டும் என்பது அந்த ஆஜ்ஞை. மஹான்களால் ஏற்பட்ட க்ஷேத்திரங்களிலும் தீர்த்தங்களிலும் ஈசுவரஸாந்நித்யம் அதிகமாக இருக்கும். அங்குள்ளவர்கள் அநேகமாக ஆஸ்திகர்களாகவே இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு ஆஸ்திக தர்மத்தைப் போதிக்கவேண்டும் என்பது முக்கியமான காரியம். அதற்காகத்தான் நாங்கள் ஊரூராக வருகிறோம்.

இது மிகவும் உத்தமமான க்ஷேத்திரம். இங்கே ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எந்த நாளிலும் அழியாத தத்துவத்தை உபதேசிக்கும் மூர்த்தியாக இருக்கிறார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு வேணுகோபாலன், கோபாலகிருஷ்ணன், பாண்டுரங்கன், பாண்டவர்தூதன் முதலிய பல அவஸரங்கள் உண்டு. அவைகளெல்லாம் அந்த ஸமயத்தில் இருந்தவர்களுக்குமட்டும் பிரயோஜனமுடையவைகளாக இருந்தன. பார்த்தஸாரதி அவஸரமானது எந்தக் காலத்திலும் எந்தத் தேசத்திலும் உள்ளவர்கள் ஸம்ஸார துக்க நிவர்த்தியின்பொருட்டுத் தெரிந்துகொள்ளக் கூடிய கீதோபதேசம் செய்த அவஸரம். அந்த சாஸ்திரம் படித்தால் ஞான இன்பத்தைத் தரும். அதை உபதேசம் செய்த மூர்த்தி இந்த க்ஷேத்திரத்தில் இருப்பதால் இது பெரிய ஞான பூமிகளில் முதல் பூமி. ஞானத்திற்கு உயர்வைத் தரும் க்ஷேத்திரம் இது. தவிர, பகவான் தம்முடைய பக்தனுக்கு அநுக்கிரஹம்பண்ண மிகவும் கீழான கைங்கர்யத்தையும் பண்ணுவாரென்பதைக் காட்டும் க்ஷேத்திரம் இது.

குதிரைக்காஸாரி வேலை மிகவும் தாழ்வானது. அதைக் கூடப் பண்ணத் தயார் என்று பார்த்தஸாரதி காட்டுகிறார். இடது கையால் பரம கேவலமான தொழிலைச் செய்து கொண்டு கர்மயோகத்தையும், வலது கையால் ஞானோபதேசம் செய்துகொண்டு ஞானயோகத்தையும் காட்டுகிறார். அர்ஜுனன் ஸ்வாமியிடத்தில் மிகுந்த பக்தியோடு கேட்கிறான். அவன் பக்தியோக ஸ்வரூபனாக (Personification of Bakthi-Yoga) இருக்கிறான். இப்படி நரநாராயணர்களாகிய இருவரும் சேர்ந்து மூன்று யோகத்தையும் ஸூசிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஸமயத்தில் இங்கே ஒருவிதமான சண்டையுமில்லை. எல்லோரும் ஆனந்தமாக இருக்கிறோம். அப்படியிருந்தும் ஒருவர் ஒரு நன்மையான காரியத்தைச் சொல்லுகிறதும் அதைக் கேட்கிறதும் கஷ்டமாக இருக்கின்றன. அந்த ஸமயத்திலோ அடுத்த க்ஷணம் தலைபோகப்போகிறது. யார் தலை எப்பொழுது போகுமோ என்பது தெரியாத ஸமயம். இந்தக் கூட்டத்தில் இரண்டுபேர் சண்டைபோட ஆரம்பித்தால் உடனே எல்லோரும் எழுந்து போய்விடுவோம். அப்பொழுதோ 18 அக்ஷௌஹிணி ஸைன்னியங்கள் பெரிய யுத்தத்துக்கு ஆரம்பம் செய்திருக்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட மஹா யுத்த ஸமயத்தில் பரம சாந்தனாக இருந்துகொண்டு சந்தேஹங்களை யெல்லாம் அர்ஜுனன் நிவர்த்தி செய்துகொண்டான். பகவானும் பரமோபதேசம் செய்தார். எதைக்காட்டிலும் ஆபத்தில்லையோ அப்படிப்பட்ட ஆபத்து வருகின்ற சமயத்தில் ஒரு பெரிய விஷயத்தை உபதேசம் செய்தார் பகவான்.

यस्मिन् स्थितो न दुःखेन गुरुणापि विचाल्यते ॥

[கீதை, VI-22]

பரமதுக்கம் வந்தாலும் கலங்காத உபதேசம் அது. அந்த உபதேசத்தை அந்த சமயத்தில் அந்தப் பகவான்தான் சொல்லமுடியும்; அதை அந்த அர்ஜுனன்தான் கேட்க முடியும். ஞானமாகிய நிதி உற்பத்தியான அவசரம். அத் தகையக்ஷேத்திரத்தில் வாசம்பண்ணும் பாக்கியத்தை நீங்கள் பெற்றிருக்கிறீர்கள். உத்தம க்ஷேத்திரங்களுக்கும் உத்தம தீர்த்தங்களுக்கும் போய்வரவேண்டுமென்பது ஆசார்ய ஸ்வாமிகளின் ஆஜ்ஞை. அவர்கள் ஆஜ்ஞையைப் பூர்த்தியாக நடத்த முடியாது. அதில் கோடியில் ஒரு பங்கு செய் வதுகூட ஸாத்தியம் இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆனாலும் நடத்தியாகவேண்டுமே.

நமக்கெல்லாம் மனது என்று ஒன்று இருக்கிறது. ஒவ் வொரு தேஹத்திலும் ஒவ்வொரு மனது இருக்கிறது. அந்த மனது இல்லாவிட்டால் கண், காது, கால் முதலிய வைகள் ஸௌக்கியமாக இருந்தாலும் ஒன்றும் செய்யமுடி யாது. சித்தப்பிராந்தி உண்டாகிவிட்டால் ஒன்றும் செய்யமுடிவதில்லை. மனது நன்றாக இருந்தால்தான் சகல இந்திரியங்களும் வேலை செய்யும். மனது மிகவும் கெடுத லாக இருந்தால் அதனால் அதிகக் கஷ்டங்கள் உண்டாகும். எல்லாருக்கும் ஹிம்ஸை உண்டாகும். பைத்தியம் பிடித்த வனுக்கு மனது அதிகக் கெடுதலாக இருக்கிறது. அதனால் அவனுக்கும் கஷ்டம்; மற்றவர்களுக்கும் ஹிம்ஸை. நமக்கு அவ்வளவு பைத்தியம் இல்லை; சாதாரணப் பைத்தியமாக இருக்கிறோம். இதிலே கொஞ்சம் அளவு குறைவாக இருக் கிறது. கோபம், தாபம் முதலிய கெடுதல்கள் இருக்கின் றன. அதற்குள் கொஞ்சம் சாந்தியும் இருக்கிறது. மனது நல்ல தன்மை குறைந்து விட்டால் பைத்தியமாகிறது; அத னால் பரமதுக்கம் உண்டாகிறது. நிரம்ப நன்றாக இருந்

தால் பரமசாந்தி உண்டாகிறது. இந்தப் பைத்தியம் போய் என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் அசையாமல் மலைபோல இருக்க வேண்டும். அந்த நிலையை அடைவதற்கு வழி எது? நம்முடைய மனதை உத்தம பதார்த்தத்தில் வைத்தால் உத்தமமான இன்பம் உண்டாகும். உத்தம பதார்த்தம் எது? பரமேசுவரன்தான் உத்கிருஷ்டமான வஸ்து. அவருடைய பாதம் நமக்கு உத்கிருஷ்டமானது. அந்தப் பாதத்தில்தான் மனதை வைக்கவேண்டும். பகவத் பாத ஸ்வரூபந்தான் ஸ்ரீ ஆசார்யஸ்வாமிகள். அதனால்தான் பகவத் பாதாள் என்று நாம் சொல்லுகிறோம். மிகவும் கீழான இடத்தில் மனதை வைத்தால் கீழான பைத்தியம் உண்டாகிறது. மேலான இடத்தில் வைத்தால் மேலான பிரம்மவித்தாக ஆகிறோம். ஆகையால் ஈசுவர சரணாரவிந்தத்தைப் பிடித்தால் நமக்கு அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த நிலை உண்டாகும். அந்தச் சரணாரவிந்தமே ஸ்ரீ ஆசார்யஸ்வாமிகள். அவர்களைத் தியானம் செய்வதே பரமேசுவரனுடைய சரணாரவிந்தத் தியானமாகும். மனது கெட்டுப்போய் எவ்வளவோ பாபம் செய்திருக்கிறோம். குழந்தையாக இருந்ததிலிருந்து ஈசுவர தியானம் செய்திருந்தால் இவ்வளவு நாள் எவ்வளவோ பாபம் போயிருக்கும். இப்பொழுதோ மேலேயும் பாபத்தை ஸம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். எத்தனை நாள்கள் ஈசுவரசரணாரவிந்ததியானம் செய்கிறோமோ அவ்வளவு நாள்களும் நம்முடைய காரியத்தை நாம் பார்த்தவர்களாகிறோம். இந்த ஜன்மத்தை எடுத்ததற்குப் பலன் அதுதான். அந்தச் சரணாரவிந்ததியானத்தைப் பண்ணச்சொல்லி எங்களுக்கு ஸ்ரீ ஆசார்யஸ்வாமிகள் ஆஜ்ஞை செய்திருக்கிறார்கள். மற்றவர்களையும் செய்யச் சொல்லும் படியும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பு

கிறோம். அவர்கள் சரியாக நடக்காவிட்டால் உபாத்தியார் உபயோகமில்லை என்று சொல்லிவிடுகிறோம்.

राजा राष्ट्रकृतं पापं राजपापं पुरोहितम् ।
भर्तारं स्त्रीकृतं पापं शिष्यपापं गुरुं व्रजेत् ॥

[நீதிசாஸ்திரம்]

குடிகள் செய்த பாபம் அரசனைச் சேரும். பிரபலர்கள் துர்ப்பலர்களை ஹிம்ஸிக்காமற் பாதுகாக்க வேண்டியது அவனுடைய கடமை. அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அந்தப் பிரபலர்கள் செய்யும் பாபம் அரசனைத்தான் சேரும். சிஷ்யர்களுடைய பாபம் குருவைச் சேரும். அதனால் எல்லோருக்கும் குருவாகிய ஆதி ஆசார்யஸ்வாமிகள் எங்களைப் பிரதிநிதிகளாக்கி எல்லோருக்கும் ஈசுவரசரணாரவிந்தத்தியானம் செய்யும்படி சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டார்கள். அப்படிச் சொன்னால் கொஞ்சமாவது பாபம் நிவர்த்தியாகும். 'அவர்கள் கேட்காவிட்டால் அவர்களுக்கும் சேர்த்து நீங்கள் தியானம் பண்ணுங்கள்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கடமையைச் செய்யப் பிரயத்தனம் பண்ணி வருகிறோம். நீங்களும் எத்தனை நாழிகை பாததியானம் பண்ணுகிறீர்களோ அவ்வளவு ஸௌக்யம் உண்டாகும். அதற்கு அநுகூலமாகப் பல புஸ்தகங்கள் இருக்கின்றன. நாம் எவ்வளவு நாழிகை தியானம் பண்ணுகிறோம்? தினந்தோறும் பல காரியங்களைச் செய்து வருகிறோம். ஆனாலும் ஈசுவரத்தியானம் கொஞ்சந்தான் செய்திருப்போம். வம்பு, பரிஹாஸம், பத்திரிகை படித்தல், அதன் மேல் அபிப்பிராயம் சொல்லுதல் (comment) முதலிய காரியங்களில் காலம் செலவாகிறது. பத்திரிகை படிப்பது கெடுதல் இல்லாவிட்டாலும் அபிப்பிராயம்

சொல்லிச் சர்ச்சை செய்வதில்தான் அநாவசியமாகப் பொழுதுபோய் விடுகிறது. அப்படிச் செலவான கால மெல்லாம் ஈசுவரத்தியானத்தில் செலவழித்திருப்போமானால் இப்பொழுது பாப மூட்டைக்குப் பயப்படவேண்டாம். இப்பொழுது பாப மூட்டை வர வர ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. நாம் பூலோகத்தில் வந்து விட்டோம். இனி, யாராக இருந்தாலும் போயாக வேண்டும். இருக்கும் பொழுது பிராணிகளுக்கு ஹிம்ஸையில்லாமல் இருக்க வேண்டும். அதற்காக ராஜகாரியங்கள் தேசகாரியங்கள் செய்யவேண்டும். எல்லோரும் இருக்கிற வரைக்கும் நன்றாக இருக்க அப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். ராஜாங்கம் இந்த லோகத்தில் இருக்கும்பொழுது நாம் நன்றாக இருக்கச் செய்வது. துஷ்டர்களால் ஸாதுக்களுக்கும், பலிஷ்டர்களால் துர்ப்பலர்களுக்கும் கஷ்டங்கள் உண்டா காமல் அரசன் பரிபாலனம் பண்ண வேண்டும். அந்த அரசனை இஹலோக ஸுகத்துக்காக நாம் ஸேவை பண்ண வேண்டும். அவன் நன்றாகப் பரிபாலனம் பண்ணுவிட்டால் நாம் எடுத்துக்காட்டவேண்டும். இந்த லோகத்தில் இருப் பதற்காக அரசன் வேண்டியது போலப் பரலோகம் போகும்படியான காரியத்துக்கு ஆசார்யர் வேண்டும். இந்த லோகத்தில் மட்டும் நன்றாக இருந்தால் போதாது. எந்தக் காலத்திலும், இங்கேயிருந்து போன பிறகுகூட நன்றாக இருக்கவேண்டும். அதற்காகச் சில காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். இந்த லோகமானது பாபத்தை அலம்புகிற இடம். தேஹம், மனது, சாஸ்திரம், க்ஷேத்திரம், தீர்த்தம் முதலிய பல ஸௌகரியங்கள் இங்கேதான் இருக்கின்றன. நாம் வாக்கினாலும் மனதினாலும் கை கால் முதலியவற்றாலும் பாபம்செய்து இருக்கிறோம். அந்தப் பாபங்களை யெல்லாம்

அவைகளைக் கொண்டே புண்ணியம் செய்து கரைத்துவிட வேண்டும். இந்த ஜன்மம் இருக்கும்பொழுதே பாபங்களை அலம்பிக்கொள்ளவேண்டும். இதுபோனால் அப்புறம் எது வருமோ தெரியாது. மாடாகப் பிறந்தால் ஒன்றும் பண்ண முடியாது. ஏன் பின்னால் செய்துகொள்ளக் கூடாது என்று இருந்தால் இந்த ஜன்மம் போகும் காலம் நமக்குத் தெரியாது. நாம் போவதற்குள் 'பாப மூட்டை இல்லை' என்று சொல்லும்படி இருந்தால் அப்புறம் பஞ்சைப் போல ஆனந்தமாகப் பறந்து போகலாம். அப்பொழுது பயமே இராது. எங்கிருந்து புறப்பட்டோமோ அங்கேயே போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம். அதற்கு எவ்வளவோ வழிகள் இருக்கின்றன. உத்ஸவம் செய்வது, பூஜை செய்வது, க்ஷேத்திராடனம் பண்ணுவது, பரோபகாரம் பண்ணுவது முதலிய பல வழிகள் இருக்கின்றன. எல்லாம் நல்லவைகளே. ஏதாவது ஒரு சின்னக் காரியத்தைக் குழந்தை முதல் பெரியவர்கள் வரையில் எல்லோரும் அவரவர் மனது நன்றாக இருப்பதற்காகச் செய்யவேண்டும்.

अपि चेदसि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पापकृत्तमः ।
सर्वं ज्ञानप्लवेनैव वृजिनं संतरिष्यसि ॥

[கீதை, IV-36.]

"பாபம் பண்ணினோமென்று பயப்படவேண்டாம். இந்த லோகத்திலுள்ள ஸகல பாபிகளுக்கும் முதலானவனாக இருந்தாலும் பயம் வேண்டாம். ஞானமாகிய ஓர் ஓடம் தருகிறேன். [அதனால் பாபங்களைத் தாண்டிவிடலாம்]" என்று இந்த க்ஷேத்திரத்திலுள்ள பகவான் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆகையால் நாம் நம்முடைய மனது சுத்தமாக இருப்பதற்காக, நித்திய சிரேயஸை அடைவதற்காகப் பகவத் பாதத்தை—ஆசார்ய ரூபமான சரணத்தை—தியானம் பண்ணவேண்டும். மனது அதற்குத்தான் ஏற்பட்ட இடம். எத்தனை நாழிகை செய்யமுடியுமோ அவ்வளவு நாழிகை தியானம் செய்யவேண்டும். ஐசுவரியம் இருந்தாலும் தாரித்திரியம் இருந்தாலும் செய்யவேண்டும். நம்முடைய பழக்கத்துக்குட்பட்டவர்களையும் செய்யும்படிச் சொல்ல வேண்டும். செய்யவில்லை யென்று கோபித்துக்கொள்ளக்கூடாது. அன்போடே அவர்களுக்குப் படும்படி சொல்லவேண்டும். அன்போடே சொன்னால் எப்படிப்பட்ட மனமும் கரையும். அந்தக் காரியத்துக்கு எவ்வளவு நாழிகை கொடுக்கமுடியுமோ அவ்வளவு நாழிகையும் கொடுக்கவேண்டும். மற்ற காரியங்களை யெல்லாம் குறைக்கிக் கொள்ளவேண்டும். மனதினால் ஈசுவரனது பாதத்தியானம் செய்ய எவ்வளவு காலம் கிடைக்கிறதோ அவ்வளவு காலமும் தியானம் செய்ய வேண்டும். காலம் கிடைக்காமற் போகாது. அநாவசியமான வம்புப்பேச்சு முதலியவைகளிற் போகும் காலத்தைத் தியானத்தில் செலவழித்தால் நிரம்ப நன்மை உண்டாகும். இப்படி எல்லோரும் சிரேயஸுக்கு உபயோகமான ஒரு காரியத்தைத் தவறாமற் செய்துவரவேண்டும்.

இப்படிச் சொல்ல வேண்டுமென்பது எங்களுக்கு இடப்பட்ட ஆஜ்ஞை. அதைத் தெரிவித்தேன். தெரிவித்ததனால் என்னுடைய கடமையை நான் செய்தவனாகிறேன். சொல்லும் பாக்கியம் எனக்கு உங்களால் கிடைத்தது. ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் எதைச் சொல்ல ஆஜ்ஞை செய்திருக்கிறார்களோ அதைக் கேட்கும் பாக்கியம் உங்களுக்கு உண்டாயிற்று. உங்களால் என்னுடைய கடமையைச் செய்த

லாபத்தை அடைந்தேன். நீங்களும் ஒரு லாபத்தை அடைந்தீர்கள். பரஸ்பரலாபம் உண்டாயிற்று. ஜன்மமில்லாமற் செய்வதற்காகக் கீதாசாரியனுகிய பார்த்தஸாரதியும் அதற்குப் பாஷ்யம் செய்த ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத் பாதர்களும் ஒரேவிதமான அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லியிருக்கிருர்கள். ஞானரஸாநுபவத்தை யாராக இருந்தாலும் பெறலாம். அதனுல் நித்திய சிரேயஸை அடையலாம். ஆகையால் இந்த ஜன்மம் முடிந்துபோகும்போது, 'இந்த ஜன்மம் எடுத்ததன் பலனை யடைந்துவிட்டோம்; இனிப் பயமில்லை' என்று திருப்தியாகப் போகவேண்டுவதற்குரிய காரியத்தை நாம் செய்து பரமேசுவரனது கிருபைக்குப் பாத்திரர்களாக வேண்டும். அந்த மார்க்கத்தில் போவதற்கு எல்லோருக்கும் பரமேசுவரனுடைய பூர்ண அநுக்கிரஹம் இருக்கவேண்டும்.

24

சிவநாமாவின் பெருமை

[10—11—1932]

இன்று மஹாப்பிரதோஷமானபடியால் பரமேசுவரனது விஜயத்தைச் சொல்லவேண்டும். வேதத்தின் ஸாராம்சமாக இருப்பது ஸ்ரீருத்ரம். ஸ்ரீருத்திரத்தில் சங்கர ஸ்வரூபத்துக்கு அடுத்த படியாக சிவஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

नमः शङ्कराय च मयस्कराय च नमः शिवाय च शिवतराय च

[ஸ்ரீருத்ரம்.]

சங்கரவிஜயத்தை இவ்வளவு நாள் சொன்னேன். இனிமேல் பரமேசுவரனைப்பற்றித்தான் சொல்லவேண்டும்.

ஜனங்கள் தெரிந்தும் தெரியாமலும் ஜன்மாந்தரங்களில் பண்ணிய பாபத்தைப் போக்க ஸுலபமான உபாயம் நம் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா ? ஒரே வழிதான் உண்டென்று தெரிகிறது. நாம் சாஸ்திரங்களை நம்புகிறோம். கோயிலுக்குப் போகிறோம். மற்ற மதஸ்தர்களிற் சிலர் 'உங்கள் மதத்தில் பாபத்தைப் பரிஹரிக்க வழி இல்லை. எங்களிடம் இருக்கிறது. கொஞ்சம் தீர்த்தம் தெளித்தால் பாபமெல்லாம் போய்விடும். ஆகையால் எங்கள் மதத்துக்கு வாருங்கள்' என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அதைக் காட்டிலும் ஸுலபமான மார்க்கம் நமது மதத்தில் இருக்கிறதென்று தெரிந்துகொண்டிருந்தால், கூப்பிடு

கிறவர்களைப்பார்த்து, "முதலில் நீங்கள் எங்களைக் கூப்பிடும் பாபத்தைப் பரிஹாரம் பண்ணுங்கள்" என்று சொல்லு வோம். பாப பரிஹாரத்துக்கு ஸுலபமான வழி பாகவதத் தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சுகாசாரியர் ஏழு நாளில் பரீக்ஷித்துக்குப் பாகவதத்தை உபதேசித்தார். அந்தப் பாகவதத்தில் தாக்ஷாயணியின் கதை வருகிறது. அதில் மோக்ஷம் அடைய ஓர் உபாயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தாக்ஷாயணி என்பது அம்பிகையின் பெயர். பார்வதி யாக வருவதற்கு முன்பு தக்ஷனுக்குப் புத்திரியாக அம்பிகை அவதரித்தபொழுது தாக்ஷாயணி என்னும் பெயருடைய வளாக இருந்தாள். தக்ஷன் சிவனை நிந்தித்தான். அதனால் அவனுக்குப் பெண்ணாக இருப்பது கூடாதென்று அந்தத் தேஹத்தை விட்டுவிட்டுப் பார்வதியாக அவதரித்தாள்.

தக்ஷன் சிவத்துவேஷம் உடையவனாக இருந்தான். 'சிவ' என்பதற்கு பரமமங்களம் என்பது அர்த்தம்.

श्वःश्रेयसं शिवं भद्रं कल्याणं मङ्गलं शुभम्

[அமரகோசம்.]

பரிமளம் என்று அப்பைய தீக்ஷிதர் ஒரு கிரந்தம் எழுதி யிருக்கிறார். வாசஸ்பதிமிச்ரர் பாமதி என்று ஒரு கிரந்தம் எழுதியிருக்கிறார். அதனுடைய வியாக்கியானம் கல்பதரு என்பது. அதனுடைய வியாக்கியானந்தான் பரிமளமென் பது. அந்தப் பரிமளத்தை ஒருவர் கண்டனம் பண்ணினார். அவர் கண்டனம் பண்ணினரென்று யாரோ வந்து அப்பைய தீக்ஷிதரிடம் சொன்னார். அப்பொழுது அவர் மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டார். பரிமள கண்டனம் பண்ணினால் அபரிமளந்தானே உண்டாகும்! அதுபோல தக்ஷன் சிவஸ்வரூபத்தைத் துவேஷித்தான். ஸர்வமங்கள மூர்த்தி

சிவன். சிவனிடம் துவேஷம் வந்தால் அவர்களிடம் அசிவந் தான் இருக்கும். அதாவது அமங்களம் அகல்யாணம் என்பவைதான் இருக்கும். தாக்ஷாயணி தக்ஷனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

यद्व्यक्षरं नाम गिरेरितं नृणां
सकृत्प्रसङ्गादघमाशु हन्ति तत् ।
पवित्रकीर्तिं तमलङ्घ्यशासनं
भवानहो द्वेष्टि शिवं शिवेतरः ॥

'என்ன பாபம்! நீ சிவத்துவேஷம் பண்ணுகிறாய். உனக்கு அமங்களந்தான் வந்து சேரும்' என்று சொல்லுகிறாள். இந்த சுலோகத்தில் பின் பாதியில் நல்லது சொல்லியிருக்கிறது. முன் பாதியில் தக்ஷன் ஸமாசாரம். அதை முன்பு சொல்லுவானேன் என்று நினைத்துப் பின் பாகத்திற் சொன்ன விஷயத்தை முன்பு சொல்லுகிறேன்.

இந்த சுலோகம் அம்பிகையின் வாக்கியம். யாராவது முன் காலத்தில் உடன்கட்டை ஏறினால் அவர்களுடைய துணியை வைத்து ஆராதனம் செய்வார்கள். அவர்கள் ஆத்மஜ்ஞானியின் நிலையை அடைந்தவர்கள். எல்லாவற்றையும் தியாகம் பண்ணும் சக்தி இருப்பதால் அவர்கள் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள். அம்பிகை அந்த நிலையில் இருந்து சொன்னது இது. அந்த ஸமயத்தில் சொன்ன ஸத்தியத்துக்கு விலையே யில்லை. அக்கினி குண்டத்தில் பாதிவிரத்தியத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளச் சரீரத்தியாகம் செய்யும் பொழுது சொன்ன வார்த்தையைவிட ஸத்தியமான வேறு வார்த்தை கிடையாது.

மேலே சொன்ன சுலோகத்தை எடுத்துச் சொன்னவர் சுகர்.

பாபத்தை ஒரே க்ஷணத்தில் துவம்ஸம் பண்ணும் ஒரு வஸ்து உண்டு, அந்த வஸ்துவைப் பல இடங்களுக்குப் போய்த் தேடவேண்டாம். இரண்டு எழுத்துக்களாலான பெயர் அது. ஸகல வேதங்களுக்கும் மத்தியில் இருப்பது அது. அதுவே வேதங்களின் ஜீவரத்னம். கோயிலில் மஹாலிங்கம் போலவும், தேஹத்தில் உயிர் போலவும் அது வேதங்களின் மத்தியில் இருக்கிறது. அதை என்ன பண்ண வேண்டும்? வாக்கினுற் சொல்லவேண்டும். யார் சொல்ல வேண்டும்? மனிதனுகப் பிறந்தவன் சொல்லவேண்டும். ஊமையாக இல்லாத எவனும் சொல்லலாம். அதைச் சொல்லுவதற்காகத்தான் நாக்கு இருக்கிறது. மனிதன் அதைச் சொல்லாவிட்டால் 'நாக்கினுல் செய்யக்கூடியதை இவன் செய்யவில்லை; இவனுக்கு நாக்குக் கொடுத்தது பிரயோஜனமில்லை' என்று பரமேசுவரன் திரும்பி வாங்கி விடுவான். ஆகையால் எல்லோரும் அதைச் சொல்லியாக வேண்டும். சண்டாளனும் சொல்லவேண்டும்.

अपि वा यश्चाण्डालः शिव इति वाचं विसृजेत् तेन सह संवसेत् ।

அதை ஒருதரம் சொன்னுற் போதும். ஜாக்கிரதையாகச் சொல்லவேண்டும். வேறொரு காரியத்துக்கு நடுவிலும் சொல்லலாம். சொன்னுல் அந்த க்ஷணத்திலேயே அது பாபத்தைப் போக்கிவிடும்.

இந்த விஷயம் பாகவதத்தில் சொல்லியிருப்பது விசேஷம். சிவ புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தால் ஸ்தோத்திரம் என்று சொல்லிவிடலாம். பாகவதத்திலேயே

விஷ்ணுஸ்தோத்திரம் இருந்தால் அது அவ்வளவு விசேஷமானதல்ல. அதிலும் இது உத்தமஸதீ உத்தமமான காலத்தில் சொன்னது. சுகாசார்யர் பரீக்ஷித்துக்குச் சொல்லும் ஸத்திய வாக்கியம்.

பரமேசுவரனுடைய கீர்த்தியை நாம் வாக்கினுல் சொல்லுவதனுலும் கேட்பதனுலும் பவித்திரர்களாகிறோம். அவருடைய ஆஜ்ஞையை யாரும் மீறமுடியாது. அவரால் எல்லாம் சுற்றுகின்றன. அஹம்பாவமாக இருக்கும் பொழுது அவர் சிக்ஷிக்கிறார். குழந்தைகள் ஏதாவது தப்புச் செய்தால் நாம் அடிக்கிறோம். அதுபோலப் பரமேசுவரன் தேவதைகளைச் சிக்ஷித்தார். காளகூடவிஷம் பாற்கடலில் உண்டானபொழுது அதைச் சாப்பிட்டு அவர்களை ரக்ஷித்தார். ஸகல தேவதைகளும் பரமேசுவரனுடைய குழந்தைகள்.

பரமேசுவரனை நாம் நேரிற் பார்த்து நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டாம். அவருடைய நாமாவே போதும். நமக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது அது. நம்முடைய மதத்தில் பாபபரிஹாரத்துக்கு ஸுலபமான மார்க்கம் இருப்பதாகச் சொன்னேன். அது இந்த நாமஸ்மரணந்தான். பிரதோஷ காலத்தில் இந்த நாமாவைச் சொன்னுற் போதும். பெரியவர்கள்—சிஷ்டர்கள் ஸாயங்காலத்தில் இதைச் சொல்லுவது வழக்கம்.

அப்பேர்ப்பட்ட ஸர்வேசுவரன் ஸகல வேத சாஸ்திரங்களின் தாத்பரியமாகிய ஓங்காரஸ்வரூபமாக இருக்கிறார். ஓங்காரந்தான் எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் முடிவானது.

பரமேசுவரன் ஓங்காரம். ஸ்வரூபப் பிரம்மமும் ஓங்காரந்தான்.

सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति ।

ஸர்வவேதங்களும் ஓங்காரத்தைச் சொல்லுகின்றன. அதனுடைய அர்த்தத்தை விசாரிக்கும் ஓர் உபநிஷத்தே தனியாக இருக்கிறது. அதற்கு மாண்டூக்யோபநிஷத் என்று பெயர். அதில்

शान्तम्, शिवम्, अद्वैतं चतुर्थं मन्यन्ते ।

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சிவஸ்வரூபந்தான் பரப்பிரம்மம். ஸாயங்கால வேளைகளில் சிவத்தியானம் செய்ய வேண்டும். பிரதோஷ காலத்தில் ஈசுவரதரிசனம் செய்ய வேண்டும். ஈசுவரன் கோயிலில் *பிரதோஷ காலத்தில் எல்லாத் தேவர்களும் வந்து ஈசுவர தரிசனம் செய்கிறார்கள்.

பரமேசுவரனுடைய நாமாவாகிய 'சிவ' என்பது வேதத்தின் மத்தியஸ்தானத்தில் இருக்கிறது. ஸாங்கியஸூத்திரத்தில் ஈசுவரன் மூன்று கண்ணுள்ளவன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அமரமும் அப்படியே சொல்லுகிறது. லோகத்தில் ஈசுவரன் என்ற சப்தம் சிவனுக்கே வழங்கப்படுகிறது. அவன் மஹாபுருஷன்.

क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः ।

[பாதஞ்ஜலயோகஸூத்திரம்.]

இவ்வாறு பரமேசுவரனுடைய நாமாவின் பெருமை சுருதியில் கர்மகாண்டமாகிய ஸ்ரீருத்ரத்திலும் ஞானகாண்டமாகிய மாண்டூக்யோபநிஷத்திலும் மற்ற ஸூத்திரங்களிலும் புராணங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மஸூத்திரத்தில்,

शब्दादेव प्रमितः [ப்ரம்மஸூத்திரம்]

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஈசானன் என்னும் சப்தத்துக்கு எது அர்த்தமோ அதுதான் பரமேசுவரஸ்வரூபம்.

இவ்வளவுக்கும் பரமதாத்பரியமாக ஒன்று இருக்கிறது. அதுதான் இந்த இரண்டு எழுத்து. 'சிவ' என்பதையே கொஞ்சம் நீட்டி 'சிவா' என்று சொன்னால் அது அம்பிகையின் பெயராகும்.

या ते रुद्र शिवा तनूरघोरापापकाशिनी । तया नस्तनुवा शंतमया गिरिशन्ताभिचाकशीहि । [ஸ்ரீருத்ரம்]
तस्यैते तनुवौ घोरान्या शिवान्या ।

[தைத்திரீயஸம்ஹிதை]

என்று வேதம் சொல்லுகிறது. பரமசிவனுக்கு இரண்டு சரீரங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று பரம மங்களஸ்வரூபம். மற்றொன்று எலும்பை அணிந்துகொண்டு ஜடாதாரியாக இருக்கிற ஸ்வரூபம். ஸர்வமங்களா என்பது அம்பாளின் பெயர்.

या ते रुद्र शिवा तनूः शिवा विश्वा ह भेषजी ।
शिवा रुद्रस्य भेषजी तया नो मृड जीवसे ।

[ஸ்ரீருத்ரம்]

அந்த அம்பாள்தான் உயிர். இந்த இரண்டு ஸ்வரூபங்களும் லோகத்தில் எல்லோருக்கும் பிதாவாகவும் மாதாவாகவும் இருக்கின்றன.

நேற்று ஒரு வைஷ்ணவர் குழந்தையோடும் தாயாரோடும் இங்கே வந்திருந்தார். குழந்தையைப் பார்த்து, "உம்மாச்சித் தாத்தாவுக்கு நமஸ்காரம் செய்" என்று அவர் சொன்னார். உம்மாச்சி என்றால் ஸ்வாமி என்பது அர்த்தம். குழந்தைகளின் பாரம்பரையிலே சில வார்த்தை

கள் வழங்கி வருகின்றன. அந்த வார்த்தைகள் 2000 அல்லது 3000 வருஷங்களாக வந்துகொண்டிருக்கின்றன. பெரியவர்கள் வார்த்தைகள் மாறும். குழந்தைகள் வார்த்தைகள் மாறா. அந்த உம்மாச்சி என்ற வார்த்தையும் குழந்தைகள் பரம்பரையில் வந்த பழைய வார்த்தை. ஆனால் அதன் ஸரியான அர்த்தம் தெரியவில்லை. மற்றமதங்கள் மாறும்—; குழந்தைகள் மதம் மாறாது. உம்மாச்சி என்பது யாரைக் குறிக்கிறது?

ஒருநாள் மலைக்கோட்டைக்குப் போயிருந்தேன். அங்கே ஒருவரை 'உம்மாச்சு' என்று கூப்பிட்டார்கள். அங்கே உள்ள கோயில் ஸ்ரீபாதந்தாங்கிகள் வாத்திமப்பிராம்மணர்கள். அவர்களில் திருநல்லமென்னும் கோனேரிராஜபுரத்திலிருந்து வந்தவர்கள் இருந்தார்கள். திருநல்லத்தில் ஸ்வாமிபெயர் உமாமஹேசுவரர் என்பது. அந்தப் பெயரை வைத்துக்கொண்டிருந்த உமாமஹேசுவரரையர் என்று ஒருவர் அங்கே இருந்தார். அவரைத்தான் 'உம்மாச்சு' என்று கூப்பிட்டார்கள். ஆகவே, உமாமஹேசுவரர் என்பது உம்மாச்சு என்றாயிற்றென்று தெரியவந்தது. அதுவேதான் உம்மாச்சி என்றும் ஆயிற்று. ஆகையால் குழந்தை பாஷையிலிருந்து அவர்களுடைய ஸ்வாமி உமாமஹேசுவரரென்பது தெரிந்தது. அந்த ஸ்வாமி அவர்களுக்கு மாறவில்லை. நாம் எவ்வளவோ மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறோம். குழந்தைகளுடைய எண்ணப்படி மிகப் பழைய காலத்திலிருந்து ஸ்வாமியாக எண்ணப்பட்டு வந்தவர் உமாமஹேசுவரர் என்று தெரிகின்றது. குழந்தைகளால் சொல்லப்படும் ஒரு விஷயத்துக்குப் பெருமை அதிகம். குழந்தைதான் தெய்வம். அவர்களிடத்தில் காமக்குரோதங்கள் இல்லை. 'குழந்தையாக இரு' என்று உபநிஷத் சொல்லுகிறது.

அதற்கு மோச எண்ணம் இல்லை. கபடம் இல்லை. அவைக ளெல்லாம் இல்லாதபோது வருவதுதான் உபநிஷத். உப நிஷத்தும் குழந்தையினுடைய வார்த்தையும் ஒன்றுதான். இந்த இரண்டும் பரமேசுவரனைச் சொல்லுகின்றன. பாக வதமும் அப்படியே சொல்லுகிறது. ஆகையால் நாம் யாவ ரும் சிவத்தியானம் செய்யவேண்டும். சிவநாமோச்சாரணம் செய்ய வேண்டும். நல்ல கதியை அடைய ஸுலபமானவழி அதுதான்.

शास्त्रं शारीरमीमांसा देवः श्रीचन्द्रशेखरः ।
गुरुः श्रीशङ्कराचार्यः सन्तु मे जन्मजन्मनि ॥

இந்த உபதேசத்தை நம்முடைய ஆசார்யஸ்வாமிகள் பிரச்நோத்தரரத்னமாலிகா என்ற கிரந்தத்தில் சொல்லியிருக் கிறார்கள். அதில் ஒரு கேள்வி கேட்கிறார்.

को ब्राह्मणैरुपास्यः ? गायत्र्यर्काग्निगोचरः शम्भुः
[பிரச்னோத்தரரத்னமாலிகா]

எந்த வஸ்து காயத்ரி, அக்னி, அர்க்கன், என்னும் மூன்றி லும் பிரகாசிக்கிறது? சிவன்தான். காயத்ரியின் பரம தாத்பர்யமாயிருப்பவர் அவரே. சூரியனிடத்தில் பிரகாசிப் பவர் அவர்தாம்.

सौरमण्डलमध्यस्थं साम्बं संसारभेषजम् ।
नीलग्रीवं विरूपाक्षं नमामि शिवमव्ययम् ॥

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ ருத்ரத்தில் பரமேசுவரன் அக்கினிஸ்வரூபியாக இருக்கிறார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

यो रुद्रोऽग्नौ [ஸ்ரீ ருத்ரம்]

மூன்றிலும் பரமேசுவரனை ஆராதிக்கவேண்டும்.

ஆகவே நம்முடைய ஸ்ரீ ஆசார்யர்களும் முன் சொன்ன சுலோகத்தில் அந்த உபதேசத்தை செய்திருக்கிறார்கள். 'அடுத்த ஜன்மம் வந்தாலும் சாஸ்திரம் இதுவாக இருக்க வேண்டும். ஸ்வாமி ஸ்ரீசந்திர மௌளீசுவரராக இருக்கவேண்டும்' என்று அதில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆசார்யர் ஸ்ரீ சங்கராசார்யராக இருக்கவேண்டும். சிவ என்ற இரண்டு அக்ஷரங்களை எப்பொழுது ஸந்தர்ப்பம் நேர்ந்தாலும் உச்சாரணம் பண்ணிக்கொண்டு இருக்க வேண்டும். எந்த ஜன்மம் வந்தாலும் அதை மறக்காமல் இருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால் ஜன்மமேயில்லாத பரம சாந்த நிலை உண்டாகும்.

25

விநயஸம்பத்

[11—11—'1932.]

ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் ஸௌந்தர்யலஹரியை இயற்றி இருக்கிறார்கள். அம்பிகை ஸகல ஸௌபாக்கியங்களுக்கும் இருப்பிடம். ஸௌந்தர்யஸ்வரூபி. லஹரி என்பதற்குப் பிரவாஹம் என்று அர்த்தம். ஸௌந்தர்யமே ஒரு பெரிய பிரவாஹமாக வந்தமாதிரி இருப்பதால் அதற்கு ஸௌந்தர்யலஹரி என்ற பெயர் வந்தது. அதில் அநேக சுலோகங்களைச் சொல்லிக் கடைசியில் எல்லாவற்றையும் அம்பாளிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார்.

யாராவது ஒரு ஸ்தோத்திரக்கிரந்தம் எழுதினால் கடைசியில் தம்முடைய பெயரை வைத்திருப்பார்கள். 'இது இன்னாரால் செய்யப்பட்டது. இதைப் பாராயணம் பண்ணினால் இன்ன இன்ன பலன் உண்டாகும்' என்று சொல்லுவார்கள். ஸாக்ஷாத் அம்பிகையின் ஸ்வரூபத்தை வர்ணித்து ஸ்தோத்திரம் செய்த ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் கடைசியில் என்ன சொல்லி யிருக்கிறாரென்பதை அறியவேண்டும் என்ற ஓர் ஆசை தோன்றும்.

மற்றவர்களெல்லாம் தங்களைப்பற்றி எழுதிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஈசுவரனே ஒரு புஸ்தகம் எழுதினால் என்ன எழுதியிருப்பார்? ஸ்ரீ ஆசார்யஸ்வாமிகள் ஈசுவராவதாரமாகையால் அவர் என்ன எழுதியிருக்கிறாரென்பதைப் பார்த்தால் போதும்.

நம்முடைய நிலைமையிலிருந்து பார்த்தால், மிகவும் அஹம்பாவப்படலாம் என்று தோற்றுகின்றது. எல்லோருக்கும் மேலானவராகையால் வணக்கமேவேண்டாம் என்று எண்ணுவோம். எல்லோரிலும் உயர்ந்தவர் ஆனாலும் மனுஷ்யாவதாரம் எடுத்தபடியால் மனிதர்கள் இருக்கிறபடி இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவதாரப் பிரயோஜனம் உண்டாகும். அஹம்பாவத்தைக் குறைத்துக் கொண்டு மனிதனாக இருக்கவேண்டும். முறைப்படி எவ்வாறு இருக்கவேண்டுமோ அவ்வாறு இருக்கவேண்டும். மிகவும் தாழ்மையோடு இருக்கவேண்டும். அந்தமாதிரி இருந்துகொண்டு நமக்கு ஒரு நிதர்சனமாக நடித்துக்காட்டியிருக்கிறார். அதனால்தான் அம்பாளை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். இல்லாவிட்டால் வேண்டியதில்லை. பக்தருடைய நிலையில் அவதாரம் பண்ணினார். அதனால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணியிருக்கிறார். ஸீதாதேவி காட்டுக்குப்போகும் போது கங்கையைத் தாண்டுகையில் "ஹே கங்கே! நாங்கள் ஸௌக்கியமாகத் திரும்பிவந்தால் ஆயிரம் கள்குடம் வைத்து உன்னை ஆராதிக்கிறேன்" என்று பிரார்த்தனை செய்தாள். லக்ஷ்மியாகிய அவள் எதற்காக அப்படி வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும்? அது லோகவழக்கம். ஸாமான்ய ஸ்திரீயாக இருந்தால் எப்படி நடக்கவேண்டுமோ அப்படி நடக்க வேண்டுமென்று அவ்வாறு வேண்டிக்கொண்டாள். அதைப் போல ஸ்ரீ ஆசார்யர்களும் ஸாதாரண பக்தருடைய நிலையில் இருந்து ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறார்.

அவர் பல சுலோகங்களால் அம்பாளை ஸ்தோத்திரம் செய்துவிட்டுக் கடைசியில் ஒரு சுலோகம் சொல்லியிருக்கிறார்.

प्रदीपज्वालाभिर्दिवसकरनीराजनविधिः
सुधासूतेश्चन्द्रोपलजललवैरर्घ्यरचना ।
स्वकीयैरम्भोभिः सलिलनिधिसौहित्यकरणं
त्वदीयाभिर्वाग्भिस्तव जननि वाचां स्तुतिरियम् ॥
[ஸௌந்தர்யலஹரீ, 100.]

ஸ்தோத்திரம் பண்ணின வாக்கிற்கும் யாவருக்கும் அம்பிகை ஜனனி. காளிதாஸன்கூட வாக்குக்குப் பார்வதியைத் தேவியாகச் சொல்லியிருக்கிறான். 'நான் ஸ்தோத்திரம் பண்ணியிருக்கின்றேன். எதைக்கொண்டு பண்ணினாய் என்று கேட்டால், நீதான் வாக்ஜனனியாக இருப்பதால் உன்னிடமிருந்ததைக் கொண்டு பண்ணவேண்டாமென்று பார்த்தேன். உன்னை ஸ்தோத்திரம் பண்ண வேறெங்கே போகிறது? அவர்கள் வீட்டுப்பழத்தைப்பறித்து அவர்களுக்கே கொடுத்தேன் என்பதைப்போல நான் சொல்லியிருக்கின்றேன். நீதான் எல்லா வாக்குக்கும் இருப்பிடம். நீயே வாக்ஜனனீ என்றால் எல்லாவாக்கும் உன்னுடையவைகளாகும். நீயே வாக்காக இருக்கின்றாய். உன்னுடைய வாக்கைக்கொண்டே உன்னை ஸ்தோத்திரம் பண்ண எப்படி தைரியம் வந்தது?

ஸங்கிராந்தியில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் சூரியநாராயண பூஜை செய்வதுண்டு. சூரியன்மாதிரி கோலம் போட்டுப் பூஜை பண்ணுவார்கள். அர்க்கியம் பாத்தியம் முதலிய எல்லாம் கொடுத்துப் பூஜைபண்ணிக் கற்பூர ஹாரத்தி காட்டுவார்கள். அதைப் பார்த்து ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் 'நாமும் அம்பிகையை ஸ்தோத்திரம் பண்ணலாம்' என்று எண்ணினார். 'ஸர்வப்பிரகாசகனை சூரியனுக்கு நீராஜனம் பண்ணினமாதிரி நான் பண்ணினேன்' என்று சொல்லி

யிருக்கிறார். அமிருதமயமான கிரணன் என்பது சந்திரனுக்கு ஒரு பெயர். அவன் மிகவும் சீதளமானவன். சந்திர காந்தக்கல்லில் சந்திரப்பிரகாசத்தால் ஜலம் ஊறும். அந்த ஜலத்தைக்கொண்டு சந்திரனுக்கு அர்க்கியம் கொடுப்பது போல நான் ஸ்தோத்திரம் பண்ணியிருக்கிறே னென்று ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மூன்றாவதாக ஓர் உபமானம் சொல்லியிருக்கிறார். ராமேசுவரத்தில் ஸமுத்திர ராஜனுக்குப் பூஜைசெய்வதுண்டு. அதைப் பண்ணுவதற்கு வீட்டிலிருந்து ஒரு சிறிய பாத்திரத்தில் ஜலம் கொண்டுபோய் 'ஆபோ ஹி ஷ்டா' என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸமுத்திரத்திற்குப் புரோக்ஷணம் செய்வதுண்டு. அதைப்போல நான் செய்தே னென்று அடுத்தபடியாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்தக் காரியங்களை யெல்லாம் செய்கிறபொழுது நான் செய்வது மட்டும் தப்பா? என்று அவர் எண்ணினார். எல்லா ஸ்தோத்திரமும் பண்ணி அம்பிகைக்கே அர்ப்பணம் (Dedicate) பண்ணினார்.

ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் எதற்கு மேலே நினைக்கமுடியாதோ அந்தத் தத்துவத்தைச் சொன்னவர். அவரே இப்படித் தாழ்மையோடு சொல்லியிருக்கிறார். 'ஸாக்ஷாத் வாக்தேவியாகிய உன்னுடைய வாக்கிலிருந்து கோடியில் ஒன்றை எடுத்து உன்னை ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறேன். அங்கீகரிக்க வேண்டும்' என்கிறார்.

இந்த ஒரு சுலோகத்தைப் பாராயணம் பண்ணினால் ஸௌந்தர்யலஹரி முழுவதையும் பாராயணம் பண்ணின பலன் உண்டாகும். ஸகல வித்தைகளையும் பாராயணம் பண்ணின பலனும் உண்டாகும். எப்படி?

विद्याविनयसम्पन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि ।
शुनि चैव श्वपाके च पण्डिताः समदर्शिनः ।

[கீதை, V-11.]

என்பது சாஸ்திரம்.

எல்லா வித்தைகளுக்கும் பிரயோஜனம் விநயஸம்பத். ஸகல விநயமும் இந்த சுலோகத்தில் இருக்கிறது. எதற்கு மேல் விநயம் இல்லையோ அவ்வளவு விநயம் இதில் இருக்கிறது. ஆகையால் இதைப் பாராயணம் பண்ணினால் எல்லா வித்தைகளையும் தெரிந்து அநுபவித்து விநயம் உண்டான பலன் ஏற்படும். ஸ்ரீ ஆசார்யர்களுடைய வாக்கைப் பாராயணம் பண்ணவேண்டும் என்ற ஆசையிருந்தால் இந்த சுலோகத்தைப் பாராயணம் பண்ணுவதே போதும். எல்லா வித்தைகளுக்கும் முடிவான விநயஸம்பத் இதில் இருக்கிறது. பூஜை செய்யும்போது ஈசுவரனுக்கு எல்லா உபசாரங்களையும் பண்ணிவிட்டுக் கடைசியில் நீராஜனம் பண்ணவேண்டும். இதில் நீராஜனம் இருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் முடிந்த தத்துவத்தை இந்தச் சுலோகம் சொல்லுவதற்கு இதுவும் ஓர் அடையாளம்போல இருக்கிறது.

———

26

அர்த்த சாஸ்திரம்-தநுர்வேதம்-காந்தர்வவேதம்

[13—11—1932.]

ஸாங்கோபாங்கமாக வேதங்களும் சேர்ந்து பதினான்கு வித்தைகள் உண்டு. வேதம் நான்கும் பிரதானமானவை. அதற்கு அங்கம் ஆறு; உபாங்கம் நான்கு. இவைகளைத்தவிர உபவேதங்கள் நான்கு இருக்கின்றன. அவைகளையும் சேர்த்தால் 18 வித்தைகள் ஆகின்றன.

நான்கு உபவேதங்களாவன: ஆயுர்வேதம், அர்த்த சாஸ்திரம், தனுர்வேதம், காந்தர்வவேதம் என்பவை. நான்கு வேதங்களுக்கும் இந்த நான்கும் உபவேதங்கள். இந்த நான்கும் இல்லாத 14 வித்தைகளுக்கும் வித்தியாஸ்தானமென்றும் தர்ம ஸ்தானமென்றும் பெயர். இந்த நான்கும் சேர்ந்த பதினெட்டும் வித்தியாஸ்தானங்கள் ஆகும்.

ஆயுர்வேதம் தீர்க்காயுளோடும் சரீரஸௌக்கியத்தோடும் இருக்கும் வழிகளைச்சொல்லுவது. அதிற் சொல்லியிருக்கிறபடி இருந்தால் இந்தத் தேஹம் திடமாக இருக்கும். அதனால் பாபபரிஹாரத்துக்குரிய கர்மாக்களையும் ஜனனமரணங்கள் இந்த ஜனமத்தோடே முடிவதற்கு வேண்டிய காரியங்களையும் செய்து கொள்ளலாம். தீர்க்காயுஸுக்கும் தேஹ

ஸௌக்கியத்திற்கும் ஆயுர்வேதம் முக்கிய ஸாதனமாக இருக்கிறது.

அர்த்த சாஸ்திரம்.

அர்த்த சாஸ்திரம் ஓர் உபவேதம். பொதுவாக நான்கு புருஷார்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அவை: தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்பவை. தர்மமென்பது வேதோக்தமான ஸத்காரியங்களைச் செய்வது. அதனுடைய பலன் பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரியாது. தானதர்மங்கள் பண்ணுவதற்குக் கைமேற் பலன் இல்லை. ஆனால் கைமேல் கிடைக்கும் பலனைக்காட்டிலும் உத்கிருஷ்டமான பலன் அவைகளுக்கு உண்டு என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. அப்படி அதிருஷ்டமாக இருந்து க்ஷேமத்தைக் கொடுப்பது தர்மம். காணமுடியாதது அதிருஷ்டம். இப்பொழுது ஏதாவது ஒரு லாபம் கிடைத்தால் அதிருஷ்டம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த லாபத்திற்குக் காரணம் காண முடியாதது; புண்ணியத்தால் அது உண்டாவது என்பதுதான் தாத்பரியம். ஆகையால் தர்மம், காணப்படும் பலனைவிட அதிகப் பலனைத் தருகிறது. பிரத்தியக்ஷமாகப் பலன் தருவது அர்த்தம். வீடு, வஸ்திரம், ஆஹாரதானியம் முதலியவைகளை வாங்குகிறோம். இவைகளெல்லாம் அர்த்தம். திருஷ்டமான பிரயோஜனத்தைத் தருவது அர்த்தம். மேலே உள்ளவை காமமும் மோக்ஷமும். தற்கால சுகத்தைத் தருவது காமம். எந்நாளும் சுகமாக இருப்பது மோக்ஷம்.

தர்மத்தைக் குறிக்கும் சாஸ்திரம் உபாங்கத்தில் அகப்பட்டுவிட்டது. பதினான்கும் தர்மஸ்தான மாகையால் அர்த்தசாஸ்திரம் அவைகளிற் சேராமல் தனியாக உபவேதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அநேகமாக உபவேதங்கள்

நான்கும் பிரத்தியக்ஷ பலனைத் தருபவைகள். ஆயுர்வேதம் உடனே பலனைத்தருவது. அர்த்தசாஸ்திரமும் அப்படிப் பட்டதே. அர்த்தம் என்பது பொருள். ஆஹார நித்திரை களுக்கு வேண்டியவை, வஸ்திரம், எல்லாம் அர்த்தந்தான். வெயில் மழையால் உபத்திரவப்படாமல் இருக்க வீடு வேண் டும். சரீரத்துக்குப் பசி முதலியவைகளால் துன்பம் ஏற்படக் கூடாது. அதற்காக ஆஹாரம் முதலியவை வேண்டும். இவைகளெல்லாம் அர்த்தம். ஆஹாரம், வஸ்திரம், வீடு, சரீரத்துக்கு மற்றவர்களால் துன்பம் நேராமல் இருப்பது என்ற இந்த நான்கும் மனிதனுக்கு வேண்டும். இவைகளைச் செய்து கொடுக்கவேண்டியது ராஜாங்கத்தின் கடமை. ராஜாங்கம் இல்லாமல் இருந்தால் ஆஹாரவஸ்துக்களை வீட் டில் வைத்திருந்தால் யாராவது பலிஷ்டர்கள் எடுத்துக் கொண்டு போய்விடலாம். அப்படி எடுத்துக்கொண்டு போனால் அதைத் தெரிவித்துக் கொள்வதற்காக ஓர் இடம்—ஒரு ராஜாங்கம், வேண்டும். அரசன் ஒருவன் பரிபாலனம் பண்ணினாலும் ஸரி, ஜனங்களெல்லாம் சேர்ந்து ராஜாங்கம் பண்ணினாலும் ஸரி, ஒரு வருஷத் துக்கு ஒருவரை அதிகாரியாகவைத்து ராஜாங்கம் நடத்தி னாலும் ஸரி, எந்தவிதமாவது ராஜாங்கம் ஒன்று இருக்க வேண்டும். பலிஷ்டன் துர்ப்பலனுக்குக் கஷ்டம் உண் டாக்காமலும், திருடாமல் இருப்பதற்கும், ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் அவர்களிடத்திலுள்ள பொருள்களை ரக்ஷித் துக் கொடுப்பதற்கும், ராஜாங்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எப்படி ராஜாங்கம் நடத்தமுடியும்? சில சட்டங்களை ஏற் படுத்திக்கொண்டால்தான் இந்தமாதிரி ரக்ஷித்துக்கொடுக்க முடியும். தோன்றினபடியெல்லாம் செய்தால் தீர்க்ககாலம் ரக்ஷித்துக் கொடுக்க முடியாது. பக்ஷபாதமில்லாமல் ஸம

மாக ரக்ஷித்துக் கொடுத்தால்தான் ராஜாங்கமும் ரக்ஷிக்கப் படும். பக்ஷபாதத்தோடே இருந்தால் அது நிற்காது. தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவும், பிரஜைகளையும் அவர்களிலும் பலஹீனர்களை ரக்ஷிக்கவும் சில ஏற்பாடுகள் பண்ணிக் கொள்ளவேண்டும். அந்த ஏற்பாடுதான் அர்த்தசாஸ்திரம்.

சத்துரு அரசர்கள் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய தேசத் திலேயே ஸாதுக்களும் போக்கிரிகளும் இருக்கிறார்கள்; சாந்தர்களும் துஷ்டர்களும் இருக்கிறார்கள். மற்ற அரசர் கள் துஷ்டர்களாக இருந்தால் அவர்களால் இந்தத் தேசத்தி லுள்ள எல்லோருக்கும் கஷ்டம் உண்டாகும். துஷ்டர்க ளால் நாட்டுக்குள்ளேயே மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் உண் டாகும். இந்தத்துன்பங்களால் குடிகள் கஷடப்படாமல் காப்பாற்றும் வழிகளை அர்த்த சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. சண்டை போடாமல் பார்த்துக் கொள்வது அர்த்த சாஸ் திரம். யுத்தம் கடைசி மார்க்கம். சண்டையைப் பற்றிச் சொல்லுவது வேறு இருக்கிறது. அது தநுர்வேதம்.

துஷ்டர்கள் ஜனங்களை ஹிம்ஸிக்காமலும் மற்ற அரசர்கள் கஷ்டம் உண்டாக்காமலும் செய்வதற்கு நான்கு வழிகள் உண்டு. அவை ஸாம தான பேத தண்டம் என்பவை. ஸாம தான பேதங்களாகிய மூன்றையும் அர்த்த சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. தண்டம் தநுர்வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதர அரசர்களால் துன்பம் வராமலிருக்க முதல் மூன்று வழிகளுக்குப் பின்புதான் தண்டத்தை உபயோகிக்கவேண்டும். நம்முடைய ராஜ்யத்தி லுள்ள துஷ்டர்களை அடக்க முதலில் முதல் மூன்று உபா யங்களை உபயோகித்துக் கடைசியில்தான் தண்டோபாயத் தைச் செய்யவேண்டும். துஷ்டர்களைத் தண்டிக்கும் தண்டோபாயம் மட்டும் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் அடங்கும்.

விதி (Rule)க்கு விரோதமாக நடக்கிறவர்களைத் தண்டிக்கும் முறை அர்த்தசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற அரசர்களைத் தண்டிக்கும் உபாயமாகிற சண்டையைப்பற்றித் தநுர்வேதம் சொல்லுகிறது. இந்த நான்கு உபாயங்களும், ஜனங்களுடைய வஸ்துக்களை ரக்ஷித்துக் கொடுக்க, அர்த்தசாஸ்திரத்தால் சொல்லப்படுகின்றன.

முதலில் அன்போடு பழகி அதனால் முடியுமோ என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். வேண்டியவர்களைக் கொண்டு நல்ல வார்த்தைகள் சொல்லச் செய்யவேண்டும். மனதில் சாந்தியோடு பிரயத்தினம் செய்யவேண்டும். அதுதான் ஸாமோபாயம்.

இரண்டாவது தானம். அதாவது நாம் பிரியம் வைத்திருக்கிற பொருளைக் கொடுப்பது. இப்பொழுது அதைத் தியாகம் (Sacrifice) என்று சொல்லுகிறார்கள். அன்புதான் உத்தம உபாயம். அப்புறம் 'கொஞ்சம் கூடக் கொடுக்கிறேன்' என்று மத்தியஸ்தம் செய்துகொள்ளுவது போன்றது தானம். பிரியம் இருந்தால் அது வேண்டியதில்லை. அப்பொழுது நம்முடையவையெல்லாம் அவனுடையவை; அவனுடையவை யெல்லாம் நம்முடையவை என்ற எண்ணம் வந்துவிடும். தானோபாயம் வந்தால் கொஞ்சம் வேறுபாடு இருக்கும். அப்பொழுது என்னுடையதைக் கொடுக்கிறேன் என்ற ஞாபகம் உண்டாகும்.

பேதமும் தண்டமும் கெடுதலான உபாயங்கள். காரியம் மிகவும் பெரிதாக இருந்தால் பேதத்தை அநுஸரிக்க வேண்டும். ஒருவன் நாம் சொல்லுவதை ஒப்புக்கொள்ளாமற் போனால் அவனுக்கு ஒரு கெடுதல் வரும்படி ஒரு காரியம்

செய்வதும், அவனுக்கு வரும் பிரயோஜனத்தைக் கிட்டா மல் தட்டங்கல் பண்ணிவிடுவதும், நம்மை அவனிடமிருந்து பிரித்துக் கொள்ளுவதுந்தான் பேதம்.

அதிலும் ஸாத்தியமாகாவிட்டால் தண்டோபாயத்தைச் செய்யவேண்டும். தண்டம்-சிக்ஷை அல்லது யுத்தம்-தேஹத் திற்கு நேராக ஹிம்ஸையை உண்டாக்குவது. பேதம் என்பது பொருளுக்காவது ஐகமத்தியத்துக்காவது ஹானி வரச்செய்வது. முதலில் பிரீதியினால் காரியத்தை முடித்துக் கொள்ளவேண்டும். அது முடியாவிட்டால்தான் மற்றவை களைச் செய்ய வேண்டும். இவைகளெல்லாம் அர்த்தசாஸ் திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ராஜாங்கம் எதற்காக இருக்கிறது ? அதிக பலம் உள்ளவர்கள் குறைந்த பலம் உள்ளவர்களையும், பெரிய கூட்டத்தார் சிறியக் கூட்டத்தினரையும், பலபேர் ஒரு வனையும் ஹிம்ஸித்து வீடு முதலியவற்றை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளாமல் இருக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுவது அதன் கடமை. ஹிம்ஸை செய்யவந்தவனை அப்படிச் செய்தால் அதைக்காட்டிலும் அதிகக் கஷ்டம் தனக்கு உண்டாகு மென்று தோன்றவைப்பது ராஜாங்கம். பத்து ரூபாய்க் காக நான்கு மாதம் தண்டனை உண்டாகும் என்ற பயம் உண்டானால் திருடமாட்டார்கள். குற்றம் பண்ணுவதற்கு அப்புறம் செய்வது சிக்ஷை.

குற்றம் செய்யும் எண்ணமே ஒருவருக்கும் தோன்றா மல் பண்ணுவது ஸுலபம். அப்படிப் பண்ணுவதுதான் அர்த்த சாஸ்திரத்தின் முக்கிய நோக்கம். ஒருவரும் குற்றம் பண்ணாமல் இருக்கும்படி பண்ணினவனைச் சிக்ஷித் துக் காட்டி ஹிம்ஸையைக் குறைப்பது இரண்டாவதுவழி

தான். ஒருவருக்கும் குற்றம் பண்ணும் நினைவு தோன்றுமல் இருக்கச் செய்வதுதான் முதல் வழி. அந்த வழிக்கு அர்த்த சாஸ்திரம் தர்ம சாஸ்திரத்தின் காலில் வந்து விழவேண்டும்.

காமத்தால் கேடு உண்டாகும். குரோதத்தால் கேடு உண்டாகும் என்று தர்மசாஸ்திரத்திலிருந்து அரசன் உபதேசம் பண்ணவேண்டும். 'இதுதான் தர்மம்; இதை மீறக் கூடாது' என்று சாந்தமாக ஒரு பிரயோஜனத்தையும் எதிர் பார்க்காமல் சொல்லவேண்டும். பிரயோஜனத்தை எதிர் பார்த்தால் அந்தக் காரியம் சிறந்ததாகாது. தங்கள் நன்மைக் காகச் சொல்லுகிருனென்று தெரிந்தால் எல்லோரும் அதைக்கேட்டு அந்தப்படி இருப்பார்கள். எல்லோரும் நல்லதைத்தான் தேடுகிருர்கள். ஆகையால் அவர்களுடைய நன்மைக்காக அவர்களுடைய பிரயோஜனத்துக்காகச் சொல்லுகிருனென்பது தெரிந்தால் கேட்கிறவர்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும். அப்படி நடந்துவந்தால் எல் லோருக்கும் க்ஷேமம் என்பதை அவர்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். சாந்தமாக உண்மையைச் சொல்லு கிறவர்கள் அந்தமாதிரி தர்மங்களை எல்லோருடைய மனதிலும் பதியும்படி சொல்லவேண்டும். அப்படிச் சொல்லுபவர்களை ஏற்படுத்தி அவர்களுடைய முயற்சி பிரயோஜனப்பட்டால் அப்புறம் போலீஸுக்கு வேலை யில்லை. ஆகையால் அரசன் போலீஸையும் கோர்ட்டை யும் விருத்தி பண்ணுமல் தர்மஜ்ஞர்களை விருத்தி பண்ண வேண்டும். யார் ஆத்மார்த்தமாகப் போதிப்பார்களோ, யார் பணம் வாங்கமாட்டார்களோ அப்படிப்பட்ட ஞானி களை உண்டாக்கவேண்டும். சாஸ்திரமார்க்கப்படி நடக்கிற வர்களும் ஞான மார்க்கத்தில் இருப்பவர்களும் அப்படியே நடந்துவருவதற்கு அநுகூலமான ஸௌகர்யங்களைச்

செய்து கொடுத்து அவர்களை விருத்தி பண்ணவேண்டும். அப்படிப் பண்ணினால் ஞானிகள் உண்டாவார்கள். அவர்களால் லோகம் நன்மையை அடையும். ஆஸ்பத்திரி அதிகமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றனவென்றால் வியாதிகள் அதிகமாக இருக்கின்றன என்பதுதான் அர்த்தம். கோர்ட்டு அதிகமாவது அயோக்கியர்களும் குற்றங்களும் அதிகமாக இருப்பதன் அறிகுறியேயாகும். எல்லோரும் சாந்தமாக இருந்தால் குற்றங்களும் நோய்களும் இரா. ராஜாங்கத்துக்கும் காரியம் இருக்காது. ஆகையால் எல்லா ஜனங்களையும் தர்மசாஸ்திரத்தை நம்பச் செய்யவேண்டும். மற்ற புஸ்தகங்களெல்லாம் ராஜாங்கத்துக்கு அதிகக் கஷ்டத்தை விளைவிக்கின்றன. அஸ்திபாரம் சரியாகப் போட்டால் இவ்வளவு கஷ்டம் உண்டாகாது. இதுதான் முதல் அர்த்தசாஸ்திரம்.

ஆத்மார்த்த ஜ்ஞானத்தை விருத்தி பண்ணவேண்டும். முதலில் ஜனங்களுக்குத் துர்ப்புத்தி உண்டாகாமல் செய்ய வேண்டும். யார் சொன்னால் கேட்பார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் உண்டாவதற்குரிய காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். தர்ம பரிபாலன ராஜ்யம் அழியாதது என்பதின் தத்துவம் இதுதான்.

சிக்ஷை என்பது ஒருவனை ஹிம்ஸிப்பதுதான். ஒருவன் மற்றொருவனைச் சிக்ஷித்தால் அவனை ராஜாங்கம் சிக்ஷிக்கிறது. ஹிம்ஸை செய்வதுதான் அது. சிக்ஷை ஸரியான வழியில்லை. அது இரண்டு தப்புப் பண்ணுவதாக ஆகிறது. ஜெயிலில் ஒருவனை எதற்காகப் போடுகிறார்கள்? அவன் ஒருவனுக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்கினான் என்று அவனுக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்குகிறார்கள். அது